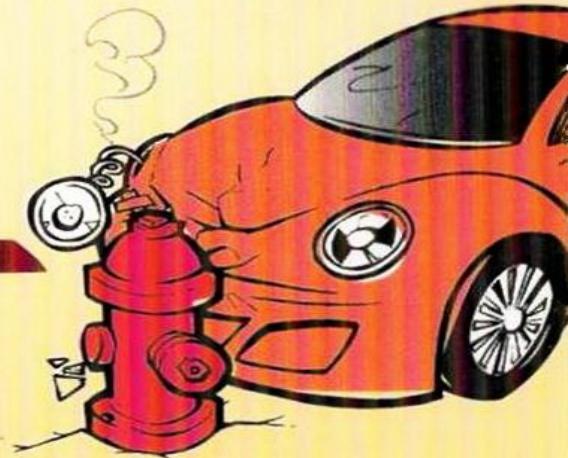
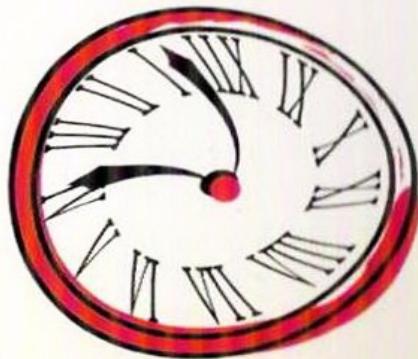

От авторката на „Без гордост и предразсъдъци“,
получил награда Джейн Остин за Най-добър роман - 2008

Александра Потър

АКО ВЪРНЕШ ВРЕМЕТО НАЗАД

И срећнеш предишното си аз... кого ће намериш?

АЛЕКСАНДРА ПОТЪР АКО ВЪРНЕШ ВРЕМЕТО НАЗАД

Превод: Паулина Мичева

chitanka.info

Шарлот има успешна агенция за връзки с обществеността, прекрасен апартамент в зелената част на Западен Лондон и кара любимата си кола — новия модел фолксваген „Бръмбар“. Храни се по ресторани. Може да си позволи дизайнерски дрехи и скъпи почивки.

Не че го прави, тъй като все няма време, но ако иска, може да отиде навсякъде. Дори си има личен треньор. Както и сериозен приятел, готов да поеме отговорности. На трийсет и една има живота, за който винаги е мечтала. А дали е мечтала точно за това?

Странна среща със странно момиче — може би нейното по-младо аз — ѝ показва какво е загубила по пътя си (една-две мечти и малко илюзии) и какво е натрупала (хипохондрия и по-добър вкус за дрехи). За да предпази „по-младото си аз“ от собствените си грешки, Шарлот ѝ прави списък с ценни съвети:

- Не давай на онзи идиот телефонния си номер.
- Започни да отеляш за пенсионния си фонд.
- Оформи бикини линията си.
- Не се опитвай да изсветлиш косата си с лимонов сок. Първо, не върши работа и второ, привлича оси.
- Спри да пушиш.
- Евтините обувки не струват. Спести и си купи дизайнерски...
- Не се отказвай от мечтите си.

Изключително забавна и очарователна история за живота, любовта, мечтите и за това какво може да ти се случи, ако върнеш времето назад.

20 август 2007

Скъпо дневниче, събудих се с ужасен махмурлук. Миналата вечер ходихме с Неса в новото заведение — „Армията на Уелингтън“^[1]. Беше супер! Преди да излезем, изпихме бутилка кава, тъй като имахме пари само за по едно питие там. Видях Били Романи, музиканта. Господи, прекрасен е! Но той дори не знае, че съществувам...

Все още ми харесва новата ми работа в списанието — хората са наистина приятни и научавам много нови неща. Следващата стълка е „Вог“! Човек може да си помечтае, нали... Обадих се на татко от работата и му честитих рождения ден; харесал е картичката и подаръка си!!! Ще се опитам следващата седмица да се измъкна и да видя мама и татко. Липсват ми!

Пак е супер жега. През обедната почивка отидохме с Неса в парка и се пекохме по сутиен. Тя говори само за новото си гадже. Излизали са няколко пъти, но вече е луда по него!

Е, добре, трябва да тръгвам. Тази вечер съм на купон. Ще си облека новия минижуп от „Мис Селфридж“. Нямам търпение, ще бъде толкова забавно!

ОРГАНАЙЗЕР

20 август 2007

06.00. Събуждане.

06.15. Тренировка с личния ми инструктор.

07.30. Проверка на имейлите.

08.00. Тръгване за офиса. По пътя да отговоря на пропуснатите телефонни обаждания.

09.00. Пристигане в офиса. Преглед на новините.

10.00. Да напиша имейлите си и да се координирам с Беа.

11.00. Подготовка за утрешната среща с Лари Голдстийн.

12.30. Среща на обяд с журналисти от „Дейли Стандарт“ и др.

15.00. Да напиша съобщение за пресата.

16.00. Да свържа Джони Бърд, фризьора от Уест Енд, с новия редактор на списание „Кътс“ за разговор и интервю за новата му линия шампоани.

17.00. Да напиша това съобщение за пресата!

18.00. Да поработя по документите за договора за „Клауд Найн“.

19.00. Вечеря с Майлс.

22.00. Да си направя график на срещите за утре и да се подготвя.

23.00. Да прочета една глава от „Как да намериш себе си“.

24.00. Да си легна.

[1] Генерал Уелингтън, англ. херцог, ръководил англичаните в битката при Ватерло срещу Бонапарт. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Шашки

Ах, съвършеното блаженство. Да слушаш как вълните нежно зализат пустинните брегове — пенливите бели върхове галят самотната плажна ивица, преди да се отдръпнат обратно. *Шиши...* Идват и си отиват. Като най-прекрасната приспивна песен. Отпускаща. Успокояваща. Нежна. Умът ми се носи по вълните. Тялото ми плува. Аз съм в центъра на пълния мир и покой...

„Бийп-бийп-бийп!“

По дяволите! Не, не съм. Аз съм в апартамента си в Лондон, понеделник сутрин е и съм грубо събудена от пронизващия звън на будилника.

Сърцето ми бие, умът ми препуска, изтърколвам се от леглото, повдигам ароматерапевтичната маска от очите си и поглеждам колко е часът: 06.00. Стомахът ми се свива. Господи, кога стана? Имам тренировка с личния си инструктор преди работа, трябва да се пригответя.

„Биййип!“

Веднага.

Спирал алармата и отмятам чаршафите. Току-що ги купих. Направени са от чист органичен неизбелен памук, който както ме увери продавачът в „Джон Люис“ — е полезен за алергичните хора. Имам хиляда алергии, което е доста неприятно и притеснително, защото ме кара да приличам понякога на онези досадни типове, които носят „Крокс“^[1] и си мислят, че е готово да демонстрираш чувствителността си към природните аромати, но аз *наистина* съм алергична. Честно. Както и да е, реших да пробвам с тези чаршафи. Не съм сигурна, че ще mi помогнат, а и само като се сетя колко платих за тях, очите mi се наслзват.

Алармата е изключена, но все още не мога да събера сили да се надигна. Лежа на леглото с разперени ръце и крака като морска звезда, маската е на главата ми, ароматизаторът в стаята изпуска малки

облачета пара. Уредбата ми продължава да свири. Пуснала съм диска с „Отпускаща океанска музика“ за по-спокоеен сън. Налага се да правя такива неща, защото не само имам хиляди алергии, но и спя лошо. Просто ужасно. Трудно ми е да преминавам от едно състояние в друго. Когато затворя очите си и се опитам да заспя, главата ми се изпълва с всички незначителни дреболии, които са изпълвали деня ми — те жужат и се реят из съзнанието ми като милиони пчели.

Веднъж се опитах да ги преброя, както се прави с овцете, но ефектът беше обратен. Вместо да заспя, се разбудих напълно и прекарах цялата нощ в гледане на ужасни телевизионни програми за гафове при пластични операции. Не само че на следващия ден бях напълно изтощена, но оттогава имам тези странни кошмари за обновяването на вагините. (Появявайте ми, има такова нещо като прекалено много информация.) Така че онова беше последният път, когато реших да пробвам нещо подобно.

Като стана дума за това, може би ще ми бъде от полза, ако отделям повече от пет часа за сън. Вчера приключих с главата от „Как да намериш себе си“ към един през нощта. Но нали всички успели жени са карали почти без сън? Маргарет Тачър управляваше цяла страна, спейки само по четири часа, а и все чета статии как Мадона става в четири часа сутринта, за да прави Ашанга йога.

Прозявам се. Мога да полежа още пет минути в леглото, а? Хайде де, от пет минути нищо няма да стане, нали?

Свивам се отново на кълбо, но веднага ми става гузно. Всъщност, като се замисля, по-добре да са само две минути. Предстои ми ужасна седмица. Утре ще се срещам с потенциален нов клиент — Лари Голдстийн, много известен козметичен стоматолог от Лос Анджелис, който прави усмивките на всички големи холивудски звезди. Ще отваря първата си (засега) клиника в Лондон и си търси пиар агенция, която да го представлява. Моята, надявам се.

Обзема ме пристъп на гордост. Все още не мога да повярвам, че си имам собствена фирма — пиар агенция „Мериуедър“, — която според скорошния коментар на бизнес страниците в „Телеграф“ е „бутикова агенция за връзки с обществеността със седалище в Лондон. Специализирана в областта на здравето и красотата, агенцията е създадена преди три години от Шарлот Мериуедър (това съм аз!), пиар

експерт с опит в журналистиката, която се гордее, че осигурява на клиентите си индивидуално и лично отношение“.

Което ми напомня, че трябва да проверя дали мистър Голдстийн има някакви по-особени хранителни предпочитания. Миналата седмица бях направила резервация за клиенти в новия суши бар, за който се чака по месец (за да получа маса там, трябваше да моля, заплашвам и най-накрая да подкупя ресторанта с обещание, че ще го спомена ласкателно в следващото си пресъобщение), а когато отидохме, се оказа, че изпълнителният директор на компанията е бременна и не може да яде сурова риба.

Пристигът ми на гордост светкавично е залят от познатата вълна на паника.

Добре, тези допълнителни две минути в леглото... Нека бъде една.

Ммм да, и не бива да забравям да отговоря на имейлите от личния си финансов съветник. Вече навърших трийсет и трябва да помисля за пенсионния си фонд. Очевидно акциите ми в Югоизточна Азия се движат добре, но има още какво да се желае за пенсията ми. И всякакви подобни очарователни неща, ако разбирате за какво говоря.

55 секунди.

Затова трябва да си купя от онези книги в Амазон.ком — „Инвестиране за хора, които доскоро са мислели, че Дау Джоунс е уелски тенор“ или нещо в този дух.

50 секунди.

Майлс, приятелят ми, казва, че е много важно да имаш план за бъдещето си. Той се занимава с недвижима собственост и винаги говори за сигурност и инвестиции. Въщност миналата седмица, докато бяхме в леглото и си говорехме за ипотеки за закупуване на имоти, които след това се дават под наем, изведнъж изключих и си представих как целувам Джейк Гиленхал. Ммм, после си помечтах и за нещо повече...

45 секунди.

Но това е нормално. Всеки си има своите фантазии. Знам, защото го прочетох в една от книгите ми за самопомощ. С Майлс сме заедно от година и половина и имаме чудесна връзка. Е,ексът не е винаги съвършен, но това не е всичко, нали? Когато бях по-млада,ексът беше

наистина много важен, но и без него има толкова други неща, които ни свързват.

40 секунди.

Като химическото чистене. Да не забравя да взема дрехите си от химическото чистене.

35 секунди.

И да напазарувам. Ходя в онзи готин магазин с органични продукти, където веднъж засякох Гуинет Полтроу да си купува картофи от сорта „Крал Едуард“. За съжаление там е доста скъпо — бананите са по 2,50 лири, — но наистина се опитвам да ям здравословно, балансирано и само естествени храни, без химикали. Миналата седмица обаче бях прекалено заета и в момента хладилникът ми е празен.

Всъщност изльгах. Пълен е с ужасни загниващи зеленчуци. Това е единственият проблем с органичните продукти. Много бързо се развалят, за разлика от боклуците, пълни с консерванти и многобройни Е-та. За да бъда съвсем честна, ще си призная, че обикновено изхвърлям всичко и излизам да ям някъде навън.

30 секунди.

Което ми напомня. Обещах на Майлс тази вечер да сгответя нещо. Е, добре де, „сгответя“ е малък евфемизъм. В мята случай това означава да извадя от чантата опакованата, предварително измита салата от магазина и да я аранжирам в чинията с порция ризото от топлата витрина. Голям фен съм на готовите ястия. Да, излизат доста скъпо, но си струват цената. Имам предвид, опитвали ли сте да правите ризото? Отнема години. Часове! Цялата тази загуба на време, докато разбъркваш зеленчуците на всеки пет минути, а междувременно се напиваш от бялото вино, предназначено за ризотото. (Ами, нали все пак трябва да правиш нещо, докато бъркаш проклетите зеленчуци — толкова е досадно!) След това за допълнение ризотото става лепкаво и безвкусно и ти трябват седмици, докато го изядеш, защото е като някаква магическа каша и това, което някога е било само две купички ориз, сега се е превърнало в пихтия, която може да нахрани цяла армия.

Умът ми се задвижва с обичайните си 160 километра в час, обръщам се и прегръщам отново възглавницата си.

25 секунди.

Като се замисля, няма да имам време да пазарувам. По-добре да ядем навън. Няма проблем. Тъкмо ще имаме извинение да пробваме новия ресторант в края на моята улица. Отвориха го преди няколко седмици и ми се иска да го видя.

20 секунди.

О, Господи, изведнъж се сещам: днес е рожденият ден на татко.

Сърцето ми спира. Мама ми остави три съобщения миналата седмица, за да ми напомни, и аз пак забравих. Дори не му изпратих картичка. Татко ще се притесни, ако не получи поздравителна картичка по пощата. Миналата година му изпратих картичка по имейла, тъй като — както обикновено, имах много работа, но когато му се обадих, беше доста сдържан и тих и мама взе телефона и започна да ми говори разни дреболии.

15 секунди.

Стомахът ми се свива. Добре, Шарлот, не се паникьосвай. Ще получиш обрив на гърдите и ще трябва да ходиш цяла седмица с поло като Даян Кийтън в „Невъзможно твой“. Ще се обадя в магазина за цветя и ще поискам експресна доставка. Какво като е мъж? Всеки харесва цветя, нали? Ще помоля да направят букет с предимно мъжки тонове или нещо подобно.

10 секунди.

Дали имат цветя в тъмносиньо?

5 секунди.

Така. Време е за ставане.

Надигам се на лакти и махам предпазителя си за уста. Според зъболекаря ми нощем скърцам със зъби и ги тряя един в друг каза ми, че ако не нося предпазителя, накрая ще изтъркам зъбите си до корен и ще приличам на Шейн Макгоуан от „Пукс“^[2]!

И, той не ми каза точно това, просто защото не знае кой е Шейн Макгоуан, нито кои са „Пукс“. Това обаче няма значение. Пак трябваше да си направя този предпазител, който ми струваше над хиляда паунда. Ванеса, най-добрата ми приятелка, каза, че съм луда. Според нея трябваше да спестя парите за някоя почивка, за да се отпусна и да се позабавлявам.

Настина обичам Ванеса, но всъщност тя е лудата. Почивка! Сякаш имам време за това. Освен това аз правя много неща, с които се отпускам и забавлявам. Например, „Пилатес“. Е, и тук малко

преувеличих — ходила съм само веднъж и заспах по време на упражненията на постелката, — но имам намерение да ходя редовно. Правя си и вани с ароматни свещи, лавандуло масло и чаша совинън блан. Признавам си, че последния път беше доста отдавна; напоследък просто си вземам бърз душ, докато си бръсна краката, но все пак се брои. А и имам диска за релаксация на Пол Макена, който мама ми изпрати. Някъде тук е. Сигурно в чекмеджето.

И определено ще го изслушам, когато имам свободна минута...

Да, знам, не отговарям точно на представата за спокоен и релаксиращ човек, но кой е такъв в днешно време? Все пак ръководя цяла агенция. Имам ипотека, отговорности и торбички под очите, за които трябва да се погрижа. Вече не съм на двайсет и една години.

И слава богу!

Тогава живеех под наем в една стая, работех безсмислена работа и бях винаги без пари. Сега имам собствена успешна агенция за връзки с обществеността, прекрасен апартамент в зелената част на Западен Лондон и един от новите маневрени фолксвагени „Бръмбар“^[3]. Ям редовно по ресторани и мога да си позволя да си купувам дизайнерски дрехи и да ходя на скъпи почивки.

Не че го правя, тъй като все нямам време, но ако поискам, мога да отида навсякъде.

Дори си имам личен треньор.

Като стана дума за него... Най-накрая се измъквам от леглото, събличам меката си пижама, навличам гимнастическия екип и отивам бързо до прозореца. Дърпам завесите и вдигам щорите. Навън все още е тъмно и за момент спирам, за да погледна тихите, спящи улици.

На трийсет и една съм и имам живота, за който винаги съм мечтала.

Звънецът на входа прекъсва мислите ми и аз се отдръпвам от прозореца.

„Влез“, казвам по домофона, изтривам съня от подпухналите си очи и се запътвам да отворя вратата.

[1] Колекция „Крокс“ — обувки, сандали, джапанки, приличащи на френско сабо с каишка, направени от специален материал, РССР — хибрид между гума и пластмаса, антимикробен и без миризми. — Б.пр.

↑

[2] Шейн Макгоун от рок групата „Pogues“ е поставян начело в класацията за най-грозни рок музиканти заради ужасното състояние на зъбите си. — Б.пр. ↑

[3] Volkswagen Beetle — в България е известен и като „костенурка“, във Франция като „калинка“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Един час по-късно след изтощителен крос из парка и около милион подскока с редуване на разтваряне на ръце и крака Ричард, личният ми треньор, ме напържда към апартамента ми. Той е служил в Териториалната армия и му харесва да ме гърчи и притиска сериозно.

За съжаление с тези думи нямам предвид, че аз се гърча под него, облечена в изкуително оскъдно облекло, а че, останала без дъх, съм навряла лице в чакъла, докато той ми крещи да направя още петдесет лицеви опори.

— Добре, Шарлот, защо не вземем на спринт последните сто метра, а?

Повярвайте ми, имам доста причини защо да не го направим, но Ричард вече е дръпнал пред мен стремително с цялото си великолепие на високото си метър и деветдесет и изтъкано от мускули тяло и пред себе си виждам само стегнатия му в черни къси шорти задник. Надигам се и тръгвам след отдалечаващата се гъвкава фигура, като не мога да откъсна поглед от здравите му прасци.

— Хайде, не се отпускай. Напълни дробовете. Повдигни коленете. Давай, давай, давай!

Кълна се, Ричард има най-големите мускули на прасците, които съм виждала. Очевидно, докато е бил в армията, е тичал стотици километри с екипировка на гърба си, по-тежка от мен самата. Което винаги ми се е струвало утешителна мисъл — просто ей така, в случай че някой ден колабирам и се наложи той да ме занесе вкъщи. Или нещо подобно.

Най-накрая го настигам пред апартамента си.

— Ще се видим следващата сряда — все още тичаш на място, Ричард ме пляска по гърба и аз почти залитам.

— Да, сряда, по същото време — отвръщам бодро с широка усмивка и отварям външната врата.

— Не забравяй да разгряваш тези мускули — провиква се той, събира ръцете си зад гърба си и без усилие опъва лактите почти на

нивото на раменете си.

— Няма — усмихвам му се за последно, преди да вляза вътре. Затварям вратата и се строполявам незабавно на пода.

Правя това три пъти седмично. Когато бях по-млада, не ми пушкаше въобще, но сега съм по-мъдра и знам, че е важно да се поддържам във форма. Макар че точно в този момент „във форма“ не са точно думите, с които бих описала как се чувствам. Бих избрала нещо малко по-различно. Като „изтощена“ или „в агония“.

С лееща се по лицето ми пот лежа просната на пода и се чувствам напълно изпразнена от съдържание, като очертана с тебешир човешка фигура на сцената на местопрестъпление. Мисля само как да задържа дъха си да не излезе завинаги от тялото ми.

Разбира се, в някои сутрини предпочитам да си остана в леглото и да се излежавам, но също така ми харесва и да си влизам в дънките. Освен това, както казва Ричард, упражненията са от съществено значение, за да бъде здраво сърцето. Поставям ръка на мястото, където би трявало да се намира моето. Там е. Бие толкова силно, сякаш ще избухне всеки момент.

Не че ще стане. Все пак сърцата не избухват просто така, нали?

Поглеждам към пулсомера си. Господи, доста удари в минута, не е ли така? Усещам лек пристъп на беспокойство. И наистина оставам без дъх.

Сещам се за сцени от медицинските сериали, в които човекът припада и хубавият доктор вика „Дръпнете се!“, грабва дефибрилатора и пуска два силни електрошока в гърдите му.

Притеснението ми нараства. О, господи, нали няма да получа сърдечен удар? И то на рождения ден на татко! Вече съм ужасена. Ако умра, той никога повече няма да може да го празнува. Вместо да се забавлява с приятелите си в кръчмата, ще трябва да плаче на гроба ми, тъгувайки за загубата на единствената си дъщеря.

Шарлот, стига! Стегни се! Не ставай смешна. Трябва да имаш сърцебиене, това е идеята. Току-що тренира. А тренировката е нещо добро за тебе. Надигам се от килима и за момент се поглеждам в огледалото. Лицето ми е покрито с яркочервени петна, очите ми са кървяси, а косата ми се е спъстила на главата като потен шлем.

Ox!

Добре, както и да е, не мога да стоя тук цял ден — трябва да се приготвя за работа. Автоматично поглеждам към часовника на масата в хола, за да видя колко е часът. Имам много часовници. Ванеса винаги ми се подиграва и нарича апартамента ми „Швейцария“, но въпреки това колкото и да се старая, все закъснявам. Това е, защото графикът ми е настина много запълнен. Нямам време просто да се „отпусна“, както тя обича да казва.

Събличам потния си екип по пътя към банята и влизам под душа. Ванеса не е права, не може да казва, че никога не си почивам. Разбира се, че го правя. Винаги, когато имам прозорец между ангажиментите си, вмъквам в графика си нещо за релаксация. Проблемът е, че май никога нямам такива прозорци...

Добре. Грим? Перфектен и все пак „естествен“. Тук.

Коса? Права, но закачливо извита в краищата. Тук.

Външен вид? Заставам пред огледалото на гардероба си в цял ръст и оглеждам внимателно черната си права пола и леко набраната си блуза. Трябва да изглеждам професионално и все пак непретенциозно. Всекидневно, но ефектно. Готино и едновременно — как беше точно думата? — изискано. Обувките? Ммм, оставям тези, които съм избрала първоначално, и вземам друг чифт, също дизайнерски, разбира се. Тук.

Преглеждам списъка си за деня, излизам от спалнята и започвам да обикалям из апартамента, за да си събера нещата.

Лаптоп? Не отивам никъде без своя „Ай-бук“. Дори в тоалетната. Човек никога не знае кога ще му потребва „Гугъл“. Затварям го и го вземам от масата. Тук.

Куфарчето ми? Откривам го — на дивана, пълно с топове документи, които трябва да прегледам. Колкото се може по-скоро. Тук.

Рогозката за йога в случай, че по-късно имам малко свободно време? (Да, бе!) Тук.

Моят „Блекбъри“^[1]? По дяволите, къде е? О, да, вярно, в ръката ми. Разбира се. Тук.

Сърцето ми се оправи, между впрочем. Знаех, че ще се оправи. Беше само пристъп на паника. Понякога ми се случва, особено ако е нещо, свързано със здравето, но просто съм внимателна. По-добре да прекалиш с предпазливостта, отколкото впоследствие да съжаляваш, винаги съм го казвала.

За нещастие моят личен лекар не е на същото мнение. Той смята, че съм хипохондричка или нещо такова. Миналата седмица получих странен обрив на гърдите и когато проверих в Гугъл симптомите си, открих, че съвпадат напълно с тези на болестта, предизвиквана от една амазонска бублечка, ядяща плът. Да, насъкко не съм пътувала до джунглите на Амазонка, както отбеляза лекарят ми, но нямаше нужда да бъде толкова язвителен. Дори не ме изпрати в болницата, за да проверят за тропически болести! Само каза, че вероятно обривът е безобидна разраснала се екзема и да го мажа с крем „Е-45“.

Което и направих и той наистина се махна, но все пак можеше да бъде и от ядящата плът бублечка, нали?

Мятам по една чанта на всяко рамо, оставям пари за чистачката и се затичвам към вратата. Отварям я и отстъпвам светкавично назад, тъй като слънцето ме заслепява.

Слънчевите очила? Оглеждам масата в хола, на която има лампа, бяла орхидея във ваза и няколко снимки в рамки; задържам погледа си за миг на тази от завършването ми. Майка ми и баща ми стоят от двете ми страни, истински горди родители. Почти не са се променили, макар че на снимката баща ми има повече коса, а мама очевидно е била в периода на перлените червила, но мен трудно ще ме познаете. Нося традиционната черна роба, квадратната шапка е едва закрепена на косата ми, която е дълга, черна и турирана за пръв път в живота ми. За разлика от сега, когато е къса, оформяна редовно със сешоар и боядисвана в меднорусо на всеки шест седмици.

Снимката е правена, преди да открия пинцетите, и имам две черни дебели гъсеници там, където сега са перфектно извитите ми вежди. И тази усмивка! Гледам кривите си предни зъби, които сега са равни, благодарение на шините, които носех в края на двайсетте си години. Господи, колко съм била различна!

Откривам очилата си зад снимката, грабвам ги и се запътвам към вратата, после надолу по стълбите и в движение отключвам колата си фарове, вратата... По дяволите, още една глоба за паркиране! Продължавам да проклинам, махам я от чистачката си и се пъхам в колата (тапицерията ѝ е кожена, в кремав цвят). Хвърлям глобата при останалите, запалвам и сменям скоростите. Двигателят е готов за живот.

Божичко, обичам колата си. Доста е мощна и има всички онези малки екстри — затоплящи се седалки, сателитна навигация и табло, което свети през нощта като на състезателните коли. В деня, в който си я купих, бях толкова развлечена. Спомням си, че я гледах, паркирана пред апартамента ми, цялата блестяща и лъскава, и чисто нова. Не можех да повярвам, че е моя.

Е, трябва да призная, че не е толкова забавно, колкото си мислех, че ще бъде, защото човек не може да кара с повече от 40 километра в час в Лондон. Пак се сещам за това, когато излизам от паркинга, подкарвам по улицата и веднага се натрисам в редовното задръстване.

Вероятно хората в метрото ще стигнат по-бързо.

Моят „Блекбъри“ внезапно се събужда за живот и започва да звъни пронизително. Поглеждам към таблото: още няма осем часа. „Здравейте, агенция Мериуедър“... А, да, чудесно е, че ви чувам. Сега, относно договора... Закачвам хендсфрийто на ухото си и превключвам на работна вълна.

Двайсет минути по-късно вече закъснявам. Трафикът е ужасен, по-ужасен от обикновено. Всичко е свързано с Олимпийските игри. В момента в Лондон се развива огромна градоустройствена програма, започнали са да разрушават всички тези стари сгради заради олимпиадата през 2012. Четох във вестника, че това е една от най-големите и най-сложни архитектурни визии, създавани някога. Нарекли са я: „Разкопай, Разруши, Сътвори“. Проектът не се ограничава само до Ист Енд. Очевидно целият град ще бъде обновен. Има план да се построи огромен бизнес център недалеч от моя офис, истинско произведение на изкуството, заради който изкопават хиляди тонове пръст. „Ивнинг Стандарт“ го нарече „изключително архитектурно постижение“.

Аз пък го наричам „гигантска дупка в земята“, заради която закъснявам; все повече се ядосвам, докато пъпля като охлюв в задръстването. Нервно барабаня по волана и усещам как постоянният възел в стомаха ми се затяга допълнително всеки път, когато проверявам колко е часът. Мамка му. Мислено започвам да си проверявам графика за деня. Предстои ми важна седмица и сума ти неща за вършене тази сутрин. Не искам да закъснявам.

И тогава виждам знак, който кара сърцето ми да спре за миг:

РЕМОНТ НА ПЪТЯ. СЛЕДВАЙ ОТКЛОНЕНИЕТО.

Само това ми трябваше. Е, сега вече наистина ще закъснея.

Напълно отчаяна следвам колите, които започват да лъкатушат между оранжевите пътни конуси. Сериозно бе, хора, можете ли да карате по-бавно? Поглеждам таблото: движа се с по-малко от осем километра в час! С тази скорост ще стигна в офиса към... Опитвам се да пресметна наум. О, Божичко, не знам, но ще отнеме цяла вечност. И още ще си бъда тук.

Мъчително бавно колите поемат наляво и започвам да карам заедно с потока по различни улици, докато най-накрая виждам пред себе си нещо като главен път. Да се надяваме, че сме към края на отклонението. Ето го и светофара. Зелено е. Хайде, хайде, хайде. Колите пред мен преминават.

Устремявам се, за да се присъединя към върволицата. Светофарът става жъlt. Опитвам се да се промъкна.

Червено.

Уф!

Забивам спирачки. Усещам как напрежението ми расте и отпускам глава на волана. Добре, Шарлот, просто се успокой, инструктирам се сама. Ако се нервираш, няма да стигнеш по-бързо, нали? Нека направим малко упражнения за дишане. Както при йогата. Затварям очите си, разширявам ноздрите и вдишвам дълбоко. Навътре, навън. Навътре, навън. Навътре...

О, я стига. Рязко отварям очи. Съжалявам, Шиваниандра, или както там ти е името, но това е безсмислено. Ще се обадя на Bea и ще видя дали ще може да пренареди графика ми. Предполага се след петнайсет минути да бъда на конферентна среща. Вече напълно отчаяна, посягам към моя верен „Блекбъри“. Но тъкмо когато си мисля, че не може да стане по-лошо...

То става.

Нямам обхват.

Супер! Просто върхът. Какво ще правя сега?

Оставям апарата и поглеждам към светофара — още е червено. Господи! Сигурно това е най-дългото червено в света. Чувствам се вече съвсем объркана и за момент отклонявам поглед от пътя и поглеждам къде всъщност се намирам. На ъгъла има информационно бюро, до него има студио за татуировки, което сякаш е тук от години, на автобусната спирка чакат хора. Сега като се замисля, наистина е така.

Не бях обърнала внимание, но изведнъж осъзнавам къде съм. Когато за пръв път се преместих в Лондон, минавах по този път всяка сутрин, отивайки на работа. Само че тогава пътувах в обратната посока. Зачудих се колко ли време е минало, откакто за последно съм била тук. Паметта ми ме връща назад. Беше първата ми работа, бях на двайсет и една години. Господи, сякаш беше в друг живот. Сякаш е било с друг човек.

Както си мисля за миналото, погледът ми се насочва към кръстовището. Отсреща чака друга колона коли и очите ми се спират на една от тях. Беше стар „бръмбар“, точно като този, който карах някога. Леле, колко странно. Почти същият. Същият необичаен портокалов цвят, същата малка квадратна решетка отпред и ръжда около фаровете. Има дори и стикер на природозащитната организация WWF, какъвто имах и аз, залепен на предното стъкло. Поглеждам и към шофьора.

Боже мой, и момичето прилича на мен! На мен, когато бях на двайсет и една.

Вижда се, че си пее заедно с радиото, извива краищата на черната си къдрава коса в огледалото за обратно виждане, както правех и аз. Дори носи тениска в червено и бяло, приличаща много на онази, която обожавах...

Гледам невярващо, когато внезапно светофарът се сменя и малкият стар „бръмбар“ тръгва към мен.

Биййийийийийп.

Алармите на колите зад мен ме сепват и бързо включвам двигателя. Не запалва. Мамка му! Обърквам се още повече, пробвам пак. Пръстите ми треперят, тялото ми се тресе, а колите зад мен свирят като полудели и внезапно двигателят заработка.

Направо се изстрелвам, без да обръщам внимание, че гумите ми изсвистяват. Карам, а главата ми ще експлодира всеки момент. Не мога

да повярвам колко много приличаше онова момиче на мен като по-млада. Приликата беше невероятна. Кожата на ръцете ми настръхва и се разтрепервам. Господи, това е най-странното нещо...

Чувствам се доста глупаво, но все пак докосвам крайчеца на носа си и вдишвам дълбоко и продължително, усещайки как напрежението преминава към раменете ми. Не съм луда, просто бях уморена и напрегната, това е. А и отчаяно се нуждая от кафе. Честно. Да си помисля, че това е по-младото ми Аз? На двайсет и една? На светофара?

Пред мен се появява табела — КРАЙ НА ОТКЛОНЕНИЕТО — и ме обзема огромно облекчение. Благодаря! „Блекбъри“-то ми се обажда от седалката до мен и веднага го вдигам. Алелуя! Имам обхват. Плюс пет пропуснати обаждания. Ето ни отново в реалния свят. Притискам крака до педалите, увеличавам скоростта и се запътвам към офиса.

[1] Комуникационно устройство, което е телефон, но и позволява получаване на електронната поща, когато си извън офиса. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Преди да се добера до офиса, вече съм отговорила на девет обаждания, два имейла (тайничко, докато бях попаднала в още по-голямо задръстване!) и направих спешна поръчка за цветя в магазина „Интерфлора“. За нещастие се оказа, че нямат тъмносини цветя — всъщност жената звучеше доста озадачено, когато я попитах за това, но ми предложи тъмнопурпурни, което е на практика почти същото.

Донякъде.

Когато нахлувам през вратата, Беатрис, моята асистентка, протяга към мен ръка с чаша в нея. Така ме посреща всяка сутрин: двойно еспресо с няколко капки соево мляко. В момента говоря по телефона с един журналист, затова ѝ хвърлям само благодарствена усмивка и поемам чашата като истински състезател от щафета. За две години сме усъвършенствали подаването. Не разливаме нито капка.

Продължавам през офиса, токчетата ми тракат остро по пода. (Полиран бетон, много *de rigueur*^[1]. Всъщност целият офис е последен писък на дизайна; в света на пиара външният вид е всичко.) „Добре, ще ви изпратя мостри от новия продукт, за да го тествате сами. Сигурна съм, че ще пожелаете да го представите в списанието... Аха, искате цялата серия продукти?“ Господи, журналистите могат да бъдат толкова алчни. „Разбира се, ще ви ги изпратя незабавно!“ Старая се да звучи ентузиазирано и жизнерадостно.

Добирам се до бюрото си, затварям телефона, отпускам се в креслото си и изпивам на един дъх двойното си еспресо. В главата ми е пълна мъгла, преди да изпия сутрешното си кафе, не мога нито да мисля, нито да виждам ясно. Което, разбира се, напълно обяснява странния инцидент на светофара.

— Добро утро — на вратата се появява усмихнатата Беатрис с папка, притисната до гърдите ѝ.

Беатрис сякаш винаги е в тази поза — притискаща папка до гърдите си. Не защото работи нещо по тях, а по-скоро защото се опитва да прикрие впечатляващо големите си гърди (или „другарките

й“, както обича да ги нарича тя), които е наследила от баба си, Херцогинята, или там каквато беше. В допълнение към двойния наниз перли, значителния паричен фонд и малкото „убежище“ в града, което всъщност е огромен мансарден апартамент на площад „Девъншир“, номер 1.

Честно, Беа е толкова сладка, че би трябвало да я мразя, но ми е невъзможно — тя е един от най-прекрасните хора, които някога съм срещала.

— Здрави, Беа, благодаря ти за кафето — усмихвам се с благодарност.

— Как изкара почивните дни? — пита тя, докато минава зад гърба ми и сваля от рамото ми чантите, за които напълно съм забравила и тъкмо се чудя какво ми пречи. После с привичен жест оставя всяка една на мястото ѝ.

— Добре. Трябаше да наваксам с малко работа — отвръщам и свивам рамене, сещайки се за вчерашния ден, който прекарах в трапезарията, заобиколена от купища документи, докато Майлс играеше скуюш. Всъщност напоследък все така прекарвам уикендите.

Поглеждам купчината документи, която ме очаква, подпирам се на лакти на масата и потърквам челото си. Вече усещам започващото главоболие.

— Някакви съобщения?

— Асистентът на Лари Голдстийн се обади да потвърди обядави утре в „Електрик“ в Нотинг Хил. — Беа започва да отмята едно по едно листчетата в бележника си. — Обади се Сали Пит, редакторката на лайф стайл отдела в „Дейли Стандарт“. Искат да те интервюират за статия за жените, които имат всичко. Звучи въодушевено. — А, и Мельди се обади. Няколко пъти.

Мельди е прочута телевизионна водеща, която наскоро роди, после направо чудодейно отслабна и сега прави истинско състояние, като споделя „тайната“ си чрез DVD-та, книги, телевизионни програми и новата си серия от полуготови здравословни храни без консерванти, „Лесно е без Е-та“, за които ние ѝ правим пиар кампанията.

— Малко е притеснена от неделните вестници — Беатрис поставя пред мен копие на един от таблоидите. На първата страница има снимка на Мельди, тъпчеща се с голям „Бик Мак“ и пържени картофи. Заглавието е крещящо — „Мазни тайни“.

— А, да — правя гримаса. — Видях го.

— Въсъщност точните ѝ думи бяха... — Беа разлиства бележника си, открива каквото ѝ трябва и започва да чете на глас: — „Майната им. Искам да убия шибаните копелета в шибаните вестници.“

Въпреки притеснението си, не се сдържам и се засмивам. С шлифования глас и изисканото си произношение Беа звути така, сякаш самата кралица псува. Честно, възпитаните хора не бива да ругаят, просто не им се получава.

— Представям си — кимам аз, мятам вестника настрани и усещам как възелът в стомаха ми се стяга още повече.

Мельди може да беше национално съкровище — сладка, мила и с искрящо бяла усмивка, реклама за стоматологичната индустрия, — но извън камерите има по-отвратителен характер от... ами, не искам да казвам някое име, защото може да ме съдят, така че просто си помислете за някой с ужасен характер... Е, Мельди е много, ама много по-зле. Много.

— Мислиш ли, че е изяла всичко това? — пита Беатрис, докато се взира през рамото ми към снимката. Наскоро гледа документалния филм за онзи, който яде цял месец само в „Макдоналдс“ и беше много впечатлена. Тя си е такава. Обикновено гледа филмите поне пет години, след като са излезли за първи път. Така е с всичко — музика, мода...

Поглеждам към нея. Облечена е в любимия си стил — пола до коленете от сив туид, непрозрачен матов чорапогащник и черните обувки от „Марк и Спенсър“, които има от цяла вечност. О, и да не забравяме перлите.

Въсъщност, като се замисля, не съм много сигурна дали това, което носи, е било на мода и преди пет години.

— Има ли значение? — свивам рамене и потърквам слепоочията си. Главата ми наистина започва да бучи. — Яла или не, тя пуска на пазара последната си книга с диети — „Просто кажи «Не» на боклуците“ — следващия месец — напомням ѝ аз. — А в момента правим промоция на новата ѝ серия супи „Лесно е без Е-та“.

Беатрис въздъхва.

— Ммм да, доста неприятна случка.

На Беа ѝ се удава да изразява съчувствие и разбиране. Тъй като сме малка бутикова агенция, все още нямаме много клиенти; аз поемам

големите, Беа се занимава с по-малките. Мельди е от най-големите, а продуктите ѝ са може би най-доходните за нас. Последното, което искам, е някой папарак да ни провали, съсипвайки репутацията ѝ на фитнес гуру и привърженик на здравословното хранене.

— Това е потенциална катастрофа — промърморвам, докато гълтам един след друг два парацетамола от шишенцето, което винаги стои в бюрото ми, и включвам компютъра. Еcranът се събужда и бързо започвам да ровя из „Гугъл“.

Беатрис слага притеснено ръка на перлите си.

— Божичко! — казва тя с тих глас. — Катастрофа!

Излизат няколко статии и отварям една от тях.

— Потенциална — поправям я, докато бързо минавам по редовете. След няколко секунди поглеждам към нея. — Обади се на агента на Мельди и му кажи, че ще излезем със съвместно съобщение за пресата, че е хипогликемичка.

Беа ме поглежда втренчено.

— С други думи, има ниска кръвна захар.

По лицето ѝ се появяват признания, че започва да схваща.

— О, какво съвпадение! — възкликва асистентката ми, като очевидно вече е обработила информацията в главата си. — Също като мама! Тя не ходи никъде без нейните бисквитки „Риц“! Веднъж ги забрави и кръвната ѝ захар падна и ѝ прилоша. Точно на стъпалата на хотел „Принц Филип“. — Спира за миг, като забелязва изражението ми. — Бяхме на състезанията в Аскот по това време...

— Беатрис, Мельди не е истинска хипогликемичка.

Тя ме поглежда с недоумение. После, изглежда, ситуацията ѝ става ясна.

— О, разбирам... Боже мой, имаш предвид, че това е номер — казва с тих, заговорничещ глас.

Кимвам с глава в знак на потвърждение.

— Господи, Шарлот, толкова си умна. Затова обичам да работя с теб!

Хората често подценяват Беа. Лесно е да я възприемеш като непохватна разглезена богаташка от Югозападен Лондон, както направих и аз, когато дойде при мен на интервю, останала без дъх, тъй като беше тичала от метрото насам; косата ѝ беше разпиляна навсякъде, а на чорапогащника си имаше бримка. Всъщност тя е

изключително умна и зад фасадата ѝ на тъпа блондинка (каквато беше някога, от скоро е брюнетка) се крие един академичен гений. Беа е завършила първа по успех в специалностите приложна математика и физика в Кеймбридж, а в свободното си време решава геометрични уравнения, „просто за забавление“.

За да бъда честна, Беа е прекалено квалифицирана за работата, която върши. Ние сме на една и съща възраст и тя би трябвало да бъде в някаква лаборатория някъде си и да прави някакви свръхсложни научни неща. Но асистентката ми твърди, че наистина иска да работи в пиар агенция и на интервюто беше изключително ентузиазирана. Освен това има най-изискания и омагьосващ глас, който някога съм чувала, което в света на медиите е безценно качество.

Обикновено момичетата, които работят в нашия бизнес, са от средната класа, от околностите на Лондон, а не момичета от Йоркшир с чист акцент а ла Ленинските планини^[2]. Всъщност дори моето произношение вече не е толкова чисто. Десет години в Лондон бяха достатъчни, за да започна да сдъвквам някои думи и пиенето на чай да се превърне в изливането на поредната чаша с някаква течност в устата ми, а не в ритуала, който се извършва в пет часа следобед според добрите стари английски традиции.

Шлифованият в елитните училища глас на Беа обаче отваря врати, до които аз никога не бих могла да припаря. Ние сме отбор. Нещо като моркова и пръчката. Аз уреждам сделките, сключвам договорите и се грижа за клиентите, а тя е на предна линия при контактите с медиите и пресата. Когато общува с тях, маниерът ѝ на говорене, на който може да завиди и кралицата, е незаменим.

Телефонът започва да звъни и Беа го вдига.

— Добро утро, агенция „Мериуедър“. От кое издание се обаждате? „Телеграф“? Прекрасно! За мен е толкова вълнуващо! Знаете ли, дядо ми е бил дълги години редактор при вас.

Разбирате ли какво имам предвид?

След като спасявам репутацията на Мельди, останалата част от сутринта минава в обичайните занимания: обаждания на журналисти, писане на съобщения за пресата, конферентни връзки с клиенти... В един момент е 9 часът сутринта и аз се опитвам да измисля нещо секси

и зашеметяващо за шампоана против пърхот, който е част от новата серия на Джони Бърд, стилист от Уест Енд, а в следващата минута вече е един и се мята на задната седалка на таксито, за да не закъснея за работния обяд в „Улсли“, престижен ресторант на „Пикадили“. Обикновено пътувам с колата си, но днес ми се стори, че с такси ще бъде по-бързо. И по-важно, ще имам време да свърша някаква работа по пътя.

Опитвам се да си сложа колана, докато едновременно с това чета имейла, който току-що дойде на „Блекбъри“-то. Тъкмо започвам да пиша отговор, когато звънва телефонът ми. Имам и „Блекбъри“, и друг телефон. „Блекбъри“-то е за работа, телефонът — за лични обаждания. Обикновено през деня го поставям на мълчалив режим, но явно съм забравила. Вдигам го и поглеждам кой ме търси. Родителите ми.

О, по дяволите! Рожденият ден на татко. Трябаше да му се обадя в първата свободна минута.

Работата е там, че все още я нямам.

— Здравейте, Шарлот Мериуедър е на телефона — започвам аз, преди да се усетя.

— О, ти си жива! — чува се язвителен смях.

— Здрави, мамо — казвам невинно, опитвайки се да не мисля за всичките съобщения, които ми е оставила на гласовата поща през изминалата седмица. — Как си?

— Не получи ли съобщенията ми? — пита директно тя, като не се поддава на любезностите.

— Да, разбира се...

Мама не ме оставя да довърша.

— Е, да се надяваме, че с баща ти и с мен няма да се случи нещо лошо и да се налага да реагираш спешно — продължава докачливо. — Ще умрем и ще ни погребат, преди да успеят да се свържат с теб.

Повдигам очи. Майка ми е царица на мелодрамата. Всичко идва от сапунените сериали, които гледа по цял ден.

— Какъв е смисълът да имаш телефон, ако никога не отговаряш на обажданията?

— Вероятно съм била на среща — опитвам се да се оправдая.

— Обадих ти се вкъщи тази сутрин. Пак не отговори.

Ако я слуша човек, може да реши, че е прокурор, а не секретарка в училище.

— Сигурно съм била навън. Тренърът ми идва в шест.

— Шест часа сутринта? — пита мама и звучи доста изненадана.

— Да, тичам по осем километра.

— Ти тичаш осем километра! — гласът ѝ загубва цялата си острота и става притеснен. — Шарлот, сигурна ли си, че не се натоварваш прекалено много? Трябва да си почиваш понякога, да се излежаваш...

Да се излежавам? Господи, не си спомням кога за последно съм се излежавала. Всъщност спомням си — беше сутринта след големия купон за двайсет и петата ми годишнина. Който не беше чак толкова отдавна.

Преди близо седем години.

— Добре ли се храниш? Не можеш да тренираш на празен стомах.

Мама внезапно преминава от обвинителния тон към фазата на загрижената майка.

— Да, знам — лъжа я убедително аз.

Празният ми стомах надава гневно знак, но го задушавам бързо, като гълтам малко от кафето, което грабнах от „Старбъкс“, преди да се кача в таксито.

— Защото имаше една статия в „Дейли Мейл“ онзи ден, в която пишеше, че на вегетарианците им липсват... Чакай малко... — чувам разлистване на хартия от другата страна на линията. — А, ето го: „На вегетарианците им липсват важни минерали и витамини.“

— Глупости! — не се сдържам и възкликовам нервно, като междувременно започвам да ровя из чантата си, за да намеря няколко опаковки витамини и хранителни добавки. Винаги купувам различни видове. Миналата седмица четох статия за сировите кайсиеви ядки. Очевидно човек може да живее сто години, ако ги яде в нужното количество. Пренебрегвам указанията и гълтам наведнъж половин шепа. За нещастие предписаното за желаните цели количество е толкова много, че наистина трябва да живееш сто години, за да имаш достатъчно време да изядеш проклетото нещо.

— Домашно приготвена закуска, от това имаш нужда.

— Нямам време, за да закусвам — отговарям нетърпеливо.

— Е, знаеш какво казват хората: „Ако само работи, без да си играе, Джак ще стане глупаво момче.“^[3] — гласът ѝ звучи доста

неодобрително.

— Обзалагам се обаче, че Джак е бил богато и преуспяло момче — не мога да се въздържа да не изкоментирам.

Майка ми винаги ми казва, че работя прекалено много. Което е вярно. Наистина работя много, но това е част от условията, за да имаш успешен бизнес. Тя не го разбира. Никога не е искала кариера. Всичко, за което е мечтала, е да се омъжи и да има семейство. За нея работата си е просто работа. Начин да се спечелят малко „джобни пари“, както обича да казва. Но мама винаги си е имала татко, който да се грижи за основните финанси. За моето поколение обаче нещата са различни. И така е по-добре.

Поне ми се иска да вярвам в това.

— Казах ли ти, че Мариън има вече трето внуче? — отговаря мама, като сменя темата.

Да, три пъти, казвам си наум, докато отпивам от кафето си.

— Това е страхотно, поздрави я от мен.

— Дъщеря ѝ е на твоите години — продължава мама. — Помниш ли Каролин Годфри? Бяхте истински ангелчета в началното училище.

Това е още един от досадните ѝ навици. Да ми разказва за дъщерите на приятелките си и за поредното дете, което са родили. Как заселват селцето им с купища сладки, розовобузи ангелчета, докато нейната лоша, egoистична дъщеря живее на триста километра разстояние в Лондон, тренира с личния си инструктор и е вегетарианка. И най-лошото, още не е омъжена.

Като стана дума за това...

— Как е Майлс? Ох!

Нека да преведа. На езика на майка ми „Как е Майлс?“ означава „Кога ще ти предложи?“.

За да съм честна обаче, този път трябва да се съглася донякъде с нея. Не само тя си задава този въпрос. С Майлс сме заедно вече година и половина и всички се питат кога ще ми предложи. Всички, освен това предполагат, че ще кажа „да“. А и защо не? Той отговаря на всички критерии, за които пише в списанията: хубав е, успял, адвокат, отговорен и никога не се караме. Всъщност откакто сме заедно, никога не сме се спречквали за нещо. Което е супер, нали?

Една част от мен обаче понякога се дразни малко на това. Както веднъж казах на Майлс, позволено ни е да имаме различни мнения.

Даже може да помогне за разнообразяване на връзката ни, за малко повече вълнение, малко повече уая.

Както и да е, пак ще кажа, не мога да се сетя дори за една причина да кажа „не“.

Не че ще се опитвам да намеря такава, де.

— Добре е. Татко там ли е? — опитвам се да сменя темата. — Искам да го поздравя за рождения ден.

— Да, чакай малко, тъкмо взема пощата.

Потрепервам.

— Дейвид, скъпи! Лоти е — провиква се мама, след това понижава глас заговорнически. — Изпрати му картичка, нали?

— Ммм, всъщност изпратих цветя вместо картичка.

— Цветя? — повтаря майка ми с леко недоумение. — За баща ти?

— Защо не? Татко обича цветя — защитавам се аз. — Винаги се е грижел за градината.

— Ами да, предполагам... — тя замърква и съм сигурна, че в този момент си мисли защо не може да съм нормална дъщеря като другите и да изпратя една обикновена картичка и чифт чорапи за рождения ден на баща си. Огромният букет ще предизвика доста шум в малкото им селце и просто мога да чуя как мама обяснява на съседките: „От дъщеря ни са. Тя живее в Лондон, нали знаете?“ Което за хората от селцата в Йоркширските долини обяснява всичко.

— Как е кукличката ми? — гласът на татко се чува на телефона и усещам как ме залива приятна топлина.

Отношенията ни никога не са били лесни, защото и двамата сме с трудни характери. Пубертетските ми години преминаха в постоянна битка за това, колко високо мога да слушам „Смитс“ (Аз — много високо. Баща ми: „Спри това — тази музика ще ти спука тъпанчетата!“) Независимо от различията ни (а може би са били прилики?) все още сме невероятно близки — а и сме родени само с четири дни разлика.

— Здрави, татко, честит рожден ден! — казвам с усмивка, докато се опитвам да задържа телефона между рамото и брадичката си, защото след малко ще пристигнем в ресторант и трябва бързо да се гримирам преди срещата.

— Благодаря ти, мило. Още не съм си отворил картичките — отговаря той жизнерадостно.

Изпитвам угрizение. Татко ще хареса цветята си, знам, но все пак...

— Е, какво ще правиш днес? — питам, за да сменя темата. Отварям кутията със сенките и я повдигам към светлината. Веднага забелязвам тъмните кръгове под очите си.

— О, нали знаеш. Малко от това и малко от онова. Какво става с теб? Кога ще дойдеш да ни видиш?

— Скоро — отговарям аз, докато се вихря с фон дъо тена си. Не искам да изглеждам прекалено гримирана, затова съм си сложила само лека основа, фон дъо тен, пудра, лек блясък на бузите си, спирала, малко балсам на устните... Странното е, че днес една жена трябва да използва ужасно много грим, за да изглежда естествена.

— Казваш „скоро“ всеки път — мърмори баща ми по телефона.

— Не сме те виждали отпреди Коледа. — Спирам с „маскирането“. Божичко, наистина ли е минало толкова време?

Сещам се как изкарах вечерта на Коледа. Не успях да изляза никъде. Мелъди пускаше нова серия диетични шейкове в началото на новата година, а Беатрис имаше грип, така че трябваше да правя всичко сама. По-голямата част от коледния ден го изкарах пред лаптопа си, опитвайки се да довърша пресъобщението, а след това трябваше да ходя в офиса за Деня на подаръците^[4].

— Знам. Съжалявам, татко. Просто имам много работа. Трябваше да работя през уикенда, имах краен срок за един проект, а тази седмица се опитвам да хвана нов клиент. — Отказвам се да се боря с тъмните кръгове под очите си, прибирам сенките и изваждам тъмните си очила. — Обещавам ти при първия свободен уикенд да дойдем на гости заедно с Майлс. Ще видиш новата ми кола. Ще я харесаш. Може да я вземеш за едно кръгче.

— Да, прочетох статията за тези новиolkswageni в списанието, което ми даде...

Усещам, че татко става по-благ. Той обожава всичко, свързано с коли, да се заравя под капациите им и да се възхищава на чудесата на техниката.

— Къде да те оставя, мила? — прекъсва ни шофьорът.

— Почакай секунда, татко. — Поглеждам през прозореца и виждам ресторанта пред нас. — Където и да е, ще е удобно, благодаря — отвръщам аз и се навеждам напред, за да ме чуе по-добре шофьора, който точно в този момент завива рязко и паркира. Бързо събирам нещата си, които са се разпилели при тласъка по цялата седалка.

— Извинявай — мърморя по телефона, докато излизам от таксито. — Благодаря. Може ли бележката... — подавам на шофьора десетачка и за секунда мярвам отражението си в страничния прозорец. Косата ми е разпиляна и се опитвам да я пригладя малко с ръка. — Какво казваше, татко? — опитвам се да продължа разговора по телефона.

Вече съм станала истински експерт във воденето на два разговора едновременно. Отначало това ме побъркваше, но сега просто съм факир.

— Е, няма значение, щом ти си добре — казва татко омилостивен. — Просто ни липсва нашето малко момиче, това е всичко.

Обзема ме вълна на обич и признателност. Нашето малко момиче! След четири дни ще стана на трийсет и две, но за родителите ми това беше без значение. А след осем години ще бъда на четиридесет!

О, стига, наистина не бива да мисля за това!

— И вие ми липсвате, татко — отговарям, тичайки по стълбите. — Не се беспокойте за мен, наистина. — С бърза крачка минавам през стъклена врата и токчетата ми започват да тракат по мраморния под на лобито на ресторанта.

— Щастлива си, нали?

Забелязвам големи огледала на една от стените и независимо започвам да се оглеждам от глави до пети.

— Разбира се, че съм — отговарям разсеяно.

С периферното си зрение виждам как няколко от журналистите, с които трябва да се срещна, излизат от едно такси. Нервите ми са опънати до краен предел. Винаги се чувствам така преди тези работни срещи. Трябва да представя нов продукт и това е моят шанс да впечатля пресата и да осигуря отразяване. Независимо че срещата е под формата на неофициален обяд и лек разговор с хубаво вино, напрежението за мен си е същото като при най-важните контакти.

— Виж, татко, трябва да...

— Да, разбирам, трябва да тръгваш. Хубаво беше, че си поговорихме.

Досрамява ме. Казахме си само няколко думи. Но такова е положението. Когато бях по-млада, седяхме на телефона с часове и си говорихме за всичко, но сега се радвам, ако намеря и пет свободни минутки.

— Ще ти се обадя тази вечер — казвам, без да съм сигурна в обещанието си.

— Да, да, скъпа. ЧАО и хубав ден.

— И на теб, татко.

Затварям телефона, но за секунда застивам на мястото си. Умът ми се връща към разговора с баща ми и към това, което ми каза той. Щастлива ли съм? Наистина ли съм щастлива?

— Шарлот! — стряска ме нечий глас, обръщам се и виждам жена на около петдесет години, която се запътва към мен. Това е Кати Проктър, журналистка, която познавам от първите си години в пресата, когато работех на свободна практика. Кати се усмихва широко и ме прегръща силно, обливайки ме с аромата на парфюма си. — О, обувките нови ли са? — питат я. — Страхотни са!

Става ми много приятно от срещата и въздъхвам с облекчение. Хубаво е да срещнеш стар приятел в такъв момент.

— Не мислех, че ще дойдеш — усмихвам се и я целувам по червените и искрящи от пудра страни. — Никога не отговаряш на поканите — казвам неодобрително.

— Знам, ужасна съм — Кати навежда очи виновно. — Прощаваш ли ми?

Ако беше някой друг, сигурно нямаше да знам как да реагирам, но Кати ми е по-скоро приятел, отколкото работен контакт.

— Разбира се. Как си ти?

— Пресъхнала! Хайде да си вземем питие и после ще наваксваме с разговорите.

Хващаме се за ръце като малки момиченца и влизаме в бара. Вече се чувствам спокойна. Честно, не знам какво ми става днес. Останалите журналисти също започват да пристигат и наоколо настава истинска какофония от поздравления и целувки, представяния и

подрънкане на чаши с изстудено совинъон блан. Усмихвам се широко и се хващам за работа.

Разбира се, че съм щастлива. Защо, по дяволите, да не съм?

[1] De rigueur — френски израз в смисъл на „необходимо според етикета, протокола или модата“. — Б.пр. ↑

[2] Ленински планини — планинска верига в Северна Англия и Южна Шотландия. — Б.пр. ↑

[3] All work and no play make Jack a dull boy — стара английска поговорка. — Б.пр. ↑

[4] Денят на подаръците (Boxing day) — 26 декември. На този ден е прието да се правят подаръци в службата. Името идва от кутиите („Box“), които някога бедните измолвали от благородниците в деня на свети Стефан. Празникът е много популярен в Англия. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Работният обяд минава успешно.

Журналистите си тръгват подпийнали и развеселени, гушнали рекламните си подаръци и обещавайки много отразяване в пресата. Прибавям огромната сметка към служебните си разходи, качвам всички по такситата и се сгромолясвам в моето.

Е, поне се надявам, че беше успешно. Усещам познатото чувство на беспокойство, докато таксито ми се промъква из задръстените улици обратно към офиса.

Лицето ми ме боли от прекаленото усмихване. Така стоят нещата в нашия бизнес. Може да изглежда много лесно да пиеш вино и да похапваш препечено козе сирене и зелена салата, но „бъбренето“ с журналисти си е тежка работа. Трябва през цялото време да си нащrek, да се опитваш да съчетаеш работата с удоволствието, да намериш точния баланс между обсъждането на клиента си и клюкарстването за нечия афера: „Какво е направил? Не! Това е ужасно! Горката ти, трябва да се махнеш за няколко дни. Отиди на spa процедури. Като стана дума, знам един невероятен spa център в Шотландия, който тъкмо започнахме да представяме в агенцията...“

Добирам се до бюрото си към три часа и прекарвам останалата част от следобеда, пишейки на компютъра си. Беатрис си тръгва точно в шест. В понеделник ходи на салса и е влюбена в Пабло, бразилския си инструктор. Когато говори за него, пуска в ход истински южноамерикански акцент, много драматичен, с фъфлене и натъртване на р-тата, и започва да отмята косата си, което е доста трудно, защото в момента е черна и късо подстригана. Трансформацията й е изумителна. Сякаш никаква магия е превърнала разумната английска роза със стабилно поведение в тази изкуителна латино прелъстителка. Мога да се закълна, че видях и чифт мрежести чорапи в сака ѝ за тренировки.

Беатрис в мрежести чорапи! Умът ми отказва да приеме тази информация.

Както и да е, по навик Беатрис (или би трябвало да кажа „фаталната Беа“?) се опитва да ме напъди, т.е. да ме накара да си тръгна заедно с нея, като започва да гаси лампите, докато аз все още пиша на компютъра си. Асистентката ми не е човек на тънките намеци. Появрайте ми, тя щеше да изключи компютъра ми от контакта, ако не я бях уверила, че само довършвам нещо за утре и си тръгвам след пет минути.

Разбира се, лъжа и, разбира се, тя знае, че лъжа, но докато обикновено остава при мен като верен часовий, тази вечер обаянието на Пабло и салсата е прекалено силно и Беа излиза през вратата толкова бързо, че не мога да кажа дори едно „Салса, оле!“ и нея вече я нямам.

Което означава, че е почти осем, когато най-накрая изключвам компютъра си, вземам чантите си и напускам офиса. И то само защото Майлс се обади два пъти от ресторанта да ме пита къде съм. Излъгах и му казах, че съм на пет минути оттам. Въсъщност бяха десет. Добре де, двайсет.

— Извинявай, че закъснях.

Влизам в заведението и виждам Майлс на бара. Вече е поръчал бутилка вино за двама ни и чете притурката за имоти на „Ивнинг Стандарт“. Поглежда към мен и се усмихва, което ме кара да се усмихна и аз, изпитвайки облекчение, че не е ядосан.

— Свършили са им мидите — казва той нажалено, докато го целувам по бузите.

Мирише на афтършейв, а лицето му ме гъделичка леко, тъй като са му поникнали меки руси косъмчета след последното бръснене, което в случая на Майлс е преди няколко дни. Косата и брадата му са нежни като на бебе. Независимо че е минал трийсетте, все още се опитва да си оформи бакенбарди.

— Ох, по дяволите! — съчувства ми аз и сядам на бара на стола до него.

Виждате ли, ето това обичам в Майлс. Не се ядосва, че съм закъсняла. Не вдига скандал. Просто си е той, спокоен и сдържан.

— Какво друго интересно има в менюто? — свалям сакото си и вземам една маслина от купата пред мен. — Ммм, страхотни са...

Вече съм по-спокойна. Малко храна, малко питие... Потърквам стомаха си и усещам как възелът, който беше там през целия ден, започва да се отпуска.

— Рибата ми звучи добре... — Майлс свива късогледите си очи в опит да разчете написаното на ръка с тебешир меню на черната дъска. Изглежда много сладък, когато прави така. Като малък ученик, а не като преуспял строителен инвеститор около трийсетте.

— Добър избор.

Мъжки глас отстрани ме кара да се обърна. Недалеч от мен някакъв човек яде сам на бара. Има къса тъмна вълниста коса, а на носа му са закрепени малки кръгли очила, които са доста безформени.

— Препоръчвам ви рибата — посочва чинията си и се усмихва, разкривайки едва забележим белег, минаващ от ноздрите към устните, наполовина скрит под близо тридневната му брада.

— Не, благодаря, но не мога да ям риба — поклаща глава.

— О, извинете, не знаех, че сте вегетарианка — кимва той и изглежда притеснен, че въобще се е обадил.

Сега аз се чувствам зле. В края на краищата човекът просто се държа любезно.

— Не, всъщност ям риба — признавам аз. — Само че ядох онзи ден и не е хубаво да повтарям толкова скоро — усмихвам му се и решавам, че трябва да обясня. — Нали разбирате, с целия този живак.

И двамата поглеждаме към чинията му. Наполовина изядената съомга сякаш също ни гледа. Настава неловка пауза.

— Ами, предполагам, че тогава може да изберете спагети със сирене. На тях винаги може да се разчита — предлага мъжът, четейки от дъската с менюто.

Поклаща глава и сбръчквам нос.

— Мляко.

— Това лошо ли е? — човекът изглежда изненадан.

— Трябва да го избягвам.

Събеседникът ми ме поглежда подозрително.

— Да, разбирам — казва бавно и внезапно забелязвам, че ъгълчетата на устните му се свиват надолу.

Чакай малко, това презрение ли е? Да не би да намира алергиите ми за нелепи? Той — почувствах как се надига вълна на негодувание в мен — присмива ли ми се?

— Не, наистина, така ми е препоръчал диетологът — защитавам се аз, спомняйки си разговора с доктор Брус, диетоложката на Мельди, когато правех пресъобщението за една от книгите й. Оплаках ѝ се, че съм постоянно уморена и тя ми написа дълъг списък с храни, които трябва да отбягвам.

Като се замисля, отбягвам ги от шест месеца и все още се чувствам изтощена.

— Освен това не бива да ям бяла или рафинирана захар — продължавам да обяснявам. — Не ми понасят.

— Не думайте! — казва човекът и цъка с език съпричастно, но очите му го издават. Да, определено ми се присмива.

Ядосана, обръщам гръб на натрапника и питам Майлс:

— Какво си избра, скъпи?

По дяволите, как ме нервира този човек! Пък и не аз го заговорих. Той започна!

— Ами, май ще се спра на зелено вегетарианско тайландско къри — казва замислено Майлс.

— О, изглежда вкусно — съгласявам се малко по-шумно от необходимото. — Ще взема същото.

Хъм, ще види този надувко! Чувствам известно задоволство, че съм избрала нещо напълно различно от неговите предложения и се опитвам да привлеча вниманието на един от сервитьорите, за да поръчаме.

— Леле, май са доста заети? — казвам с досада, след като напразно махам с ръка известно време, докато Майлс седи до мен търпеливо. — Ще мине цяла вечност, преди да ни обслужат.

— За ваше щастие почивката ми свърши — чувам познат глас. Обръщам се и виждам досадния си събеседник, който преминава от другата страна на бара с вече празна чиния в ръка. В същото време забелязвам, че носи престилка. — Казвайте! — казва мъжът и взема в ръка бележник и химикалка.

О, не. Изпитвам смес от притеснение и облекчение. Той работи тук.

— Аз искам тайландско къри — поръчва Майлс любезно.

— Веднага — усмихва се барманът и записва. — А за вас? — поглежда към мен и мога да се закълна, че още има това подигравателно изражение отпреди малко.

— За мен същото, моля — казвам твърдо.

— Сигурна ли сте? — мъжът накланя главата си, очите му се присвиват, а химикалката му стои във въздуха.

— Напълно — отговарям решително.

— Добре — казва той, изпуска малко въздух между зъбите си и записва поръчката.

Гледам го с леко раздразнение, но когато се обръща, за да вкара заявката в касата, внезапно се сещам нещо.

— Чакайте малко! Има ли фъстъци в кърито?

— Да не би да сте алергична и към фъстъци?

Предишното ми леко раздразнение вече преминава в истинска ярост.

— Да, и то много — отсичам с ледено изражение на лицето. — Мога да получа анафилактичен шок.

— Трябва да ѝ се бие незабавно еpineфрин — добавя Майлс, като ме прегръща закрилнически. — Един-единствен фъстък може да е фатален. — Изражението на лицето му е крайно загрижено. — Нали, скъпа?

Поглеждам го в очите и за момент забравям яда си; чувствам огромен прилив на любов към него. Господи, такава късметлийка съм, че си имам Майлс! Кой друг би ме подкрепял и разбирал така?

— Леле!

Със сигурност не и мъже като този, сещам се отново за бармана, който просто си стои там и очевидно едвам се сдържа да не се разсмее.

— Да, знам, доста страшничко си е, нали? Някакви съвсем обикновени неща могат да застрашат живота ти — поклаща глава Майлс, като си мисли, че човекът е искрен в реакцията си и не усеща сарказма в гласа му.

Игнорирам присмехулника, вземам „Ининг Стандарт“ и се правя, че съм дълбоко погълната от статия за цените на имотите. Надявам се, че ще схване посланието.

Да, ама не.

— Това е ужасно. Всяка храна може да се окаже смъртоносна.

— Справям се — сопвам се иззад вестника.

— Да, но трябва да сме много внимателни — продължава да обяснява Майлс. — Спомняш ли си онзи път, когато пихме в Окс Тауър, скъпа? И ти яде бисквити, които се оказа, че са имали допир с фъстъци...

Пак ме обзема раздразнение. Сега към Майлс. Честно! Трябва ли да разказва всичко на този тип? Не може ли да се престори, че го няма, както правя аз?

— ... и стана доста страшно, казвам ви. Горката Шарлот, изглеждаше толкова зле! Гърлото ѝ се поду, устните ѝ отекоха и се появи онзи ужасен обрив.

О, моля те, Майлс, мълкни! Поглеждам го настойчиво, за да разбере, че е време да престане, но той е толкова погълнат от разказа си и от желанието си да защити честта ми, че не забелязва.

— Наистина? Ужасен обрив? — повтаря барманът със заинтересовано изражение на лицето.

И ти също можеш да си затвориш устата, мисля си, гледайки кръвнишки към него.

— Можете ли да си представите? Да използват същата купа за бисквити, в която преди това са държали солени фъстъци? Без да я измият? — Майлс изглежда ужасен. — Написах доста гневно писмо на управителя на ресторана след това, нали, Шарлот? Естествено, върнаха ни парите от сметката, но не това е от значение.

— Я, виж! Там се освободи маса! — дърпам го за ръката, забелязвайки, че една двойка става от мястото си в далечния край на заведението. — Да побързаме, преди да са я взели!

Скачам от стола, грабвам чантите и сакото си и се затичвам към масата. Където и да сме, само да е по-далече от този досаден сервитьор. По дяволите, как може да се намесва така в разговора ни!

Поглеждам към Майлс и му махам с ръка. Изоставен на бара, той изглежда се чуди къде съм изчезнала така внезапно. След като ме забелязва, става и се усмихва любезно на бармана за довиждане. Майлс си е такъв — винаги с добри маниери. Същото е и когато правимекс. Винаги иска разрешение, а след това ми благодари, което ми се струва понякога прекалено, но мисля, че е въпрос на образование и възпитание. Е, и на характер, какво да се прави.

Майлс взема вестника, бутилката с вино и чашите ни и си проправя път към мен.

— Не се притеснявай, разпитах за всичко — казва, докато сядам на стола си. — В кърто няма фъстъци, а барманът ме увери, че ще предупреди в кухнята за алергиите ти.

— Супер, благодаря ти — усмихвам се аз и вземам чашите от него, за да налея вино. — Е, как беше в работата днес? — питам, за да сменя темата. Независимо от лошото начало съм твърдо решена да прекараме приятна вечер с Майлс. Миналата седмица почти не сме се виждали, защото и двамата бяхме много заети. Както и през целия уикенд, както стана дума.

— О, нали знаеш, нормално — Майлс свива рамене, намества се на стола и отпива от виното.

Майлс инвестира в имоти и строителни обекти — и в страната, и в чужбина — и има, както обича да казва, „страхотно портфолио“. Той е истински експерт, що се отнася до развиващите се пазари и цените на имотите и ипотеките. Това е една от причините да не живеем заедно. Майлс казва, че трябва да изчакаме цените на пазара да се смъкнат, преди ние да... Как се изрази? А, да, преди да обединим авоарите си.

Спомням си този израз, защото в онзи момент Майлс имаше един особен многозначителен поглед и задържа за по-дълго ръката ми, което е доста нетипично за него. Той не обича да се държим за ръка, особено на обществени места; много е стеснителен и твърди, че има страх от ПИЕ, както го нарича — „публично изразяване на емоции“.

— Подписах сделката с „Аквариус“. Започват да строят следващия месец.

— Това е чудесно!

— Изглежда, че ще намеря инвеститори и за другата си идея, така че още утре ще трябва да отида там за няколко дни.

— За коя идея става въпрос?

— Проектът в Лийдс? — Майлс повдига вежди, за да ми напомни.

— О, превръщането на онзи огромен склад в луксозни жилища?

— Не, това е в Манчестър — поправя ме той и леко се начumerва. — Както и да е, не искам да те отегчавам, скъпа — добавя, галейки ръката ми. — Нека да говорим за нещо друго.

— Не, моля те, продължи — подтиквам го аз. — Интересно ми е.

Е, добре, може би леко преувеличавам, но е важно да демонстрираш интерес към кариерата на партньора си. Това е в

основата на една здрава и зряла връзка според книгата, която четох нас скоро — „Добър слушател, добър любовник“. Чета много такива книги. Преди ги наричаха книги за самопомощ, но това е отживелица, като от 90-те години на ХХ век. Сега терминът е „самоосъзнаване“. Което означава, че трябва да съм напълно осъзната, защото имам купища от тях. И си купувам още.

— Може би по-късно — казва той, отпива от виното си и лениво се протяга към част от вестника. Но знам, че е доволен, че съм го казала. Аз също се чувствам доволна от себе си и вземам друга част. Честно, такова облекчение е най-накрая да имаш зряла, подходяща връзка. Двама професионалисти, споделящи бутилка хубаво червено вино, ядящи прекрасни маслини, четящи различни части от един и същи вестник.

Докато минавам небрежно по страниците, ме обхваща приятна топлина на задоволство. Когато бях по-млада, бях толкова невежа относно мъжете. Винаги ме привличаха неподходящите типове и прекарах по-голямата част от периода между двайсетте и трийсетте си години лутайки се от едно разочарование към друго. Така че щом навърших трийсет години, реших, че трябва да спра. Без повече играчи. Без повече лоши момчета. Без повече катастрофални авантюри и бурни връзки.

Шест месеца по-късно срещнах Майлс. Запознаха ни на вечеря и когато той разхлаби вратовръзката си и заекна, докато ми казваше „Здравейте!“, аз знаех, че вече няма да прекарвам вечерите си, слушайки спорове за това как ще звучи „Smells Like Teen Spirit“ на „Нирвана“ на китара „фендър“, нито щях да обсъждам за пореден път драматичните си взаимоотношения или пък да се притеснявам, че приятелят ми се заглежда по други жени. Това беше човек, на когото можех да вярвам. Който беше пораснал. Който имаше успешна кариера и собствен апартамент в Хампстед Хийт, а не само една тениска с череп и кръстосани кости. Поглеждам към него през масата. Облечен е в хубавия кашмирен пулlover, който му подарих миналата година за рождения ден. Господи, толкова е красив в него.

Майлс отпива от чашата си и улавя погледа ми.

Мъж, с когото имаме едни и същи интереси и мога да водя нормален цивилизиран разговор.

— И така? — казва той, оставяйки вестника си на масата.

— И така? — повтарям аз и пускам моята част.

За момент не мога да се сетя какво да кажа. Сякаш умът ми е абсолютно празен. Колко странно. Очевидно недоспиването най-накрая си казва думата. Сигурно съм вече напълно изтощена.

— Смятам да инвестирам в още един имот в чужбина, който да се дава под наем — казва Майлс небрежно.

Имоти! Разбира се. За това говорехме. Как можах да забравя?

— Къде? — питам заинтересовано.

— Не съм много сигурен още — признава той. — Но си мисля за Дубай.

— Уay! Страхотно!

Да си призная, намирам цялата тази работа със сигурността и инвестициите малко досадна и понякога напълно изключвам по време на разговорите ни, но вече съм по-възрастна и трябва да мисля за такива неща. А Майлс винаги казва, че „твоята собственост е твоята пенсия“.

— Очевидно там има няколко проекта, които могат да ни донесат значителна печалба.

— Наистина? Това звучи... интересно.

Просто понякога не искам да мисля само за инвестиции и пенсия. Да, ставам на трийсет и три след няколко дни, но това не е като да си на сто, нали? Би било хубаво от време на време да спрем да мислим за бъдещето и да си поговорим за нас, ей така, за разнообразие. За нещо спонтанно. Нещо забавно.

— Две тайландски кърита и зелена салата?

Вдигам глава и виждам човека от бара с три големи чинии в ръка.

— Салатата е органична, без химикиали, в случай че се интересувате — добавя той и ме стрелва с поглед.

— Да, сложете я тук, благодаря — казва Майлс, посочвайки в средата на масата. — Ще си поделим салатата. Така добре ли е, скъпа?

— Разбира се — усмихвам се широко, игнорирайки бармана.

— Изглежда страхотно!

Всъщност, от какво се оплаквам? Вечерята е супер. Майлс е супер. Всичко е супер.

Майлс mi подава кърпата и аз импулсивно са накланям към него, за да го целуна.

Ето, виждате ли, можем да бъдем забавни и спонтанни.

Само че вместо устните му попадам на чашата с вино, която той току-що е вдигнал, за да отпие.

— О, по дяволите, съжалявам!

— Уф, за малко — изпъшка Майлс, овладявайки навреме чашата, преди виното да се разлее навсякъде. — Имахме късмет. — Поставя я отново на масата и се разсмива. — Щеше да бъде малко притеснително, нали?

— Аха — кимвам аз. За секунда улавям погледа на бармана и бързо отвръщам глава настрани.

Вече се чувствам като непохватна идиотка. Последва кратка неловка пауза и си мисля дали да не опитам да го целуна отново, но моментът отминава.

— Ммм, това изглежда вкусно, нали? — казва Майлс и посяга към вилицата си.

— Да, така е... — отговарям аз и посягам към моята.

И двамата се умълчаваме, насочваме вниманието си към храната и започваме да ядем едновременно.

ПЕТА ГЛАВА

Лаптоп? Тук.

Куфарче? Тук.

„Блекбъри“? Тук.

На следващата сутрин както обикновено търча из апартамента си и проверявам списъка в бележника си, за да не пропусна нещо.

Добре, май това е всичко.

Грабвам ключовете и тръшвам входната врата. Затичвам се по стълбите надолу, влизам в колата си, потеглям и... попадам право в задръстването. Пред себе си виждам знака за отклонението и как колите започват да лъкатушат, вливайки се в едното платно. Въздъхвам и се примирявам, че ми предстои поредното дълго пътуване към офиса.

Стомахът ми клокочи. Тази сутрин пак нямах време за закуска. Отварям жабката и започвам да тършувам. Държа си енергийни блокчета там за всеки случай.

Добре де, не са само за всеки случай — това е обичайната ми закуска напоследък. Когато закусвам въобще. Купувам големи количества от тях от магазина за здравословни храни. Приключвам обаждането си по телефона, разкъсвам опаковката на едно от блокчетата и отхапвам малко. Тези специално са с овесени съставки и са много вкусни.

Е, всъщност не са чак толкова вкусни. Приличат ми малко на храната, с която едно време хранех домашния си питомец (един сладък джербил), но все пак са по-здравословни от „Туикс“-а, с който се тъпчех, когато бях на двайсет години.

Дъвча бързо, докато се влачим по главната улица, възползвайки се от моментите спокойствие, преди телефонът ми отново да звънне.

Пак този „бръмбар“.

Както си седя на светофара, изпитвам направо шок от изненадата. Божичко, какво съвпадение. Автоматично поглеждам към мястото на шофьора и успявам да зърна момичето за миг. Просто за

секунда. Достатъчно, за да видя същата дълга тъмна къдрава коса за един миг, преди слънчевата светлина да ме заслепи. После момичето изчезва. Скрива се зад сенника, който пуска, а аз стоя и се взирям в колата леко смутена.

И силно озадачена.

Този път я виждам по-отлизо. Не си я измислям. Това наистина прилича на моята стара кола, признавам аз, и се облягам на кормилото. Сбръчквам челото си, опитвайки се да я разгледам по-добре въпреки слънцето, което блести в очите ми. Всъщност е съвсем същата, със стикера за правата на животните и ръждивите фарове. И е ударена от лявата страна от времето, когато забравих да включа ръчната спирачка, понесох се надолу по хълма към селото и се натресох в един трактор...

Когато светофарът се сменя и „бръмбарът“ тръгва към мен, поглеждам пак към него и замръзвам от изумление.

Няма начин, това трябва да е моята стара кола. Но тя не мина на техническия преглед преди години поради сто различни причини... Спомените ми започват да изплуват: механикът я нарече „смъртоносен капан“ и ми каза, че следващия път, когато се опитам да натисна спирачката, кракът ми ще пропадне до дъното на колата, тъй като всичко е изгнило. Татко беше така добър да я откупи от мен, защото обича да поправя стари коли. Позакърпи я и после я даде на мама да я кара. Тя я използваше понякога да води кучетата на по-дълги разходки из долината, но накрая все пак я продадоха на някого.

Някой, който очевидно сега живее в Лондон. Някой, който много прилича на мен, когато бях на двайсет и една години, стигам най-накрая до прозрение. Ето. Знам си аз, че трябва да има рационално обяснение за всичко.

Тръгвам и аз и поглеждам за секунда в огледалото за обратно виждане, но „бръмбарът“ е изчезнал. Сигурно е свърнал някъде, размишлявам, докато пресичам кръстовището. А тъкмо бях започнала да си мисля...

Спират се сама. Да кажем, че бях започнала да си мисля някакви глупости.

Както винаги Beатрис ме очаква с протегната чаша кафе.

— Добро утро — изчуруликва жизнерадостно.

— Добро — отпивам от кафето, запътвам се към бюрото си, включвам компютъра и започвам да проверявам имейлите си. — Някакви съобщения?

— Хората на Лари Голдстийн се обадиха да се извинят предварително, че той ще закъсне малко за обяда ви — промених резервацията за два часа, — но казаха, че очаквал с нетърпение срещата — Беа се усмихва и кръстосва суеверно пръсти.

— Нещо друго?

— О, да, Майлс се обади.

Поглеждам я изненадано. Майлс никога не ми се обажда в офиса — знае колко съм заета. Освен това нали трябваше да лети за Лийдс тази сутрин? Усещам леко притеснение.

— Всичко наред ли е? Той добре ли е? — питам, изпадайки в паника за по-малко от секунда.

— О, да, добре е. Тъкмо беше кацнал — успокоява ме Беа. — Каза, че се е опитал да ти се обади тази сутрин, но не е могъл да те намери по телефона.

— По дяволите, сигурно съм забравила да го включва — въздихвам и започвам да ровя из джобовете си. — Тази сутрин бързах много. — Намирам го и поглеждам екрана. Странно — включен е. Може да е нямало обхват, като вчера, сещам се аз. — Трябвало е да опита на другия номер — разсъждавам на глас.

— Каза, че е опитал. И там не те е намерил.

— Така ли? Колко странно — все по-изненадана поглеждам и към „Блекбъри“-то, но и той е включен и батерията му е заредена догоре.

— Наричат ги „пропаднали обаждания“ — обяснява компетентно Беатрис. — Очевидно има голям проблем, свързан с факта, че все повече хора използват честотата на мобилните устройства. Въщност четох в списание „Нов учен“, че броят на устройствата нараства изключително бързо и се твърди, че през 2010 година ще има повече от милиард и половина потребители на безжични устройства по целия свят...

— Какво каза Майлс? — прекъсвам я нервно, преди да ми е изрецитирала целия доклад от „Нов учен“.

Но тя е зациклила.

— ... макар че, за да бъде признато технически за „пропаднало“, обаждането би трябвало да е прекъснато по средата, а не да не бъде уловено въобще, все пак проблемът е един и същ — прекалено много трафик... — Беа най-накрая спира, след като вижда погледа ми и почервениява. — О, да, извинявай, Майлс... — Отваря бележника си, намира страницата и започва да чете тържествено. — „Току-що получих информация от един контакт, че на пазара ще излезе чудесна къща и искам да съм сигурен, че ще се освободиш и ще имаш време да отидеш с мен да я погледнеш.“ — Поглежда ме със сияещи очи. — Двамата заедно ли ще живеете?

— Ами да, говорили сме за това — отговарям аз и внезапно ми става неловко.

— Майчице, толкова е вълнуващо!

— Ъъъ, да, нали?

Честно да си призная, чувствам се малко странно. Едно е да говориш за това, но съвсем друго е наистина да започнеш да оглеждаш къщи. Внезапно всичко стана съвсем истинско, а не просто никакви смътни далечни планове, за които си говорим от време на време на бутилка червено вино и маслини.

— Очевидно няма да имат ключовете до четвъртьк, но за щастие проверих графика ти и успях да преместя срещата ти с редактора от „Ел“, така че нямаш никакви уговорки по обяд тогава — Беатрис продължава да говори. — Обадих му се да потвърдя, че можеш да се срещнете с брокера в един часа на мястото.

— Леле! Мис Ефективност! — изсмивам се леко.

— Е, старая се — грейва Беа и ми подава бележника си. — Това е адресът.

Поглеждам го, все още леко зашеметена. Беатрис има най-красивия възможен почерк и въпреки това редовете се размиват пред очите ми. Гълтам още малко кафе.

— С Майлс сте съвършената двойка. Възхищавам се на връзката ви.

— Така ли? — поглеждам към Беа, която стои до вратата с бележник, притиснат до гърдите, и с изпълнено с копнеж лице.

— Абсолютно — възклика тя и кима възторжено с глава. — И двамата сте толкова преуспели и красиви и имате такъв вълнуващ живот.

Слушам я да говори така за нас и изпитвам гордост. Предполагам, че наистина сме такива и за миг си представям себе си и Майлс, снимани в прекрасния ни дом на страниците на списание „OK!“:

Кралят на недвижимите имоти Майлс и неговата спътничка в живота Шарлот, собственичка на агенцията за връзки с обществеността „Мериуедър“, си отдъхват в стилния си нов дом и разговарят за имоти, пенсионни планове и...

Въщност това не звуци много вълнуващо, нали? Опитвам се да измисля за нещо друго. Имам предвид, хайде де! Сигурно правим нещо вълнуващо заедно.

Но паметта ми не ми помага. Прекалено рано е — умът ми не е заработил както трябва, решавам аз. Освен това имам и други неща, за които да мисля. Като стана дума...

— Ще ми дадеш ли папката за Голдстийн, моля те?

— Разбира се. Идва веднага — събуждайки се от романтичния сън за мен и Майлс, Беатрис се втурва към любимия си кабинет с папките.

Изпивам остатъка от кафето си и се заемам с пощата си — имам трийсет и три непрочетени имейли.

Що се отнася до мен и Майлс, ще се сетя за нещо вълнуващо покъсно.

— Още едно макиато? — пита вежливо сервитьорката. Поглеждам празната си чаша. Наливах се с кофеин цяла сутрин, за да съм сигурна, че ще съм с будно съзнание и напълно съсредоточена за срещата, но ми се струва, че май попрекалих. Чувствам се по-нервна и притеснена от всякога.

— Не, благодаря. Минерална вода, моля.

Почти два часът е, седя на маса в „Електрик“, шикозен елитен ресторант в Нотинг Хил, и чакам да се срещна с Лари Голдстийн, козметичния стоматолог от Холивуд, известен като човека, който прави

прекрасните усмивки на всички знаменитости, собственик на суперуспешна верига от клиники (с многозначителното име „Звездна усмивка“) в Съединените щати. Той идва от Лос Анджелис, за да се срещне с пиар агенции, от които ще избере една, която да направи кампанията му за първата „Звездна усмивка“ в Англия.

Напрегната съм и осъзнавам, че съм започнала да късам визитната си картичка. Въпреки лъскавата ми, съвършена фасада, вътрешно треперя цялата. Изправена съм срещу сериозна конкуренция, но ако спечеля тази поръчка, агенцията ми ще получи международна известност и ще изляза на световния пазар.

— Обикновена или газирана?

— Определено обикновена — казва глас с американски акцент, преди да успея да отговоря.

Вдигам поглед и виждам един възрастен мъж. Все още привлекателен с тази квадратна челюст, с класическия тип мъжка хубост; носи бледосиня риза „Ралф Лорън“, а стоманеносивата му коса се вие по загорелите му слепоочия, сякаш току-що е прокарал пръсти през нея, слизайки от яхтата си в Сент Тропе. И не изглежда все едно е резултат от час и половина при фризьора и много скъпи козметични продукти (както най-вероятно е). Напомня ми на Блейк Карингтън от сериала „Династия“. Въщност за момент наистина си помислих, че е той.

— Д-р Голдстийн? — питам аз и тайничко скривам в дланта си парченцата от накъсаната картичка. Напъхвам ги в чантата си под масата, докато се изправям, за да го поздравя.

— Поне бях последния път, когато проверих — казва той и се засмива силно.

— Шарлот Мериуедър от агенция „Мериуедър“ — представям се аз, дарявайки го с една от т. нар. ми „профессионални“ усмивки, и стискам уверено ръката му. — За мен е удоволствие най-накрая да се срещнем.

— Моля те, наричай ме Лари — ухилва се той. — И те уверявам, удоволствието е мое — улавя ръката ми с двете си ръце и притиска пръстите си около моите.

— Добре, Лари, така да е — отвръщам жизнерадостно и се опитвам да се държа като уверена жена със своя собствена успешна рекламна агенция. А не както се чувствам в действителност, т.е.

толкова притеснена, че в момента усещам как се изпотявам под мишниците, независимо от силния си дезодорант.

— Чудесно! — грейва той.

Все още стиска ръката ми и започвам леко да се смущавам. Сигурно се държи така, защото е американец, успокоявам се сама, когато най-накрая ме пуска. Те са такива, все се прегръщат и целуват, нали? За разлика от нас, британците, с нашето ръкостискане набързо.

Разделяме се и сядаме един срещу друг. Първото ми впечатление е, че е много по-стар, отколкото си мислех. Когато го проверявах в „Гугъл“, изглеждаше в края на четирийсетте, но след като го виждам тук, пред мен, е ясно, че снимките му са минали един фотошоп, защото изглежда най-малко с десет години по-стар. Но признавам, че е в невероятно добра форма. Очевидно е на „ти“ с ботокса, защото челото му е съвсем гладко, без бръчки, а очите му са малко опънати. С изключение на това е съвсем нормален.

И да не забравяме усмивката му все пак.

Когато сервитьорката се появява с бутилката минерална вода и започва да разлива по чашите, издебвам момента и се вглеждам в усмивката му. Напълно съм вцепенена. Нямаме такива в Англия. Просто не използваме подобно нещо. Тези съвършени бели подредени като войници зъби са запазена марка за най-големите звезди на Холивуд и за британските телевизионни риалити звезди, които си мислят, че са от ранга на холивудските. Малко е странно да видиш такива зъби в реалния живот. Имам предвид, толкова са бели. И толкова големи.

— Газираните напитки разграждат емайла на зъбите — казва Лари, заслепявайки ме с искрящо бялата си усмивка, която няма нищо общо със зъбния email и очевидно е по-близко до порцелана, а от количеството, което е използвано, сигурно може да се направи цяла чиния. — Просто малък съвет.

— Да, благодаря ти — казвам и мислено отбелязвам още едно забранено нещо в списъка си. Господи, какво ще бъде следващото? Скоро няма да мога да ям или да пия нищо. Сигурно трябва да мина на системи. — Бил ли си и друг път в Лондон? — питам игриво, бързо заличавайки неприятната картина в ума си как ме хранят с физиологичен разтвор в някаква празна бяла стая.

— Много пъти. Лондон е един от любимите ми градове. Винаги се чувствам у дома си тук — ентузиазирано отговаря Лари и отпива гълтка вода.

Едваам сдържам ироничната си усмивка. С калифорнийския си тен и перфектната си усмивка Лари Голдстийн изглежда като последния човек на света, който би се чувствал у дома си сред сивокожите британци с криви зъби.

— Е, със сигурност донесе доброто време с теб, Лари — казвам и пускам в ход добре отрепетираната си тактика за отвъд океански клиенти. — Кажи ми, това само бизнес пътуване ли е, или имаш планове и за по-забавни неща, докато си тук?

— О, надявам се, че ще имам време и да се позабавлявам — усмихва се той, подпира лактите си на масата и се накланя към мен.

За един кратък миг усещам как тялото ми настръхва предупредително, но съм прекалено заета да се преструвам на спокойна и уверена, така че не обръщам внимание.

— Да, в момента в Музея на модерното изкуство има изложба на Фрида Кало, която е невероятна. Трябва да я посетиш непременно. — Знам това само защото Беатрис ходи там миналата седмица и ми разказа.

— Така ли? Това е интересно. Обичам Фрида Кало. Кажи ми, коя е любимата ти нейна картина?

По дяволите! Всичко, което знам за Фрида Кало, е, че има склучени вежди и Салма Хайек я игра в биографичният филм.

— Всичките — усмихвам се широко. — Просто всички са прекрасни.

— Говориш като истински пиар агент — Лари се засмива и се втренчва право в мен. За първи път забелязвам колко сини са очите му. Сякаш не са истински. Всъщност всичко в Лари Голдстийн е толкова съвършено, че изглежда фалшиво. — Това е причината да съм наистина развлечена от този обяд — продължава той. — Чух чудесни неща за теб и агенцията ти.

— О, благодаря ти — усмихвам се облекчена, че сменихме темата за Фрида с нещо, за което знам много повече работата. Приемам това като знак, вадя портфолиото си от куфарчето и го поставям на масата. — Както можеш да видиш от портфолиото ми, Лари, това е отразяването в медиите, което съм постигала за някои от

другите си клиенти. Ето част от нещата, които можеш да очакваш от агенция „Мериуедър“... — обръщам папката към него, за да може да я разгледа по-добре, и започвам да я разлиствам.

— Ммм, да, много впечатляващо — съгласява се той, гледайки цветна статия от „Таймс“.

Изпитвам чувство на гордост.

— Разбира се, не е възможно да се гарантира всичко — продължавам аз, — но с такава силна марка като твоята, съчетана с моя журналистически опит и познаване отвътре на механизмите, по които работи системата, мисля, че ще имаме изключително успешно и изгодно и за двете страни партньорство.

— Изгодно и за двете страни? — повтаря Лари и вдига поглед от портфолиото ми, извивайки въпросително веждите си, които — както забелязвам сега от по-близо — са оформени в две съвършени дъги.

— Да. С правилното отразяване от страна на медиите на правилните места можем да създадем съвършения облик за теб и клиниката ти. Нека обществеността знае кой си. Зад какво стои „Звездна усмивка“. Моята агенция може да го направи, и то с удоволствие. — Вече съм в свои води и трябва да призная, че се чувствам доста уверена.

А и така би трявало да бъде. Подгответях се седмици за тази среща, събирах информация, обмислях идеи, за да бъде всичко наред. На сто процента съм готова за този проект.

— И казваш, че познаваш отвътре как работи системата? — Лари ме гледа настойчиво и по някаква причина започвам да се чувствам неудобно. Същото чувство, както когато стискаше ръката ми по-рано.

— Ммм, да... — отговарям, оставяйки неприятното усещане настани и влизайки отново в професионалния тон. — В агенция „Мериуедър“ се гордеем, че сме отблизо запознати с всички страни на една пиар кампания.

— Колко отблизо? — все още гледайки ме втренчено, Лари накланя тялото си към мен през масата. Не много. Може би само два-три сантиметра, но е достатъчно, за да се появи отново онова притеснително чувство, което току-що съм загърбила. Само че този път е два пъти по-силно.

— Искате ли да чуете специалитетите ни за деня? — сервитьорката прекърква разговора ни.

— Да, моля — казвам аз, доволна от намесата.

— За предястие имаме великолепна салата с домати...

Преструвам се, че слушам внимателно, докато момичето изброява всички специалитети и едва след няколко минути се чувствам по-спокойна, за да погледна отново към Лари Голдстийн. Той вече е насочил вниманието си към младата хубава сервитьорка. И отправя към нея сияйната си бяла усмивка.

Осъзнавам, че съм направила от мухата слон и се чувствам едновременно облекчена и засрамена. Нищо не се е случило. Лари очевидно е флиртаджия, това е. Не бива да му обръщам внимание. Поглеждам отново сервитьорката и се съ средоточавам този път наистина върху поръчката си за обяд.

ШЕСТА ГЛАВА

Под перфектния си тен Лари всъщност се оказва много умен бизнесмен. Задава ми много съществени въпроси и изглежда искрено впечатлен и от мен, и от агенцията ми.

— Кажи ми, как си започнала с този бизнес? — пита ме той с артистично повдигнати вежди, демонстрирайки интереса си, след като предястията ни пристигат.

— В началото се занимавах с журналистика. Завърших английска литература в университета. Всъщност исках да стана писател.

— Добра си с думите, така ли? — усмихва ми се Лари и спира за секунда да се храни, за да ме погледне с любопитство.

— Ами, да, старая се — отговарям скромно, докато отмятам назад косата си под изпитателния му поглед. — Всъщност първата ми работа беше за една голяма издателска къща в Лондон, „Бритиш Уърлдуайд Прес“ като редактор в едно от списанията им.

— Уай! — Лари изглежда впечатлен. — Това е страховто.

Усещам как леко почервенявам.

— Да, наистина — признавам, опитвайки се да приема с равнодушие неговия комплимент, докато един тъничък гласец в съзнанието ми нашепва: „Не се поддавай, Шарлот! Не се поддавай!“ — Беше чудесно, научих страшно много, но след няколко години реших, че искам промяна и преминах на свободна практика.

— Смело момиче! — кима одобрително Лари.

— За щастие рискувах и спечелих, имах шанса да пиша за някои от най-големите списания и вестници, което в момента също ми се отплаща, защото натрупах безценни контакти — казвам, поклащащи вилицата си многозначително.

— Точно така — съгласява се американецът също така многозначително и за секунда усещам едно радостно вълнение. Не искам да храня напразни надежди, но в момента изглежда, че нещата вървят доста добре.

— След няколко години обаче вече не се чувствах достатъчно мотивирана, нямаше никакво предизвикателство, така че когато се появи възможността да се преместя във вълнуващия свят на пиара, веднага се възползвах.

— Не съжаляваш ли, че си се отказала от кариерата си на журналист и писател?

— Никога не гледам назад — казвам убедено.

— Това е чудесно — отбелязва Лари Голдстийн. Усмихвам се скромно. Въпреки че наум си казвам, че историята ми наистина звучи страхотно.

С изключение на факта, че не е съвсем вярна. Истината е следната: напуснах университета с намерението да стана писател и кандидатствах за всяка работа в раздел „медии“, която намерех в обявите на „Гардиън“. След около сто отказа най-накрая ме поканиха на интервю в „Бритиш Уърлдуайд Прес“. Тази част е вярна. Както и фактът, че бях редактор в едно от списанията на издателската група.

Моментът, който пропускам, е, че въпросното списание беше за кръстословици. Да, вярно, не беше точно „Венити феър“, но все пак беше някакво начало. Всеки трябва да започне отнякъде, нали?

И отново, имаше само още един проблем: аз съм пълен инвалид с кръстословиците.

Но бях отчаяна. И разорена. И живеех при родителите си.

Така че за щастие получих работата, преместих се в Лондон и през следващите три години денем съставях кръстословици, а нощем купонясвах по клубовете и дискотеките на Западен Лондон.

А през обедната почивка? Обновявах постоянно автобиографията си и я изпращах на всяко списание и вестник, за което се сетех. Докато един ден тя най-накрая попадна на правилното бюро в правилния момент. Ново лайф стайл списание си търсеше сътрудници. Изглеждаше, че мечтата ми ще стане реалност.

За съжаление мечтата продължи само шест месеца, защото списанието фалира и отново бях безработна, наредих се на опашката за социални помощи и започнах да търся нова работа. Само че не намерих, така че се наложи да мина на свободна практика.

Свободна практика. Звучи толкова вълнуващо и блъскаво, нали? В началото и аз си представях как се размотавам с лаптопа си на рамо, пиша по заведенията, когато ми дойде вдъхновението, или пък стоя

будна до три часа през нощта, пушейки цигара след цигара в гонене на крайния срок. Супер! Щях да бъда новата Кари от „Сексът и градът“.

Само че в живота не е като във филмите и тази Кари не носеше високи токчета, нито ѝ плащаха огромни суми, за да пише остроумната сиекс рубрика. Не, тази Кари пишеше постоянно идеи за статии и репортажи до враждебни редактори, които никога не ѝ се обаждаха. Тя гледаше по цял ден сериали по пижама и се чудеше как ще си плати наема. Повярвайте ми, няма нищо секси в това да гледаш „Ричард и Джуди“ 24 часа в денонощието. Около мен нямаше дори и мириз на коктейл „Космополитън“.

Това продължи месеци, докато приятелка на мой приятел се съжали над мен и ми каза за свободно място в една пиар агенция. Работата изискваше да се пишат пресъобщения. Така че пак става дума за писане, окуражи ме тя. Да, ако наричате текст от хиляда дума за качествата на нов шампоан „писане“. Но щеше да ми плаща сметките. Пък и беше само временно. Само докато довърших романа си, който пишех в свободното си време и щях да продам на издателя, предложил най-висока сума за правата върху него в чудовищната битка на издателите, която щеше да настъпи...

Човек може да си помечтае, нали?

Така и не го написах. Забравих го. Станах прекалено заета. Предадох се. Не съм съвсем сигурна защо всъщност не го довърших, но голямата ми мечта да бъда писател отстъпи на заден план, а на нейно място дойде реалността. Бях повищена, преуспявах, печелех все повече пари, а накрая създадох и собствена агенция. Но другото беше истина. Никога не поглеждам назад.

Е, може би само понякога. Когато влизам в книжарница и видя първия роман на някой непознат автор. Или когато прочета чудесна статия в списание и си помисля, че може би, просто може би, можеше да е моя. Ако се бях борила повече. Ако бях опитала още малко. Ако бях по-добър писател. И за един кратък миг копнежът за този живот е почти осезаем.

След това обаче го изкарвам от ума си. Взех правилното решение. Ако не бях поела по този път, нямаше да бъда там, където съм: на обяд в луксозен елитен ресторант в Нотинг Хил, на крачка от спечелването на важен клиент, който ще да издигне агенцията ми на

съвсем ново ниво, мисля си аз, поглеждайки крадешком към Лари Голдстийн, който в същия момент се втренчва замислено в мен.

— Знаеш ли, напомняш ми малко на мен самия...

— Така ли? — питам, без да съм съвсем сигурна това комплимент ли е или не.

— Даже много — продължава той. — И след като те срещнах и чух всичко за твоята агенция, вече съм почти уверен, че „Мериуедър“ е това, което търся.

Усмихвам се скромно срещу него и знам, че външно изгледам абсолютно професионално и сдържано, но вътрешно искам да скоча до тавана от радост. Все още не си позволявам да го допусна, но изглежда наистина вечерите ми, прекарани в гледане на неговото американско телевизионно шоу, „Клиника Звездна усмивка“, ще ми се отплатят.

— Както казах и преди, ние ще сме повече от щастливи да ви представяме в Обединеното кралство, д-р Голдстийн. — Господи, не знам как успявам да задържа гласа си толкова спокoen.

Той вдига ръката си, за да ми напомни нашата уговорка.

— Имам предвид, Лари — усмихвам се аз.

— Всъщност, колкото повече мисля за това, толкова повече не виждам смисъл да провеждам срещите си с другите агенции — продължава Лари с равен глас. — А ти?

Договорът е мой! — минава мисълта като светкавица през ума ми.

— Не, не мисля — отговарям със също толкова равен глас. Усещам леко замайване и се опитвам да се овладея. Както казах, аз съм сдържана, аз съм професионалист.

— Чудесно. Значи се разбрахме — Лари се усмихва и започва да оправя кърпата в скута си.

О, божичко, нямам търпение да се обадя на Беа и да ѝ разкажа всичко!

Изведнъж усещам как нечии пръсти опипват бедрото ми. Какво, по...!

Подскачам леко и поглеждам възмутено към Лари Голдстийн, но той напълно невинно навива спагети на вилицата си. Гледам към него със смесица от възмущение и съмнение. Дали просто съм си въобразила? Нима не се е случило? Сърцето ми тупти силно, започвам

да се въртя неловко на стола си, после се успокоявам, придърпвам надолу полата си и кръстосвам крака.

— Всичко наред ли е? — Лари гледа към мен с въпросително повдигнати вежди.

— Да, да, благодаря — отговарям любезно и отпивам гълтка вода.

Ами, какво се предполага да кажа в такава ситуация? „Ти ли ми пусна ръка под масата?“

Всъщност точно това щях да кажа преди няколко години. Тогава никога не се замислях, преди да си отворя устата — винаги изстрелях точно каквото ми беше на езика.

Но сега нещата са различни. Аз съм различна. Не съм онова импулсивно, твърдоглаво двайсетгодишно момиче, което няма какво да загуби. Аз съм жена над трийсет, професионалист, с кариера и мога да загубя всичко. Репутацията си, а и много важен договор, напомням си сама. Не мога просто да започна да обвинявам и да направя сцена. Трябва да мисля за всички възможни последици.

Седя изпъната като струна на стола си, поемам си няколко пъти дъх и се опитвам да се стегна. Освен това може и да съм сбъркала. Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, казвам си аз и се опитвам да възстановя в ума си случката. Вероятно просто покривката се е отъркала в крака ми или нещо такова. Всъщност колкото повече мисля за това, толкова повече съм сигурна, че е станало именно така.

— Ммм, храната е прекрасна, нали?

Сепвам се и поглеждам към Лари Голдстийн, който ми се усмихва насреща.

— Ъъъ, да, наистина — отговарям.

Връщам се отново в действителността и продължавам да ям. Само че апетитът ми е изчезнал и съм облекчена, когато няколко минути по-късно сервитьорката идва да отнесе чиниите ни.

— Кафе? Десерт? — питат тя.

— Не, благодаря — поклащам глава. Доскорошното ми вълнение, че съм спечелила договора, е изчезнало някъде далече. Знам, че би трябало да съм на седмото небе от радост, но не мога да забравя случилото се. Или това, което си мисля, че се е случило, поправям се мислено.

— И за мен не, благодаря — казва Лари, обляга се назад в стола си и ме поглежда с доволна усмивка. — Кафето е главният виновник за потъмняването на зъбите.

— Така ли? — питам с известно безразличие.

— Добре, след като решихме основния въпрос, време е да се върнем към бизнеса — Лари поставя ръцете си (отличен маникюр между впрочем!) на масата и ме поглежда съсредоточено. — Да измислим стратегията си.

— Разбира се — оживявам се аз от перспективата да се концентрираме отново върху работата. Започвам да преглеждам бързо наум списъка със задачите. — Кога искаш да направим изявление за пресата? Очевидно колкото по-скоро уточним това, толкова повече време ще имаме, за да подгответим журналистите, да създадем подходящата обстановка...

— Със сигурност — съгласява се той. — Да видим... — поглежда в „Ай-фон“-а си... — Замиnavам за Щатите следващата сряда, така че какво ще кажеш за вторник?

Поглеждам с изумление към него.

— След една седмица?

— Проблем ли има? — Лари ми хвърля такъв поглед, който ме навежда на мисълта, че ако имам проблем със срока, може би трябва да си намери пиар агенция, която няма да има.

— Не, разбира се, че не — уверявам го бързо, докато си мисля за работата, която ми предстои, за всички допълнителни часове, през които ще се блъскам, за да уредя нещата. Вече усещам напрежението, което се стоварва върху раменете ми.

— Чудесно! — Лари се усмихва с увереността на човек, който никога няма проблеми. Той има блестящо бяла усмивка, перфектен тен и телевизионно шоу в праймтайма по американската телевизия. Освен това играе голф с Джак Никълсън според една от клюките във вестниците.

— Е, готова ли си за предизвикателството?

— Абсолютно — сядам още по-изправено и опъвам раменете си назад. Честно, какво ми става? Аз обичам предизвикателствата. И искам този договор. Това е големият ми шанс. — Както казах и преди, „Мериуедър“ може да е малка агенция, но това е наш плюс, защото

така имаме по-близка връзка с клиентите си и можем да им дадем специално отношение — заявявам с възобновен ентузиазъм.

— Това ми харесва — коментира Лари и на устните му се появява лека усмивка.

— Избрали ли си вече място за клиниката си? — питам припряно, опитвайки се да игнорирам неудобното чувство, което отново ме обзема.

— Почти — отговаря той и се отпуска в стола си. — Имам човек, който избира няколко подходящи места, после аз ги оглеждам. До момента сме ги свели до две. Обикновено разчитам на интуицията си при вземането на такива решения — усмихва ми се и кимва към мен, за да схвана намека. — Но в този случай още се колебая.

— Може ли да ти помогна за този проблем? — предлагам аз.

— Би било прекрасно — Лари изглежда въодушевен. — Утре ще летя до Брюксел за една международна конференция във връзка с последните открития в областта на козметичната стоматология, но се връщам на следващия ден.

— Супер — кимам, вадя моя „Блекбъри“ и минавам по графика си. — По кое време искаш да се срещнем?

— Ще бъда зает целия ден с дизайнерите си.

Внезапно усещам с ужас накъде отиват нещата.

— Какво ще кажеш за по-късно? Може би вечеря?

Толкова се надявах да не го каже.

— Така ще имаме възможност да се опознаем по-добре.

Кимам и се усмихвам, докато той говори, но в мислите си припомням случилото се преди малко под масата. Наистина ли си го въобразих? Наистина ли?

— Важно е да сме сигурни, че сме на една вълна, нали?

Лари ми се усмихва приятелски и аз автоматично отвръщам с професионалната си усмивка, но умът ми е другаде. Исках този договор повече от всичко друго, но сега...

Събеседникът ми все още гледа към мен в очакване на отговора ми.

— Разбира се. Четвъртък вечер, тогава! — внезапно се чувам как казвам, но сякаш не съм аз, а някой друг говори вместо мен.

Лари Голдстийн се усмихва още по-широко.

— Чудесно! — вдига чашата си с вода и я накланя към мен. —
Значи, имаме среща!

Усмихвам се и аз. Направих го! Договорът е мой. О, господи!

СЕДМА ГЛАВА

Изпращам Лари Голдстийн до таксито му и пресичам улицата до мястото, където е паркирана колата ми. Поглеждам часа. Обядът се е проточил повече, отколкото очаквах и вече е късно. Трябва да се върна в офиса, да кажа на Беа добрите новини и...

— Лоти!

Познат глас зад мен прекъсва мисълта ми. Обръщам се. Никой не ме нарича така, с изключение на... Свивайки очи срещу ярката слънчева светлина, се взирям към оживената улица — по тротоарите има кафенета, пълни с хора, пиещи капучино и ядящи торти, пешеходци зяпат витрините на дизайнерските магазини за чанти, майка с двойна бебешка количка и стар кокер шпаньол...

— Неси! — ухилвам се изведнъж. — Какво правиш тук?

— Живея тук, глупаче такова — отвръща тя добродушно. — Ти какво правиш тук?

Ванеса е най-старата ми приятелка. Срещунах я в деня, когато дойдох в Лондон за интервюто за първата си работа в списанието за кръстословици. Тя се беше облегнала на стената, извън офиса, пушеше цигара и изглеждаше суперготина. За едно притеснено момиче като мен, току-що слизашо от влака от Йоркшир, облечено в костюма на майка си, Ванеса беше въплъщение на всичко в Лондон. Висока метър и осемдесет, платиненоруса блондинка на двайсет и пет години, живееща в апартамент под наем заедно няколко приятели в Кенсингтън. Леле! Просто я боготворях.

Донякъде и сега все още е така. Ванеса е щастливо омъжена за Джулиан, нейния красив съпруг адвокат, майка е на две прекрасни деца и живее в голяма, обвита в бръшлян къща в Нотинг Хил, с хладилник, покрит с цветни отпечатъци от пръсти и хиляди семейни снимки по стените. Имаме напълно различен начин на живот и не се виждаме толкова често, колкото ни се иска, но все още сме невероятно близки.

— Имах работен обяд — казвам, сочейки към ресторанта. — Тъкмо тръгвах обратно към офиса.

— Глупости! — Ванеса се намръщва и ме прегръща. — Леля Шарлот ще ни дойде на гости за чаша чай, нали? — навежда се към бебешката количка, където Руби, на три години, и Сам, който тъкмо навърши една, започват да се кикотят и гукат. — Ето, видя ли? Това означава „да“, в случай че имаш нужда от превод — казва Неса и също се разсмива.

— Добре — предавам се аз. — Но само една чаша.

— Една чаша — повтаря невинно приятелката ми, хваща в една ръка дръжката на количката и кашката на кучето, а с другата — мен и ни повлича нагоре по стръмната улица.

— Божичко, иска ми се и на мен някой да ми пъхне ръка под полата.

През последните десет минути разказвах на Ванеса за странната „случка“ с Лари Голдстийн и, честно казано, това не е реакцията, която очаквах.

— Ванеса! — ахвам ужасено.

— Извинявай, скъпа, просто шегичка — казва тя нехайно. — Е, почти — измърморва под носа си, докато пъха някакви неопределени неща в бландера, включва го и го оставя да работи, докато се получи странна оранжева смес. — Гледала съм Лари Голдстийн при Опра и трябва да ти кажа, че ми се стори много привлекателен.

— Привлекателен е по един фалшив начин. Пластичната хирургия доста му е помогнала — не мога да се сдържа. — Но дори да е така, това не му дава право да ми се нахвърля в ресторанта. Беше бизнес среща.

Ванеса спира да храни Сам, пълната с оранжева каша лъжица увисва във въздуха.

— И? — пита въпросително най-добрата ми приятелка и разсеяно слага лъжицата в собствената си уста. Сам надава недоволен вик. — О, извинявай, скъпи, глупавата ти майка също е гладна. — Бързо напълва лъжицата и цикълът на хранене се подновява.

— И това просто е недопустимо! — настоявам аз. — Чист сексуален тормоз. Не си ли чувала за равнопоставеност на работното място?

Ванеса драматично потърква челото си и се преструва, че мисли.

— Бегло. Аз съм майка-домакиня, която живее в свят на бебешки къпания, постоянни крясьци и мръсни памперси. Отказах се от работата и живота си, за да се размножавам. Има ли нужда да продължавам? — с лъжица във всяка ръка тя се усмихва криво, след това продължава да редува оранжева смес и макарони в двете гладни усти.

— Да, но на теб ти харесва да бъдеш майка — контрирам я аз.

— Така е — отвръща Неса и ме поглежда с грейнало лице. — Децата ми са най-прекрасното нещо на този свят, не бих могла да си представя живота си без тях... — внезапно спира с неудобство, доловила изражението на лицето ми. За един кратък миг настава неловко мълчание. — Но съм доволна, че изчаках да стана на трийсет, преди да ги родя — добавя бързо.

После се опитва да избегне погледа ми и настава тишина. Запълвам я, като сменям темата.

— Както и да е, ти мразеше работата си. — Ванеса работеше в адвокатската кантора близо до моя офис. Там срещна Джулиан, съпруга си. — Казваше, че едвам чакаш да дойде моментът и да напуснеш.

— Вярно е — потвърждава тя, усмихвайки се широко на Руби, която се залива от смях, докато мята оранжева каша по брат си.

— Направи купон по повод напускането си — продължавам аз.

— А ти не успя да дойдеш — отбелязва Неса и ме поглежда обвинително.

— Имах краен срок за един проект.

— Кога не си в краен срок? — пита тя.

Отварям уста, за да протестирам, но замълчавам. Всъщност, като стана дума, не си спомням живота си от времето, когато нямах крайни срокове и не бързах за никъде.

— Божичко, беше страхотен купон! — Ванеса се е унесла в спомените си. — В старата ни къща дойдоха повече от сто души. Бях вече бременна и не можех да пия, така че Джулиан ми правеше коктейл „Девствената Мери“. Слушахме UB40^[1] цяла нощ, за да отпразнуваме оставането ми без работа. Нали се сещаш, UB40 — безработни? — усмихва се замислено, върнала се е изцяло в онази нощ преди три години. — Както и да е, ти дори не си сигурна, че Голдстийн ти е

пуснал ръка. Изглежда доста невероятно, нали? Сама казваш, че може би си се объркала.

— Така е — признавам. Всъщност, колкото повече мисля за това, съм все по-сигурна, че съм сгрешила.

— А и спечели договора, нали това искаше?

— Да, вярно е.

— Е, няма за какво да се притесняваш чак толкова — окуражава ме Неса.

— Не, не съм притеснена — протестирам бързо. Всъщност съм, но няма да го призная.

— Нима? — Ванеса изглежда изненадана. — Не е типично за теб. Обикновено се притесняваш за всичко.

— Е, не бих казала чак всичко — казвам малко докачливо.

— О, ти се притесняваш дори за това, че се притесняваш! — настоява Неса с усмивка.

— Не е вярно! — защитавам се аз.

— А какво ще кажеш за рожденияти ден, когато купихме онова шампанско? И когато тръгнахме да го отваряме, ти започна да се притесняваш, че тапата може да изхвърчи и да ослепи някого?

— Ами, можеше — протестирам пак. — Просто бях внимателна.

— Крещейки „Прикрий се!“ и хвърляйки се като на война в окопа, т.е. под масата?

Почервенивам.

— Добре де, може би малко съм преувеличила, но тези тапи могат да бъдат много опасни. Наистина могат да ти извадят окото — продължавам да споря, но не мисля, че Ванеса ме слуша.

— А когато отидохме в онзи спа хотел за моето моминско парти и всички се забавлявахме на басейна, а ти остана да лежиш на сянка под чадъра и отказа да дойдеш при нас, защото се притесняваше, че можеш да се подхълъзваш, да си удариш главата и да се парализираш?

— Случва се често! — настоявам. — Не си ли гледала „Морето отвътре“?

— Не скачахме от скали в морето, Шарлот. Бяхме на надуваеми дюшеци.

— И с тях се случват инциденти — упорствам аз.

— На дюшеци? — ахва с недоверие Ванеса.

Чайникът изсвирва и тя започва да вади чаши и да търси чая.

— Имаш ли лайка? — питам аз.

— Само „ърл Грей“ — отговаря Неса. — Хайде де, живей опасно — закача ме, виждайки изражението ми. — Още си спомням времената, когато дори не знаеше какво е билков чай и със сигурност не беше пила такъв. Всъщност не пиеше нищо, което нямаше алкохолно съдържание в себе си.

Намръщвам се и не ѝ обръщам внимание.

— Е, как е Майлс? — пита тя, поглеждайки ме, докато се протяга за чайника.

Ванеса не е най-големият фен на Майлс. Никога не е казвала нищо лошо за него, но не е и нужно. Знам го. Погледът ѝ казва всичко.

— Чудесно — оживявам се аз. — Вчера вечеряхме в новия ресторант до нас, който наистина е много приятен.

— Е, няма ли да обедините най-накрая авоарите си? — подкача ме Неса, бършайки едновременно с мокри кърпички изцапаните физиономии на Руби и Сам.

Преди време ѝ разказах случката. Сега ми се иска да не го бях правила. Никога няма да спре да ме бъзика.

— Чакаме пазарът на имотите да... — по дяволите, нямах никаква представа какво чакахме да направи пазарът! Сигурно съм изключила, когато Майлс ми е обяснявал. — Да направи нещо си...

— Аха — казва Ванеса и повдига многозначително вежди. — И кога ще стане това? — продължава с въпросите, докато ми подава чаша чай.

Опитвам се да си спомня какво ми говореше Майлс. Обсъждаме го с часове. Часове, часове, много часове всъщност. Което е странно, защото ми е трудно да си спомня дори едно изречение от тези разговори.

— Ами, не е възможно да се предвиди — казвам най-накрая и изпитвам леко задоволство колко мъдро звучи тази реплика. — Но тази седмица ще ходя да гледам една къща. Очевидно тъкмо е излязла на пазара и била страхотна — цитирам Беа, която цитира Майлс, така че трябва да е вярно.

Ванеса изглежда впечатлена.

— Къде се намира?

— Ъъъ — спирам безпомощно. Спомням си, че погледнах адреса в бележника на Беа, но по някаква причина не съм го запомнила. — В

Лондон — отговаряме кратко, а после, преди да е започнала да ми задава още въпроси, продължавам: — Но не бързаме да заживеем заедно. В крайна сметка така можем да наваксаме на сън през седмицата, а през уикенда правим много, многоекс. Ситуацията ни устройва напълно, честно — добавям, макар че не знам кого се опитвам да убедя, Ванеса или себе си.

— Сън? Секс? — Неса свива вежди в недоумение и подава на Руби и Сам няколко ягоди. — Я обясни пак, ако обичаш.

Знам, че се шегува, защото тя говори така непрекъснато, но ми се струва, че усещам в гласа ѝ нотка, която преди не съм чувала.

— Е, поне такава е идеята — казвам, отказвайки се да продължавам с подробностите.

В една от книгите ми за самопомощ има цяла глава как сексуалният живот на двойката може да пострада след раждането на дете. Очевидно хората могат да станат много чувствителни на темаекс, така че вероятно трябва да съм по- внимателна с Ванеса. За всеки случай.

— Всъщност, ако искаш да знаеш истината, обикновено един от нас заспива пред телевизора — признавам с нежелание. Все пак не искам да нараня чувствата ѝ.

— Преди да се родят децата, с Джулиан бяхме като зайците — коментира Неса с равен глас.

— Така ли? — леко повишавам глас и я поглеждам шокирано. С Ванеса всъщност не говорим заекс. Правехме го като по-млади, когато се забърквахме в разни авантюри, но не и откакто имаме сериозни връзки.

— О, да, абсолютно. Не можехме да се откъснем един от друг — въздъхва тя, присядда на стола и се унася замечтано. — Като че ли винаги правехмеекс.

Изпитвам едновременно притеснение и любопитство.

— Колко често?

— О, не знам...

Ако каже три пъти седмично, това е добре. С Майлс сме правилиекс три пъти седмично. Добре де, може би веднъж.

— ... всеки ден. Понякога по два пъти. Преди обичахме да правим едно бързо преди работа — признава и след това се изчервява като ученичка.

Всеки ден? Понякога по два пъти?

Седя в кухнята й, пия си чая и се опитвам да изглеждам спокойна, но ако бях в анимационен филм, челюстта ми щеше да е увисната до пода. През последната година се бях успокоила, че всички двойки около трийсетте години са като мен и Майлс и правят зрял, удобен секс в леглата си в събота вечер, на светлината на ароматни свещи и понякога за разнообразие използват масажно масло.

Сега откритието, че най-добрата ми приятелка — т.е. други хора на моята възраст — прави по „едно бързо“ всеки ден преди работа, ме притеснява ужасно. Особено като си спомням как наскоро се успокоявах, че не е фатално, че с Майлс не се отдаваме на луд и страсен секс, защото след като се ожениш, сексът така или иначе спира.

— Е, нали знаеш какво казват: „Важно е качеството, а не количеството.“ С Майлс правим наистина хубав, качествен секс — казвайки това, усещам, че звука, сякаш се защитавам.

— Радвам се, че поне някой от нас го прави — казва Неса, докато подава на Руби книжка за оцветяване и флумастери и междувременно клатушка Сам на коленете си.

— Искаш ли да ти помогна с нещо?

— Не, благодаря ти, добре съм — отговаря тя, докато подпъхва избягалите кичури коса в конската си опашка. За пръв път забелязвам, че корените на косата ѝ се показват, което не е типично за Ванеса. Тя се боядиса в деня, преди да роди Сам, независимо от всички тези предупреждения колко е опасно боядисването с химикали за бременните. — Няма значение — казва небрежно приятелката ми, улавящки погледа ми. — Макар да не съм виждала Гуен Стефани с прораснали корени.

Което само по себе си е доста впечатляващо, защото дори не подозирах, че Ванеса знае коя е Гуен Стефани.

— Какво ще кажеш за още една чаша чай? — предлагам.

— Всъщност мислех си за чаша пино гриджио в градината — казва тя съзаклятнически. — Навита ли си?

Тъкмо се каня да кажа „да“, но се сещам за странната случка на светофара тази сутрин и променям решението си. Май алкохолът не е добра идея. Освен това ще шофирам.

— По-добре, не — поклащам глава. — Напоследък пих доста вино. Всъщност може би ще мина на тази диета за детоксикация, която препоръчва Мельди, клиентката ми.

— Друга диета? Но ти тъкмо приключи с една?

— Това беше преди години — поправям я аз.

— Не, беше миналият месец. Спомням си, защото дойде на вечеря и отказа да хапнеш каквото и да било.

— О, да, вярно. Това беше Лимонадената диета — сещам се изведнъж.

— Има ли диета с кока-кола? — пита Ванеса саркастично.

— Не става дума за такъв тип лимонада — не мога да се сдържа да не се засмея. — Това е специална течност, пригответа от кленов сироп и прясно изцедени лимони. Мельди говори само за нея и я представя в новата си книга, така че реших да я изprobвам. Както и да е, тя е пречистваща.

Ванеса смръщва лице.

— Има ли разлика? — поглежда към празната стойка за вино и отваря хладилника.

— Огромна — отбелязвам аз. — Интервиюирах една диетоложка, докато подготвях пресъобщението за книгата на Мельди, и тя ми каза, че при детоксикация трябва да спреш всички лоши за теб храни от диетата си. Като виното или кафето, или захарта. А пречистването означава да не ядеш въобще. Макар че можеш да се захранваш със сокове — добавям след известно замисляне. — Естествено, не и портокалов сок, защото е пълен със захар, но можеш да си правиш сокове от всички зелени зеленчуци — целина например, може би малко броколи и патладжан. Всъщност патладжан не, той е лилав.

— Звучи вкусно — коментира саркастично Ванеса. Изважда вече отворена бутилка от хладилника и маха тапата ѝ. — Смятам засега да се придържам към гроздето. И то е зелено. — Опитва се да си налее, но от бутилката се изтърковват само няколко капки вино в чашата ѝ. — По дяволите, това беше последната!

— Мога да изляза да ти взема, ако искаш — предлагам. Вратата се хлопва и чувам стъпки по коридора. Джордж, кокер шпаньолът, който спа през цялото време в кошницата си, внезапно скача и започва да върти опашка.

— Имам по-добра идея. Защо не излезем двете заедно? — отвръща Ванеса.

— Но какво ще правим с...

Щях да кажа „децата“, но в този миг се чуват крясъци „Татко, татко!“ и Джулиан влиза в кухнята. Висок и хубав, с гъста кестенява коса и куфарче в ръка, той се запътва право към децата, награбва ги едновременно за тяхна огромна радост, целува ги и докато пищят, размазва малини по вратлетата им.

Гледам разнежено. Джулиан е толкова мил, мисля си, и в този момент зървам изражението на Ванеса, която, вместо да се усмихва на тази сладка картина на щастливото семейство, изглежда раздразнена.

— Рано се прибираш.

Джулиан спира да размазва малини и поглежда към нея, сякаш току-що е забелязал, че и тя е в стаята.

— О, страхувам се, че няма да мога да остана. Отбих се само за чиста риза. Трябва да вечерям с клиент. Обадиха ми се в последната минута — оправдава се той.

— О, добре, в такъв случай ние с Шарлот ще излезем за малко — казва Ванеса.

— Ще излезете? — намръщва се Джулиан.

— Да, с Шарлот ще отидем да пийнем нещо.

— Така ли? — питам изненадано и аз.

Все още държейки децата на раменете си, Джулиан се обръща и ме вижда седнала на кухненската табуретка. Изправям се бързо и внезапно усещам, че съм попаднала в центъра на някаква семейна вражда и ми се приисква да не бях идвала.

— О, здрави, Шарлот! — казва той малко припряно. — Не видях, че си тук.

— Здрави, Джулиан — усмихвам му се аз. — Как върви работата?

Джулиан е адвокат на големи клечки и винаги работи по някакви дела, свързани с много пари и важни клиенти. Всъщност преди няколко седмици, докато бях във фитнеса, го видях по телевизията — даваше интервю за вечерните новини.

— Доста напрегнато. В момента имаме важно дело и съдията... Преди да довърши, Ванеса ни прекъсва:

— Готова ли си, Шарлот? — пита и ме поглежда така, че това изглежда повече като заповед, отколкото като въпрос.

— Ви, моля те, тъкмо влизам — оплаква се Джулиан. — Мога да остана само час и половина.

— Няма да се бавим — отговаря тя и взема чантата си от шкафчето в коридора.

— Не може ли само няколко минути да останеш още с децата, за да си почина малко?

Това беше ключовата дума. Ванеса му хвърли бесен поглед.

— Искаш да си починеш малко? А аз? Не се ли сещаш, че и аз искам да си почина малко?

Докато скандалът се развихря, аз се опитвам незабелязано да се измъкна от кухнята.

— Какво съм аз? Безплатна детегледачка?

Лицето на Джулиан замръзва. Изглежда, сякаш ще каже нещо, но после размисля.

— Добре, излизай — обръща ни гръб и почва отново да люлее Руби и Сам на раменете си. — Кой иска да гледа „Спондж Боб“?

Нови радостни писъци. Ванеса му хвърля още един гневен поглед, преди да излезе, и ме повежда решително навън.

[1] Името на групата идва от формулярите, които британците попълват, за да им бъдат изплащани парични помощи при временна безработица, уволнение или прекъсване на работа по други причини. Unemployment Benefit, Form 40. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Проклетият Спондж Боб с проклетите квадратни гащи! — скърца тя през зъби. — Можеш ли да повярваш? — вече сме излезли и Ванеса се обръща към мен за подкрепа, а аз се чудя каква трябва да бъде правилната реакция, което не е лесно, като се има предвид, че нямам идея за какво говори. — Можеш ли да повярваш, по дяволите! — продължава тя ядосано. Приятелката ми може да изглежда много страшна, когато побеснее. Дълбока черта прорязва челото ѝ, а ноздрите ѝ се разширяват.

След малко замисляне решавам, че не ми трябва да знам какво говори, просто е време да се съглася с нея.

— Не, определено, не — казвам с подходящия тон и после, за да се впиша в ситуацията, повтарям „Проклетият Квадратен Боб!“ високо и с негодувание. Виждате ли, мога да бъда най-добра и лоялна приятелка.

— Имаш предвид „Спондж Боб“ — поправя ме Ванеса, поглеждайки сърдито към мен.

По дяволите!

— Ъ, да, разбира се, точно това имам предвид — казвам веднага, опитвайки се да вляза в ритъм, но всъщност няма никакво значение, защото тя просто не ме слуша.

— Знае отлично, че не обичам те да гледат много телевизия. Половин час е достатъчно. Не съм от онези майки, които не пускат децата си до телевизора, преди да постъпят в университет...

Продължава да се оплаква, докато върви бързо напред по улицата. Чантата ѝ се поклаща на раменете, ръкомаха с ръце и едвам успявам да я настигна. Ванеса е почти метър и осемдесет и прави гигантски крачки. Просто не ѝ издържам на темпото.

— ... не е честно. Никога нямам време за себе си. Да, знам, че се съгласих да спра да работя и да си стоя вкъщи, но щеше да бъде хубаво, ако ги водеше понякога той в парка. Ако ми оставяше малко

свободно време за мен самата. Знаеш ли, че той никога не се занимава с двамата заедно? Сам е почти на тринайсет месеца...

— Е, има ли място наблизо, където да пийнем? — прекъсвам я рязко.

Ванеса спира да нарежда и лицето ѝ застива.

— Виждаш ли, ето това е проблемът. Той знае, че не отиваме да пийнем някъде.

— Не отиваме ли?

— Не. Не мога да го оставя да се справя сам и с Руби, и със Сам. Това ще го убие. Е, може би за десет минути — усмихва се замечтано.

— На ъгъла има „Теско-Метро“. Ще взема бутилка вино и ще се приберем вкъщи.

Когато влизаме в прохладното, осветено в неон преддверие на магазина, Ванеса се насочва директно към щанда с вината и бързо избира бутилка пино гриджио. Имам чувството, че не за пръв път прави тази разходка. Не се колебае между различните сортове и години. Професионално свършена работа, просто отива и взема. Вече сме на касата и тя подава кредитната си карта.

— О, ще взема и няколко от тези — вижда шоколадовите дражета „Малтесерс“ и слага няколко от тях в кошницата.

О, това никак не е хубаво. Ванеса започна програма за отслабване миналия месец и се справяше доста добре. Последните няколко пъти, когато се видяхме, следеше стриктно килограмите си. Поглеждам бутилката вино и бонбоните. Общо взето, това са калорийите ѝ за цяла седмица напред.

— И пакет „Марлboro Лайт“.

— Мислех, че си ги отказала — казвам, опитвайки се да не звучи като неодобряваща, обсебена от здравето и мразеща цигарите приятелка и осъзнавам, че звучи точно като неодобряваща, обсебена от здравето и мразеща цигарите приятелка.

— И аз така мислех — отвръща мрачно тя, докато набира кода си на апарата и грабва кошницата от касиерката, която изглежда доста стресната от побеснялата висока жена със святкащи очи. Толкова е уплашена, че не казва и дума, когато Ванеса разкъсва грубо пакета цигари и запалва една още в магазина, въпреки табелата „Пушенето забранено“.

Добре. Вероятно сега не е най-подходящото време да й чета лекция за опасностите от цигарите. Докато минаваме през въртящите се врати и излизаме на улицата, се опитвам напразно да измисля какво да кажа. Нещо развеселяващо. Нешо, което да я разсее от проблемите ѝ, като: „Виж тази прекрасна картина!“ Което и казвам, спирайки се пред антикварния магазин. На витрината му е изложено голямо платно с маслени бои.

Ванеса пуска ожесточено.

— Какво? Тази, на която бикоборецът преследва бика, за да го убие? — питам изненадано. — Смяташ, че е прекрасна?

О, по дяволите! Дори не я погледнах, преди да го кажа.

Сега, като я виждам отблизо, забелязвам червения плащ, паднал настрани, мечовете, забити в гърба на бика, кръвта лееща се от врата му. Щъпък, отвратително.

— Нали си вегетарианка? Мислех, че мразиш убиването на животни.

— Мразя го — отговарям и потръпвам от погнуса. — Но тук има... някои интересни похвати при... употребата на щрихите...

— Има ли? — питам Ванеса със съмнение. — Къде? Аз и голямата ми уста.

— Ето, виж тук — заставам съвсем близо до прозореца и соча през стъклото. Тя се присъединява към мен. — Видя ли? Добре, хайде да вървим — прегръщам я през раменете и се опитвам да я обърна, за да си тръгнем, но Ванеса остава на мястото си.

— Къде? Нищо не виждам.

Нали знаете какво е да си започнал нещо, за което се проклинаш до дъното на душата си?

— Ето тук — казвам нехайно и след това я дърпам малко по-силно, но приятелката ми не помръдва.

— Наистина не виждам за какво говориш — упорства тя и е очевидно, че е преминала във фазата на пасивната агресивност. (Това е един от термините, които научих от книгите си за самопомощ.)

— О, няма значение, забрави — придумвам я и същевременно забелязвам двама души вътре в магазина, които сигурно са били през цялото време там, но не сме ги видели заради приглушеното осветление и сенките от многото мебели. Единият е възрастен мъж с бяла коса и сако от туид. Вероятно собственикът, мисля си разсеяно,

докато наблюдавам как вдига някакъв предмет и го подава на другия човек, бармана от ресторана.

— Божичко, само не и той! — възклика на глас.

— Кой? — подема Ванеса. Кълна се, има рефлексите на котка. Не пропуска нищо.

— Никой — мърморя, навеждайки главата си надолу, докато светкавично обръщам гръб на витрината.

— Къде е? Вътре в магазина? — Ванеса е от хората, на които щом кажеш „Не гледай сега“, веднага поглежда. И го прави съвсем явно.

— А, този ли? — провиква се тя и на практика забива нос в стъклото.

По дяволите, той ще ме види. Ще се обърне всеки момент и ще забележи приятелката ми, залепена на витрината като стикерите с Гарфийлд, които хората си слагат по колите. И няма как да ме пропусне, стояща до нея като пън.

Той поглежда към нас. И ме вижда стояща като пън. Майната му. Когато погледите ни се срещат, изпитвам огромно притеснение.

— О, добре изглежда — гука одобрително Ванеса. И високо.

— Неси! — изсъсквам аз. Бързо отклонявам поглед и правя няколко стъпки настани, за да изляза от полезнинето му. Сърцето ми ще се пръсне. Господи, какво ми става?

— Какво? — питат нетактичната ми приятелка невинно. И за да бъде напълно позорна ситуацията, хвърля още един поглед към него, преди да ме последва. — Хайде де, кой е това?

— Никой. Просто един барман, когото срещнах миналата вечер и беше наистина неприятен.

— Сигурна ли си? Изглежда ми познат. Всъщност мисля, че е съпругът на една от майките, която познавам от забавачката на Руби.

— Така ли? — неочеквано изпитвам леко разочарование. Което е нелепо, защото не ми пuka дали е женен, или не.

— А може би не — свива рамене Неса. — О, не знам. Вече нищо не знам.

Изглежда наистина нещастна и аз я прегръщам силно.

— Ванеса, добре ли си?

— Всъщност, не — поклаща тя глава. — Мисля, че Джулиан ми изневерява със секретарката си.

Бум. Дойде ми като гръм от ясно небе. Просто така. Поглеждам я с недоверие, надявайки се, че това е една от проявите на типичното за нея черно чувство за хумор, но лицето ѝ е напълно безизразно. Значи ето каква била историята.

— Няма начин — казвам, скачайки в негова защита. — Джулиан никога не би постъпил така.

— Работеше до късно месеци наред, а после един ден просто се отбих в службата му да го изненадам и ги видях заедно.

— Заедно да правят какво? — питам аз.

— Нищо сериозно, нищо очевидно, но... — гласът ѝ потреперва и тя дръпва силно от цигарата си — ... езикът на тялото им... Просто го разбрах.

— Въобразила си си — разтърсвам глава в знак на несъгласие. — Преуморяваш се с децата. Той работи до късно. Умът ти си е направил шегичка с теб.

Ванеса ме поглежда със съмнение.

— Мислиш ли?

— Абсолютно — потвърждавам аз.

Стигаме до къщата им, минаваме по алеята към входа и Неса уморено се обляга на стената. Скрива се зад „Рейндже Роувър“-а на Джулиан, хвърля цигарата си на земята и веднага запалва нова.

— Не знам... Сигурна съм, че видях нещо...

— Гарантирам ти, въобразяваш си — казвам и се отпускам до нея. — Виж, ако това ще те утеши по някакъв начин, вчера сутринта на светофара за момент ми се стори, че видях себе си в една друга кола.

— Да, благодаря ти, аз не съм чак толкова зле — усмихва се Неса.

— Е, разбира се, не помислих наистина, че това съм аз — добавям веднага. — Не съм толкова луда, но дори и така си беше доста зловещо. Момичето изглеждаше като мен, когато бях на двайсет и една години.

— Двайсет и една години — повтаря с копнеж Ванеса. Погледът ѝ е празен.

— Ако само знаех тогава това, което знам сега.

— Какво пример? — питам с любопитство.

— Че пушенето не е готино, за да не започвам — усмихва се тя печално. — Защото след години ще открия, че е дяволски трудно да

откажа цигарите. — Издиша дълбоко дим през ноздрите си. — И че трябва при всяка възможност да се излежаваш, защото след като родиш деца, повече никога няма да можеш да го правиш. О, и щях да нося много къси поли.

Казва всичко това ужасно сериозно и аз я поглеждам изненадано. Никога не съм виждала Ванеса облечена в нещо друго, освен в черни панталони.

— Но ти никога не си носила къси поли — казвам.

— Именно — отвръща тя. — А би трябало. Винаги съм мислела, че краката ми са прекалено дебели, но когато се гледам на старите снимки, разбирам, че съм била слаба.

— Ами, носи сега къси поли.

— Шегуваш ли се? — пита ме Неса с досада и поглежда със съмнение към краката си. — Вече съм прекалено стара и прекалено дебела.

— Не ставай глупава, изглеждаш страхотно.

— Трябва да отслабна поне с десет килограма — озъбва ми се тя, загася цигарата си, отваря една от опаковките „Малтесерс“ и започва да дъвче едно след друго шоколадовите дражета. — Утре е денят ми за мерене по програмата за отслабване, а не съм съмъкнала и сто грама.

Изглежда толкова нещастна, че няма как да ѝ кажа, че сигурно ще ѝ се отрази добре, ако зареже бонбоните.

— Може би трябва да мина на онази Лимонадена диета, за която говореше — поглежда към корема си сякаш е някакъв чужд обект, който не би трябало да е там. — Какво можеш да ядеш според нея?

— Нищо не ядеш. — Неса ми хвърля любопитен поглед, ръката ѝ се движи като на автопилот от пликчето с бонбони към устата ѝ. — Просто пиеш лимонадата.

— Колко време?

— Мисля, че издържах пет дни.

— Господи, Шарлот! — възклика тя.

— Но това е, защото се отказах по средата на диетата. Предполага се да го правиш десет дни.

— Десет дни! — задавя се Неса. — Десет дни!

— Според Мельди, моята клиентка, можеш да отслабнеш с четири килограма.

Приятелката ми спира да дъвче.

— Добре, това е — заявява въодушевено. — Готова съм. Къде да подпиша?

Поглеждам я невярващо. Ванеса! На тотална пречистваща диета!

— Сигурна ли си? Ще трябва... ъъъ — продължавам леко неуверено — да се откажеш от алкохола...

— Знам, знам — прекъсва ме тя нетърпеливо. — Това ли е?

— Ами... — колебая се, чудейки се как да ѝ обясня всичко. — Има и някои странични ефекти.

— Имаш предвид, освен отслабването?

— Да — гледам я и още ми е неудобно, независимо че сме стари приятелки. — Неприятни странични ефекти.

— Като? — пита тя.

Поемам си дъх. Добре, няма друг начин, по-добре е да знае.

— Пръцопус. Ето, казах го.

— Извинявай? — Ванеса повдига вежди в недоумение.

— От клизмите със солен разтвор, които трябва да си правиш, докато пиеш лимонадата — започвам да обяснявам, но тя ме прекъсва.

— Шарлот, какво по дяволите, е „пръцопус“?

— Ами, когато си мислиш, че ще... пръцнеш... — започвам неуверено...

— Това ли е? — Неса ме поглежда изумено.

— Да, но вместо това... — запъвам се аз, — нали знаеш...

— Не, не знам. Говориш безсмыслици — тръсва се тя нетърпеливо.

— Това са две думи, събрани заедно. — Господи, трудно е. — Пръцкане и...

— Посиране! — ахва приятелката ми ужасено, след като най-накрая схваща. Ченето ѝ увисва и закрива устата си с ръка, но тъкмо когато си мисля, че ще се впусне в критикуваща реч, избухва в истеричен кикот. — Пръцопус! Толкова е смешно! — раменете ѝ се тресат, започва да подскача из градината на къщата и направо се задавя от смях. Толкова е заразително, че не се сдържам и аз също започвам да се смея. — Това е старата Лоти, която познавам и обичам! Само ти можеш да измислиш нещо такова! Не съм чувала по-смешно нещо от много отдавна! Спират да се смея.

— Какво имаш предвид под „старата Лоти“?

— Ами, нали знаеш — сега си много по-сдържана, не говориш такива неща.

За съжаление.

Чувствам се два пъти по-неудобно от преди малко. Не съм сигурна, че ми харесва това, което чувам.

— Ванеса? Ти ли си? — обажда се Джулиан от къщата. Приятелката ми се овладява и ме поглежда със съжаление.

— Трябва да вървя — казва, докато прибира бързо „контрабандните“ си придобивки в чантата си.

— Да, и аз също — поглеждам часовника си. — Ще се отбия до офиса, преди да се прибера вкъщи.

— Трябва да правим това по-често.

— Определено. — Обичам Ванеса, но просто напоследък все не намираме време, за да се виждаме. — Какво ще кажеш за четвъртък следващата седмица? — питам след бърза справка с моя „Блекбъри“.

— Ти шегуваш ли се?

— Това е първата ми свободна вечер — оправдавам се.

— А рожденият ти ден? — напомня ми Неса.

Внезапно си спомням.

— Божичко, съвсем изключих — признавам си откровено.

— Този петък е — припомня ми тя. — Не ми казвай, че смяташ да работиш.

— Не, разбира се, че не! — опитвам се да изглеждам оскърбена от предположението, но не съм много убедителна, като се има предвид, че миналия си рожден ден го изкарах на конференция в Милтън Кейнс.

— Но още нищо не съм планирала.

— По дяволите, Шарлот, какво стана с момичето, което обичаше да се забавлява?

Изпитвам лека носталгия, но бързо я заглушавам.

— То порасна — отговарям докачливо.

— Ами, можем да излезем четиримата заедно на вечеря — предлага Ванеса, игнорирайки тона ми. — Ти и Майлс, аз и Джулиан. Ще наема детегледачка. Можем да отидем в онзи ресторант, за който ми разказа — усмихва се тържествено и ме прегръща силно. — Примерно. Какво ще кажеш?

— Винаги ме разсмиваш — прегръщам я и аз. Откакто я познавам, Ванеса никога не е приемала, че някой може да ѝ откаже

нещо.

— Ти ме разсмиваш — отвръща ми тя напук като малките момиченца, които си играят. — Не съм се смяла така от години. Почти се напиках.

Продължавам да се смея, докато ѝ махам за довиждане и пресичам улицата, за да стигна до другата, където е паркирана колата ми.

— О, и още нещо, което бих искала да знам, ако съм отново на двайсет и една години — провиква се Ванеса от стълбите на къщата си.

— Какво? — питам аз.

— Че трябва да започна с упражненията за тазовите мускули незабавно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стискаш и задържаш. Стискаш и...

По дяволите, не е лесно, нали?

Четиридесет и пет минути по-късно, след като се отбивам до офиса, за да взема някои документи, седя в задръстването по пътя към въкъщи и пробвам упражненията за стягане на тазовите си мускули (май по-правилно е да се каже „мускулите на дъното на таза“). Да си призная, никога досега не съм ги правила. Разбира се, чувала съм и съм чела за тях, но някак така, между другото, докато съм преглеждала например някое от списанията в чакалнята на лекаря — като онези, в които има статии как да си подновите холната гарнитура, редом до съвети за почистване на петна и лечение на артрит. Веднъж попаднах на една реклама за „Кегел Мастер“ 2000 и се зачудих какво ли е това — прозвуча ми като онези метли за летене от книгите за Хари Потър, — но се оказа, че е вид гира с пружини за там долу^[1].

Както и да е, винаги съм смятала, че една жена не бива да се притеснява за тези неща, преди да е стигнала една определена възраст (макар че не съм сигурна каква трябва да е тя). Всъщност не съм сигурна и как точно се правят тези упражнения...

След краткия списък на Ванеса за нещата, които би искала да знае още преди години, изпитах лека паника, представяйки си се за миг в памперси за възрастни, защото съм почнала да се... Сещате се. Затова стискам и задържам, стискам и задържам. Това с перинеума не е шега работа.

Задържайки стискането си, включвам на първа, докато редицата коли срещу мен започва да се движи отново. Трафикът продължава да е лош заради отклонението. Ще бъде така до следващата седмица, размишлявам, гледайки големите жълти табели. Ще са ми нужни векове, докато се прибера. Е, поне имам достатъчно време за „кегелите“. Всъщност вече съм направила почти сто, мисля си гордо.

Въпреки че не съм много сигурна, че стискам правилните мускули. Май по-скоро просто си свивам и отпускам задните части.

Намествам се на седалката, докато наближавам светофара. Добре, да опитаме отново. Този път ще броя до пет. Концентрирам се и се опитвам да стисна там отвътре...

Едно, две, три, четири...

Острият звън на телефона прекъсва концентрацията ми. Слагам слушалката на ухото си и отговарям.

— Здрави, кукло — чувам глас, който не можа да сбъркам никога.

— О, здрави, татко — казвам и изпитвам внезапно притеснение, че съм хваната да правя упражнения за стягане на тазовите мускули от баща си. Което е нелепо. Не е като да ме е хванал да правяекс.

Добре, да заличим и тази картина. Положението не става по-добро.

— Обаждам се само да ти благодаря за прекрасните цветя. Пристигнаха вчера следобед.

— Чудесно — усмихвам се аз.

— Не е трябвало да си правиш този труд.

— Не ставай глупав, не е чак такъв непосилен труд — отговарям. И наистина е така. Просто се обадих в цветарницата и дадох номера на кредитната си карта, сещам се отново и изпитвам двойно повече вина, като се замисля за всичкото време, което татко е посветил на мен през годините. — Радвам се, че са ти харесали.

С периферното си зрение виждам нещо оранжево и внезапно си спомням.

— Татко, сещаш ли се за онзи стар „бръмбар“, който карах? — поглеждам напред и се опитвам да видя колата, но не откривам нищо. Сигурно вече е отминала.

— Господи, беше преди толкова години...

— 1997-ма — казвам автоматично.

— Да, точно така. По дяволите, добра памет имаш — възклика татко и звуци впечатлен. — Моята напоследък е като решето.

— Да, да, спомняш ли си на кого го продаде?

— Дали си спомням...

Чакам търпеливо да се сети и междувременно мислено изброявам хората в селото, на които татко би могъл да продаде старата ми кола. Не че съм прекарвала много време там напоследък, но все пак не се сещам за някоя жена, която да има дълга черна къдрава коса.

Чакай, ами момичето, което работи в заведението за риба и пържени картофи? Не, нейната е по-скоро с дължина до раменете. Освен това как би могла да работи там и да се размотава из Западен Лондон?

— Всъщност го дадох за скрап.

Все едно са ме залели със студена вода.

— Но аз го видях тук, в Лондон!

— Няма начин, скъпа. Последния път не мина на техническия преглед и го продадох на търговеца на скрап. Това си го спомням.

— Нали паметта ти беше като решето? — подкачам го аз.

— Може да имам лоша памет, но все още не съм станал сенилен старец — протестира баща ми. — Поне сам холя до тоалетната.

— Е, явно някой го е оправил — продължавам да упорствам.

— Няма как, видях как го разфасоват със собствените си очи.

Той е толкова непреклонен, че за момент се разколебавам.

— Но това е невъзможно — казвам по-скоро на себе си.

— Не е възможно да си го видяла в Лондон.

Това започва да се превръща в един от нашите спорове. Татко греши, но както винаги, отказва да си признае.

— Татко, бъркаш.

— Не, ти бъркаш.

Уф, усещам познатото чувство. Нетърпение. Яд. Винаги става така. Разправяме се с часове и никой не печели, освен...

Внезапно съм осенена от истинско вдъхновение. Този път ще докажа, че съм права. Натискам спирачки, правя рязък завой в средата на пътя и се влирам в редицата от коли, движещи се в обратната посока.

Ще го намеря.

— Сигурно вече е превърнат в хиляди консерви — нарежда баща ми по телефона.

По дяволите! Къде изчезна? Огромен камион блокира пътя и не виждам нищо. След това го откривам. Точно пред мен е. Малко оранжево петно завива в странична улица. Все още съм приклещена от камиона и трябва да изчакам, докато най-накрая...

Подавам ляв мигач и отбивам все още с бясна скорост в тясната уличка тъкмо навреме, за да видя фаровете на завиващата зад ъгъла кола. Проклинам наум и продължавам да я преследвам. Завивам и аз,

минавам под някакъв железопътен мост и се озовавам на друга главна улица.

И ето го „бръмбара“, чакащ на пешеходната пътека. Нареждам се плътно зад него. Вече мога да видя съвсем ясно номера на колата.

— Ето, татко, не си прав — провиквам се тържествуващо по телефона. — MUG 403! Това е старият ми номер!

Ха-ха! Баща ми най-накрая трябва да признае, че е сгрешил!

Само че от другата страна няма никой.

— Татко? — поглеждам към телефона. Няма обхват. По дяволите, случва се отново, колко неприятно!

Отбелязвам си мислено да се обадя на телефонната компания и да се оплача, а после пак насочвам вниманието си към „бръмбара“, който потегля напред. За момент се поколебавам дали да не обърна към къщи. Все пак, нали видях номера на колата? Това е моята кола, няма друго обяснение.

Обаче вече стигнах дотук... А и съм любопитна да разбера кой кара старата таратайка. Освен това, ако искам да победя убедително в спора с татко, ми трябват солидни доказателства, а на телефона си имам камера.

Няколко минути по-късно продължавам да се движим по зелените улици на Камдън, Северен Лондон. Сега районът е доста скъпарски, а някога беше по-обикновен и именно тук живях през първите си години в Лондон. В онези времена можеше да наемеш стая за петдесет лири на седмица. Споделях заедно с още шест души една стара, типична за квартала къща с тераси. Намираше се на малка задънена улица, на гърба на местната църква.

Всъщност това е абсолютно същият път, по който се прибирах някога в квартирата си, осъзнавам, когато „бръмбарът“ внезапно поема вляво на един малък площад, без да даде никакъв знак. Ей богу, която и да е тази жена, е ужасен шофьор! Не дава мигач. Нито намалява на „легналите полицаи“, проклинам наум, докато оранжевата кола се отдалечава пред мен. Честно! Ако не внимава, ще съсипе окачването на колата.

Като се замисля, аз точно така я съсипах.

Малко след като ми минава тази мисъл през главата, завиваме отново и внезапно откривам, че се озовавам в началото на старата ми улица. Сякаш миналото отново оживява пред мен: „Тераса Килмейн“. Леле, минали са години, откакто за последен път съм била тук. А и не съм имала причина да идвам. Това е задънена улица, сещам се аз, и поглеждам отново към „бръмбара“, който все още се носи напред, докато в един момент, без никакво предупреждение, шофьорът набива спирачки и...

Хъм, ще бъде забавно, ако...

Колата поема точно по „Тераса Килмейн“.

Стомахът ми се свива.

Това е шега, нали?

Гледам как „бръмбарът“ се отдалечава надолу по улицата и се усещам малко замаяна. Като си говорим за съвпадения... Давам мигач и продължавам да следвам колата. Улицата изглежда абсолютно същата. Големи бели къщи с тераси, черешови дървета... Очите ми се устремяват напред. Преди живеех на номер 39, къщата гледаше към малкия площад точно в края на улицата. Проследявам с очи как „бръмбарът“ се насочва натам, шумът от ауспуха му се отразява с ехо в стените на къщите. Не изглежда да намалява скоростта си.

Не спирай пред номер 39.

В главата ми неочеквано отеква глас и подскачам. Осьзnavам, че се моля колата да спре пред друга къща. Която и да е. Само не номер 39. Би било прекалено откачен. Прекалено странно. Прекалено много съвпадения.

Пссс...

Червените фарове загасват. Точно пред номер 39.

Усещам как косъмчетата на врата ми настърхват. Да, да, чували сме за странни съвпадения. Веднъж четох статия за жена, която родила три пъти подред тризнаци, и то на една и съща дата. Е, каква е вероятността това да се случи? И все пак се е случило. Така че това, което става в момента, е същото, уверявам сама себе си. Донякъде.

Бързо изминавам още малко разстояние, изключвам двигателя и поглеждам през улицата. По дяволите, прекалено далече съм. Колебая се. О, какво толкова, който не рискува, не печели! Грабвам чантата си, слагам слънчевите очила и дори без да хвърля и един поглед в посока

на „бръмбара“, се запътвам с делова крачка към площада в дъното на улицата.

Тук няма никаква промяна. Същата зелена градинка в средата, същите цветни лехи, същата малка пейка в центъра... Сядам на нея, изваждам книгата си „Как да намериш себе си“ и се преструвам, че започвам да чета. Усещам леко вълнение, сякаш съм в някой детективски филм и действам под прикритие.

След това в един миг абсурдността на ситуацията ме зашеметява. Боже мой, Шарлот, да не би да искаш да те арестуват? Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Седиш тук и следиш някакво непознато момиче, което се опитва да паркира. Доста несполучливо, трябва да призная. Опитва отново и отново, всеки път е все по-зле... Дано колите отстрани са застраховани!

Честно, това е най-лошото паркиране, което някога съм виждала.
Преди години и аз...

Внезапно си спомням как преди години се опитах да обърна в едно малко пространство пред местното кафене и се качих на тротоара, карайки клиентите да разсипят питиетата си и да се разбягат. Моето паркиране беше нещо като семейна шега.

Някога постоянно разбивах калниците на новото „Волво“ на баща ми и няма никакъв начин да си спомня всички драскотини, които съм оставила по другите коли през годините. Слава богу, с годините станах по-добър шофьор, но когато бях на двайсет и една години, бях ужасна. Всъщност, когато живеех тук, веднъж се забих в...

Чувам тръсък и...
... уличната лампа.

Двигателят загъльхва и вратите на колата се отварят. Силна музика залива мълчаливата улица: „What's the slory morning Glory“. „Оейзис“. Изпитвам носталгия. Леле, много обичах този албум.

Сърцето ми започва да бие силно.

Внезапно музиката спира и един крак се показва от колата, после друг; вижда се и нещо, което може да бъде прието за пола, ако човек има добро въображение — толкова е къса! Горната част на тялото също е с доста оскъдно облекло — една мъничка и тясна блузка, разкриваща големи количества плът. *Боже, каква... уличница*, минава светковична мисъл през главата ми. Къдревата тъмна коса пада върху лицето ѝ и

след като излиза от колата, мацката ми обръща гръб и отива да погледне задната част на „бръмбара“.

— Мамка му — започва да ругае, виждайки смачканата броня — мамка му, скапана лампа!

И доста груба, решавам с неодобрение. Как можах да си помисля дори за миг, че има някаква прилика с мен. Имам предвид, вижте я само! Почувствах се отново глупаво заради всичко, което направих досега, прибирам книгата в чантата си и се изправям. Видях достатъчно. Да, кара старата ми кола и живее на старата ми улица. И какво от това?

Момичето се обръща.

И замръзвам. Сякаш някой току-що хвърли отгоре ми гигантски камък.

Това не е възможно. Просто не може да бъде.

Вече виждам ясно лицето ѝ и мозъкът ми напълно изключва. Предполагах, че е някаква игра на светлините, комбинация от недостатъчно сън и прекалено много стрес, но сега...

Облягам се на близкия парапет, за да не падна, и притварям очи. Чувствам, че мозъкът ми се е претоварил и всеки момент ще се изключи като повреден компютър. Защото това не е просто прилика, някаква събъркана идентичност, непозната, която изглежда донякъде като мен, когато бях на двайсет и една години. Познавам я — метър и седемдесет, късата пола, черната очна линия, слънчевият загар. Познавам я цялата.

Усещам как очите ми ще изскочат от орбитите си.

Това съм аз.

Така, никога не съм била по-уплашена през живота си. Това не може да е истина. Не се случва наистина. Знам го с всеки милиметър от разумното си трийсет и едно годишно Аз. Това е сигурно и дори татко ще се съгласи с мен. Което означава, че халюцинирам. Че губя ума си.

Вратата на номер 39 се затваря с трясък и момичето изчезва в къщата. Постепенно идвам на себе си и поемам почти на бегом към колата си. Добре, Шарлот, просто се успокой. Ще си идеш вкъщи, ще вземеш един валиум и ще си легнеш. Ще заспиш и ще забравиш. Даже може и утре сутринта да си вземеш малко почивка от работата и да си починеш.

По дяволите!

Още една глоба! Стигам до колата си и виждам познатото пликче, пъхнато под чистачката на предното стъкло. Типично. Изваждам листа отвътре и го поглеждам с неприязън. Вече става досадно, нямаше ме само пет минути. Зачитам се:

Модел на колата: фолксваген „Бръмбар“

Нарушение: паркиране в забранена зона.

Време: 18.28.

Дата: 21 август 1997 г.

Какво? Сърцето ми ще изскочи, гледам датата и цифрите започват да плуват пред очите ми...

Ръцете ми треперят. Не, това не може да бъде, просто не може...

Обхваща ме паника и изпускам листчето. Вятърът го понася, а аз се мятам в колата, запалвам двигателя и потеглям с бясна скорост. Трябва да се махна оттук. Колкото се може по-бързо.

[1] През 40-те години на XX век американският акушер-гинеколог Арнолд Кегел предлага на пациентките, страдащи от самопроизволно изпускане на урина при кашлица, смях или кихане, комплекс специални упражнения за стягане на мускулите на тазовото дъно. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Здрави, Беатрис. Обаждам се да ти кажа, че съм болна.
— О, милата! Какво ти е?
— Мисля, че имам тумор в мозъка.
— Шиш! — чувам тихо шъткане и поглеждам към чакалнята —
рецепционистката ме гледа сърдито през листата на високата папрат.
— Не можете ли да четете? В приемната на доктора не са позволени
мобилни телефони.

Вече е следващата сутрин и аз седя в твърд пластмасов стол,
обградена от списания с измачкани краища и много болни хора,
чакащи да бъдат приети от моя личен лекар. Миналата вечер се
прибрах вкъщи, взех валиум и сигурно съм се строполила незабавно,
защото не си спомням нищо до шест часа тази сутрин, когато се
събудих с дрехите от снощи и напълно разбита. Само след секунда —
бум — споменът за случилото се вчера отново се върна и се разбудих
напълно.

И отново изпаднах в шок.

Хората винаги съветват да поспиш, когато нещо те беспокои —
теорията е, че сънят е чудотворно средство, което лекува всичко и дава
отговор на всички въпроси. И ето, аз спах, а отговорите още ги
нямаше. Даже се бяха появили много повече въпроси, които се
блъскаха в главата ми и се чудеха как да излязат навън. Затова
направих единственото нещо, което можех: отмених уговорката с
личния си треньор.

И започнах да ровя из „Гугъл“...

На думата „халюцинация“ излизат 936000 резултата, всичките
ужасяващи. Някои сайтове говореха за сериозни психични
заболявания, други за мозъчни тумори и показваха страшни снимки на
някаква жена с отрязана горна част на главата. И това не беше всичко;
имаше множество предупреждения за сериозни главоболия, умора и
иррационално поведение.

Такива, които могат да превърнат една разумна трийсет и кусур професионалистка в смахната лунатичка.

Трябва да е нещо такова, нали? Да си призная, не си спомням даже какво точно прочетох. Просто минавах от една статия на друга, четейки ужасяващи истории в личните блогове на болни хора. Най-накрая, вече напълно убедена, се втурнах към джипита си, умолявах сестрата да ме пусне без предварителна уговорка и обяснявах, че въпросът е на живот и смърт.

Това беше преди двайсет и пет минути, мисля си гневно, поглеждайки към часовника си вече за десети път.

— Мозъчен тумор! — възклика Беатрис от другата страна на линията. — Господи, в болница ли си?

— Не още — шепна аз, като се опитвам да прикрия „Блекбъри“-то в яката на сакото си, далеч от орловия поглед на рецепционистката.
— При доктора съм. Но съм сигурна, че ще ме изпрати там за тестове.
— При споменаването на думата „тестове“ ме обзема силна паника, но се овладявам.

— Да, така беше и при братовчед ми Фреди — коментира разбиращо Беа.

— Така ли? — чувствам, че стискам телефона по-силно.

— О, да, беше най-стрannото нещо, което съм виждала. Един ден си удари главата, а на следващия започна да усеща някакви странни миризми. Беше доста притеснително. Където и да отидеше, казваше, че усеща аромата на шоколад, което на теория може и да звуци хубаво, но за горкия Фреди беше ужасно, защото той мрази шоколад. Всъщност не обича нищо сладко. Пада си повече по сирената.

— Мис Мериуедър? — вдигам рязко глава към рецепционистката, която ме гледа с кисело изражение на лицето. — Докторът ще ви приеме.

— Да, благодаря ви.

— Освен ако не предпочитате да продължите разговора си отвън.

По телефона още чувам как Беатрис продължава да нареджа:

— Така че очевидно можеш да познаеш, че той не е от моята страна на семейството, нали ме познаваш — никога не мога да устоя на едно парче торта.

— Беатрис, трябва да вървя — изсъсквам аз, затварям „Блекбъри“-то и го включвам на мълчалив режим, усмихвам се мило

на сестрата и бързо се запътвам към кабинета на доктора.

— Влез.

Бутам вратата и виждам д-р Евънс, моето джипи, седнал на въртящия си стол зад облицованото си с кожа бюро. Той винаги има сериозно и строго изражение на лицето, косата му е бяла и вече оредяла отпред; носи очила с рамка от коруба на костенурка и пише нещо в бележника си, когато влизам в стаята.

— Заповядайте, седнете — казва благо, вдига глава и се усмихва. Усмивката му обаче замръзва, когато ме разпознава. — А, мис Мериуедър — произнася малко по-сухо той, оставя писалката на бюрото си и преплита пръстите на ръцете си. — Драго ми е, че се виждаме отново.

Сядам на стола срещу него и се усмихвам нервно.

— И толкова скоро — добавя доктора, докато се протяга за картона ми, който се намира в голяма синя папка в бюрото му. Отваря го и започва да го прелиства.

Признавам, папката е доста дебела, направо огромна, но, както винаги съм казвала, по-добре е да си малко по-предпазлив по-рано, отколкото да съжаляваш после.

— Е, как е обривът? — питат д-р Евънс, стигайки до информацията за посещението ми от миналата седмица.

— Добре е — отговарям бързо. — Бяхте прав, просто екземата ми се беше раздразнила отново.

— А „острата болка от лявата страна на ребрата“? — продължава да чете от картона ми.

Става ми малко неудобно. Това беше по-миналата седмица. Бях на йога и по средата на упражненията усетих наистина остра болка — помислих си, че съм пукнала някое ребро. Кълна се, беше много болезнено. За момент даже ми хрумна, че може да съм пробила белия си дроб и помолих доктор Евънс да ме прати на рентген.

— Щъпъ, всъщност е много по-добре — отговарям смутено, махайки невидим конец от ръкава си.

Започвам да си мисля, че може би съм преувеличила. Вероятно след една гореща баня и масаж с тигрово масло щях да се почувствам като нова. Но, разбира се, няма как да сме сигурни, нали?

— И така — казва лекарят ми бавно, — какъв е проблемът този път?

Прегльщам трудно, чудейки се как да му кажа, откъде и с какво да започна.

— Мисля, че имам мозъчен тумор.

Думите излизат от устата ми, преди да се усетя. Когато чувам най-големия си страх, произнесен високо на глас в лекарския кабинет, внезапно той става съвсем реален. Обхваща ме паника. Голяма паника.

Доктор Евънс, от друга страна, дори не потрепва.

— Разбирам... — повдига многозначително рошавите си вежди и записва нещо в бележника си. Протягам врата си, за да се опитам да видя какво пише, но естествено не успявам. — И какво ви кара да мислите така? — пита ме той любезно, сякаш обсъждаме времето.

Поемам си дълбоко въздух, докато умът ми се връща назад към вчеращия ден.

— Имам странини халюцинации — отговарям, като се опитвам да звучи спокойно.

Той продължава да си драска нещо.

— Можете ли да ги опишете?

Отново поемам дъх, прегльщам и...

— Видях себе си на двайсет и една години.

Ето, казах го.

Само дето, вместо да подскочи до тавана и да зяпне от изненада, както очаквах, лицето на доктор Евънс се отпуска и той се усмихва печално.

— О, това се случва на всички ни, когато оставяваме — казва небрежно.

Поглеждам го объркано.

— Така ли?

— Разбира се. Много пъти съм си въобразявал, че съм на двайсет и една години, но после се виждам в огледалото — подсмихва се и подръпва белите си кичури.

— Не, не разбирате — опитвам отново. — Това беше истинско. Освен това имах главоболие — добавям и притискам слепоочията си.
— Ужасно, агонизиращо главоболие.

Добре де, не е чак толкова зле, но в кабинета на лекаря винаги трябва да се преувеличава.

Доктор Евънс вдига рязко глава, внезапно притеснен.

— Опитахте ли да полегнете в затъмнена стая? Виждате ли?

— Ами не точно...

— Усещате ли гадене и повици за повръщане?

Поколебавам се. Малко преувеличение е едно, но явната лъжа е съвсем различно нещо.

— Всъщност обикновено ми минава след няколко аналгина.

Очите му се присвиват.

— Въпреки че понякога се налага да взема три един след друг — добавям бързо.

— Мис Мериуедър, трябва да ви задам няколко въпроса.

— Добре — кимам енергично аз.

— Има ли никакви психични заболявания в семейството ви?

— Ами, баща ми винаги казва, че майка ми го побърква — не успявам да се въздържа и се усмихвам. Усмивката ми обаче изчезва моментално при вида на каменното изражение на лицето на доктор Евънс. — Но иначе, не. Освен пралеля ми Мари, която имаше говорещ папагал — добавям след малко размисъл.

— Някога получавали ли сте припадък?

Сещам се за миналата седмица, когато си видях сметката от кредитната карта, но съм сигурна, че това не се брои.

— Не — поклащам глава. — Никога.

— Загуба на паметта?

— Ами, забравих рождения ден на баща си — признавам и навеждам глава. Ръцете ми са в ската ми и нервно стискат кърпичката ми.

Доктор Евънс записва още нещо в бележника си.

— Колко часа на ден прекарвате в офиса си?

— Ъ, шест... Не, осем — опитвам се да преброя на пръстите си.

— Много.

Той пак записва нещо.

— Спите ли по осем часа?

— Нима някой го прави? — опитвам се да остроумница. Въпреки последните дванайсет часа непробуден сън (слава на фармацията!), все още се чувствам изтощена.

— Ядете ли редовно по три пъти на ден?

Мисля си за пропуснатите закуски и обедите на бюрото, и вечерите, които...

— Е, ами, не бих казала точно „редовно“...

Последва известно мълчание, след което доктор Евънс оставя писалката на бюрото си, взема стетоскопа си и се приближава към мен. Притиска го до гърдите ми и изхъмква леко „Аха...“, после премерва кръвното ми и издава същия звук. Светва с фенерчето си първо в едното, после и в другото ми око и още по-многозначително казва „Ммда“.

Чакам напрегнато за диагнозата му.

— Е, докторе?

— Както и мислех — кимва той.

— Какво ми има? — питам с разтреперан глас.

— Страдате от силен стрес.

— Стрес? Само това ли е? — поглеждам изненадано към него. —

Но аз четох в интернет... — спирам, защото забелязвам как ме поглежда Евънс.

— Стресът е много сериозно оплакване — казва той раздразнено.

— Съветът ми е да си почивате повече, да минете на редовна здравословна диета, да се откажете от кофеина и алкохола. — Затваря картона ми и се изправя. — О, и още едно нещо.

— Да? — питам цялата в слух.

— Знаете ли какво е киберхондрия?

Обхваща ме паника.

— Не. Опасно ли е? — питам аз. По дяволите, ами ако съм го хванала?

— Това е, когато човек постоянно си поставя сам диагнози, вследствие на прочетеното от интернет — отговаря докторът и ми хвърля назидателен поглед.

Усещам как почервенявам от срам.

— О, разбирам.

— Стойте далече от интернет и ще забележите, че здравето ви ще се подобри значително много скоро — доктор Евънс отваря вратата и ми протяга ръката си. — Приятен ден, мис Мериуедър.

Тъй като се бях впусната при доктора все още със снощиците си дрехи, сега се прибирам вкъщи, за да се изкъпя и преоблека, преди да отида на работа.

За щастие този път пътуването ми минава без инциденти. Никакви странни „бръмбари“. Никакви халюцинации. Никакви необясними събития.

Всъщност, когато стигам до офиса си, скътан в една малка уличка, и се запътвам по тротоара към вратата на сградата, започвам да си мисля, че доктор Евънс е прав и може би просто съм стресирана. В края на краишата стресът може да причини странни неща на хората. Знам го, защото четох за това в една от книгите си за самопомощ — беше пълно с истории за хора, загубили ума си вследствие на силен стрес. В един ден си живееш напълно нормален и съвършен живот, а на следващия ден — бум! — се озоваваш в парка гол и разговарящ с извънземни.

Но да попаднеш на самата себе си, на двайсет и една години? Все пак, доста странно, нали?

Значи, това е. Решено е. Повече никакво ровене в „Гугъл“, никакво преследване на чужди коли и никакви шантави мисли за миналото... и мен в миналото. Стигам до входната врата и я бутам навътре, за да се отвори. Отсега нататък наистина ще се опитам да си почивам повече и да го давам по-спокойно. По препоръка на лекаря си.

— О, божичко, ти си тук! Как си, всичко наред ли е? — изпицява Беатрис щом ме вижда, става от стола си и се втурва към мен. — Толкова се притесних... Не можах да спра да мисля за теб... и бедния братовчед Фреди. Защото си спомних отново всичко — посещенията в болницата, тестовете, миризмите... — започва да върти перлите си и ме поглежда с леко наведена глава. — Забелязала ли си някакви странини... миризми?

— Всъщност добре съм. Оказа се, че диагнозата не е била такава.

— Имаш предвид, че нямаш... — Беа инстинктивно сграбчва ръцете ми, а после със смущение ги пуска отново. — Ами, добре, просто седни и се отпусни, а аз ще ти направя едно хубаво кафе — казва тя и се запътва към кафе машината.

— Благодаря ти, но мисля да пропусна кафето тази сутрин и да пия само вода. О, и имаш ли нещо за ядене?

Беатрис ме поглежда изумено.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да, добре съм — усмихвам се с признателност, докато свалям сакото си, сядам на бюрото и включвам компютъра си.

— Какво ти каза точно докторът? — пита Беа от малката кухничка, разположена в дъното на офиса ни.

— Ъъъ, нали знаеш — отговарям разсеяно, докато проверявам пощата си. Сърцето ми забива учестено. Имам петдесет и седем непрочетени съобщения! — Просто имам нужда от повече почивка.

— Ами, добре. В графика за този следобед имаме само едно парти за откриване в „Ексхейл“, онзи нов спа център зад ъгъла. Говорих с мениджъра им по-рано и той смята, че ще имат нужда от малко пиар — тя се усмихва съзаклятнически. — Освен това съм сигурна, че там имат чудесни хапки и шампанско. Точно от това имаш нужда, чаша шампанско — съветва ме мъдро. — То винаги ме кара да се чувствам по-добре.

— Не съм сигурна, че трябва да пия алкохол...

— Глупости. Мама винаги е казвала, че това е най-доброто лекарство — продължава тя и ми подава бутилка „Евиан“ и кифличка.

— Благодаря — кимам и се обръщам отново към компютъра си. Отпивам от водата и продължавам да чета съобщението от един редактор във връзка с наше пресъобщение за един от клиентите ни.

— Всичко наред ли е?

Поглеждам към Беа, все още навъртата се около бюрото ми.

— Да, благодаря ти.

— Чудесно — усмихва ми се тя и започва да си играе с една от снимките на бюрото ми. — Е, има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш? — пита, като се опитва да звуци съвсем небрежно, ама никак не ѝ се удава.

— Ами, не, мисля, че това е всичко — поклащам глава и се връщам към имайлите си.

Беа обаче не се предава.

— За това, което се е случило вчера?

— Вчера? — повтарям, вече леко раздразнено.

— За срещата ти с Лари Голдстийн? — не издържа най-накрая асистентката ми и почти се провиква.

— О, да, разбира се! — сепвам се аз. Как е възможно? Всичко, което се беше случило на обяд, сякаш е изчезнало от ума ми, което е доста странно, защото беше единственото нещо там в продължение на седмици.

— Бях на тръни през цялото време, но не посмях да ти се обадя, а после не чух нищо от теб до тази сутрин, когато ми звънна от кабинета на доктора.

— Мина добре, наистина добре — успокоявам я аз. — Всъщност — усмихвам се и го изстрелвам — получихме го.

Беа отваря уста и ме гледа с широко отворени очи.

— О, божичко, това е... — мълква за миг, загубила ума и дума, после идва на себе си — ... чудесно! Просто чудесно! — засиява цялата и почти трепери от вълнение.

Наблюдавам реакцията ѝ и внезапно си давам сметка колко силно противоречи на моето настроение. Тя е абсолютно права. Това е чудесно, даже по-скоро може да бъде описано като фантастично, мисля си относно избора на Беатрис на прилагателното. И все пак...

Споменът за усмивката на Лари Голдстийн от другата страна на масата в ресторантата обаче отново ме кара да изпитам съмтно неудобство. Ще го пренебрегна. Определено. Както казах, нищо не се е случило. Било е просто развинтеното ми въображение.

— Знам, чудесно е — старая се да споделя ентузиазма ѝ.

— Напълно. Страхотно е! — направо хълъцва Беа, а после ме поглежда изпитателно. — Просто не мога да повярвам, че не ми каза още вчера. — Когато не ми се обади... — тя повдига вежди и се нацупва. — Е, можеш да си представиш...

Кълна се, понякога Беатрис Може да ме накара да се почувствам като непослушна ученичка.

— Знам, съжалявам — извинявам се внимателно. — Отбих се по-късно в офиса, но ти вече си беше тръгнала, а вечерта не се чувствах добре... — спiram се, преди да кажа нещо повече. — Както и да е, и двете много добре знаем, че преди да е подписан договорът и да направим изявление в пресата...

Намеквам за случка от миналата година, когато си мислехме, че сме взели един голям договор с хотелска верига, само че те изненадващо промениха мнението си и отидоха при конкурентна агенция, тъкмо когато Беа отваряше бутилка „Болингер“ от качествена година („търкаляща се“ в тях така, между другото), за да празнуваме.

За разлика от домовете на обикновените хора, където „се търкалят“ неща като чаши кафе и разхвърляни дрехи.

— А, да, това си беше чиста загуба на хубаво шампанско — съгласява се Беа с въздишка. — Добре, този път ще го държим още малко в лед, нали? — усмихва се щастливо, преди да добави: — И така, за кога да насроча следващата ви среща. Трябва да проверя в графика, за да сме сигурни, че си свободна.

Графикът е нашата библия. Не правим нищо, което не е в него. Пазителят на „съкровището“ е Beатрис и тя взема работата си много на сериозно. Сега отива до бюрото си, отваря календара и започва да преглежда срещите ми.

— За кой ден говорихте? Имаш прозорец в единайсет часа следващия вторник.

— Всъщност ще направим изявленietо за пресата във вторник, така че уговорката ни е за четвъртък.

— Четвъртък следващата седмица? Да, мисля, че ще стане, трябва само да преместя една среща...

— Не, този четвъртък. Утре.

Беа си поема дълбоко дъх.

— Важно е да ковем желязото, докато още е горещо. Така че нямаме много време.

— Така е, права си — кимва тя. Изражението на лицето й става много сериозно. — Е, няма да е лесно, защото има много работа за вършене, но можеш да разчиташ на мен — обръща се обратно към компютъра си. — Така, да видим. Имаш среща в десет часа с Трини от „Гардиън“, по обяд ще ходиш на оглед на къщата с Майлс, следобед имаш среща с няколко журналисти от списание „Сейнсбъри“, но ако искаш, мога да сменя часа...

— Всъщност срещата ни е за утре вечерта.

— Вечерта? — повтаря Беа и повдига въпросително вежди.

— Ще вечеряме заедно — отговарям, като се опитвам да звучи съвсем небрежно. — В хотела му.

— О — кима тя, опитвайки се да смели информацията. — Доста интимно. Сигурно така правят в Холивуд.

— Да, сигурно — съгласявам се и пропъждам съмненията си. Асистентката ми се навежда отново към компютъра си и започва да пише.

— Четвъртък. Вечеря с Лари Голдстийн. Готово. В графика е.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Останалата част от деня отлита в разговори по телефона, срещи с журналисти, уговорки с клиенти, докато най-накрая става следобед и с Беатрис напускаме офиса и се запътваме към новия спа на ъгъла зад нашата улица.

Пристигаме и виждаме, че партито е в пълния си вихър, стилът е много „спа“ — лека, нежна музика като от арфа се носи от невидимата уредба, фонтан, направен от вековна индонезийска скала, разпръсква свежест наоколо, а хората от персонала — боси и облечени в тоги — подаряват на гостите лотосови цветя и предлагат безплатни процедури.

Преброядам с очи тълпата, отпивам гълтка от ледено студеното шампанско „Молт“ и се наслаждавам на усещането от мехурчетата по езика си. Никога не бих го повярвала, но, изглежда, майката на Беа е права. Добре де, не бих го нарекла „най-доброто лекарство“ и не бих казала, че се чувствам много по-добре, но съм изпила само половин чаша, а трябва да призная, че вече започвам да възприемам нещата много по-спокойно отпреди малко.

— Хапки? — пита сервитьорка и протяга към нас голям сребърен поднос.

— Да, благодаря — въодушевявам се аз. — Какви са?

— Пъдпъдъчи яйца с домати — обяснява тя и ми подава салфетка.

— Дали са от свободно отглеждани птици? — питам, преди да отхапя.

Добре де, не съм чак толкова спокойна. Усмивката на момичето замръзва.

— Ами, не съм сигурна...

— Ъмм, това изглежда вкусно — прекъсва ни Беатрис и си взема няколко. Поглежда ме. — Какво? Няма ли да изядеш твоите? — възклика, гледайки към недокоснатите ми хапки.

— Всъщност не съм толкова гладна — лъжа аз.

— Добре, щом няма да ги ядеш... — Беа изчаква сервитьорката да си тръгне и взема и моите хапки. — Партито е наистина чудесно, трябва да призная. — Изяжда плячката си и отпива с удоволствие гълтка шампанско. — Ще опиташи ли някоя от безплатните процедури?

Поглеждам часовника си.

— Трябва да се връщам в офиса.

— Безплатен петминутен масаж на лицето? — предлага минаваща край нас жена в тога и ме поглежда въпросително.

— О, Шарлот, върви, трябва да пробваш — подтиква ме Беатрис. Поклащам глава.

— Наистина трябва да довърша съобщението за пресата.

— Ще отнеме само пет минути — не се предава тя. Честно, човек може и да не повярва, че тя е асистентката, а аз съм шефът. А пък и — поколебавам се аз — релаксирацият масаж може да е точно това, което препоръча докторът. Освен това винаги може да си взема малко работа за вкъщи. Казвам го и се сепвам — кога пък не съм си вземала?

— Е, добре. Защо не? Звучи чудесно — усмихвам се на масажистката.

Тя ми се усмихва в отговор. Косата ѝ е сплетена на чудесни плитчици, а кожата ѝ е съвършено гладка и матова (наследство от екзотични по произход предци), нещо, за което хора като мен, чието цяло семейство е с луничава кожа и със скучно кафеникави коси и произхожда от места като Йоркшир, Нюкасъл и „свърхекзотичния“ Скегнес, завиждат искрено.

— Прекрасно — отговаря тя, събира длани си една в друга и се покланя леко. — Името ми е Суки и ако дойдете с мен до един от тези столове...

Послушно последвам Суки до един от трите широки кожени стола, разположени зад малко пространство, скрито зад изрисуван параван. Оформено е в много дзен стил. Има ароматни свещи навсякъде, а в тъгъла е поставен голям бамбуков кош.

Мястото изглежда чудесно за релаксация и намиране на вътрешен покой.

Отпускам се в мекото кресло и затварям очи. Суки маха грима ми и поставя гореща кърпа на лицето ми. Тя мирише на евкалипт и аз поемам дълбоко дъх.

— Сега ще отворим порите ви — чувам мекия глас на Суки.

Тя започва да притиска кърпата по страните ми, по челото, по брадичката и усещам почти незабавно как напрежението започва да изтича от тялото ми като пясък от пясъчен часовник. Докторът е бил прав — наистина съм стресирана.

— А сега ще сложим ексфолиант, за да изчистим порите.

Пръстите на Суки нежно масажират лицето ми с кръгови движения и усещам, че се унасям. Божичко, това е страшно приятно!

— Ще сложим специална маска, направена от глинени минерали, която ще съживи кожата ви и ще помогне за баланса на тена ви...

Ммм... това е блаженство. Чисто, неподправено блаженство.

— ... защото е доста засегната от слънцето.

— Какво? — пробудена от унеса си, отварям широко очи. Цъкайки с език укорително, тя продължава да масажира.

— Особено по бузите и челото ви, там се забелязва доста сериозна пигментация и потъмняване.

Сериозна пигментация и потъмняване?

— Но аз винаги използвам слънцезащитни кремове! — протестирам сърдито.

— Шшиш — успокоява ме Суки и прави още няколко кръгови движения по челото ми.

— 45-ти фактор! — казвам още по-нервно и се опитвам да се изправя, но тя ме бута отново назад.

— Спокойно, отпуснете се. Много сте напрегната.

— И никога не се пека нарочно на слънце — добавям възмутено, но Суки ме заглушава, като мята топла кърпа на лицето ми, с която маха ексфолианта. После започва да ме маже с дебели пластове глинена маска. Въщност този масаж започва да ми писва.

— Осемдесет и пет процента от непоправимите слънчеви вреди се получават преди двайсет и петата година — пояснява масажистката. Спира с размазването на глината и ме поглежда изпитателно. — Излагали ли сте се често на слънце като по-млада?

Паметта ми услужливо ми предлага моментална снимка на мен, печаша се по бански на обедното слънце. И за да сме по-прецизни, трябва да уточним — това не е само една снимка; мога да напълня цели албуми със снимки на моя милост от тийнейджърския си период

до края на двайсетте си години, печаща се в осъден банковски от първите до последните лъчи на слънцето.

— Малко — посългвам нервно пред строгия поглед на Суки.

— Да, това обяснява всичко — кимва тя. — Сълънцето е враг номер едно на кожата. То причинява ранно състаряване, бръчки, увисване на кожата, загуба на колаген...

Докато продължава да изрежда списъка с ужасяващи неща, които съм направила на кожата си, паниката ми нараства все повече. На Суки ѝ е лесно — кожата ѝ е с цвят на леко капучино. Тя никога няма да разбере мъките на всички жени със светла, направо млечна кожа, които в края на пролетта се втурват по магазините в търсене на подходящи мазила против слънце и автобронзанти. Тя не знае какво е да имаш комплекс, че без такъв крем за потъмняване на кожата дори напълно непознати се приближават към теб, притеснени за здравето ти, защото им се е сторило, че си пребледняла и ще припаднеш.

— Мога ли да направя нещо? — питам притеснено аз, докосвайки лицето си.

— Тук предлагаме специална лазерна терапия, която ще ви помогне със сигурност — казва Суки и ми подава лист с цени.

— Петстотин паунда?

— Препоръчвам ви курс от пет-шест процедури.

Пет-шест? Това означава... Пресмяtam бързо наум. О, божичко, това си е цяло състояние. Поглеждам към Суки, която ми се усмихва лъчезарно.

— Искате ли да ви запиша първия час за днес?

— Ъъъ, мисля, че ще изчакам малко.

— Сигурна ли сте, че е разумно? Освен това в момента предлагаме промоционално и масаж на стъпалата... — продължава да изрежда от списъка с услугите.

Започвам да се чувствам доста притеснена. А исках само релаксиращ масаж на лицето.

— ... и ви препоръчвам новата ни серия продукти заувредена кожа...

— Извинете, но мисля, че петте минути изтекоха — прекъсвам я, докато си поема дъх.

— Да, така е — усмихва се тя и взема два памучни тампона, с които почиства и попива лицето ми. — Е, ако промените мнението

си... — подава ми брошура и плик. — Тук има няколко бесплатни мостри, които да пробвате.

— Супер. Благодаря ви — отговарям и се изправям с облекчение. Още пет минути и аз, и кредитната ми карта щяхме да се поддадем на атаката.

Суки събира отново ръцете си отпред и се покланя отново.

— Намасте.

Оправям набързо грима си в тоалетната и се присъединявам отново към партита. Беатрис вече е на третата чаша шампанско и разговаря оживено с някакъв журналист. Както обикновено на такива партита повечето хора са от пресата и от същия вид индустрия, макар че присъстват и леко западащи звезди, с подновени силиконови гърди и изкуствени руси кичури, позиращи пред фотографите в спа халати.

— О, привет отново, Шарлот — откъсва се Беа от разговора си.
— Това е Патрик. Тада! — изпъва ръка, за да го посочи като фокусник, който вади зайче от шапката си, и ме поглежда с искрящи очи.

Познавам този поглед. Тя го харесва и е пияна.

Или както понякога казва самата Беа — „леко фирмана“.

Разменяме си няколко любезни изречения с Патрик. Облечен е със сако и карирана риза, под която мога да видя очертанията на бял потник.

— Той работи за „Голфинг Уикли“ — обяснява Беа, играейки си с перлите, както някои жени си играят с косата си. Усмихва се широко на Патрик. — Не е ли вълнуващо?

Патрик свива скромно рамене.

— Играете ли голф? — опитвам се да завържа разговор.

— Ами, доста съм добър — признава той.

— Леле, това е чудесно — гука Беатрис и се приближава с това, което според нея е небрежно движение, но всъщност е едно доста шумно странично присламчване. Не ѝ се удават много небрежните движения. После хваща Патрик за лакътя и го поглежда отблизо в лъщящото от пот розово лице.

— Жена ми също е много добра, така че често си правим голф екскурзии. Алгарве е едно от любимите ни места.

— Жена ти? — повтаря Беа и остава с отворена като на шаран уста.

— Да, тя е полупрофессионалист — добавя той гордо.

Това се казва удар.

— Извинявам се, дами, ще ме извините ли? — Патрик се усмихва вежливо. — Забелязах един колега.

Той изчезва в тълпата, а аз поглеждам към Беа. Тя е направо съкрушена.

— О, добре де — казва асистентката ми с фалшива усмивка, — няма значение.

Знам, че е разстроена, но никога няма да си го признае. Прехапва горната си устна и това е. Всъщност Беатрис може да се спусне със самолет от девет хиляди метра височина, да се разбие в океана и да се озове в компанията на гладни акули и пак ще каже: „О, няма значение.“

Изпива остатъка от шампанското си и веднага се сдобива с нова чаша от минаващия покрай нас сервитьор с поднос.

— Е, казвай, как беше масажът? — опитва се да смени леко темата и да се покаже безразлична към случилото се.

Много притеснителен, приисква ми се да кажа, но вместо това избирам други думи.

— Много образователен — казвам и ѝ подавам пликчето от Суки, за да ѝ повдигна малко настроението. — Взех ти няколко мостри.

— За мен? — притиска тя плика към гърдите си и ме гледа така, сякаш съм ѝ подарила диаманти. — О, Шарлот, не трябваше!

— Беатрис, безплатни са.

— Да, знам, но все пак... — Беа оставя чашата си на земята и започва да вади мострите от плика. — Лосион за тяло, ексфолиант за крака, овлажняващ крем... Божичко, тъкмо имах нужда от нов. — Обръща крема и започва да чете написаното на гърба: „Върнете часовника назад с този луксозен овлажняващ крем, който заличава леките бръчки с нашата специална патентована формула. Кожата на лицето ви ще изглежда и ще се чувства с десет години по-млада.“ — Намръщва се леко. — Е, това са пълни глупости...

— Да, знам — съгласявам се. Все още се чувствам напрегната от масажа.

— Нито един крем не може да те направи десет години по-млада. Невъзможно е.

— Ммм, да — изваждам пудриерата си и се оглеждам в огледалцето. Кожата ми не е чак толкова зле, всъщност. И все пак...

— Не ме интересува дали е направен от стрити перли от Адриатическо море или не...

Започвам да пудря бузите и челото си.

— ... Само едно нещо може да ме направи отново двайсет и една годишна и това е машина на времето.

Вдигам стреснато поглед към Беа.

— Какво каза?

— Казах: Все ми е едно дали е направен от стрити перли от Адриатическо море...

— Не, не тази част — прекъсвам я грубо.

— Божичко, не си спомням.

— Каза нещо за това да си на двайсет и една отново — напомням й. Стомахът ми е свит на топка.

— О, да, говорех за машина на времето — спомня си Беа. Прибира продуктите в плика и отпива гълтка шампанско. — Макар че, ако човек наистина се върне назад във времето, той няма да се подмлади и да стане на двайсет и една отново, а ще срещне себе си на тази възраст.

Чувствам се не на себе си, направо зашеметена.

— Стивън Хокинг обаче твърди, че пътуването във времето не е възможно — продължава тя и после се засмива. — Иначе щяхме да бъдем затрупани от туристи, идващи от бъдещето.

— Да, разбира се, че не е възможно — засмивам се и аз. Вече се чувствам по-добре, сигурно е било от шампанското. Пък и тук е доста шумно и задушно.

— Теорията на относителността, от друга страна, предоставя научни аргументи в полза на твърдението, че пътуването във времето е възможно при определени, макар и доста необичайни сценарии — добавя след известен размисъл Беа.

Поглеждам я с недоверие.

— Какво? Да не би да ми казваш, че вярваш в пътуването във времето? — винаги съм знаела, че моята приятелка и асистентка е малко странна, но не и че е пълно хао. — Хайде де, шегуваш се, нали?

— Всъщност не, не се шегувам — тросва ми се леко тя и свива устни. — Според физическите закони съществуват няколко варианти, при които то би било теоретически възможно. Някои квантови физици например вярват, че всяко историческо събитие създава нова вселена за всеки възможен изход, в резултат на което се пораждат множество алтернативни истории — спира, за да отпие от чашата си. — Това е в основата на интерпретацията за многото светове на квантовата механика, формулирана от физика Хю Евърет през 1957 г., алтернатива на Копенхагенската интерпретация, първоначално формулирана от Нилс Бор и Вернер Хайзенберг около 1927 г.

Exo?

— Можеш ли да ми го обясниш още веднъж, но този път на английски, ако обичаш? — питам, след като съм се изгубила в разсъжденията й още на първите изречения.

— Добре, погледни го така — Беа оставя чашата си с шампанско и се протяга към минаващата край нас сервитьорка. — Извинете ме — усмихва се, грабва няколко хапки, после постила салфетката си върху близката маса и започва да ги подрежда. — Да приемем, че това не е вселена — обяснява тя и поставя една хапка в центъра, — а по-скоро една мултивселена. — После нарежда около нея няколко допълнителни хапки. — Заедно тези мултивселени съдържат цялата физическа реалност. Различните вселени в мултивселената се наричат паралелни вселени. — Тя вдига една хапка и ми я подава. — Представи си, че това е паралелна вселена — казва ми с напълно сериозно изражение.

— Ъъъ, добре... — кимам колебливо.

— Тя съществува по едно и също време заедно с всички тези други паралелни вселени — сочи Беа към другите хапки. — И ти можеш да пътуваш между тях, виждаш ли?

Гледам объркана към хапките и се опитвам да схвата информацията. За някого като мен, който е зарязал много отдавна физиката заради творческото писане, всичко това е доста неясно. Направо ужасно неясно.

— Разбира се, има и други теории, които включват пътуване, побързо от скоростта на светлината, преместване на големи количества физическа материя, която освобождава енергия и може да създаде пролука във времето, или пък използване на т. нар. космически струни, или дори преминаване през „дупки на червеи“ — Беатрис продължава

да изрежда безгрижно и илюстрира думите си с една паралелна вселена. Пардон, имах предвид хапка.

— Дупки на червеи? — питам аз, а устата ми потрепва нервно. Съжалявам, но не мога да приема разговора ни сериозно. С всички тези ордьоври...

— Знаеш, като портал — свива рамене асистентката ми. — Като някакъв вид тунел, който ти позволява да пътуваш от едно време — пръстът ѝ прокарва линия през салфетката — до друго.

Внезапно онова странно чувство в стомаха ми се появява отново, а главата ми започва да бръмчи. Не, това е лудост, казвам си аз, и отблъсвам назад мисълта, още преди да се е появила съвсем в ума ми. Всъщност даже е повече от лудост. Напълно абсурдно е.

— Да, знам. Дори и на мен не ми е съвсем ясно — успокоява ме Беа, която е разбрала по погрешен начин мълчанието ми и ме потупва по рамото утешително. — Ако се опитам да ти го обясня по-подробно, страхувам се, че главата ти може да експлодира или пък да се спука, в зависимост от това в коя вселена се намираме в настоящия момент и от съответните физически закони, функциониращи в нея — добавя тя намръщено. — Но иначе харесвам много „Завръщане в бъдещето“, спомняш ли си го? — пресушава до дъно шампанското си и ми се усмихва лъчезарно. — Още малко мехурчета?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Оставам още малко, после си намирам някакво извинение, зарявам Беатрис да пие шампанско и се изнлизвам от партито рано. Карам за вкъщи и се чувствам притеснено, около мен сякаш витае нещо — като в горещ летен ден, точно преди буря, когато въздухът е зареден с електричество и си изпълнен със смес от вълнение и някакво мрачно предчувствие и знаеш, че то ще се случи... Само че не знаеш какво ще е то. Чакаш. Гледаш. Чудиш се.

Което е нелепо, напомням си сама, защото нищо няма да се случи. Нищичко.

Това е поредната топла вечер и както обикновено в часа пик е пълна лудница. Шофьорите са свалили прозорците на колите си, за да пуснат малко въздух в колите си, и се борят за всеки сантиметър от пътя, а на тротоарите пешеходците се бълскат един в друг като мравки работнички и бързат към метрото. Следвам знаците за отклонението и включвам радиото. Диджеят чурулика жизнерадостно, пуска шегички, говори със слушатели и аз го слушам доволна, че има какво да ме разсейва.

За около трийсет секунди.

След това, без да се усетя, умът ми се връща към разговора с Беатрис. Думите ѝ зазвучават в главата ми: „... възможно при определени сценарии... паралелни вселени... преместване на големи количества физическа материя... тунел, който позволява пътуване от едно време в друго...“

Сещам се за вчерашия ден — как минах край копачите, които местеха цялата тази пръст, отклонението, завоя по страничната улица, минаването под подлеза, който предполагам, че е един вид тунел...

Така, стига! Трябва да спра да фантазирам. Да, Беатрис е завършила някакви си умопомрачително сложни математики и физики в Кеймбридж, но пътуване във времето? Да бе, да, какво следва после? Летящи чинии и малки зелени човечета?

Тогава как ще обясниш датата на глобата за паркиране? — прекъсва ме един глас в главата ми.

Стресът, спомняш ли си? Успокоявам се решително. Бях нервна и не съм прочела правилно датата. Ако не бях хвърлила листчето, можех да я проверя сега и да си докажа, че съм сбъркала и това щеше да бъде краят на историята.

А фактът, че онова момиче изглеждаше точно като теб, когато беше на двайсет и една години?

Сторило ми се е. Случва се постоянно с всички хора. И с мен дори. Веднъж ощипах задника на Майлс, докато той беше на опашката за пуканки за някакъв филм. Само дето не беше неговия задник. Принадлежеше на нечий чужд приятел и повярвайте ми, тази някоя не беше никак доволна.

А това, че кара твоята кола?

Съвпадение.

Която е била дадена за скрап?

Не, не е. Татко греши.

И живее в старата ти къща?

По дяволите, какво е това? Разпит? Защо не си затвориши тъпата уста?

Това е. Няма да слушам повече глупости. Напълно вбесена усилвам радиото до дупка, така че колоните в колата могат да гръмнат всеки момент. Което е притеснително, защото звуци Аврил Лавин и няколко души от околните коли ме гледат втренчено, тъй като съм свалила и гюрука и музиката се носи надалече. О, майната му. Какво от това? Ще изслушам песента и ще продължа напред и няма дори да си мисля как тя се блъсна в онази лампа и...

По дяволите! Пак го направих.

Опитвам се да отклоня мисълта си, но умът ми е като немирно дете и не мога да го накарам да си седне на мястото. Преди да се усетя, въпросите се появяват отново. Знам, че има логично, рационално обяснение за всичко. Знам го.

И все пак...

Съмнението проблясва в мен като светковица на хоризонта и осветява за един кратък миг подозрението, тлеещо дълбоко в мен, което отказвах досега да произнеса на глас.

А ако по някаква странна, налудничава, необяснима случайност наистина съм видяла себе си на онова кръстовище? Ако на отклонението моят свят се сблъсква със света, в който съм все още двайсет и една годишна и карам стария си „бръмбар“ до работа и обратно до вкъщи? И някак си съм успяла да последвам себе си обратно в 1997-ма?

Шарлот, шампанското май те хвана, а? Въображението ми е доста развинтено, мисля си аз, разтривайки врата си. Това не е тълото „Завръщане в бъдещето“. Това е истинският живот. Не се казвам Майкъл Фокс; и не карам „Делореан“. Аз съм Шарлот, ръководя пиар агенция и карам „бръмбар“. А с трафика в Лондон може да ми се стори, че виждам и много по-странини неща.

Улицата пред мен привлича вниманието ми. Познавам я. Именно по нея завих вчера, когато последвах стария ми „бръмбар“...

Отмествам бързо погледа си. Стига толкова. Какво си мислех? О, да, за глупости. Няма повече да се сещам за това, казвам си и се опитвам да се разсея с други неща. Ще мисля за нещо различно. Как например ще послушам съветите на лекаря ми и ще си взема релаксираща вана, когато се прибера вкъщи. Може дори да си пусна диска, който мама ми прати. И ароматни свещи.

Дали да завия! Отново тихият гласец в главата ми.

Не, разбира се, че не. Отивам си право вкъщи.

Само за десет минути.

Колебая се, решителността ми се пропуква. Което е нелепо, защото — както казах — това са пълни глупости. Никой не прави така — да кара по някаква улици един ден и да открие себе си такъв, какъвто е бил преди десет години, и още по-нелепо — на следващия ден да тръгне отново натам, за да докаже нещо си. Изведнъж ми става дори забавно.

Освен това нека си представим за секунда, че това е някак си магически възможно (*макар, разбира се, да не е*), истината е, че нямам желание да налетя на себе си на двайсет и една години — не, много благодаря. Оставил това момиче зад гърба си много отдавна. Защо ще искам да се срещам отново с нея?

Изведнъж сякаш някой натиска копчето „старт“ на касетофон и чувам гласа на Суки: „Осемдесет и пет процента от непоправимите слънчеви вреди се получават преди двайсет и петата година.“

Представям си се на двайсет и една години как се пека без горнище в задния двор на къщата ни, обръщайки се от една страна на друга като прасе, което пекат на шиш.

Добре де, това не съм го казала.

Набивам спирачки, отклонявам се и подкарвам право по улицата, по която си бях обещала никога повече да не тръгвам.

Пет минути по-късно стигам до „Тераса Килмейн“ и вече съжалявам за решението си. Сякаш някой си представя, че прави нещо, а в действителност го прави съвсем друг човек.

А какво всъщност правиш, Шарлот? — появява се тихото гласче отново.

Не мога да отговоря. Честно казано, съм прекалено засрамена. Ще отнеса тази тайна със себе си в гроба! Дано никой никога не разбере какво съм направила. „Какво прави снощи, Шарлот?“ „О, нищо. Просто отидох с колата до къщата, където живеех преди десет години, за да видя дали там живея аз, но отново на двайсет и една години, тъй като асистентката ми каза, че пътуването във времето е възможно и исках да проверя.“

Да, супер забавно. Стрес или не, това ще ме довърши. Забравете пралеля Мари с говорещия й папагал. Ще остана в семейната история на Мериуедър като неомъжената стара мома, посветила се на кариерата си, която изведнъж напълно откачила. Чувам майка си как обяснява: „Ами това можеше да се очаква — тя живееше в Лондон, нали разбирате?“

Приближавам се към номер 39 и оглеждам за оранжевия „бръмбар“. Не, не е сред паркираните коли.

Е, да, какво друго очакваше, идиотко такава?

Чувствам се едновременно облекчена и като пълна глупачка. Има и още нещо... искрица разочарование. Защото колкото и абсурдна да беше цялата тази история, една малка тайна част от мен, която се очарова от свръхестественото и гледа всеки епизод на „Досиетата X“ (доста си падам по Дейвид Духовни), харесваше идеята това да е възможно. В края на краищата, да си признаем, кой не обича „Пътешественикът във времето и неговата жена“^[1]?

Внезапно мислите ми са прекъснати от нещо съвсем прозаично. Трябва да се изпикая. По дяволите, сигурно е от шампанското на празен стомах. Имам нужда от тоалетна. Веднага!

Потеглям към зеления площад в края на улицата и хвърлям още един поглед за всеки случай на паркираните коли — не защото наистина мисля, че „бръмбарът“ ще е тук, а защото съм си такава. Винаги се връщам от вратата, за да проверя дали съм изключила газта. След огледа доволно се пускам по улицата надолу. Трябва да има някъде наблизо тоалетна...

И тогава си спомням — „Армията на Уелингтън“. Барът тъкмо беше отворен по времето, когато живеех на тази улица, и с Ванеса бяхме редовни посетители. Някъде тук беше. Давам сигнал, че ще отбивам. Мисля, че е вляво. Въщност не, май вдясно. Поколебавам се за момент, но пикочният ми мехур ми дава сигнал, че трябва да побързам.

По дяволите, къде си?

След това ми идва вдъхновението. Просто трябва да напиша името на бара в джипиеса си, мисля си горда от бързата си реакция. Идеята е брилянтна. Ще получа точни указания. Просто трябва да напиша...

Това е странно.

Гледам экрана на джипиеса — няма сигнал. Натискам безразборно няколко бутона с надеждата, че нещо ще се появи, но няма никакви признания, че системата ще се върне към живот. Разтърсвам я, което е обичайният ми „научен“ подход към всякакъв вид техника, и, колкото и да е изненадващо, обикновено ми върши работа.

Но не и този път. Екранът остава абсолютно празен.

Мехурът ми направо ще се пръсне. Трябва да пикая! По дяволите! Барът е някъде тук. Просто ще се опитам да си спомня. Ще поема вляво по улицата, която обикаля около църквата. Да, изглежда ми познато. Сега трябва да е вдясно... Завивам още веднъж. Не, не е тук. Ами на следващия ъгъл?

Завивам вдясно и изпитвам огромно облекчение, защото забелязвам познатата табела на заведението. Ура! Ето го, „Уелингтън“. Паркирам бързо и се втурвам вътре. Леле, тук нищо не се е променило, мисля си, обзета от лека носталгия, влизайки в старото свърталище. Същите протрити дъски на пода, същите дървени маси и столове,

същата почерняла от огъня камина, същата черна дъска, на която с тебешир са изписани днешните специалитети, и обширното меню с вина, което си спомням, че през 1997-ма беше абсолютна новост.

Ууу, това наистина си е пътуване във времето.

Забелязвам какво съм си казала и се усмихвам вътрешно. Случайно използвах този израз, разбира се.

Въпреки че е все още доста рано, барът е пълен с хора, отбиващи се тук след работа да пийнат по едно. Пробивам си път през тълпата, извинявайки се постоянно, и се затичвам надолу по стълбите към тоалетните, които все още са на същото място. Мислено благодаря на вселената за това постоянство и се вмъквам в една празна кабинка.

Добра работа ми свършиха тези упражнения за стягане на тазово дънните мускули. Божичко, какво облекчение.

Излизам от кабинката и отивам да си измия ръцете в другото помещение. И то не се е променило въобще. Докато се суша под вентилатора, се поглеждам в огледалото. Сигурно съм го правила хиляда пъти, когато бях на двайсет и една години — да проверя дали косата ми е добре, дали червилото ми е наред, очната линия... И сега, десет години по-късно, пак съм тук. За момент спирам и се отдавам на размисъл. Странно е. Толкова много неща се случиха оттогава. Животът ми е вече напълно различен, аз съм напълно различна и изглеждам напълно различна... Всичко е толкова променено, че ми е трудно да си спомня и да си представя каква бях тогава.

Братата се отваря и в тоалетната влиза друго момиче. Откъсвам поглед от отражението си, хващам вратата, преди да се затвори, и поемам обратно по стълбите. Възнамерявам направо да изляза от заведението и да се прибера вкъщи. Това е обаче, преди да уловя погледа на бармана с прихванатата на опашка коса.

Той ме гледа въпросително.

— Всичко наред ли е?

Чувствам се като крадец, хванат на местопрестъплението. На мен ли говори?

— Ъъ... моля? — питам аз невинно.

— Тоалетната — казва барманът и продължава да се взира в мен с онзи поглед, който казва: „Знам какво правиш. Влизаш тук, за да ползваш тоалетната, без да си купиш питие. Какво си мислиш, че е това място? Обществен клозет?“ Повярвайте ми, познавам този поглед.

— О, да, благодаря — усмихвам се смутено.

— Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Само сок от боровинки, ако обичате — чувам се изненадано как казвам.

По дяволите, Шарлот, не трябва да си купуваш питие, ако не го искаш. Просто се обърни и излез. На кого му пука какво ще си помисли този? Просто един барман.

Но вече е прекалено късно. Вече ми подава сока.

— Заповядайте. Един паунд, моля.

Приятно съм изненадана. Е, радвам се да видя, че цените тук все още са така нормални, мисля си, докато вадя портмонето от чантата си. Няма нищо по-ужасно от онези претенциозни, скъпи барове, където ти искат по три и петдесет за едно безалкохолно. Този бар винаги е бил с народни цени.

— Благодаря — подавам парите, вземам питието си и се оглеждам за свободно място. Наистина е доста пълно. Най-накрая забелязвам празна маса и се запътвам натам. Супер! Дърпам стола и тъкмо се каня да се настаня, когато...

Набръчквам нос. Не може да бъде, цигари ли подушвам?

Плътен цигарен дим се понася в моя посока и аз се озъртам, за да видя откъде идва. Да, ето, точно до мен има двойка, която пуши. Вътре! Не знаят ли, че е забранено?

— Ъъъ, извинете? — И двамата поглеждат към мен. — Имате ли нещо против? — казвам любезно и посочвам с ръка към цигарите им. По принцип не съм от хората, които се оплакват от дима, но наистина е лошо за синусите ми. Всъщност не бива да се притеснявам, все пак е незаконно да се пуши в заведенията.

— Разбира се, няма проблем. Вземете си една — казва младежът, усмихва се и ми подава кутията си бяло „Марлборо“. — Искате ли огънче?

О, помислил си е, че аз...

— Не, благодаря ви — поклащам бързо глава. — Нямах предвид, че... — гледам го с недоумение как продължава да си пуши невъзмутимо. — Не понасям... ъъъ, синусите ми... — не мога да намеря точните думи и жестикулирам към лицето си.

— А, сигурно е от летните настинки. Гадост! — кима той с разбиране и дърпа отново от цигарата си.

Обзема ме възмущение. Не мога да повярвам. Как може някои хора да са толкова нагли! Той просто си седи тук и пуши! Това е незаконно и невъзпитано. А когато го помолих да престане, той... те... Край. Това е. Вземам си сока и направо скачам от масата.

— Трябва да излезете в градината. Да се погреете на слънце — съветва ме младежът, сръбвайки от бирата си.

— Да, смяtam да направя точно това — отговарям студено, мята чантата си на рамо и се запътвам към вътрешния двор на заведението.

Отвън градината вече е пълна с хора, насядали около малкото кованi железнi маси. Всичко е точно както си го спомням — оживено, шумно, хората разговарят един през друг, мисля си аз, докато си проправям път. И още е толкова приятно. Ярко оцветени кошници със саксии в тях висят по стените и разпръскват аромат, а в ъгъла има красivo кленово дърво. Божичко, спомням си кога го засадиха. Беше само малка фиданка, а виж го сега!

Хъм.

Леко съм разочарована, когато дървото се открива съвсем ясно пред погледа ми. Не е пораснало чак толкова за десет години май. Мислех си, че ще е станало голямо и високо и ще мога да седна под разлистените му клони на сянка. Гледам към него и една мисъл започва да ме тормози. Всъщност, ако не знаех кога е посадено, щях да го взема за млада фиданка.

Е, това само показва колко малко разбирам от градинарство, решавам аз и присядам на една маса под него с гръб към слънцето. Погдобре да не рискувам с допълнителни слънчеви увреждания.

Оглеждам се наоколо. Тълпата изглежда почти същата като преди години — много готини, облечени по модата хора в дънки с ниска талия и оскъдни дрешки, разкриващи красив загар, и тези татуировки–ленти по ръцете с келтски мотиви, които бяха толкова популярни през деветдесетте. Радвам се, че не си направих — щях да съм белязана завинаги. А някога си мислех, че са много яки! Смешно, нали?

Оставям чашата си на масата и започвам да роя из чантата си за мобилния си телефон. Трябва да се обадя на Майлс. По-рано през деня, когато бях при лекаря, той ми оставил съобщение — „Нищо важно, просто се обаждам да проверя как си“. Винаги казва така, когато ме търси. В началото на връзката ни мислех, че това е много

сладко. И все още го мисля. Само дето щеше да бъде хубаво, ако понякога имаше нещо важно да ми каже. Не плашещо важно. Нещо интересно важно.

Набирам номера му, допирам слушалката до ухото си и чакам да чуя сигнала. Само че не чувам нищо.

Поглеждам екрана на телефона и виждам, че е празен и нямам сигнал. Отново. Раздразнението ми нараства. Вчера се обадих на телефонната компания — към „Ти–мобил“ съм — и се оплаках, а те ми отговориха, че няма проблем с приемането на сигнал в района. Не разбирам. Изваждам и служебния „Блекбъри“, но и при него положението е същото. Няма сигнал. Зяпам го объркано. Какво ми говореше онзи ден Беатрис? О, да, нещо за това как прекалено много хора използват мобилните си телефони. Може би е права, решавам и се озъртам наоколо.

Само че...

Чакай малко. Това е странно. Очите ми минават от човек на човек. Обикновено всички в клубовете и баровете разговарят по телефоните си, държат апаратите си в ръка или пък хендсфрайтата се подават от ушите им, снимат се с камерите си, докато се забавляват с компанията си. Но сега не виждам никой да използва телефона си.

Може би тук не са позволени мобилни телефони, решавам внезапно и се чувствам леко неловко, макар никъде да не виждам такива предупреждения. О, ето, там има няколко души, които говорят по телефоните си. През няколко маси от мен един мъж тъкмо приключва разговора си. Ставам и се приближавам към него.

— Извинете ме, на „Ти–мобил“ ли сте?

— Моля? — поглежда ме той неразбиращо.

— Видях, че говорите по телефона — обяснявам аз, — но аз нямам обхват.

— Щъ..., не, с „Водафон“ съм и всичко е наред — отговаря мъжът и оставя телефона си на масата. Леле, сигурно му е от години — моделът изглежда толкова стар! Все пак еcranът му свети, за разлика от моите.

— Божичко, това е странно — вече съм съвсем объркан. Изваждам пак телефона си, после и „Блекбъри“-апарата. Не, никакъв сигнал.

— Какво е това? — пита любопитно човекът.

Преставам да натискам безразборно бутоните.

— Моля?

— Това телефон ли е?

— О, имате предвид моя „Блекбъри“?

— „Блекбъри“? — повтаря той името, сякаш произнася чужда дума. — Не съм виждал такова нещо.

— Така ли? — поглеждам го изненадано. Винаги съм смятала, че всеки знае какво е това — все пак дори майка ми е наясно. Макар че все още го нарича „онова там, кажи го де“. — О, ами не са чак толкова невероятни, повярвайте — казвам скромно. — Но са наистина полезни заради имейлите.

— Имейли? — повтаря пак мъжът. — По телефона? — разсмива се и поклаща глава. — Да, бе, да. Откога? Трябва ви компютър и интернет връзка за тях.

Изведнъж отново се появява онова странно чувство. Добре, сега вече този ме занася.

Студена тръпка минава по гръбнака ми и въпреки топлината в градината усещам как кожата ми настръхва от студ.

— Упс, извинете.

Някой се бълска внезапно в гърба ми и прекъсва разсъжденията ми. При удара разливам каквото е останало от сока върху ризата си. По дяволите! Отпред цялата е на огромни червени петна.

— О, божичко, съжалявам, наистина много, много съжалявам! Не беше нарочно — женски глас бързо започва да сипе извинения.

Изваждам кърпичка от чантата си и започвам да се бърша. Ужасно ме е яд. Ризата беше чисто бяла, ленена. Петната никога няма да излязат напълно!

— Мога ли да ви купя ново питие?

— Не, благодаря ви.

За частица от секундата, в която отговарям машинично, усещам, че има нещо странно; нещо в гласа, който ми задава въпроса, ми звучи познато. Замръзвам. Момент. Обръщам се, сърцето ми ще излезе от гърдите ми, дъхът ми е заседнал в гърлото. Защото вече знам кой стои точно зад мен. Още преди да я видя, знам коя е.

Както познавам и този глас.

Погледите ни се срещат. И в един-единствен миг всяка разумна мисъл, която някога съм имала, изчезва и в главата ми остава само

едно бяло петно.

Зашото това съм аз.

[1] Книга на Одри Нифнегър, изд. „Бард“, по която е направен и игрален филм. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

За една секунда не се случва нищо. Времето спира. Сякаш някой е натиснал паузата на диска, на който върви моят живот, и пита: „Е, какво ще кажеш за това, а?“

А аз не мога да отговоря.

Винаги когато съм чела в книгите за хора, които остават безмълвни, съм си мислела, че изразът е по-скоро метафора, а не нещо буквально. Все пак никой не остава наистина без думи, нали? Винаги можеш да измислиш нещо, което да кажеш. Дори когато бях зарязана от Колин Пикълс в гимназията с безцеремонното „Не те харесвам повече“, все пак реагирах достатъчно бързо и изръсих: „Е, и аз не те харесвам повече, пъпчивко.“ Да, знам, че няма да спечеля награда за най-духовит отговор, но все пак казах нещо.

За разлика от сега.

Сега съм наистина безмълвна. Без думи. Онемяла. Предишното ми раздразнение напълно изчезва, тъй като умът ми се опитва да осъзнае случващото се. Това не е халюцинация. Напълно реално е. И всичко, което мога да направя, е да стоя като истукана в пълно мълчание, вперила поглед в мен самата. Аз, но на двайсет и една години. Отново. От плът и кръв. Точно тук. Пред мен.

О, мамка му!

Обзема ме паника, а умът ми започва да се върти като на бясна въртележка.

Мамка му, мамка му...

— Добре ли сте?

Гърленото йоркширско „р“ ме връща отново на земята и виждам, че моето по-младо Аз ме гледа със загриженост. Господи, забравила съм колко явен беше акцентът ми.

— Ъъъ, да... — мънкам неуверено. — Добре съм.

Което си е опашата лъжа, защото ако има някоя дума, която да не отговаря въобще на състоянието ми в момента, то това е „добре“.

Паникъосана? Може би. Зашеметена? Определено. На границата на лудостта? О, да, това е по-близо.

Опитвам се да събера някак си и последните частици от разума си, но не е толкова лесно. Поглеждам ужасено към ризата си. Беше ми любимата риза на Никол Фархи, а сега е цялата в боровинков сок. Господи, погледнете я! Купих я само преди няколко седмици, а вече е напълно съсипана. Може би ако я занеса на химическо чистене, ще могат...

О, кого заблуждавам? Не ми пука за скапаната риза. Просто се опитвам да не мисля за незначителния факт, че разговарям с момиче, облечено в късо горнище и със сребристи сенки на очите, което просто ей така, някак си случайно съм аз, преди десет години.

Поглеждам към нея, потръпвам и за малко да се строполя на земята. Да, това дава съвсем нов смисъл на израза „да си говориш сам със себе си“.

— Просто беше малко шокиращо — казвам, опитвайки се да звучи съвсем небрежно, докато в момента ми се струва, че светът се е обърнал с краката нагоре и се клатушкам на ръба му. Така де, ако има някакъв ръб, там съм. А трябва да се преструвам, че всичко е напълно нормално. — Но не е голяма работа — поправям се бързо и се засмивам прекалено високо.

Отсреща обаче няма никаква реакция. Моето по-младо Аз се е втренчило в мен, гладкото й чело, без нито една бръчица, е напрегнато. Сякаш мисли за нещо много, много сериозно. Като че ли нещо я притеснява. Като че ли...

Разбира се! Защо не ми хрумна преди?

Тя ще ме разпознае.

Мисълта ме пронизва като светкавица и решавам, че трябва да се стегна. Тя със сигурност ще бъде толкова шашната, колкото съм и аз, а може би дори повече. Всъщност вероятно ще се наложи да я успокоявам, да бъда по-зрялата. Да действам като по-голяма сестра. Да ѝ кажа да не се беспокои. Че всичко ще бъде наред и няма нужда да се паникъосваме. Че ще измислим нещо.

Тя отваря устата си да каже нещо, а на мен ми се приисква да я прегърна, да сложа ръце на раменете ѝ и да ѝ кажа „Така, така, спокойно...“

— Сол.

А може би ще избухне в сълзи, ще се разридае, ще получи някакъв пристъп...

Чакай малко. Какво каза?

— Сол? — повтарям аз.

— Да, сол. И бяло вино — кима момичето в посока на ризата ми.

— Сигурна съм, че ще излезе, макар че все пак ще трябва да я накиснете първо в гореща вода — добавя и ми се усмихва извинително.

Какво? Не ме разпозна? Не знае коя съм аз? Гледам я невярващо. Трябва да ме познае! Аз съм тя. Имам предвид, тя е аз. Искам да кажа, ние сме един и същи човек. Мамка му, объркващо е.

— Мисля, че сме се срещали и преди — опитвам се да я насоча към идеята.

Може би е във фазата на отричането. Както бях и аз в началото.

— Така ли? — накланяйки глава тя ме оглежда от главата до петите и направо може да се види как се напряга да се сети.

— Не, не мисля.

Преглъщам трудно и си поемам едва дъх.

— Аз съм, Шарлот — прошепвам, навеждайки се по-близо до нея.

Тя отваря уста изненадано и се хваща за гърдите.

Знаех си. Най-накрая.

Изпъвам се и се подготвям да ѝ обясня всичко. Със сигурност ще има много въпроси как, защо, кога, какво. Което ще е голям проблем, защото не знам отговорите. Няма значение, все ще измисля нещо. Както направи Ванеса, когато Руби я попита защо татко има „нещо“ между краката си и тя ѝ каза, че това е опашка — като на Джордж, техния кокер шпаньол. Доста вдъхновяващо, трябва да призная. Макар че не знам какво ще направи татко, ако Руби го помоли да размаха опашката си.

— О, какво съвпадение — ахва младата Шарлот и на лицето ѝ грейва усмивка. — И аз се казвам така. Но приятелите ми ме наричат Лоти.

Никакъв признак, че ме е познала. Нищо. Сякаш съм напълно непозната.

Гледам я объркано. Как е възможно? Освен ако това не е някакъв наудничав сън и след като се ошипя, ще се събудя и ще намеря Боби

Юинг^[1] под душа. Или нещо подобно.

Оципвам се. Не, още съм тук. Или трябва да кажа, и двете сме още тук.

— Съжалявам, не съм добра физиономистка, особено след няколко питиета — тя посочва към празната си чаша, разсмива се високо и се вижда, че устата ѝ е пълна със „сребърни“ пломби.

Божичко, и това съм забравила. Подмених ги всичките преди около пет години, след като прочетох статия за отровния живак в старите амалгами и се бях побъркала по темата. Освен това предните ми зъби, т.е. нейните, са стегнати в шини. Сега вече не са, разбира се, а и са много по-бели, защото ги избелих. Въщност усмивката ми е съвсем различна. Както толкова много други неща...

И тогава в един миг всичко ми става ясно. Мисълта направо ме удря по главата. Нищо чудно, че не ме разпознава — двете изглеждаме напълно различни. И сме напълно различни. Разбира се, че за нея съм непозната. Тя още не ме познава. Мен, жената, в която ще се превърне в бъдещето, след десет години. Която вече не обича да ѝ викат Лоти, а предпочита Шарлот, защото звуци по-улегнало и зряло. Която няма амалгамни пломби, дълга тъмна коса, гъсти вежди и явен йоркширски акцент. Ние вече не сме един и същи човек: аз не съм вече тя, а тя още не се е превърнала в мен. Ние сме две напълно различни личности.

Имам предвид, божичко, нима тя прилича на мое копие! Поглеждам я вече с други очи. Моето по-младо аз носи късо горнище, от което гърдите ѝ направо ще изскочат. Съвсем машинално закопчавам горното копче на ризата си. Леле, забравила съм, че като по-млада бях доста по-пълна и отпусната, но никак не е чудно, защото тогава не правех никакви упражнения и ядях боклуци. Сега работя сериозно върху себе си и внимавам какво ям и изглеждам и се чувствам много по-добре.

— Щъпъ, хубаво... горнище — отбелязвам аз, тъй като тя улавя погледа ми.

— Благодаря, сама си го уших — отвръща моето по-младо Аз гордо.

Да, знам. От кърпа за глава, сещам се и леко потръпвам, като си спомням как едно време смятах, че е страхотна идея. Десет години по-късно ми се струва, че това е все едно да дойда в бара, облечена със

салфетка. Сериозно, какво, по дяволите, съм си мислела? Аз съм практически гола.

— Не ти ли е, ъъ..., малко хладно? — питам я, устоявайки на желанието да грабна нечие яке и да покрия раменете ѝ.

— Хладно? — засмива се момичето. — О, въобще не. Всъщност тук е доста горещо.

После започва да си вее с подложката за бирата, за да се охлади; на китките си носи множество гривни, които започват да дрънчат шумно и тогава...

Замръзвам. Гривните не са единственото нещо, което се тресе по нея. Горнището е направено от много тънка кърпа и... Божичко, това зърно ли е? Внезапно осъзнавам две неща: първо, че не нося сутиен, и второ, че магически съм се превърнала в майка си.

Така. Това вече е прекалено. Махам се оттук. Грабвам чантата си и се каня да си тръгна.

— Сигурна ли си, че не искаш друго питие? — пита ме Лоти и ме последва във вътрешността на заведението.

— Не, благодаря. Трябва да вървя — поклащам глава и соча към вратата.

— Ами, добре тогава — отвръща тя и се запътва към бара. Чувам я как си поръчва половинка сайдер.

Обхваща ме неочеквана носталгия. Преди сайдерът беше любимото ми питие, но след това вкусът ми стана по-изискан и започнах да пия качествено вино. Спирал за момент и се заглеждам в Лоти. Тя си играе с косата си, докато чака питието си, и си говори с човека до нея на бара, докосва разсейно обиците си, смее се на някаква шега, дъвче ноктите си, прави физиономии и сменя настроението си светкавично.

Гледам я като омагьосана. Това е най-стрannото чувство, което съм изпитвала. Донякъде е както когато се прибирам при родителите си и те изваждат старите семейни видеокасети и всички сядаме на дивана и се смеем на смешните дрехи и прическите. Някак сюрреалистично е. Наистина ли преди съм носила толкова къси поли? А тази голяма, бухната коса? Чакай малко... Гледам как мъжът до нея ѝ предлага цигара. *Аз пуша?*

Дълбоко в мен един глас ми казва да се махам оттук колкото се може по-бързо. Давай, изчезвай! Лесно е — просто се обърни, метни

се в колата си и се върни там, откъдето дойде. Не спирай, преди да се прибереш на сигурно място, у дома си, да се пъхнеш в пижамата си с чаша бренди и серия на „Сексът и градът“.

Това е гарантираното ми лекарство за всички кризи.

Все пак случващото си е чиста лудост, Шарлот, ЛУДОСТ.

Но и вълнуващо, прошепва ми друг глас, и неочеквано и за мен самата усещам приятен трепет от приключението. Може би няма да ми навреди, ако остана още малко да изпия едно питие. В края на краищата подобно нещо не ти се случва всеки ден, нали?

— Всъщност, Лоти...

Тя поглежда през рамо, вижда ме и се усмихва широко.

— Мислех, че вече си тръгнала.

— Не, още не. Имам малко време за губене. Затова се чудех...

— Боровинков сок, нали?

— Да, моля — отвръщам с усмивка и ѝ подавам един паунд, но тя отблъска ръката ми.

— Да не си посмяла, това е от мен.

Знам, че няма пари, защото никога нямах пари по това време и след като плаща на бармана сигурно с последните си монети, изпитвам внезапен прилив на нежност към нея, т.е. към самата себе си. Което е вече свръхстранично, но карай да върви. В момента свръхстраничното ми се струва напълно в нормата.

— Опитай се да не го разлееш този път — пошегува се Лоти, подавайки ми сока.

— Благодаря — поемам чашата от нея. — О, между другото — добавям, преди да се усетя, — петната трябва да се накиснат в студена вода.

— А не в гореща? — поглежда ме тя изненадано.

— Не, това ще ги набие повече в тъканта.

— Я виж ти, да не повярваш! — Лоти се смее. — Все още имам много какво да уча.

Усмихвам се и аз.

— Странно, че казваш точно това...

[1] Герой, игран от актьора Патрик Дъфи, в прочутия сериал „Далас“ — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Така, и сега какво?

Пет минути по-късно с Лоти се местим отново в градината. Сядаме на една маса и известно време мълчим и пием питиетата си. Чувствам се много нервна и не знам какво да кажа. Сякаш съм на първа среща.

— Ами, хубаво време случихме, нали?

Веднага след като думите излизат от устата ми, се почувствам като идиотка. Господи, Шарлот, това ти ли си! Натъкваш се на себе си на двайсет и една години и от милионите неща, които би могла да кажеш, започваш да говориш за тъпото време?

— Ммм, да, така е — съгласява се Лоти, затваря очи и излага лицето си на слънцето.

Сещам се веднага за лекцията на Суки за вредата от прекомерното излагане на слънчевите лъчи.

— О, недей... — провиквам се и после спiram, без да довърша изречението си.

— Господи, какво има? — Лоти отваря очи и поглежда към мен изумено.

Колебая се. По дяволите! Не знам какво да правя. Какво се предполага да кажа? „Ще развалиш кожата ми. Имам тежка пигментация и тъмни петна и ти си виновна за това?“

— Имаше оса — измърморвам най-накрая.

— О, ужас, сериозно? — момичето започва да размахва ръце наоколо и търси с очи невидимата оса.

— Да, но мисля, че вече отлетя — добавям бързо.

— Сигурна ли си? Уф... — обляга се отново на стола си, подвива още по-нависоко полата си и излага краката си целите на показ, за да добият тен. — Леле, удивително е, че още е толкова горещо, нали? — оживява се тя и се извива като доволна котка, наслаждаваща се на последните лъчи на слънцето в ранната вечер.

— Да, нали? — казвам аз, наблюдавайки я безпомощно, докато гласът на Суки продължава да отеква в главата ми. — Ъъъ, сигурна ли си, че не искаш да седнеш на сянка?

— Сянка? — моето двайсет и едно годишно Аз се обръща към мен и ме поглежда с такъв ужас, сякаш съм й предложила да си забие нагорещени ръжени в очите. — Защо да ходя на сянка? Искам да добия тен.

Повярвайте ми, това момиче вече има тен. На практика е махагонова.

— Знаеш ли, аз използвам автобронзант, който прави чудесен изкуствен...

— Изкуствен тен? — прекъсва ме тя с отвращение. — Не, благодаря. Предпочитам естествения.

Усмихвам се. Насила.

Сърцето ми забива силно, докато я гледам как отново обръща лицето си към слънцето и притваря очите си. Господи, това е нелепо. Не мога просто да седя тук и да не правя нищо?

— Имам слънцезащитен крем, искаш ли?

— Не, благодаря ти — поклаща тя небрежно глава. — Не използвам.

Сега е мой ред да погледна към нея с ужас, тъй като в съзнанието ми изплуват многобройните козметични продукти за грижа за кожата ми, наредени на лавицата в банята, както и всичките сметки в кредитната ми карта. Похарчила съм за чудотворни кремове, обещаващи да спрат признаките на стареене, достатъчно пари, за да изплатя дълга на някоя държава от Третия свят.

И нищо чудно, осъзнавам, гледайки как по-младото ми Аз се пържи на слънцето. Въщност при толкова печене направо съм си късметлийка, че не приличам на съсуухрена бабичка.

— Никога не е късно да започнеш — отвръщам и вадя крема от чантата си, борейки се с желанието си да я дръпна към мен и да я намажа обилно. — Сигурна ли си, че не искаш? — питам отново, като слагам малко на ръката си и го размазвам по лицето си.

— 45-ти фактор? — поглежда ме тя удивено. — Брей, нищо чудно, че си толкова бледа.

— Не съм чак толкова бледа — протестирам, поглеждайки към тубичката с автобронзант в чантата ми. — Освен това излагането на

слънце е много вредно за кожата, не знаеш ли? Всъщност тенът е просто меланин — цитирам една от многото статии за козметични продукти за кожата, които съм чела, — който кожата ни създава, за да се защитава. Може да се каже, че тенът ти е знак, че кожата ти вече е повредена — завършвам и се чувствам доста впечатлена от това колко компетентно звуча. Не бях осъзнавала колко много научава човек с годините, но след като премине трийсетте, една жена е погълната от списанията, телевизията и рекламиите достатъчно информация, за да се превърне в истински експерт по дерматологичните проблеми.

— И какво? — засмива се тя безгрижно.

Тя обаче не е достигнала трийсетте, нали? Тази моя версия е още на двайсет и една години, осъзнавам, гледайки я. Аз, т.е. тя не знае нищо. Няма си и представа колко пари ще пръсна за тези глупости през годините, колко часове ще прекарам в мазане на кремове и в масажи на лицето си, за да постигна отново това, което тя има сега и което приема за даденост.

Отчаяна съм. Господи, толкова ли съм неразумна?

— Сега говориш така — упорствам, като се старая да не мисля за всичките UVB и UVA лъчи, които в момента атакуват съвършената ми прасковена гладка кожа и посяват семената на пигментацията и потъмняването, — но когато станеш на трийсет, ще съжаляваш.

— Трийсет? О, тогава няма да ми пuka за това — свива тя рамене и отпива от сайдера си. — Ще бъда стара.

— Да си на трийсет не означава, че си стар — казвам докачливо и се протягам за сока си. Всъщност не харесвам много боровинков сок, но той е пълен с витамин С и антиоксиданти. Много по-добре е за организма ми от сайдера, в който има само калории.

— Ами, напротив — потреперва тя леко, сякаш дори не иска и да мисли за това. — Направо си дърт.

Какво? Тя каза, че съм дърта?

Обзема ме възмущение. Опитах се да бъда търпелива, но това вече е прекалено. Честно, ама че нахална крава? Аз съм по-млада от Кайли! Все още пазарувам в „Топ шоп“! Добре де, само по интернет, но все пак... И имам не един, а два чифта тесни дънки! Как може да ме смята за дърта?!

Заштото ти така мислеше, напомня ми тихото гласче. Ти така мислеше, Шарлот.

И изведнъж си спомних един разговор, който водехме с приятели, когато бях на двайсет и една години. Говорихме за милениума и на колко години ще бъдем и когато осъзнах, че тогава ще бъда на двайсет и пет, бях ужасена. Мислех си, че ще бъда много стара. А за тези от приятелите ми, които щяха да бъдат на около трийсет години — леле, просто не можех да си го представя! Не познавах нито един човек над трийсет — освен родителите ми. Всъщност не беше само това — аз даже не забелязвах хората над трийсет години. Те бяха невидими за мен.

Точно както сега аз съм невидима за нея, мисля си, гледайки към моята двайсет и една годишна двойничка, която седи на няколко сантиметра от мен през масата, без да подозира коя съм всъщност.

Тя улавя погледа ми и слага ръка на устата си.

— О, извинявай, не исках да кажа, че ти си... Уф, аз и голямата ми уста!

— Няма значение, не съм се обидила — отговарям троснато. — Само казвах, че... — в един момент виждам екземата на лакътя си. — Освен това слънцето наистина вреди на екземата ти и я дразни — не мога да се сдържа да не добавя и се премествам още по на сянка.

Лоти ме поглежда изненадано.

— Аз нямам екзема.

— Нямаш ли? — този път аз съм изненаданата.

— Не, защо реши, че имам?

— О, сбъркала съм — казвам бързо. — Просто са толкова разпространени...

Замислям се кога за първи път ми се появи кожното възпаление. Струва ми се, че го имам от цяла вечност, но всъщност, като се замисля, тя е права — не си спомням да съм имала екзема, когато бях на нейната възраст. Май се появи след първия силен стрес, който преживях, притискана от важен срок по една сделка.

— Колко е часът? — Лоти гледа към часовника на китката ми. — Нямам часовник — обяснява ми с усмивка.

— Нямаш часовник?! — питам с изумление. Как е възможно?

— Не, нямам.

Опитвам се да осмисля тази информация и се взирям към моето друго Аз за не знам кой път през този ден.

— Ами, вече е почти шест и двайсет.

— Типично. Винаги закъснява — изпухтява тя неодобрително.
— Кой? — питам, но вече знам. Ванеса. Само тя може да бъде.
— Приятелката ми Неса. Трябаше да се срещнем тук за по едно питие, но тя просто не може да дойде навреме.

Е, поне някои неща не се променят, мисля си, и прикривам леко усмивката си.

— Ще ѝ дам още десет минути, после ще се прибера. Живея зад ъгъла, така че съм пеша. Което е супер, защото колата ми е на поправка
— Лоти прави гримаса. — Наскоро имах инцидент.

Разбира се. Уличният стълб. Ето защо старият ми „бръмбар“ не беше паркиран пред къщата.

— Къде ти я ремонтират?
— О, в едно местенце на „Хароу роуд“.
— „Гаражът на Бари“?
— Да, точно там — кима тя. — Откъде знаеш?

Защото ме обраха като разбойници, спомням си с яд, но вместо това отговарям небрежно: — О, и аз съм си карала колата там веднъж.

Подробностите вече са ми малко неясни, но знам, че платих някаква нелепо огромна сума, защото бях млада и наивна и не знаех какво да питам. А после се наложи да взема пари назаем от Ванеса, защото не можех да си платя наема.

— Кога ще бъде готова?
— Казаха някъде към следващата седмица.

— Е, ако аз бях на твоето място... — усещам се какво съм казала и спирам. — Смяtam, че трябва да вземеш някой мъж приятел със себе си, когато отиваш да си я вземеш, просто за да провери дали са свършили добре работата си — предлагам небрежно. — Ако приличаш поне малко на мен, сигурно не разбираш много от коли.

Тя ми се усмиваше.
— Благодаря ти за съвета.

Настава лека пауза в разговора. Внезапно се усещам много уморена. Беше дълъг ден. Най-странныят, най-абсурдният, най-забележителният ден в целия ми живот, но вече се чувствам напълно смазана от събитията и искам просто да се прибера у дома. Искам всичко да бъде пак нормално.

Вълната от умора ме залива. Свалям очилата си и се протягам към чантата си. Ако си тръгна сега, ще мога да си легна рано. А когато

утре се събудя, всичко това ще се е превърнало в една от онези истории, която хората разказват на приятелите си: „Никога няма да повярвате, че...“ Като онази, която Ванеса разказва за призрака, който видяла да седи на стълбите на къщата им, когато била на осем години.

Макар че да се натъкнеш на себе си е малко по-добре от това просто да видиш някакъв си мизерен призрак, който подрънка с вериги. Но както казах вече, едва ли някой ще ми повярва. Аз не си вярвам, въпреки че съм тук и виждам това момиче, което бях преди десет години, със собствените си очи.

— Лоти, аз смятам да си... — започвам да казвам, но погледът ми се приковава върху един плакат на стената:

„Психясалите гени“ ще свирят в „Армията на Уелингтън“ тази събота. Няма билети."

Чакай малко! Това име ми е познато... Отдолу има неясна снимка на групата. Присвивам очите си, за да я видя по-добре, и се приближавам към стената.

— Чувала ли си ги? Страхотни са!

Гласът ѝ привлича вниманието ми и аз се обръщам — Лоти сочи въодушевено плаката.

Честно казано, в момента нямам идея, но кимам разсеяно и се опитвам да се сетя. Ровя се из паметта си, в главата ми е доста объркано, но знам, че отговорът ей сега ще се появи...

— Знаеш ли, имам билет за двама, ако искаш да дойдеш. Приятелката ми Неса щеше да бъде с мен, но вместо това ще излиза с Джулиан — тя завърта превзето очи и се усмихва. — Той е новото ѝ гадже и тя е напълно полуудяла по него.

Внезапното ѝ предложение ме кара да се сетя колко дружелюбна бях някога. Тъкмо се бях преместила от Йоркшир в Лондон и градът още не ме беше променил. Сега, десет години по-късно, съм много по-затворена и не говоря с непознати. Лондон прави такива неща с хората.

— Благодаря ти, но мисля, че ще бъда заета тази вечер — отвръщам, поклащайки глава. Да видя самата себе е доста лудо, но два пъти ще бъде... Не мисля, че психиката ми ще понесе повторение на случката.

— О, колко жалко — кима тя съчувствено. — Аз нямам търпение. Падам си по вокала.

— Вокалът?

— Били Романи — въздиша Лоти замечтано.

Щом произнася името, изведнъж лицето му засиява пред мен като „Оксфорд стрийт“ на Коледа и усещам как застивам. Не съм чувала това име от години, бях го изхвърлила от ума си, но сега си спомням всичко. Някога си падах по Били Романи в продължение на месеци и когато най-накрая прекарахме една нощ заедно, реших, че това е началото на голямата ми любов.

За около два дни. Докато открих, че за него това е било само поредната авантюра и вече е преминал към друго момиче и...

Отново ме пронизва онази болка. Както и да е, подробностите не са важни. Достатъчно е да кажа, че навремето сърцето ми беше разбито, но, разбира се, се възстанових и никога повече не си позволих да се замислям за него и за случилото се помежду ни. Е, може би само понякога, изключително рядко, съм се чудела какво ли щеше да бъде, ако нещата с нас се бяха развили по друг начин.

Но това не се случи и аз съм доволна. Няма да задълбавам. Беше толкова отдавна. Преодолях го.

— Толкова е талантлив, не мислиш ли? — пита ме Лоти ентузиазирано.

— Ами, да... в известен смисъл... Има талант да бъде пълен задник.

Някакъв блед спомен ме пронизва. Чакай малко. Не спах ли с него точно след един концерт на групата? Изпитвам съжаление за миналото. Господи, само ако не бях спала с него! Ако някой ме беше спрял...

Хрумва ми една идея и виждам пред себе си нова възможност.

Не, не мога. Не е възможно.

Мога ли?

Сякаш някой си играе с мозъка ми. Допреди минута исках всичко да стане отново нормално, тази налудничава история да свърши, но сега... Колебая се, стомахът ми се свива нервно, докато решавам какво да правя. Знам го, още преди да изговоря думите.

— Всъщност може би няма да съм чак толкова заета... — чувам как някой казва. *A, да. Аз.*

Може и да не знам защо или как се случва това, но едно нещо е сигурно: ако отида на онзи концерт, мога да спася себе си и няма да ми разбият сърцето.

Развълнувана от това, което ми предстои, се усмивам решително на Лоти.

— Е колко искаш за билета?

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тази вечер си легнах и сънувах най-странныя сън. Аз съм с Кристофър Лайд, побъркания учен от „Завръщане в бъдещето“, и двамата караме по магистралата с „Делореана“. Само че не пътуваме със скоростта на светлината, а с около осем километра в час заради отклонението. После колата ни се превръща в стария ми „бръмбар“ и тъй като Кристофър Лайд е американец, той не може да кара на ръчна скорост, затова си сменяме местата.

Когато обаче сядам отново, вече не съм в колата, а в „Уелингтън“ и до мен не седи лудият учен, а Суки и държи пред лицето ми огледало, за да видя щетите от слънцето. Когато виждам отражението си обаче, забелязвам, че кожата ми е гладка, без бръчки и изведенъж осъзнавам, че няма огледало. Това съм аз на двайсет и една години.

И се пека на слънце. Без слънцезащитен крем.

И тенът ми става все по-тъмен и по-тъмен, и по-тъмен и аз се опитвам да спра, преди да се превърна в стара кожена чанта, но не слушам какво си казвам сама. Пуша цигари и пия сайдер и пея заедно с Били Романи.

Чакай малко, сигурна ли си, че това е сън, Шарлот?

Отварям очите си, повдигам маската си и поглеждам будилника — 2 часа. По средата на нощта е и съм напълно будна. За момент просто си лежа и гледам как стрелката се мести — 2.00, 2.01, 2.02... Умът ми постоянно превърта картини от случилото се в бара, отново и отново, и отново...

Добре, достатъчно. Трябва да ставам за работа след по-малко от пет часа. Имам нужда от сън, иначе ще бъда скапана през деня. Чувствам се притеснена. Нищо не може да попречи да заспиш повече от осъзнаването на факта, че трябва да заспиш.

Слагам си отново маската за очи и забивам глава във възглавницата. Просто трябва да се отпусна. Да не мисля. От уредбата звуци диска с океански звуци и слушам как вълните се разбиват в брега, разбиват се, разбиват се...

Тази възглавница е прекалено гореща. Обръщам я и поставям бузата си на по-студената страна. А, така е по-добре. Затварям отново очите си и се опитвам да заспя.

Ох, освен това е и на бучки. Облягам се на лакът, удрям възглавницата с юмрук и започвам да я бъхтя, за да ги разбия. Така, вече е друго нещо. Време за сън. Завивам се през глава. Дискът още звуци и стаята е пълна с ритмични нежни звуци, овлажнятелят разпръска ароматна пара. Ей сега ще потъна в блажен сън.

Само че първо трябва да се настаня удобно. Обръщам се на една страна, после на друга, после пак се завъртам. Господи, на мен ли ми се струва, или тук наистина е много горещо? Отхвърлям завивката си и се оставям на свежия въздух. Ммм, така е по-добре. Много, много по-добре...

Макар че сега пък на краката ми е леко студено. И да не би да става течение? Всъщност знаете ли, наистина ми е хладно. Мятам си отново завивката и в знак на компромис оставям половината си тяло навън. Добре. Перфектно.

Лежа спокойно и се концентрирам върху изчистването на съзнанието си, трябва да изпразня ума си, да не мисля за нищо... Като например за себе си с гъсти вежди, дълга рошава коса и тези ужасни сребристи сенки, за които напълно бях забравила. Или как пуша, пия и се пека на слънце и на практика правя всичко, което е вредно за мен. Или как си падам по тъпи загубеняци като тъпия Били Романи.

А, божичко, няма смисъл! По принцип заспивам трудно, но сега, с цялата тази лудница, кипяща в главата ми? Никакъв шанс. Мога да почета малко. Запалвам нощната лампа, изправям се в леглото и се протягам за новата си книга за самопомощ, „Стрес е дума с пет букви“. Отварям на втора глава: Отпуснете ума си. „Вървите из красива гора. Слънцето грее. Птичките пеят и преливат изящно над главата ви. Повдигнете лицето си към небето, взрете се в него, представете си, че сте птичка.“

Птичка? Какъв вид птичка? Така, бих искала да съм орел. Не, не мога да съм орел — те не пеят. А врабче? Не, прекалено досадни са. Червеношийка? Добре, ще бъда червеношийка.

„Представете си, че политате високо в небето, все по-високо и по-високо.“

Колко високо? Не обичам височините. Завива ми се свят. Всъщност въобще не си падам по летенето, особено след онзи ужасен полет, когато се прибирах от Испания. Турбуленцията беше кошмарна. Всички в самолета пищяха, дори стюардесите. Мислех си, че ще умра...

Добре, това е. Разкарай се!

Затварям книгата и я пускам на земята. Не се получава, не мога да се отпусна, прекалено съм нервна. Само преди няколко дни живеех напълно нормалния си живот, главата ми беше пълна с напълно нормални неща като крайни срокове, вечери с Майлс, излишните килограми, които натрупах от Коледа насам, но сега всичко се преобръна с краката нагоре и вече не съм сигурна кое е истина и кое не.

Освен стреса, за него съм сигурна, че го имам.

Измъквам се от леглото, нахлувам чехлите, мятам халата си и се запътвам към кухнята. Неспокойна съм, слагам чайника на печката и искам да си сипя и чаша соево мляко, затова посягам да отворя хладилника, но изведнъж се спирам. Хладилникът ми е онези големите, американски тип, на който са залепени разни неща — разни бележки със стара дата, снимки на Руби и Сам, няколко рецепти, изрязани от списания, които все се каня да пробвам, и магнитчета с мъдри мисли като „Не е важна целта, а самият път“ или „Жените са като пакетче чай: не знаят колко силни са, докато не ги потопиш в гореща вода“ (Елеонор Рузвелт). Това последното ми е от Ванеса.

Само че в момента не гледам тях. Забелязвам една стара снимка, наполовина скрита под картичката, която мама и татко ми изпратиха от почивката си в Турция. От онези групови снимки, на които всички са подпийнали и развеселени. Свалям я от хладилника и се вглеждам по-отблизо в нея. Малко е повредена от слънчевата светлина, цветовете са избледнели, някои детайли се губят, но лицата на хората все още личат ясно.

Усмихвам се с носталгия. Ето ме и мен, в ъгъла, с тези кошмарни сребристи сенки за очи, а до мен е Ванеса. Облечена е в черно, както винаги, прегърнала е Джултан, който прави зайче над главата ѝ. Тези двамата винаги се шегуваха тогава, мисля си с умиление, обръщам снимката и поглеждам датата на гърба. „Купонът по случай двайсет и втория ми рожден ден.“ Леле, какво съвпадение. В петък ще стана на

трийсет и две, което означава, че снимката е правена точно преди десет години. Отново я поглеждам, опитвам се да извадя от паметта си подробности за прекарването ни, но не се сещам нищо повече. Беше толкова отдавна, че съм забравила всичко.

Чайникът кипва. Сипвам вода върху пликчето чай в чашата и гледам разсеяно как постепенно става тъмнокафява. Умът ми вече е потеглил в друга посока. Какво още съм забравила? Кой друг се е изпълзнал от паметта ми? Колко още ужасяващи в цветово отношение гримове услужливо съм заличила от спомените си?

Обхваща ме изненадващ импулс, оставям чая, грабвам фенерче от едно от кухненските чекмеджета и отивам в коридора. Там има малка преградена ниша под стълбите, която използвам за склад. Отварям вратичката и надниквам вътре. Прашно е и има няколко доста големи паяжини. Бъхър, ужасно ме е страх от паяци. Поемам дълбоко дъх и се опитвам да си спомня нещата, които прочетох в „Усети страхът и го направи въпреки всичко“, за това, как да преодоляваш страховете си. Дори ако те са във формата на нещо черно и с осем космати крака.

Опитвам се да не мисля за паяци, падащи върху главата ми, или пълзящи по чехлите ми (и, разбира се, мисля само за паяци, падащи върху главата ми, или пълзящи по чехлите ми), и започвам да ровя наоколо. Сигурна съм, че бяха някъде тук, сред всичките тези неща...

Коледна украса, старинен сервиз за чай, принадлежал на баба ми, стари дрехи, които пазя в случай, че отново дойдат на мода. Пазя си избелели скъсани дънки Леви 501 с шарена кръпка на коляното. Разбирате, нали?

Аха, ето я. Зад купчина прашни куфари откривам голяма старомодна кутия за шапки. Изваждам я и я отнасям в дневната, сядам на килима, кръстосвам крака и махам прашния капак.

Кутията е пълна със снимки. Сега всичко е дигитално и никой не си прави труда да копира снимките на хартия. Седят си на компютъра — на скрийнсейвъра си имам снимка на мен и Майлс на неговия рожден ден миналата година, — но в доброто старо време винаги вадех снимките си в кварталното фото и ги подреждах в албуми. Имам над десетина.

Вземам един и започвам да го разглеждам, после друг, и още един, докато най-накрая намирам това, което търся: албума със снимки от времето, когато бях на двайсет и една години. Отварям го и

поглеждам снимките с нови очи. Тъкмо се бях преместила в Лондон и животът ми беше изпълнен с купони, клубове, барове и пикници. Ето един от коледните купони, които правехме на „Тераса Килмейн“, когато се целувах със Саймън от работата. Потръпвам от спомена. Леле, как съжалявах онази сутрин!

О, а ето ни с Ванеса — пием и танцуваме на карнавала в Нотинг Хил. Малко след като ни снимаха, паднах в едни храсти, защото бях ужасно пияна, и си изкълчих глезена. Не можех да нося високи токчета месеци наред. Толкова ме болеше, майчице! Не заради токчетата, а съвсем, съвсем наистина.

Обръщам страницата. Ето ме отново в някаква потресаващи шарени клош панталони, които си купих от пазара „Камдън маркет“. Побиват ме тръпки. Някога си мислех, че са невероятно очарователни, а сега осъзнавам, че са приличали на завивката на нечий диван. Да, всеки си има своите модни грешки. Някои са направо престъпни. Днес никога не бих си и помислила даже да изляза на улицата с нещо подобно.

Вдигам поглед от снимката, албумите са разпилени по пода около мен. Една нова мисъл започва да се оформя в съзнанието ми, става все по-реална... Чакай малко. Ако успея да попреча на младото си Аз да спи с Били Романи, за да не разбие той сърцето й, защо да спирам само дотук? А останалите стотици грешки, които съм направила, всички уроци, които не съм научила, всички глупави, ужасни неща, които съм направила, защото съм била наивна и невежа и не съм знаела, че има и друг вариант, че мога да ги направя по-добре? Да не забравяме и модните бедствия. Вдигам нова снимка и пак потръпвам от ужас. Този път съм облечена с ластичен клин и краката ми изглеждат все едно са обвити в найлонови пликове за боклук. И покриви, отколкото са в действителност. Стига толкова.

Изведнъж всичко ми се изяснява, като в киносалона, когато завесата се дърпа и еcranът се появява пред зрителите. Виждам поголямата картина. Не става дума за нещо конкретно — колко е важно да нося слънцезащитен крем, да знам кои монтьори са мошеници или да стоя настани от задници като Били Романи. Не, става въпрос за всичко. За това, което можех, исках, щях да направя. Става въпрос за шанс един на милион да оправя живота на двайсет и едно годишното си Аз. И моя собствен.

Както Ванеса каза: „Само ако знаех тогава това, което знам сега.“
Е, сега знам и мога да сложа ред в нещата.

Обзема ме невероятно вълнение само като си представям какво би могло да стане. Майчице! Ще бъда като Йода! Мъдра наставничка, разкриваща тайните на живота на самата себе си, редяща умни съвети, даряваща най-ценното от своя опит на младата Лоти. Представям си се толкова живо: строга, но справедлива, мъдра, но разбираща — като Дъмбълдор в историите за Хари Потър или мистър Мияги в „Карате кид“.

Но, разбира се, не бива да отивам прекалено далече, овладявам бързо фантазията си. В края на краишата Лоти си няма представа коя съм, така че е важно да не изглежда все едно знам всичко. Имам предвид, няма да се изтъпанча пред нея и да ѝ връча списък с неща, които трябва и които не трябва да прави. Не, просто ще ѝ подметна небрежно някои нещица, нежно ще я поведа в правилната посока, ще ѝ дам приятелски съвети. Нищо драматично.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Добре, трябва да си направя списък.

Малко преди девет на следващата сутрин, преди срещата ми с журналиста от „Гардиън“, се запътвам към аптеката. Въоръжавам се с кошница и тръгвам по пътеките на лов за най-хубавия чифт пинцети.

Ако искам да направя всичко както трябва, не бива да пропускам нищо, затова просто нахвърлям няколко реда на един лист. Нищо свръх важно, просто някои от нещата, за които се сещам на първо четене. Ето например най-най-първото:

В никакъв случай недей да правишекс с Били
Романи.

Не ми пuka колко е готин. Колко е чаровен. Какви удивителни неща прави с езика си. (Добре, Шарлот, край със спомените.) Той е и лъжец, измамник и разбивач на сърца.

Инвестирай внякакъв имот.

Мотото на баща ми винаги е било: „Купувай, не наемай.“ Разбира се, не го послушах. Може би сега ще послушам себе си.

Най-добре инвестирай внякое от следващите неща:
„Старбъкс“, „Гугъл“, „Ютюб“.

Да си призная, това е малко нереалистично. Особено като се сещам, че преди едва избутвах с парите до края на месеца. Освен

това не съм сигурна, че тези компании ги имаше тогава. Но все пак е важно да...

Мисли мащабно.

Нямам предвид само знаеш какво. Макар, разбира се, това да е важно, разсъждавам сънливо. Умът ми се лута във всички посоки, затова се отърсвам и поглеждам надолу към списъка си. Така, къде бях? А, да.

Започни да отделяш за пенсионния си фонд.

Така де, трябва да приключи с досадните финансови въпроси, за да мога да премина към истински важните неща.

Стигам до щанда с пинцетите и избирам един суперпрофессионален чифт, направени от индустриско подсилено стомана със „заострени краища“. Ето...

Почисти веждите си.

Вижте, нямам нищо против гъстите вежди, но едно е да имаш симпатично гъстички веждички като Брук Шийлдс в „Синята лагуна“, а съвсем друго — една обща вежда като Ноел Галахър. И докато сме още по темата за окосмяването...

Оформи бикини линията си.

Знам със сигурност, че за първи път си направих коламаска там долу, когато бях на трийсет. Помня го, защото беше толкова болезнено, че все още съм емоционално травмирана и се разтрепервам при

спомена. Което означава, че в онзи район приличах на германска туристка. Nicht gut^[1].

Пъхам в кошницата няколко депилатоара и продължавам.

Има такова нещо като прекалено много грим, затова разкарай сребристите сенки.

Щом стигнахме дотук...

Зарежи пяната за коса.

Тупирането не ти придава хубав вид. Никога не се е получавало. И никога няма да се получи.

Не се опитвай да изсветлиш косата си с лимонов сок.
Не върши работа и привлича оси.

Започни да правиш упражненията за тазовите си мускули още сега.

Спомняте ли си съвета на Ванеса? Кегелите са като обувките — никога не са в повече.

След като вече съм се сетила за това, спирам между пътеките и правя няколко. Изведнъж забелязвам, че съм точно до секцията със слънцезащитните продукти. И както казах преди...

Използвай МНОГО слънцезащитен крем.

Мятам няколко огромни туби с фактор 45. После още няколко. По-добре да си малко по-подсигурен, отколкото кожата ти да е повредена от слънцето.

Изхвърли клиновете със змийски шарки и бягай на далече.

Да, тъжно, но истина. Миналата вечер открих уличаващи доказателства: снимка, на която съм обвита в пътно прилепнал лъскав клин със змийски шарки. И многоо го плитък — пъпът ми се вижда! Думата „усмъртителен“ дори не е близко до това, което ми идва наум.

Откажи се от пътуването до Сицилия през 1998 г.

Валя цяла седмица и бях принудена да се тъпча пица и gelato^[2]. Всъщност май не бива да се отказвам от пътуването.

Стигам до края на пътеката и минавам към следващата. Има още няколко неща, които не съм открила и изведнъж забелязвам рядък вид: продавач-консултантка.

— Извинете?

За секунда си мисля, че тя ще се направи, че не ме е забелязала и ще изчезне някъде — малко като кокера на Ванеса, когато го хванеш да се излежава на дивана, — но в последната минута явно момичето променя мнението си.

— Да? — казва вежливо. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Търся лепенки „Никорет“?

Което ме води до следващата точка...

Спри да пушиш.

— О, разбирам — кима тя. — За да спрете цигарите?

— О, не, аз не пуша — отговарям бързо.

След нейния объркан поглед обаче осъзнавам, че това май не беше най-правилният отговор.

— Имам предвид, че не пуша повече — поправям се веднага.

Момичето продължава да ме гледа неразбиращо.

— Ъъъ, съжалявам, не разбирам...

Добре дошла в моя свят, мисля си аз, и премествам кошницата си в другата ръка. Доста неща взех и е наистина тежка.

— Не ви препоръчвам да използвате никотинови лепенки, ако нямате проблеми с отказването от тютюнопушенето.

О, божичко, сигурно ме мисли за някои от онези хора, които се друсат със сироп за кашлица.

— Да, разбира се — съгласявам се с най-отговорния си глас. — Естествено, че нямам. Тоест, имам. Всъщност, ще имам.

Мамка му! Закопавам се все повече.

Продавачката ме поглежда внимателно, после явно решава, че не е нейна работа, и казва:

— Никотиновите лепенки са при лекарствата, вляво.

— О, благодаря ви.

Доста бясна се обръщам и тръгвам в посоката, която ми посочи, когато изведнъж виждам познат профил. Божичко, толкова прилича на Джулиан, но това не е възможно — какво ще търси той в тази част на града? Офисът му е на километри оттук. Поглеждам отново натам. Да, определено е Джулиан. Усмихвам се и се запътвам да го поздравя.

— Здрасти, Джулиан! Радвам се, че те виждам! — провиквам се и го потупвам по рамото.

Той се стряска, сякаш е хванат на местопрестъпление.

— Шарлот! — ахва изненадано с широко отворени очи и пристяга вратоворъзката си.

— Е, какво правиш?

— Моля?

— В тази част на града. Мислех, че офисът ти е на „Чансъри Лейн“?

Хъм, наистина е много странен. Сякаш му е... неловко. Което е смешно. Това е Джулиан, все пак. От какво може да му е неловко?

— О, да, така е — Джулиан кима с глава. — Имам среща наблизо.

— Ставаме двама — усмихвам се аз, но той не. — С един журналист... — започвам да се чувствам неудобно и свеждам поглед надолу. И тогава ги виждам. В кошницата му, между пяната за бръснене и самобръсначките „Жилет“.

За максимум удоволствие. Размер „extra large“. Оребрени.

Изведнък разбира姆 защо Джулиан се държи толкова странно. Притеснява се, давам си сметка аз, и също изпитвам известно смущение. Което е глупаво, защото и двамата сме зрели и възрастни хора.

— Ъъъ, виж, Шарлот, трябва да тръгвам.

Вдигам поглед и виждам как Джулиан ми сочи часовника си.

— О, да, разбира се. И аз бързам — усмихвам му се и знам, че съм почервяна като цвекло. — Е, ще се видим утре.

Той ме поглежда изненадано, сякаш си няма идея за какво говоря.

— Вечерята? — опитвам се да освежа паметта му. — За рождения ми ден? Ванеса не ти ли спомена?

— О, да, точно така — прокарва пръсти през косата си и се усмихва притеснено. — Извинявай, много неща са ми на главата в момента.

— Ами, добре... Чао!

— Да, добре. Чао, Шарлот!

Гледам го как се отдалечава по пътеката, облечен в елегантния си тъмен костюм. Няколко момичета край щанда с козметика извръщат глави след него. Майчице, Ванеса е такава късметлийка, а само се оплаква! Не била правелаекс от години! Как ще я насмета, като я видя!

Усмихвам се вътрешно и се връщам към списъка си. Така, докъде бях стигнала?

— Добро утро.

Когато пристигам в офиса след срещата си и влизам през стъклена врата, очаквам Беатрис да ме посрещне както обикновено, но вместо това я намирам заспала на бюрото си, с отпусната глава. От единия ъгъл на устата ѝ е потекла лека лигичка.

— О, ъъъ... добро утро — сепва се тя и скача на мига. Клавиатурата се е отпечатала на лицето ѝ — изглежда така, сякаш има странна татуировка на лявата си буза. — Аз тъкмо... ъъъ, разчиствах малко графика ти.

Странно. „Разчистването на графика“ е нещо, което Беатрис винаги прави само когато има ужасен махмурлук. И още по-странно — може да го прави дори с лице на бюрото и затворени очи.

Беа се прозява широко и отпива от комплекса с витамини и калций „Берока“, който се разтваря със съскащ звук в чашата ѝ. До нея лежи новият брой на „Вог“, който обикновено чете в автобуса, когато идва на работа. Или поне това иска да си мислят хората. Преди и аз смятах, че тя се интересува от мода, докато веднъж го разгърнах в обедната почивка и открих малката ѝ тайна: вътре имаше пъхнат брой на списание „Нов учен“.

— Добре ли си? — питам и я поглеждам притеснено. Тенът на лицето ѝ — обикновено розов и свеж — е болезнено бледен, а сините ѝ очи са кървясили.

— Да, да, добре съм — отговаря тя, масажирайки слепоочията си.

— Защото имам много парацетамол — предлагам и се пресягам към опаковката.

Тя потръпва при звука на гласа ми.

— Не, добре съм, благодаря... — прошепва с гробовен глас, изправя се неуверено и се запътва към кафе машината. — Просто съм малко неразположена. Сигурно е от хапките.

— Или от шампанското — добавям.

— О, скъпа... — поглежда ме асистентката ми с разкайващи се очи. — Издъних се, нали? Надявам се, че не съм казала или направила нещо глупаво.

Веднага се сещам за разговора ни миналия следобед и лекцията ѝ за пътуването във времето. Може би тя ще ми помогне да си изясня някои неща от случилото се с мен и защо въобще се случва. Пък и ще бъде такова облекчение да споделя с някого, който няма директно да звънне на лудницата. Беа самата е с доста развинтено въображение.

— Ами, има едно нещо... — започвам плахо...

— Не, спри, не ми казвай — тя вдига драматично ръка пред себе си, за да се защити от това, което ще чуе. Гледа ме изплашено, сигурна, че ще ѝ разкажа за някаква огромна простотия, която е направила. — Свързано е с Патрик, нали?

— Патрик? — питам нервно, защото е прекъснала хода на мисълта ми. — Кой Патрик?

— Журналистът, с когото те запознах — припомня ми Беа. — Сещаш се, готиният пич, който се оказа женен.

Внезапно осъзнавам, че Беатрис не е просто неразположена като друг път, а е тотално и напълно разбита и дори все още пияна. В нея говори бирата, както се казва, а в нашия случай — шампанското. Това е единственото обяснение, за да можеш да видиш леко пълничкия, потен и розовобузест Патрик като „готиния пич“.

— Не, защо? Има ли причина?

Тя се изчервява цялата, от бузите до врата, и ме поглежда притеснено с широко отворени очи.

— Ами, страхувам се, че след като си тръгна, аз започнах малко по-агресивно да... — прегъльща трудно — флиртувам.

— Разбирам — казвам, но всъщност не, не разбирам. Не ми е толкова лесно да си представя Беатрис флиртуваща.

— И после се появи жена му.

— Ауу!

— Отникъде. Пуф. Беше там, точно срещу мен, в спортен пуловер на „Прингъл“.

— А, да, полупрофессионалистката по голф, сещам се.

Беатрис разтърска глава засрамено.

— Знам, че постъпих ужасно. Той беше женен. Нямаше да направя нищо, просто... — спира и въздъхва тежко. — О, Шарлот, смяташ ли, че ще срещна някога някой?

Изглежда толкова съкрушенна, че ми става жал.

— Разбира се, че ще срещнеш — отвръщам и я прегръщам. — Ти си сладка и мила, и ужасно умна...

— Точно в това е проблемът — прекъсва ме Беа. — Мъжете не искат суперумни жени за приятелки. Те търсят красота, не ум.

— Това не е вярно — протестирам аз. — Виж... — спiram, защото като се замисля, май не се сещам кого да дам за пример.

— Виждаш ли? Не можеш да се сетиш за никого, нали? — обвинява ме тя с тъга.

— Разбира се, че мога — започвам трескаво да роя из паметта си. Хайде де, Шарлот, все трябва да има някой... — Сетих се! Какво ще кажеш за Миранда от „Сексът и градът“? — питам тържествуващо.

Получавам поглед, който може да ме убие.

— Какво за нея?

— Ами, тя е адвокат и е суперумна, а си има Стив.

Беа изглежда по-депресирана от всяко.

— Именно! — поглежда ме тъжно и се обръща отново към кафе— машината.

Понечвам да споря с нея, но после решавам, че е по-добре да го отложа за друг път. Всъщност в известна степен е права. Да, Стив е свестен тип, но не е точно златният улов или Тузаря, нали? И гласът му е дразнещ и доста писклив.

— Мъжете искат жени, които харчат парите си за дрехи, гримове и дизайнерски обувки, а не дават три хиляди паунда за телескоп — продължава тя, наливайки горещо кафе в две чаши.

— Появрай ми, на мъжете не им пука за какво харчиш пари, стига да не са техните... Похарчила си три хиляди паунда за телескоп? — прекъсвам изречението си по средата. Не вярвам на ушите си!

— Да, поръчах си го по *И пей*. О, Шарлот, невероятен е! — възкликва Беа и изведнъж се оживява, а очите ѝ засияват. — „Meade“ LX200R с най-новите оптики „Ричи–Кретиен“.

— Ъъ..., това хубаво ли е? — питам колебливо.

Беатрис докосва перлите си и ме поглежда така, сякаш току-що съм попитала дали тортата „Ред велвет“ със захаросана глазура си струва да се опита.

— Почти всеки телескоп в обсерваториите по света е „Ричи– Кретиен“, включително космическия телескоп „Хъбъл“ на НАСА! — обявява гръмко със сияещо лице. После за секунда отново рухва. — Ето, виждаш ли, винаги се случва така. — Гласът ѝ звучи обвинително.

— Какво се случва винаги?

— Това изражение.

— Какво изражение? — питам невинно.

— Когато изключваш от разговора и започваш да гледаш празно.

О, по дяволите, толкова ли е очевидно?

— Не, аз просто така си гледам понякога. Такова си ми е лицето.

— Не е вярно — тръсва се Беа. — Така действам на всички.

Започвам да говоря и хората просто изключват. Мама ме посъветва да отида в рекламиата, защото никой мъж не иска жена учен. И е права. Мама винаги е права — големите ѝ сини очи започват да се овлажняват и тя ги разширява още повече в опит да спре сълзите. Грабва филтъра за кафе– машината и го използва вместо кърпичка.

— Мама невинаги е права — разпалвам се аз, а после усещам какво съм казала и се поправям: — Имам предвид, твоята майка

невинаги е права.

— Смяташ ли? — асистентката ми ме поглежда със съмнение, мачкайки филтъра в ръце.

— Разбира се! — кимам уверено, а след това ѝ се усмихвам окуражително. — Просто още не си срещнала подходящия човек.

— Както ти срещна Майлс — казва Беа отново въодушевена.

— Да, както аз срещнах Майлс — отговарям, но изведнъж се сепвам, защото с изненада установявам, че през последните няколко дни почти не съм се сещала за Майлс. Ами да, толкова други неща се случиха. Сега обаче си спомням, че днес по обед имам среща с него.

Чувствам се нервна без видима причина. Сигурно просто съм прекалено развълнувана. След всичко, което преживях, кой не би се вълнувал, че ще оглежда може би бъдещия си дом със своя приятел?

— Как разбра, че той е подходящият човек за теб?

Сепвам се. Беа все още гледа към мен.

— Ами, не знам... много неща бяха — мънкам аз.

— Като например? — не отстъпва тя.

Внезапно изпитвам чувството все едно съм на сцената под светлините на прожекторите и е мой ред да си кажа репликите. Само че ме е нападнала сценична треска и не мога да си спомня дори една от тях.

— Всъщност всичко — отговарям простиочно.

— Божичко, толкова е романтично — въздъхва Беа и ми подава кафето. — Такава си късметлийка, знаеш ли?

— Да, знам. — И това е истината. Знам, че съм късметлийка. Повтарям си го всеки ден. Само дето...

— Ооо! Някой е бил на пазар! — прекъсва мислите ми Беатрис.

— Изкупила си козметичния щанд, а?

Обръщам се и я виждам как надзвърта в претъпканата ми чанта с любопитство. Веднага забелязвам, че никотиновите лепенки и пакетите презервативи — купих доста от тях за всеки случай — са най-отгоре.

— Ау, колко забавно! — възкликва отново Беа, гушва чашата си с кафе и се запътва към бюрото си.

А аз оставам усмихната в моята стая, леко несигурна за това, в какво съм се забъркала. Със сигурност следващите няколко дни ще

бъдат доста напрегнати и интересни, но не съм сигурна, че това се покрива със „забавно“.

[1] Nicht gut (нем. ез.) — „Не е добре.“ — Б.пр. ↑

[2] Gelato (ит. ез.) — сладолед. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Здравей, скъпа!

В един часа паркирам пред голяма викторианска къща с червени тухли на уютна уличка с много дървета в Западен Лондон. Майлс вече чака пред входната врата, личи му, че е в отлично настроение. — Перфектна е, нали? — въодушевява се и ме прегръща през кръста, за да можем заедно, един до друг, да погледнем към Андлебъри авеню, номер 43.

— Е? — обръща се той към мен въпросително, очите му искрят от възбуда. Осьзвам, че още не съм казала и думичка.

— Леле! — успявам да промълвя само аз.

— Леле? — изненадва се Майлс. — Това ли измисли?

— Ами, не, имам предвид... — взират се в големите прозорци, пътечката в бяло и черно, водеща към входа, искрящата медна топка на вратата. Това е къща, подходяща за сериозни хора. Къща, в която можеш да пуснеш корени, да създадеш семейство, да отгледаш деца и да живееш в следващите трийсет години от живота си.

— Сигурен ли си, че можем да си я позволим? — изтърсвам изведнъж.

— О, убеден съм, че ще измислим нещо — казва той (това му е една от редовните реплики) и ме целува нежно по носа. — Пък и е рано да се притесняваме — дори не сме я разгледали отвътре!

— Не. Да, имам предвид, прав си — съгласявам се аз. Божичко, никога не съм виждала Майлс толкова развълнуван. Обикновено е уравновесен и сдържан за всичко, но днес направо изгаря от нетърпение. Чувствам се странно. Защо и аз не съм така нетърпелива? Все пак съм сигурна, че го обичам. А за къщата... Мога да си съставя мнение дори само от външния ѝ вид, мисля си, гледайки лъскавата тъмносиня врата и юките в красиви делви от двете ѝ страни. А и от месеци говорим за това как ще заживеем заедно. Това е следващата стъпка. Всичко е напълно логично.

— Мистър Ричардс?

Пронизително висок глас ни кара да се обърнем. По тротоара към нас върви мъж, облечен в сив костюм на райе. Днес в Лондон е поне 26–27 градуса, има лек вятър и докато човека върви към нас, сакото му се отваря и се виждат тъмните петна от пот на синята му риза под мишиниците.

— Бенедикт Мейърс, агенция за недвижими имоти „Форманс“ — казва той и се здрависва с Майлс. — И мисис Ричардс, предполагам? — обръща се към мен.

— О, не — поправям го бързо и усещам как се изчервявам. — Ъъъ, имам предвид...

— Не още — шегува се Майлс. Споглеждаме се и се засмиваме едновременно. Не знам защо, но се чувствам като героиня от американски филм от средата на 60-те години.

— Така, ако обичате, последвайте ме... — брокерът изважда авторитетно голяма връзка с ключове и отваря външната врата; умело изключва алармата и запалва лампите, а после започва да изрежда с монотонен професионален глас: „След главния коридор, тук, вляво, е разположена широка дневна, която води към трапезарията. Оформя се фантастично и просторно пространство...“

Следвам го бавно, опитвайки се да добия пълна представа за всичко. Винаги съм намирала тези огледи на къщи за малко странни. Сякаш нахлюваш в живота на хората. Всички тези истории, всички спомени, принадлежащи на някой друг... Очите ми обикалят по снимките в рамки, закачени по стените, и се опитвам да си представя на тяхно място снимки на мен и Майлс.

— ... ето и чудесната работеща камина.

Вдигам глава и виждам брокера, застанал пред голяма камина с червени тухли.

— Ууу, наистина ли? — усмихвам се нервно.

Майлс веднъж ми каза, че при огледи не бива да показваш, че си заинтересован от имота, за да можеш да смъкнеш от цената, но просто не успявам да се въздържа. Винаги съм искала камина!

— Хъм, включена ли е към газовата инсталация? — намесва се Майлс с леко покашляне.

— Защо ни е необходимо да има и газ? — питам с недоумение.

— Истинският огън е красив, скъпа, но изисква много усилия да го поддържаш.

— Но всички обичат истински огън! — направо се провиквам. — Толкова е романтично...

— В хотелите може би — казва той твърдо. — Но не когато се събуждаш сутрин у дома си, покрит с пепел. Когато живееш в пансиона, всяка сутрин трябва да чистя камината и повярвай ми, не беше никак забавно.

— Всъщност, мисля, че камината е включена към инсталацията — намесва се брокерът, навежда се и сочи към нещо, — така че ако предпочитате, винаги може да минете на газ.

— Хъм, добре... — Майлс се приближава до него и двамата заедно оглеждат нещо в долната част на камината.

— Ето, съвсем лесно може да имате тези приятни, много реалистични газови пламъци. Изглеждат почти като истински огън.

— Но ние искаме истински огън! — протестирам високо аз.

— Скъпа, не съм подозирал, че обичаш истинския огън толкова много — казва Майлс изненадано.

— Ами, всъщност, да... — отвръщам аз и усещам, че се изчерявам леко.

Божичко, сега се чувствам като пълна идиотка. Не исках да го правя на такъв голям проблем!

— С жена ми никога не сме на едно и също мнение — обажда се добродушно брокерът. — Спорим за всичко.

— О, сигурен съм, че ще се разберем за това — казва Майлс и се усмихва мило. — Ние пък никога не спорим, нали, мила? — добавя гордо той.

— Да — усмихвам се и аз.

— Виждате ли? Всичко е наред — смее се Майлс и се обръща към брокера. — И така, да преминем ли към кухнята?

През следващите десет минути разглеждаме първия етаж и после се преместваме в градината. В апартамента ми има само един малък балкон, а винаги съм си мечтала за собствена градина. Тази е идеална, мисля си, докато се разхождам из красивите, спретнато подредени лехи с различни цветя, на които не знам дори имената. Винаги обаче мога да си купя книги за градинарство и да вляза в час, решавам, и мислено си отбелязвам да проверя в Amazon.com.

— О, виж, можем да си правим барбекюта — казвам, забелязвайки скара под една гигантска папрат. Опитвам се да си представя Майлс в раирана престилка на месар, обръщащ пържолите, докато аз обикалям из градината с чаша „Пимс“ в ръка. Макар да не мога да си представя как ще организираме барбекюта, като и двамата сме винаги толкова заети. Поглеждам към Майлс, но той не обръща никакво внимание на скарата. Вместо това се е втренчил в покрива.

— Както знаете, имотът е на два етажа, но има възможност за дострояване на трети и дори на четвърти, ако преустроите тавана — говори в момента брокерът. — Ако искате, да се качим да разгледате...

— Да преустроим тавана? — Майлс явно е заинтересуван от идеята.

— Да, много от собствениците на къщите на тази улица го направиха. Да влезем вътре, ако желаете.

— Майлс, не искаш ли да разгледаш и градината?

Въпросът ми остава без отговор, защото той вече е влязъл в къщата заедно с брокера. Изпитвам известно разочарование. Исках да му покажа малкия фонтан и барбекюто и всички тези прекрасни растения. Той не видя нищо. Е, ще го направим по-късно, убеждавам се сама и ги последвам обратно вътре.

На горния етаж има две спални и баня и тъкмо съм успяла да надзърна навсякъде и Майлс идва при мен.

— Е, какво мислиш? — шепне той, за да не ни чуе човекът от агенцията.

— Обожавам тази къща! — казвам въодушевено, докато влизаме заедно в една от спалните.

— Така ли? — Майлс се усмихва облекчено.

— Да, великолепна е. Има чудесна камина, а и градината... — спирам, за да огледам по-подробно стаята. Внезапно ми хрумва една идея. — А тази стая е идеална за офис. — След като съм я казала веднъж на глас, въображението ми започва да се развира. — Можем да сложим бюро до прозореца, ето там, а тук има достатъчно място за принтера и за всичко необходимо.

— Всъщност имам друга идея.

— О, смяташ, че е по-добре да сложим бюрото до другата стена? — обръщам се и опитвам да си го представя. — Ами, да, мисля, че и така ще стане.

— Не, глупаче — той се приближава до мен, прегръща ме през кръста и ме гледа настойчиво. — Мислех си, че стаята е подходяща за детска стая.

— Имаш предвид... за бебе? — заеквам аз.

— Разбира се, какво друго име в една детска стая? — смее се Майлс и разрошва косата ми.

— Щъ... — прибирам косата си отново зад ушите си и се опитвам да измисля някакъв отговор. Внезапно изпадам в паника. В един момент говорим за това как ще започнем да живеем заедно, а в следващия аз вече раждам. Какво се случва по средата? Като че ли прескохихме някои основни събития: предложението за брак, моето „да“, сватбата...

Не че задължително трябва да сме женени, за да имаме бебе, и не че имам нещо против да родя — някой ден... Просто никога дори не сме говорили за бебета, освен когато ходихме на кръщенето на племенника на Майлс (Хорацио — което според мен е малко тежичко име; все пак той е само едно бебе, за бога!). На връщане към къщи се шегувахме и хипотетично обсъждахме как ще наречем нашите деца. Разговорът протече горе–долу по следния начин:

Аз: — Харесвам Талула за момиче.

Майлс: — Ay. Звучи като име на стриптийзорка. Какво ще кажеш за Таркуин за момче?

Аз: — О, не. Звучи като име за идиот.

И така си връщахме топката известно време, докато ни доскуча и започнахме да говорим за нещо друго и после забравихме за разговора. Поне аз забравих.

— Е, какво ще кажете? Готови ли сте да станете собственици?

— Ще трябва да продадем сегашните си апартаменти, но това едва ли ще е проблем — и двата са много атрактивни апартаменти на чудесни места — отвръща Майлс с известна гордост.

Поглеждам го изненадано.

— Така ли ще направим?

— О, да, разбира се, скъпа — казва Майлс. — Обсъдихме го веднъж, не помниш ли? Да обединим авоарите си, всеки да продаде апартамента си...

— Мъдро решение — отбелязва брокерът.

— Ами... да, и аз така мисля — казвам колебливо.

Да продам апартамента си? Това трябва да е било в моментите, когато съм бляла някъде настани.

— Звучи напълно логично от финансова гледна точка.

— Знам, просто... — заеквам, умът ми се връща отново към разговора за камината и как Майлс не разбра магията на истинския огън. Не знам как да го изразя с думи. На мен самата не ми е съвсем ясно, а какво остава да го обясня на Майлс. Или на брокера, който ме гледа съсредоточено, усещайки, че се колебая.

— Трябва да ви кажа, че имам няколко други клиенти, които направо ще гълтнат този имот — предупреждава ни той. — Всъщност вече имам оферти над исканата цена, затова ви съветвам да направите наистина добро предложение, за да имате шанс.

Стомахът ми се свива. Божичко, всичко вече изглежда съвсем реално. Да си купим заедно жилище е нещо, което с Майлс сме обсъждали над купичката с маслини и на бутилка вино — тогава ми се е струвало прекрасна теория, но досега никога не съм го възприела сериозно. Никога не съм си представяла какви последствия ще има.

— Предполагам, че просто съм малко нервна — признавам.

— Знам, скъпа — Майлс се усмихва добродушно. — Но нали харесваш къщата? Винаги си казвала, че искаш градина, а има и достатъчно стаи и пространство...

Вярно е. Винаги съм го казвала. Може би се притеснявам за глупости. Поглеждам Майлс. Толкова е хубав и умен, и е намерил тази чудесна къща, и иска да я купим и да живеем заедно.

А аз стоя тук и се двоумя?

Поемам си дъх и се стягам. Шарлот, да не си напълно полуудяла? Какво повече можеш да искаш? Какво повече може да иска, което и да е момиче?

— Прав си — казвам решително. Прегръщам го и го целувам. — Да направим оферта!

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Обратно в офиса — седя на бюрото си, ям салата и разглеждам лъскавата брошура на къщата, която брокерът ми даде. Изглежда великолепно. Има всичко, което някога съм искала: лъскав дървен паркет, големи капаци на прозорците, градина, гледаща на юг. Това е моята къща—мечта. Но макар да го осъзнавам, през останалата част от следобеда пак изпитвам онова гадно чувство в стомаха си. Всеки път, когато започвам да работя по някое пресъобщение и дори по време на срещата ми с един журналист от списание „Сейнсбъри“, в ума ми изплува онзи момент, в който двамата с Майлс сме в стаята на втория етаж и говорим за бебета. Или пък виждам развълнуваното му лице в градината, когато говореше за разширения и преустройства на покрива.

Когато часовникът на компютъра ми преминава от 18,29 към 18,30, спирам да работя и го изключвам. Срещата ми за вечеря с Лари Голдстийн е след половин час.

— Добре, ще се видим утре — казвам на Беатрис, която е почти скрита зад купчината папки, струпани на бюрото й. Решението й днес да реорганизира кабинета с папките в четири следобед не беше от най-мъдрите.

— Тръгваш ли? — Беа подава главата си над лавината хартии и ме поглежда с недоверие. — Вече?

— Имам вечеря с Лари Голдстийн в „Кларидж“ — напомням й аз.

Тя се плясва по челото.

— Разбира се — поклаща глава, а после ми се усмихва широко.

— Успех! И не забравяй да си поръчаш шоколадови профитероли^[1].

Пристигам в хотела, оставям колата на валето и бързо се качвам по парадните стълби. Униформеният портиер ми отваря вратата и аз му се усмихвам с благодарност. Божичко, харесвам „Кларидж“. Сигурно е най-хубавият хотел в Лондон. Винаги съм си мечтала някой ден да

отседна тук. Една вечер, когато бяхме излезли с Майлс на някакво парти в Уест Енд, му предложих да си наемем стая в хотела, но той ме погледната така, сякаш му предложих да гълтне огън. Защо, за бога, да харчим цяло състояние за една вечер в хотел, когато живеем само на няколко мили от там? А всъщност идеята не беше просто да отсядаме в някакъв хотел, но както и да е...

Малко съм подранила, така че пресичам просторното мраморно фоайе и се запътвам към рецепцията, където две великолепно гримираны момичета отговарят на телефоните и дават информация за гостите.

— Здравейте, имам среща с мистър Лари Голдстийн.

При споменаването на името му двете момичета се споглеждат бързо.

— А, да, мистър Звездна усмивка — казва едното, усмихвайки се любезно. Прекалено любезно. Някак си оставам с впечатлението, че моят домакин не е най-популярният гост на хотела. — Ще позвъня в стаята му. Вашето име, моля?

— Шарлот Мериуедър от агенция „Мериуедър“ — казвам по навик.

— Един момент, ако обичате.

Докато рецепционистката звъни в стаята, аз се разхождам във фоайето и се опитвам да успокоя нервите си. Няколко добре облечени гости на хотела минават покрай мене, а в ъгъла русокос мъж със слънчеви очила говори по телефона. Прилича на Даниел Крейг. Всъщност мисля, че наистина е Даниел Крейг! Обхваща ме силно вълнение. Божичко, почакай само да кажа на Майлс! Истински, жив 007! И е великолепен. Макар че, разбира се, Майлс не харесва Даниел Крейг. Според него русокос Джеймс Бонд си е жива перверзия...

Мъжът се обръща с лице към мен. О, не е той.

— Мис Мериуедър?

— Да! — откъсвам се от мислите си и поглеждам към рецепционистката.

— Мистър Голдстийн закъснява малко, затова ви кани да се качите за едно питие преди вечеря в стаята му.

Сърцето ми забива учестено.

— В стаята му?

— На третия етаж. Номер 35. Асансьорът е във ваше дясното.

Мамка му! Това е. Няма къде да избягам. Стискам нервно чантата си и се запътвам натам, където ми сочи момичето. Дланите ми започват да се потят и след като вратите се отварят и влизам в асансьора, ме обхваща силно беспокойство. О, хайде, Шарлот, казвам си решително. Стегни се. Не се притеснявай. Той просто е вежлив и гостоприемен.

Вратата се отваря и тръгвам по сумрачно осветения коридор към неговата стая. Нервно подръпвам полата си надолу, прибирам косата си зад ушите и почуквам на вратата му. Отвътре се чуват стъпки.

Внезапно си представям Лари Голдстийн, който ми отваря, облечен в копринен халат.

О, стига!

Вратата се отваря и събирайки цялата си решителност, слагам професионалната усмивка на лицето си.

— Здравейте, доктор Голдстийн...

Само че не е доктор Голдстийн, а жена с перхидроленоруса коса, облечена в яркорозов лъскав анцуг, държаща в ръце малко кученце. На пръв поглед изглежда на двайсет и пет–трийсет години, но вглеждайки се по-добре, разбирам, че е по-възрастна. Макар да не съм много сигурна откъде съм сигурна. Това е една от онези странини ситуации, в които няма видими белези за стареене — няма бръчки, нито торбички под очите, а шията ѝ е перфектно опъната, — и въпреки това някак е очевидно, че тази жена е почти на шайсет.

— Ти трябва да си Шарлийн! — провиква се тя и ми отправя сияйно бяла усмивка а ла Лари Голдстийн.

— Шарлот — поправям я аз и се опитвам да не я зяпам прекалено втренчено.

— А, добре. Хайде, влизай — казва блондинката, размахвайки под носа ми боядисаните си в крещящо ярък цвят пръсти.

Последвам я вътре, а междувременно умът ми се лута насам–натам. Какво става? Къде е Лари Голдстийн? Очите ми минават по цялата стая, изпълнена със стари изискани мебели и украсена обилно с цветя и разпръснати навсякъде пликове — „Гучи“, „Прада“, „Диор“...

— Извинявам се, не са ни запознавали...

— О, харесвам този британски маниер на официалност — смее се жената. След това гушва малката си кожена топка с едната си ръка и

ми протяга другата — украсена с диамантени пръстени, — за да се здрависаме. — Аз съм Синди, съпругата на Лари.

Съпругата на Лари Голдстийн? Да, това обяснява усмивката. Две на цената на една, осъзнавам, гледайки я все още с изумление, да не говорим и за огромното облекчение, което изпитвам в момента.

— Двайсет и пет години сме вече заедно — усмихва се гордо Синди.

— Поздравления.

— Виждам, че сте изненадана — тя оправя косата си и после пак се усмихва. — Поне повечето хора са, когато им кажа.

— О, ясно, защото той не носи халката си.

— Не, защото не изглеждам достатъчно възрастна — казва рязко тя. — Лари не носи пръстен, защото е козметичен стоматолог. Ръцете му са неговите инструменти.

За щастие преди нещата да станат по-неловки, вратата на банята се отваря и Лари излиза сред облаци пара, като супер герой, появяващ се от някакъв водовъртеж. Наконтен и миришещ силно на афтършейв, той говори високо по телефона... „Да, Роджър, получих факса. Дизайнът изглежда страховито...“ Вижда ме и ми помахва с ръка. „Да, моята пиар агентка току-що дойде, така че ще я запозная с идеите и ще я въведа в нещата. Добре, до утре.“ Затваря телефона и насочва вниманието си към мен.

— Здравей, извинявай за това — усмихва ми се сияйно и не изглежда никак разкайващ се. — Е, виждам, че двете сте се запознали.

Отива при жена си и я прегръща. И двамата се усмиват, сякаш ще ги снимам: Синди, Лари и кучето. Напомнят ми на онези официални снимки на американския президент и първата дама.

— Синди пристигна онзи ден, за да бъде с мен. Иска да разгледа забележителности, да напазарува.

— О, харесвам вашата „Бонд стрийт“ — въодушевява се Синди.

— И „Харолдс“!

От интонацията й разбирам, че това, което казва, са похвали, но не е много лесно да се досетиш за настроението й, защото от многото ботокс всъщност лицето й не се движи.

— Това е най-добрият мол, в който някога съм била! Много по-добър от „Мейсис“.

— Всъщност не е точно мол... — започвам аз, но тя не ме оставя да довърша.

— И този египетски ескалатор! — Синди повдига престорено нагоре очи в знак на възхищение. — Кой може да си помисли, че са имали ескалатори в пирамидите! Казах на Лари: „Не е ли невероятно? Преди толкова много години...“

Поглеждам я с изумление. *Тя не може да мисли, че... Може ли?*

— Мартини?

Обръщам се ивиждам Лари с шейкър в ръка.

— О, любимото ми питие — провиква се Синди със сияещо лице. Което е невероятно постижение, под целия този грим. — Шарлийн?

— По-добре, не.

— О, разбирам. Дванайсетте стъпки? — Синди потупва носа си заговорнически.

Не разбирам за какво говори и я поглеждам въпросително.

— Няма страшно — снижава тя гласа си, сякаш някой може да ни чуе. — Всичките ни приятели са минали през това. Всъщност нас скоро казвах на Лари, че и той трябва да се запише в програмата. Имат страхотни постижения.

— О, не — най-накрая схващам какво има предвид и поклащам глава. — Просто съм с кола.

— Всички казват така — усмихва се Синди и поема мартинито, което Лари ѝ подава.

— Не, аз наистина съм с кола тази веч...

Мисис Голдстийн обаче не ме оставя да довърша.

— Не се притеснявай. Тайната ти е на сигурно място при нас — допира пръст до напълнените си с колаген устни и прошепва: — Ние с Лари сме самата дискретност.

— За Шарлийн без вино — тя е от „Анонимните алкохолици“ — Синди буквально се провиква към сервитьора, който се върти около масата ни с бутилка каберне совиньон, и слага закрилнически ръка върху чашата ми.

— Всъщност не съм...

— Всичко е наред, скъпа. Няма нужда да обясняваш — шепне тя, но успява да го направи доста гръмко, и потупва ръката ми.

Това е. Предавам се. Казвам се Шарлийн и съм алкохоличка.

След два тура с мартини в стаята се преместихме в ресторант на първия етаж. Синди настоя да вземем Фуфу, нейната миниатюрна чихуахуа, и след пререканието с управителя — „Тук не са позволени кучета, мадам!“ „Фуфу не е куче, тя е моето бебче!“ — все пак ни е позволено да отидем до масата ни, при изричното условие „бебчето“ да не напуска скута на мама.

— И така, както казах, наистина искам да чуя мнението ти за новото място, което ще изберем за първата клиника „Звездна усмивка“ в Англия — казва Лари Голдстийн, слагайки една папка на масата пред себе си.

— Да, разбира се — отвръщам аз облекчена, че най-накрая сме се захванали с работа.

— Току-що получих факс от дизайнерите си в Ел Ей и Лондон за интериора на клиниката. Мислим за нещо... органично, за една напълно нова концепция — много модерно, минималистично,екси и същевременно снабдено с последните научни технологии. Нещо тип „Барбарела“^[2] среща „Главната болница“^[3].

— Да, разбирам — кимам, макар да ми е малко трудно да си представя картинката.

— Очевидно с това цялостно преобзавеждане се ориентираме към дата за откриването някъде в края на есента, но ако сме по-реалистични, може би трябва да мислим по-скоро за декември.

— Но това е чудесно — въодушевявам се аз. — Ще можем пълноценно да използваме времето, за да изградим една вълнуваща и интересна кампания, да направим хубав профил на теб и клиниката тук, в Англия. На едно изключително високо ниво — добавям, виждайки, че лицето му потръпва. — Ще представим марката „Звездна усмивка“, ще направим списък с евентуални клиенти, ще включим някои знаменитости, ще създадем наистина...

— Точно така — казва той и изглежда доволен.

— Каза, че може би ще имаш нужда от мнението ми за мястото на клиниката...

— Ами, имаме няколко предложения, за които в момента преговаряме — всичките са на „Харли стрийт“ — взема един лист от папката и ми го подава.

— Естествено — отбелязвам, докато гледам листа. Това е етажно разпределение на два офиса заедно със снимки и архитектурни скици.

— Да, разбирам. И двете пространства са големи и разполагат с помещението, които са ти нужни.

— Да, да — кима Лари и си налива вино.

— И, разбира се, „Харли стрийт“ е престижна улица, прочута по цял свят с най-добрите медицински практики.

Лари Голдстийн ме възнаграждава с усмивка на задоволство.

— Според моите „шпиони“ точно от това местоположение имаме нужда, за да постигнем резултати тук.

Колебая се.

— Но ако ми позволиш да кажа, смяtam, че е малко... — правя нарочно пауза.

— Давай!

— Старомодно.

— Старомодно! — до този момент Синди просто гали Фуфу и пие вино, но при тази дума направо подскача от стола. Като вампир току-що надушил миризмата на чесън.

Лари сбръчква вежди и ме поглежда съредоточено.

— Но на мен ми казаха, че това е най-доброто място — протестира той.

— Да, зависи от това какво имаш предвид под „най-добро“ — казвам бързо. — Клиентите, към които се стремиш, искат да знаят, че ти не просто си най-добрият. За тях ти трябва да си най-сензационният, най-авангардният в бранша си.

Лари наостря уши, когато споменавам „най-авангардния“.

— Ти не си просто световно прочут козметичен стоматолог — продължавам да лаская егото му, като ръся комплименти наляво и надясно, и в центъра. — Да избереш марката „Звездна усмивка“ не означава просто да се подложиш на някаква медицинска процедура, това е избор на стил на живот.

Клиентът ми започва да кима в знак на съгласие, ъгълчетата на устата му се повдигат одобрително леко нагоре.

— А повечето хора не желаят да похарчат хиляди за зъболекар. Британците не харесват зъболекарите, направо имаме фобия от тях.

Голдстийн потръпва леко.

— Да, забелязах.

— Да отидем на зъболекар не е в челните места на списъка със задачите ни, затова трябва да го превърнеш в нещо привлекателно,

нещо, към което да се стремят...

— Като например?

— Ами, трябва да ги накараме да възприемат процедурите в „Звездна усмивка“ не като посещение при зъболекар, а като... най-новата чанта или обувки на марков дизайнер, или като нов модел кола. Тогава ще ги спечелиш и ще бъдеш победител.

— Победител... — повтаря одобрително Синди от другия край на масата. — Всички искаме да бъдем победители в живота, нали? Както когато ходиш в Лас Вегас, скъпи...

— Какво всъщност ми казваш? — пита Лари, пренебрегвайки репликата на жена си и вперил острая си поглед в мен.

— Смятам, че трябва да избереш по-модерно местоположение — казвам откровено. Рискувам да го обидя, като изказвам несъгласие с мнението му, но, по дяволите, нали за това ми плаща? — Затова ти трябва ефектен, по-модерно звучащ адрес. Някъде, където знаменитостите искат да бъдат снимани, вместо да се опитват да се измъкнат дегизирани от кабинетите на лекарите на „Харли стрийт“.

— Хъм, мисля, че си права... — отвръща Лари замислено. Внезапно сякаш се съживява, вади „Ай-фон“-а си и започва да набира. — Ще се обадя на хората си веднага.

Супер, мисля си аз с вътрешно задоволство. Чувствам се, сякаш съм получила потупване за благодарност по рамото. Тази среща върви чудесно.

— Е, смятате ли да посетите и други места, докато сте тук? — обръщам се към Синди. Изпитвам известно съжаление към нея, защото я изолирахме от разговора. Но пък тя изглежда напълно щастлива, забелязвам, гледайки я как командва сервитьора да й напълни отново чашата. Хората, които мислят, че американците не пият, явно не са срещали Синди.

— Ами, мислихме да отскочим до Париж — казва тя с лъчезарна усмивка.

— О, да, може да ползвате влака Евростар. От станция „Сейнт Панкрас“ се стига само за два часа и половина.

— Но после казах на Лари: „Защо да си губим времето? Нали видяхме Айфеловата кула във Вегас.“

Поглеждам я неразбиращо.

— Извинявай, Вегас ли каза?

— Да, естествено! — тя се намръщва, сякаш съм пълна глупачка.
— Там имат купища градове: Париж, Ню Йорк, Венеция... Возихме се на гондола. Беше страхотно! — отпива от шампанското си и ме съветва: — Трябва да отидеш някой ден.

— Ъъ..., да, може би — отговарям неуверено.

— Е, ще поръчвам ли? — предлага Лари Гордстийн.

— Разбира се — казвам бързо и отварям менюто си, за да се скрия поне за малко зад него.

[1] Топчета или розички от парено тесто, пълни с крем. Еклерите са вид профитероли. — Б.пр. ↑

[2] „Барбарела“ — футуристичен филм от 1968 г. с Джейн Фонда, прототип на новия стил cyberspace. ↑

[3] „Главната болница“ — сапунен американски сериал по тв канала ABC, който се излъчва от 1963 г. досега. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато се прибера вкъщи, вече беше станало десет часът. Оставям чантите си в коридора и захвърлям обувките си. Краката ми са направо смазани. Вече на бос крак се замъквам жива-умряла в дневната, отпускам се на дивана и включвам телевизора. Искам да позяпам само десетина минути, преди да се заема отново с документите, които си нося от офиса. Поне така се успокоявам, докато се изтягам на възглавничките с дълбока въздишка.

Божичко, колко съм изтощена! Почти не съм спала миналата нощ. Както и нощта преди нея, и тази преди нея... Вчера почти цялата нощ гледах снимки. Като стана дума... Поглеждам към кутията със старите ми снимки, който е все още на килима в центъра на стаята, както и към разпилените снимки наоколо. Нямах време да ги прибера тази сутрин, защото както обикновено бързах, но би било хубаво да го направя сега, преди идването на жената, която ми чисти, утре сутринта.

Харесва ми, че си имам чистачка. Това е едно от хубавите неща, които се появяват, когато станеш по-стар и по-състоятелен — лукса да можеш да си позволиш собствена чистачка. Иронията обаче е в това, че обикновено чистя сама къщата си заради моята чистачка, защото не искам тя да си мисли за мен, че съм мърлячка.

Надигам се от дивана и се заемам да прибирам снимките, когато моят „Блекбъри“ зазвънява. Поглеждам екрана. Беатрис е.

— Е, взе ли си профiteroli? — питат веднага тя, без да поздрави.

— Какво?

— За десерт?

— Ъъ..., не, пихме само зелен чай.

— Само чай? — възклика тя. — О, какъв срам! Еклерите в „Кларидж“ са толкова вкусни.

Поглеждам часовника си.

— Беатрис, обаждаш ми се да си поговорим за десерти или има и друга причина? Защото е доста късно.

— О, не, извинявай — казва тя задъхано. Една от особеностите ѝ е, че винаги звучи задъхано, дори когато е седнала. — Исках да разбера как е минала срещата с Голдстийн и ако имаш нужда от някакви данни или нещо друго за утре сутринта.

Нетърпението ми преминава в благодарност. Има асистентки и асистентки. А има редки скъпоценни камъни като Беатрис.

— Мина наистина добре — отвръщам и подпирам телефона между рамото и брадичката си, за да мога да продължа да събирам снимките, докато говоря. — Изглеждаше искрено впечатлен от идеите ми и предложението ми за място на клиниката. Договорихме се да се чуем в понеделник за последни уточнения преди презентацията за медиите.

— Браво! — чурулика тя. — Искаш ли да проверя графика ти и да ти кажа кога си свободна за среща с него? Точно пред мен е...

Както казах, Беатрис приема работата си да следи графика ми много сериозно.

— Да, супер.

Връщам се пак при снимките. Божичко, толкова са много, а още не съм прегледала всички албуми, мисля си аз, хвърляйки поглед на тези в лявата част на кутията. Вземам два от тях напосоки и ги разгръщам лениво. Чакай малко, какво е това? Единият е по-малък и с кожена подвързия. Отварям го и виждам, че не е пълен със снимки, а със страници, изписани с моя почерк. О, това всъщност е един стар дневник. А ето и още.

Изваждам ги и поглеждам датата в началото на страницата — 1997 година. Сърцето ми забива силно. Писала съм го, когато съм била на двайсет и една години.

— Така, в девет имаш конферентен разговор с хората от „Клауд Найн“, за да обсъдите новата им серия ароматни води. В десет имаш среща на кафе с Кати Проктър, журналистката. След това в единайсет имаш уговорка с...

Докато Беатрис продължава да рецитира графика ми, аз се зачитам в дневника си отпреди десет години. Ето какво съм писала в самото начало, когато се преместих в Лондон — 23 февруари 1997 година. Очите ми минават по редовете с описание на офиса, началника ми, срещата с Неса...

Висока и руса и пуши цигари, облегната на стената на офиса отвън. Изглежда суперяка мадама, но и малко уплашена. Каза ми, че името ѝ е Ванеса, „което е измислено от Джонатан Суифт специално за пътешествията на Гъливер“. Надявам се, че ще се сприятелим.

Усмихвам се сама на себе си и обръщам на страницата с днешната дата. Какво ли съм правила на този ден преди десет години? Намирам мястото:

Толкова е вълнуващо! Цял ден не мога да си намеря място!

Ха! За какво ли съм се вълнувала толкова?

Цяла седмица чаках да чуя бандата и беше супер!
„Психясалите гении“ са невероятни!

Я чакай малко.

Изтръпнала, поглеждам отново първата страница. Ходила съм да слушам „Психясалите гении“? Не може да бъде, това става чак в събота. Пак проверявам датата. Да не би да съм я прочела грешно? Не, със сигурност е днешната дата: 23 август.

— Хъм, това не може да е вярно — мърморя аз, вперила очи в страницата.

— Какво не може? Идвам бързо на себе си.

От отсрецната страна на телефона Беатрис протестира.

— Трябва да можеш! Вече потвърдих срещата ти за три следобед.

— О, не, не говорех на теб. Просто гледам един свой стар дневник и датите са различни. Сигурно съм се объркала.

— Но те са различни — напомня ми Беа с вече спокоен глас. — Календарите са различни всяка година, сещаш се, нали?

О, господи, естествено! Такава глупачка съм. Как не се сетих за това?

— Грегорианският слънчев календар е аритметичен — продължава тя методично. — Дните в него са групирани в отделни единици от време, на основата на години от по 365 или 366 дни. Сълънчевият календар се повтаря на всеки 146,097 дни, които правят точно 400 години или, казано другояче — 20 871 седмици.

— Ммм, така ли? — отговарям разсеяно, гледайки календара на компютъра си. Днес е четвъртък, но преди десет години е било събота. Което означава... Изведенъж ми просветва: групата на Били Романи ще свири днес. Мамка му!

— От тези 400 години има 303 — т.нар. обикновени, които са с по 365 дни, и 97, които са високосни — с по 366 дни. Така се получава една допълнителна година от точно 365,2425 дни, или 365 дни, 5 часа, 49 минути и 12 секунди.

Беатрис говори някакви неразбрани неща, но аз вече не я слушам. Вперила съм очи в края на страницата. Защото там с големи букви и с четири, не пет удивителни виждам думите, от които се опасявах:

Спах с Били Романи!!!!

Поемам си дълбоко дъх и забравям цялото си благоприлиchie. Мамка му! Сега вече се прецаках. Напукаха ми го. Като се замисля, наистина така си беше. Цяла нощ.

— Шарлот? — чувам притеснения глас на Беатрис. — Всичко наред ли е?

Не, нищо не е наред. На път съм да направя огромна грешка. Ще оплескам нещата за дълго.

— Да, разбира се, добре съм... — казвам, докато мисля за съвсем друго и гледам часовника си. Може би още не е късно. Може би ще успея да го спра. Хвърлям дневника на пода и ставам от килима. — Трябва да вървя.

— Да вървиш?

— Ъъ..., да — поколебавам се какво да ѝ обясня. Чувам музиката от телевизора и поглеждам към экрана. — Започва „Топ дизайнер“ с Хайди Клум, напоследък е любимото ми шоу.

— О, така ли? Ами, добре. Ще се видим утре.

— Лека вечер — затварям телефона и се оглеждам за ключовете на колата си. Ето ги! Вземам ги от масичката, откривам и дистанционното и изключвам телевизора.

Забравете шоуто „Топ дизайнер“.

Време е за шоуто „Топ прецакване на задници“.

Макар да казах, че съм голям фен на „Психясалите гении“, не си спомням нито една тяхна песен. Нито ред, нито мелодия. Което е странно, защото все още помня текста на песента на „Бъкс физ“, „Making Your Mind Up“, въпреки че бях на не повече от пет години, когато те спечелиха „Евровизия“.

Сигурна съм обаче, че когато тази вечер ги видя на сцената, всичко ще си дойде на мястото. Така се убеждавам, докато карам по отклонението. Внезапно ме обхваща неочеквано вълнение. Не си спомням откога не съм ходила да слушам банда на живо. А, не, сещам се. Ходих на концерт на „Разрешително за купон“, група, която прави всички парчета от филмите за Джеймс Бонд.

Връщам се мислено към въпросната вечер преди няколко месеца. Майлс беше взел билети. Той е голям фен на Джеймс Бонд. Чел е всички книги на Ян Флеминг десетки пъти и може да разкаже сюжета на всички филми. Това направо ме побърква, освен ако сцената, която разказва, не е свързана с Даниел Крейг — за предпочитане, когато той е по бански. Мога да го съзерцавам постоянно. Според Майлс обаче един истински фен турист на 007 трябва да предпочете Шон Конъри.

Както и да е, харесвам Шърли Беси, когато пее „Goldfinger“, но позастаряващото трио от Манчестър, което свири само на кейборд, а след изпълнението им в програмата е предвидено светлинно шоу, ми дойде малко в повече. Големият им финал беше с „Nobody Does It Better“ („Никой не го прави по-добре“), което си беше чиста лъжа: дори и аз мога да го направя по-сполучливо от тях. Дори и папагалът на пралеля Мари ще се справи по-добре. Разбира се, не споделих мнението си с Майлс.

Не исках да нараня чувствата му, затова постоянно му повтарях колко прекрасни са изпълнителите.

За нещастие това имаше неочеквани последици, защото Майлс ми купи тухен диск — „Нали ти харесаха толкова много!“. И сега ми се налага да ги слушам винаги, когато пътуваме заедно с колата ми.

Карам по същия път като вчера и поемам по страничната улица. За щастие е късно и няма много трафик, така че не ми отнема много време. Паркирам пред „Уелингтън“. Когато изключвам двигателя, чувам тътена, идващ от бара.

О, майчице! Внезапно вълнението, което изпитах по-рано, се замени с ужасяващо силен пристъп на тревога. В съзнанието ми за секунда се появи картина от миналото: младото ми Аз в сумрачния клуб, пълен с цигарен дим, на фона на оглушителната музика, звучаща от усилвателите. Може би идването тук не беше чак толкова добра идея. Може би съм изтрила от паметта си песните на „Психялите гении“ напълно основателно.

Събирам цялата си вътрешна сила, за да продължа. Не мога да се върна сега. Дошла съм тук заради себе си, напомням си. За Лоти, двайсет и едно годишното момиче, което бях преди. И което в момента е в този бар на път да бъде свалена и после съкрушена от Били Романи.

Освен ако не я спася.

Стягам се и бавно отварям вратата на колата. Когато стъпвам на тротоара, чувам вече по-ясно глухия тътен на барабаните, съпроводен от някакво странно виене, което определено не прилича на нещо, което човек може да възпроизведе. Добре де, не звучат много приятно, но със сигурност не могат да бъдат по-ужасни от „Разрешително за купон“, успокоявам се сама, докато тръшвам вратата и се запътвам към бара. Освен това преди бях фен на тази група, нали? Музикалният ми вкус не може да се е променил чак толкова. Сериозно, колко зле може да бъде?

Зле.

Много зле.

Направо ужасно.

Бутам вратата на „Уелингтън“, за да вляза, и отвътре ме бълска невероятен шум. Божичко, възможно ли е това да е музика?

— Супер, ти успя!

Докато за секунда съм застанала неуверено на входа и се колебая дали да продължа, Лоти ме забелязва и се втурва към мен. Носи в ръка пинта сайдер и е облечена в едни от онези ластични клинове, които правят краката ѝ да изглеждат като обвити в найлонови пликове. Боже, за тези бях забравила. Отбелязвам си мислено да добавя и този чифт и вид в списъка „какво да не нося“. Обаче трябва да призная, че фигурата ѝ си я бива, изненадвам се аз.

— Здрасти. Извинявай, че закъснях, но...

— Почти пропусна свиренето — провиква се тя нетърпеливо и пъха билета в ръката ми. — Хайде, сега ще свирят ънплъгд версията на някои от парчетата си.

Изведнъж става много по-тихо, явно групата прави пауза. Лоти ме хваща за раменете и ме насочва към малкото помещение в задната част на бара. Тук няма места за сядане и е тъпкано с хора. Тя си проправя път през тълпата към импровизираната сцена. „Психясалите гени“ са изчезнали от подиума и там е оставен само един стол и микрофон.

— Значи харесваш тази група, така ли? — питам вперилата жаден поглед в сцената Лоти, след като вече сме заети предните позиции.

— Ами, всъщност си падам по вокала им, Били Романи — признава тя и отпива от сайдера си.

Отпред настъпва някаква суматоха.

— О, божичко, връща се! Той се връща — шепне развлнувано Лоти.

Гърлото ми се свива. Изпитвам някаква странна смесица от трепетно очакване и страх, че ще го видя отново. След всички тези години почти не си спомням как изглеждаше, но за да бъда честна, трябва да призная, че съм запазила спомена за неясното за самата мен страстно и похотливо желание, което изпитвах тогава. Колкото и да се опитвах да го забравя през всичките тези години.

В суматохата ме избутват зад Лоти, но тя е с ниски обувки, каквите носех преди, а аз в момента съм с високи токчета, така че съм малко по-висока от нея и мога да виждам над главата ѝ. В стомаха ми пърха цяло ято пеперуди. Всеки момент ще го видя отново и нямам представа как ще се почувствам.

И тогава, внезапно, той се появява на сцената със своята китара. Висок е около метър и осемдесет и, разбира се, е облечен в черно от глава до пети. Сяда на стола и отпива небрежно от бирата си, преди да започне да свири.

Не изпитвам абсолютно нищо.

Зяпам го с изумление.

Това ли е той? Това ли е мъжът, по когото бях полуудяла? Очаквах да изпитам някаква изключително силна емоция — желание, тъга, гняв, нещо, — но вместо това има просто огромно разочарование. Някога ми се струваше толкова гордина,екси, а сега...

— Той носи кожени панталони — прошепвам на Лоти и усещам, че неочеквано и за самата мен съм леко развеселена. Последното нещо, което си мислех, е, че ще ми се стори забавен, но той изглежда като пълен идиот и наистина ми става жал за него! — И то пътно прилепнали! — изсумтявам аз. Ха! Това със сигурност ще я отврати.

— Знам — кима тя с ококорени от възхита очи. — Ексси е, нали?

Гледам я с недоумение. Не очаквах такава реакция. Защо не му се подигравам? Защо не се дразня? Да подхвърля някакъв майтап за Майкъл Флетли? Може ли...? Може ли наистина някога да съм си падала по мъж, носещ кожени панталони!

И с кръст на кожена каишка, провесен на гърдите му, забелязвам с ужас. Бутам бързо Лоти с лакът и соча към него.

— Виж кръста му!

Някой обаче ме блъска и ръката ми се свежда по-надолу, в една друга част на тялото му, а явно заради шума Лоти чува друга дума с „к“ и объркането става пълно.

— О, ръцете долу, той е мой — кикоти се тя.

— Не, искам да кажа, че... — опитвам се да кажа, но съм прекъсната от мъжки глас.

— Това е песен, която написах за тази луда въртележка, наречена живот — Били Романи се обажда провлачено и дрезгаво по микрофона; очите му са сведени надолу, сякаш му е неудобно да бъде под светлината на прожекторите.

О, моля те, той се срамува толкова, колкото и Парис Хилтън, мисля си аз, докато Били затваря очи и започва да пее, стене и вие

прочувствено с цяло гърло, отново и отново. И така, докато най-накрая — след два биса?! — свършва и с благодарност към вселената последвам Лоти в главното помещение на клуба, за да се отпусна на безопасно място.

— Ето там — сочи Лоти няколко свободни места, към които моментално се устремяваме.

Пфу. Изпитвам невероятно облекчение. Е, това се оказа лесно. Сега тя трябва само да довърши питието си, а после можем да си тръгнем заедно и всичко ще бъде зад гърба ни.

— Дами, това място свободно ли е?

По дяволите, прибързах със заключението.

И двете светкавично вдигаме глави нагоре и виждаме Били, застанал точно до нас, усмихвайки се лениво. Преди тази усмивка можеше да ме разтопи, а сега се чувствам, сякаш съм направена от супертефлонов материал или нещо подобно.

— Да!

— Не!

И двете се провикваме едновременно. Лоти и аз. След това се споглеждаме. Тя ми прави гримаса тип „Какво правиш, по дяволите?“ и ме гледа отчаяно. Внезапно ми дожалява за нея. Да, сега той не ми влияе по никакъв начин, но някога си падах страшно по него.

— Не... никой не седи тук — оставям я да каже въодушевено.

Гледам я как му се усмихва неуверено и направо мога да почувствам копнежа ѝ. Божичко, наистина много, ама много съм го харесвала, нали? Мога да го видя в очите си — това отчаяно желание да ме хареса и той.

И в един кратък миг си спомням всичко. Онова зашеметяващо удоволствие, което изпитах през нощта, в която бяхме заедно. Беше невероятно. Наистина смятах, че той е Мъжът. И след това последва бездънната болка, когато разбрах, че не е. Но когато бях по-млада, така или иначе, се надявах и разочаровах за толкова много неща. Повечето от които пълни глупости, мисля си аз, докато гледам Били и се чудя какво, по дяволите, съм видяла в него по онова време. Господи, ако тогава само знаех това, което знам сега...

— Супер — той обръща стола, прекрачва го и се обляга на облегалката.

Очите ми пробягват по разкопчаната му до пъпа риза и по разпятието на врата му, което лежи на гладките му, обезкосмени гърди. Поглеждам отново към Лоти, надявайки се да видя как повдига подигравателно вежди или пък да споделим съзаклятнически кикот, но не, очите ѝ са изпълнени с копнеж — както мъжете гледат новия брой на списание FHM.

— Аз съм Били — той протяга ръка и виждам сребрист блясък сред задимената стая. О, божичко, това да не би...? Вглеждам се по-отблизо. Точно когато си мислех, че след кожените панталони и разпятието няма накъде да стане по-лошо, то става. Били носи пръстен с череп и кръстосани кости.

— Аз съм Лоти.

— А аз съм Шарлот — казвам аз и стискам ръката му, преди Лоти да успее дори да протегне своята. Разтърсвам я малко по-силно и по-продължително, отколкото е необходимо.

— Ъъъ, здраво ръкостискане имаш — отбелязва той, след като най-накрая го пускам. — Почти ми счупи пръстите.

Както ти счупи, не, направо разби сърцето ми, изкушавам се да отговаря, но се въздържам и просто казвам:

— Майчице, така ли?

Били размърдва пръстите си и се обръща към седящата до него Лоти, която го гледа с обожание.

— Е, какво ще кажеш за свирнята?

— Беше страхотно! Ти си върхът! — въодушевява се тя и после, притеснена от това, което е казала, веднага се изчервява.

Супер! Възможно ли е да бъда още по-задръстена?

Били Романи се усмихва доволно, отмята назад падащата небрежно на челото му черна коса и се навежда по-близо така, че лицето му да се види ясно на мъждивата светлина. Той е такъв, какъвто си го спомням: високи остри скули, тъмни влажни очи, плътни и съвършено извити устни. Трябва да призная, независимо от кожените панталони и нелепите бижута, все още е най-секси мъжът, когото съм виждала.

Което, разбира се, от само себе си го превръща в пълен задник.

— Радвам се да го чуя, защото в момента работим в студио по новия си албум и се опитваме да запишем някои нови парчета. Ще бъдат наистина много диви. Напълно нов стил. Супернеобичайна

комбинация — духовното среща физическото, което среща метафизическото.

„Духовното среща физическото, което среща метафизическото“?
Изсмивам се. Може да омагьоса Лоти с тази абсолютна глупост, но
вече не може да хване и мен.

Само дето той не ми обръща никакво внимание. Внезапно се превърнах в грозната приятелка, която служи за параван на красивата, защото Били се е концентрирал изцяло само върху Лоти.

— Някой казвал ли ти е някога, че имаш невероятно дълги
мигли? — пита я той, взирайки се изпитателно в нея.

Нарича се спирала, тъпак такъв, мисля си аз, но моето по-младо
Аз само се хихика флиртаджийски.

— И ухаеш прекрасно.

Поглеждам го невярващо. Ей, това не ми го е казвал. Не го е
казвал!

— Благодаря.

О, не мога да повярвам, че Лоти се връзва на това.

Всъщност не съм се „вързала“, осъзнавам, гледайки я как си
играе с къдриците си като в реклама за шампоан. Направо съм свалена,
срутена и паднала в краката му.

Червената лампичка започва да свети ярко в главата ми. Мамка
му! По-лошо е, отколкото си мислех. Имам предвид, виж ме само! Аз
съм абсолютен лапнишаран. Слушам звънкия момичешки смях и
гледам как накланям тялото си към него. Кълна се, само след минута
сигурно ще се отъркам в гърдите му. Точно така. Ще се отъркам.

А дори още не сме и на първа среща! Честно, Шарлот
Мериуедър, какви ги вършиш? Нямах представа, че преди си била
толкова лесна.

— Е, имаш ли си приятел?

О, по дяволите! Трябва да направя нещо. И то бързо. Но какво?
Паникьосана съм и отчаяно се опитвам да измисля нещо, когато с
ъгълчето на окото си виждам как ръката му се плъзга по коляното на
Лоти и преди да се спра...

— Ей!

„Без да искам“ ритам масата и наполовина изпитата халба със
сайдер на Лоти пада и се разлива в скута му. Двамата веднага се
разделят и той скача от стола си.

— Ооо, толкова съм непохватна! — извинявам се притеснено аз. Повярвайте, трябващ да стана актриса. За това изпълнение щях да спечеля „Оскар“.

— Няма проблем — казва той и се усмихва престорено.

— Имам кърпичка — Лоти вади кърпичка от чантата си и започва да чисти ската му усьрдно, докато Били се мръщи на локвичката сайдер, събираща се в краката му.

— Хей, можеш ли да почистиш това? — провиква се към бармана, който събира чаши от съседната маса.

— Моля?

Човекът се обръща и виждам бармана от предишната вечер.

— О, божичко, не, аз ще го направя, вината беше моя — започвам аз, но Били Романи ме спира.

— Това си е негова работа — заявява небрежно. — Нали, човече? Забелязвам, че барманът стиска зъби леко.

— Точно така — младежът се усмихва любезно, взема парцал и попива петното. — Инцидент, а? — питат той, забелязвайки, че го гледам.

— Ъъ... да, точно така — потвърждавам бързо и усещам как руменината избива по бузите ми. Никога не съм можела да лъжа добре.

— Искаш ли друго питие?

Обръщам се към Били, който отново разговаря с Лоти. Вече съм набрала инерция и нищо не може да ме спре. За успешното осъществяване на операция „Топ прецакване на задници“ е нужна подебела кожа.

— Да, моля — отговарям светковично преди Лоти. — Искам водка с тоник. — Не че ще пия, с кола съм, но ако има едно нещо, което съм научила през годините, то е, че няма нищо по-омразно за мъжете от това да купуват питие на приятелката параван. — И нека да бъде голяма — усмихвам му се мило.

Били ми се усмихва с толкова свити устни, че и игла не би могла да мине през тях.

— А за теб?

Усмивката му към Лоти е такава, че и Лари Голдстийн би се гордял с нея.

— Ъъ... да, сайдер, моля — отвръща почервенялото като домат моето по-младо Аз.

— Веднага се връщам — усмихва ѝ се Били отново и се запътва към бара.

Веднага щом изчезва от погледа ни, Лоти се обръща развълнувано към мен.

— Е, какво мислиш?

Че ще спи с теб, ще ти обещае света и след това ще те зареже, искам да ѝ изкрешя, но както пише в книгата ми „Как да бъдеш добър приятел“ — важно е да бъдеш дипломатичен, когато приятел те попита за мнението ти. А и освен това не ми се иска да ѝ разбивам всички илюзии.

Затова предприемам по-тактичния подход, състоящ се от едно многозначително „хъм“.

— Какво? — поглежда ме стреснато и ужасено тя.

— О, нищо — изсумтявам аз. Което, разбира се, е най-сигурният начин да я накарам да настоява да ѝ кажа.

— Не, моля те, кажи ми — започва да ме придумва Лоти.

Колебая се. Трябва да подкова добре нещата. Искам да я предупредя за този мъж, но не искам тя да си помисли, че го правя, защото аз самата съм си паднала по него.

— Появярай ми, познавам типове като него — не си струва да се занимаваш с такива.

Тя ме гледа, сякаш съм паднала от небето.

— Но той изглежда толкова готин!

— Той си мисли, че е готин — поправям я. — Има разлика. Трябва да излизаш с някой, който те харесва и обича, а не с някой, който харесва и обича само себе си. Човек, който те разбира и познава и който наистина иска да е с теб. — Внезапно си спомням за Майлс и разговора ни за камината. Божичко, защо въобще стана дума за това? Не е нещо особено важно, нали? — Някой, на когото можеш да се довериш и знаеш, че няма да те предаде — добавям бързо. Защото независимо от всички различия, които имаме с Майлс, със сигурност знам едно: че винаги мога да разчитам на него. И това е най-важното.

Лоти кима с разбиране, но мога да видя, че точно в момента не мисли за лоялността и доверието, а за готиния вид на Били Романи и за сексапила му. Знам го, защото на нейната възраст това бяха основните ми критерии, когато става дума за избор на гаджета. Говорейки за това...

— И който не иска да бъде следващият Лиъм Галахер — продължавам, сещайки се за Роб, който спеше с дисковете си на „Оейзис“. После правя бърз преглед на някои от недоразуменията, с които съм излизала. — Освен това не ти трябва алкохолик — това беше Арчи, студентът по право. Скъсах с него, разбира се, но той беше толкова пиян, че май не разбра. — Ето ти един съвет: ако един мъж е толкова пиян, че се срутва на тротоара пред бара, остави му номера на местния клуб на „Анонимните алкохолици“ и го зарежи на мига.

Лоти се разсмива, тънейки в невинно невежество, защото си няма и представа, че всичко това ѝ предстои. Макар че, ако имам късмет тя да се вслуша в някои от нещата, които ѝ казвам, може и да се поучи от грешките ми. Поне се надявам...

— О, да, човекът трябва да има амбиции... — вече съм набрала скорост, а и при мисленото изброяване на бившите съм стигнала до Зак, който живееше на палатка в задния двор на свой приятел. Зак беше дълбоко депресиран и мрачен тип, мразещ обществените ценности, който говореше постоянно за агонията на живота и как е нужно да запазиш личността си непокътната сред този гигантски водовъртеж от безумни страсти. Съгласявах се с всичко, което кажеше, и тайнично желаех и аз да бъда така дълбоко депресирана и мрачна. За нещастие (дали?) бях прекалено повърхностна и накрая винаги си плащах за това. — ... някой с перспективи — завършвам с патос.

— Били свири в група — напомня ми Лоти.

— Именно. Никога не излизай с музикант или със скейтбордист. Тя ме поглежда изненадано и се засмива.

— Не ставай глупава.

— Той ще те нарани, Лоти — предупреждавам я и ставам вече напълно сериозна. Болезнените спомени, които мислех, че съм погребала дълбоко, излизат отново на повърхността и внезапно ме обзема истински страх. — Моля те, стой далеч от него.

— Ей!

До нас отново се появява Били. С празни ръце.

— Помислих си, че може би ще е по-добре да си вземем пиячка от магазина и да отидем на купон в къщата на мой приятел. Ще ходим там с още няколко души. — Гледа само в Лоти, сякаш аз съм невидима.

— Ще бъде супер, ако дойдеш с нас. Какво ще кажеш?

Сърцето ми забива учестено. Това е.

— Е? — Били чака с ръце на бедрата. — Идваш ли, кукло?
Кажи „не“! Моля те, кажи „не“!

— Ами... — Лоти поглежда колебливо съм мен. Мога да усетя терзанието ѝ. От една страна, съм аз, казваща ѝ да откаже, а, от друга, са слабините ѝ, тласкащи я да приеме поканата.

— Всъщност нещо не се чувствам добре — изстрелвам в отчаянието си. Не мога да оставя слабините на двайсет и едно годишното ми Аз да вземат такова важно решение. — Нещо ми се гади. Трябва да отида до тоалетната.

Лоти ме поглежда притеснено.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Ако нямаши нищо против — простенвам немощно. Добре де, малко послъгвам, но нали е в името на моето собствено добро.

— Съжалявам — обръща се Лоти към Били, докато ме прегръща през раменете, — но няма да мога. Благодаря ти.

— Не се притеснявай, някой друг път тогава — свива той рамене, обръща се и изчезва в клуба.

Гледам го как си отива и не мога да се сдържа да не се усмихна. Макар и малка, все пак това е първата ми победа.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Супер! Първото нещо, което махам от списъка си.

На следващата сутрин седя на бюрото в офиса си, разгръщам намачкания лист, на който бях написала съветите си за моето по-младо Аз, вземам дебел черен маркер и с огромно удоволствие зачертавам първото:

В никакъв случай недей да правиш секс с Били Романи.

Доволна съм от себе си. Миналата нощ беше пълен успех. След като Били Романи си тръгна, някак си чудотворно се възстанових. Всъщност десет минути по-късно се почувствах толкова добре, че можех да шофирям и предложих да закарам Лоти до тях. Което донякъде обяснява доброто ми настроение. Другата причина е, че...

— Честит рожден ден!

Вдигам глава и виждам, че вратата е широко отворена и до нея е застанала Беатрис в позата на асистентка на някакъв фокусник. В ръце държи голяма картонена кутия, в която очевидно има нещо сладко.

— Тъй като сме си само двеките, реших да не купувам цяла торта — чурулика тя. Бузите ѝ са почервенели от вълнение. — Вместо това взех тарталети „Ред велвет“ със захаросана глазура. Само почакай да ги пробваш, ще се пристрастиш!

Което всъщност означава: „Помощ! Вече съм пристрастена. Името ми е Беатрис Спенсър и аз съм пристрастена към малки тортички.“

— Не трябваше да си правиш труда! — усмихвам ѝ се с благодарност.

— Глупости! — отвръща Беа и поставя кутията на бюрото ми. — Пропуснала си десерта миналата вечер, така че заслужаваш награда. — Отваря капака и замечтано си поема дълбоко дъх.

— Четири?

— Е, една никога не е достатъчна — казва мъдро тя, докато маха хартиената опаковка.

Изглежда, Беатрис се е превърнала в тортодилър, за да може в буквалния смисъл да засища своя порочен навик.

— Ммм... — въздиша тя в екстаз, заровила устата си в глазурата.

Поглеждам към малките тортички, седящи там в цялата си червена дяволска изкусителност, напоени с мляко, бяла и рафинирана захар, вероятно осквернени и от фъстъци, тъй като са били в близост до някакви сладкиши с фъстъчено масло. Заради всичките си алергии няма никакъв шанс да ги опитам. А и нали се опитвам да се храня здравословно?

Да, но нали не искам да обида Беатрис? Пък и една малка хапчица едва ли ще ми навреди, казвам си аз, и отхапвам предпазливо. А и това е рожденият ми ден...

Да, има доста захар. Мека, сладка маслена глазура и богат, наситен, шоколадов слой. Уау, разбирам защо Беатрис е пристрастена. Не че това ще се случи и с мен, успокоявам се бързо, сещайки се за тренировката ми по-рано тази сутрин. Изпитвам известно чувство на вина и решително оставям тортата в кутията.

— Е, как ще празнуваш тази вечер? — поглежда към мен Беатрис. Връхчето на носа ѝ е покрито със сметана.

— Ще вечерям с Майлс и стари приятели — казвам и отивам гълтка кафе. — Спомняш ли си Ванеса и Джулиан?

— Ами, не... не съм сигурна — асистентката ми слага ръка пред устата си, опитвайки се да се сети, и един от пръстите ѝ случайно докосва носа ѝ. Беа открива сметана, обърсва я и лакомо я облизва от пръста си.

— Ето, виж... — започвам да търся из снимките в компютъра си, докато най-накрая намирам една тяхна.

— О, да, сега се сещам — кима тя. — Той е адвокат.

— Да, така е.

— И е страшно секси — добавя размечтано.

— Харесва ли ти? — поглеждам отново снимката.

Знам, че Джулиан е привлекателен, но е трудно да възприемеш съпруга на най-добрата си приятелка по този начин. Особено когато знам всичко за личните му навици, като използването на машинка за

скубане на космите в носа и оставянето на голяма част от тях по мивката.

— Ако беше свободен, де — отговаря тя припряно, очевидно спомняйки си признанието си за флирта с Патрик, женения тип от спа центъра. — Имам предвид, сега не го смятам за секси или нещо такова — Беа става яркочервена и за успокоение се заема с втората тарталета.

— А къде ще ходите?

— В същия ресторант, където бяхме с Майлс в понеделник.

— Страхотно! Какво ще облечеш?

Интересът на Беатрис към облеклото ми никога не спира да ме смайва. Тя не проявява почти никакво отношение към собствените си дрехи и нас скоро ме попита за името на онова момиче, „на което виждам навсякъде снимки“.

Беше Кейт Мос.

— Роклята ми на „Хлое“, онази със свлечените ръкави, която Майлс ми купи за Коледа. — Е, всъщност това не е съвсем вярно — Майлс ми купи талон за подаръци в „Хауз ъф Фрейзър“, но тогава нямах никакво време за обикаляне и пазаруване, затова си подарих тази хубава рокля от един магазин в интернет, „Нет–а–порте“.

Майлс, естествено, не знае, че съм я поръчала оттам.

Нито колко всъщност струва.

Повярвайте ми, отдавна съм се научила да казвам на Майлс едни доста понижени цени на нещата, които си купувам, за да го предпазя от инфаркт. И за да си спестя поредната финансова лекция.

— Което ми напомня, че трябва да я взема от химическото чистене по пътя за вкъщи и... — телефонът ми започва да звъни и ме прекъсва по средата на изречението. Поглеждам часовника си — точно 9 часът е.

— Сигурно са хората от „Клауд Найн“ — отбелязва Беатрис, довършвайки последната част от тортичката си.

Докато се протягам да вдигна телефона, забелязвам как гледа останалата в кутията тарталета с такова изражение, сякаш всеки момент ще й потекат лиги.

— Давай, вземи я — казвам й аз.

— О, не, не мога — протестира тя, но още не довършила изречението си, продължава: — Добре де, щом настояваш. — Взема я

и отхапва мигновено. Лицето ѝ има израз на чисто, неподправено, съвършено удоволствие.

Когато бях по-млада, рожденият ми ден беше голяма работа. През 1997-ма, годината, в която се преместих в Лондон, си спомням, че празнувах целия ден: семейството ми и приятелите ми се обаждаха по телефона, колегите ми подариха много подаръци, после изкарахме дълъг пиянски обед в клуба с останалата част от офиса, преди да се върнем на работа в късния следобед, за да ядем торта и да изтръзнеем за вечерния купон. Божичко, преди обичах рождения си ден!

Сега, разбира се, е просто работен ден, като всичко останали.

След конферентния разговор с хората от „Клауд Найн“ се запътвам към чайната на улица „Либърти“, за да се срещна с Кати Проктър, което официално се води работна среща за обсъждане на бъдещите и статии за моите клиенти, а неофициално — възможност за малко приятелски разговор на чаша кафе. После открадвам пет минути, за да отговоря на имейлите от моя „Блекбъри“ — пощенската ми кутия се пълни, независимо дали съм в офиса, или не, — след което тичам за следващата среща.

И за следващата. И за следващата. След няколко часа вече седя около кръгла маса заедно с няколко мъже в костюми, с които обсъждаме кампания за пробуждане на интерес към новата серия продукти маски за коса на Джони Бърд, макар че тайничко поглеждам към часовника на стената. Това е последната ми среща и вече се проточва повече от предвиденото. Става наистина, наистина късно.

Късно за... роклята ми!

Ругаейки наум, половин час по-късно паркирам бясно колата пред химическото чистене и направо тичам към вратата на ателието, но отвътре ме посреща пълна тъмнина.

Мамка му!

Гледам тъпло табелата „затворено“ на стъклото.

Какво ще правя сега? Роклята ми е вътре. Заедно с всичко друго, си давам сметка в един момент, защото се сещам за огромния куп дрехи, които занесох за чистене преди няколко дни. Това е проблемът със скъпите дизайнерски дрехи — перат се само в химическото. Не можеш да ги напъхаш в пералнята, както правиш с останалите неща.

Но, разбира се, това е така, защото са по-добре ушити, по-добре направени, от по-добри фабрики, напомням си за успокоение.

Само дето няма как да разбера, че са по-добри от останалите, ако нямам възможност да ги облека, нали? Връщам се доста ядосана в колата си. Дори и да имах какво да облека, пак нямаше да имам време да отида до вкъщи, за да го взема, осъзнавам, гледайки часовника на таблото си. Резервацията е за осем часа, а дотогава остават само десет минути.

Вече напълно съм вбесена, но нямам какво да правя. Изваждам гримовете си и правя каквото мога с малко гланц за устни, пудра и спирала. После запалвам и потеглям за новата битка с трафика.

— Червено или бяло? — влизам в ресторант и Ванеса веднага ме посреща с най-важния очевидно въпрос, след като направо ме е смачкала в прегръдките си за „добре дошла“. — Не можахме да решим и тъй като ти си рожденичката, ти трябва да избереш!

— Ъъ... — освобождавам се от прегръдката ѝ и се отпускам на стола до Майлс, който спира да дъвче някакво хлебче и ме целува.

— Честит рожден, скъпа — усмихва ми се той, а след това се сепва. — Нали щеше да бъдеш с роклята, която ти подарих?

— Дълга история — изпъшквам аз и после посочвам празния стол на масата. — Къде е Джулиан?

— Ще работи до късно — казва Ванеса. Споглеждаме се крадешком. — Каза да започваме без него, а той ще дойде колкото се може по-бързо. Усмихва се широко и всеки друг би се заблудил от искрената ѝ усмивка, но я познавам прекалено отдавна: очите ѝ не се усмихват.

— Е, какво да бъде? — въодушевява се тя и променя темата на разговора, подавайки ми менюто.

— О, божичко... — поглеждам дългия списък с вината. Не разбирам много от вино. С възрастта преминах от сайдер до простичкото вино „Лифбраумилх“ и сухите бели вина и научих, че ако платиш по-малко от петачка за бутилка, ще се събудиш с ужасен махмурлук на другата сутрин, но това е всичко. — Какво ще кажете за совиньон блан от Австралия?

— Не, не, не — Майлс цъка с език. Харесва му да се смята за нещо като сомелиер. — Ако искаш совиньон блан, то трябва да е от региона на Марлборо в Нова Зеландия.

— Ами, добре тогава — съгласявам се аз.

— Макар че според мен е по-добре да вземем хубаво гъсто червено вино.

— Мерло? — предлага Ванеса, гризейки парченце хляб.

— Мерло? — повтаря Майлс с гримаса.

— О, моля те, стига. Да не сме в „Отбивки“^[1]? — не му остава дължна тя.

— Няма нищо лошо в това да се опиташи да развиеш усет за хубавото вино — отговаря той, леко раздразнен.

— Тя просто се шегува — казвам и слагам ръка на рамото му, за да го успокоя, като междувременно хвърлям укорителен поглед към Ванеса. Тя се преструва, че се срамува и скрива лице зад една франзела.

Всъщност знам, че говори напълно сериозно. Ванеса и Майлс никога не са се понасяли. Те са като маслото и водата — пълни противоположности.

— Още не пияте?

Вдигам глава и виждам Джулиан, който се приближава към нас. С куфарчето си и тъмносиния си костюм изглежда като модел за вежлив, успешен адвокат.

— Честит рожден ден, Шарлот — ухилва се той, целува небрежно по челото Ванеса с едно „Здрави, мило“ и се отпуска на стола си. — Съжалявам, че закъснях, но в работата беше ад.

— Както винаги — измърморва Неса, но дори Джулиан да я чу, не го показва с нищо.

— Имам идея. Защо не се консултираме за виното със сервитьора? — предлагам компромис, затварям менюто и се озъртам, за да привлеча нечие внимание.

Край другата маса стои прав един от служителите и след като взема поръчката им, се обръща към нас.

— Да, с какво мога да ви помогна?

О, господи! Сърцето ми спира за миг, когато осъзнавам, че това е същият барман от миналия път. Който смяташе, че алергиите ми са смешни и нелепи.

— Бихме искали да поръчаме някакво вино — усмихва се любезно Джулиан.

— Някакви предпочтения?

— Мислех си за пино... — започва Майлс, но Ванеса го прекъсва и довършва вместо него: — Но не можем да решим.

— Разбирам. Препоръчвам ви „Риоха“, ако искате червено, или „Сансер“, ако се спрете на бяло.

Смъквам се надолу в стола си и се скривам зад менюто с надежда, че не ме помни.

— И двете ми звучат чудесно — казва Джулиан. — Защо не вземем от всяко по една бутилка?

— Отличен избор — коментира барманът, после забелязва празния панер (Ванеса изгриза повечето хляб) и пита: — Още хляб?

— Ъм... за мен не, благодаря — измънква Ванеса виновно. — Шарлот?

— Шарлот не яде хляб — обажда се Майлс, преди да кажа каквото и да било. — Има непоносимост към пшеница.

— А, да, спомням си. Дамата с хранителните алергии.

За секунда улавям погледа на бармана и виждам как очите му се присвиват леко присмехулно.

— Е, какво ново, Майлс? — пита Джулиан, след като досадникът си тръгва. За щастие.

— Ами, вчера с Шарлот направихме оферта за една къща.

— Така ли? — Ванеса ме поглежда с любопитство. — Не си ми казвала, че имате такива планове, Шарлот?

— Не съм ли? Ъъ... исках, но все не оставаше време. — Напомнянето за къщата ме кара да се чувствам неловко. — Сигурно съм се разсеяла.

— Това е много вълнуващо — отбелязва Джулиан и повдига вежди, за да покаже колко е впечатлен.

— Да, нали? — казва Майлс.

— Обзалагам се, че майка ти е пощуряла от радост — засмива се Ванеса. Тя ме познава от доста време и е запозната със семейната история.

— Още не съм й казала.

— Не си й казала? — Майлс се обръща шокирано към мен.

— Ами, нали още не знаем дали ще получим къщата — отговарям бързо.

— Кога ще разберете дали офертата ви е била приета? — пита Джулиан.

— Скоро, надявам се — отговаря му Майлс. — Дали сме я директно на продавача, така че ще чакаме малко.

— Ще поръчваме ли? — предлагам, за да сменя темата и се опитвам да звуча небрежно. Целият този разговор за къщи и оферти ме изнервя.

— Не преди да съм ти дала подаръка — казва властно Ванеса и вади един плик от чантата си. Подава ми го през масата. — И не искам да чувам никакви оправдания колко си заета.

Поглеждам я с любопитство и отварям уста, за да кажа нещо, но тя ме спира, така че разкъсвам нетърпеливо плика. От него изпадат два билета за Евростар до Париж.

— О, не трябваше!

— Знам — хили се тя ехидно. — Но сега вече трябва да отидеш на почивка за уикенда, иначе ще се чувстваш виновна, че си прахосала парите ми.

Усмихвам ѝ се в отговор. Познава ме толкова добре. Точно така ще се чувствам.

— Е, добре де, ще си прахосала парите на Джулиан — добавя Ванеса. Знам, че мрази факта, че след като се отказа от работата си, вече няма собствени пари. — Както и да е, ще си представям как се забавляваш. Направи го заради мен — поглежда към Джулиан. — Не си спомням кога за последно сме ходили някъде за уикенда.

— Ще отидем скоро — отговаря той с виновно изражение. — Просто в момента наистина имаме много работа. Което ми напомня, че ще трябва да работя и в събота.

Лицето на Ванеса става мрачно.

— Но нали щяхме да водим децата в Аквариума!

— Знам, съжалявам, скъпа. Ще отидем следващата седмица.

— Добре, сега е моят ред — прекъсва ги Майлс, който, изглежда, не усеща напрежението между тях. Ванеса и Джулиан замъркват и всички го гледаме как пъха ръка във вътрешния джоб на сакото си и изважда малка черна кадифена кутийка.

Малка черна кадифена кутийка за бижута.

Сърцето ми започва да тупти така силно, че ще изскочи от гърдите ми божичко, това каквото си мисля ли е? Нима ще направи онова. Вперила съм поглед в кутийката в ръката на Майлс, защото ме е

прекалено страх да го погледна в очите. Какво ще му кажа пред всички тези хора? Ами, „да“, нали? Разбира се, че ще кажа „да“.

— Шарлот?

Гласът му ме сепва, когато той ми подава кутийката. Изражението на лицето му е сериозно и малко несигурно. Преглъщам трудно. Това е.

Това е.

Поемам дълбоко дъх, пръстите ми треперят леко. Сърцето ми ще се пръсне. Внезапно усещам, че ми се завива свят, сякаш времето спира и глъчката и шумът в ресторантата изчезват, все едно гледам филм на забавен кадър със спрян звук. Отварям закопчалката и със затаен дъх поглеждам какво има в кутийката.

Перлени обици!

Гледам ги втренчено — бели и лъскави, закътани уютно в черната кадифена кутийка, и почти ми се иска да се засмех от облекчение. Чувствам се ужасяващо нелепо. Какво, за бога, си мислех? Разбира се, че няма да ми предложи. Честно, Шарлот, трябва да се вземеш в ръце.

— Харесват ли ти?

Връщам се обратно при обиците.

— О, да, прекрасни са — отронвам аз, оглеждайки ги за пръв път истински.

— Така си и мислех — казва Майлс с доволно изражение. — Точно за теб са.

— Смяташ ли? — едно тъничко гласче в мен протестира. Не се чувствам съвсем като жена, носеща перлени обици. Те не са ли за дами над петдесет? Или за кралицата, или нещо подобно?

— Абсолютно! Пробвай ги — окуражава ме той.

Изваждам ги от кутийката и ги поставям на ушите си. Вдигам косата си нагоре, за да получа одобрението на другите.

— Благодаря ти, Майлс. Наистина са невероятни — усмихвам се, пренебрегвайки съмненията си, и го целувам.

И какво, ако не ми допадат съвсем и смяtam, че не са за мен? Всичко е въпрос на внушение и навик, нали?

Останалата част от вечерта минава в лек разговор над чиниите с вкусни ястия, с няколко бутилки вино. Обсъждаме най-вече работата си, пазара на имоти и какви лудории са извършили Руби и Сам.

— Трябаше да си купя нов телефон, защото Руби се притесняваше, че той е самотен — довършва Джулиан историята за това как Руби хвърлила телефона му в аквариума, защото решила, че златната им рибка Борис може да иска да се обади на приятелите си.

— Мисля, че това беше нейният начин да те откъсне от телефона — отбелязва Ванеса, докато Майлс се смее съчувствено. — И то доста ефективен — допълва, преди да се извини, за да отиде до дамската тоалетна, докато чакаме менюто с десертите.

— Ще дойда с теб — казвам и дърпам назад стола си.

— Защо жените винаги ходят заедно до тоалетната? — пита Джулиан високо, когато напускаме масата.

— За да говорим за теб, сладурче — шегува се Неса.

Или поне си мисля, че се шегува, но когато отиваме в тоалетната и аз отново започвам да ѝ благодаря за подаръка, тя ме инструктира: „И да ядеш много пасти и да правиш многоекс в Париж! Все някой трябва да прави.“

— О, я стига — прекъсвам я аз. — Знам какви ги вършите с Джулиан — ръгам я в ребрата и се подсмихвам многозначително, сещайки се за покупките му от онзи ден.

— Какви? — пуфти тя недоволно. — Нямам сила да върша каквото и да е. Прекалено съм изтощена. Единственото, което правим, е да спорим кой трябва да стане, за да види защо Сам се буди с плач за трети път по средата на нощта.

— Но аз мислех, че... — връщам се наум към миналия ден. Сега като се замисля, Джулиан ми изглеждаше доста нервен. Направо притеснен. Сякаш не искаше да го виждам. В един момент правя връзка с репликата на Ванеса за отношенията му със секретарката.

— Какво? — пита Ванеса и ме гледа с любопитство.

— Ами, изглеждате ми по-близки, това е — бързо заличавам картината от съзнанието си. Нелепо е да си мисля такива неща, също както и Ванеса.

— Не съм убедена — усмихва се тъжно тя. — Почти не съм го виждала тази седмица. Постоянно работи. Сякаш сме двама непознати,

сякаш вече не знаем нищо един за друг — довършва и раменете ѝ предателски потрепват.

Божичко, мразя да виждам Ванеса толкова тъжна:

— Знам какво ти е нужно — казвам жизнерадостно, за да сменя темата.

— Нов съпруг? — пита тя печално.

— Не, глупаче, нов блясък за устни — опитвам се да я разсмех и изваждам цяла шепа с гланцове от чантата си.

Ванеса ме гледа с широко отворени очи. След раждането на Сам тя като че ли спря да се гримира. Вместо оформена с преса или сешоар коса, сега се носи само на конска опашка.

— Откъде взе всичко това? — пита, вземайки едно от най-горните.

— Едно от предимствата да работиш в рекламна агенция.

— Между другото, исках да ти кажа... — Ванеса спира за малко, докато слага гланц на горната си устна. — Това ли е барманът, който видяхме в магазина?

При споменаването на моя дразнител всички клетки на тялото ми се напрягат. Това ме изненадва. Защо един непознат, при това досаден, ми влияе така?

— Да, за нещастие — отговарям с крива усмивка.

— Ммм... — Ванеса притиска устните си, за да размаже добре гланца, и се усмихва сластно. — Чудя се какво ли ще ни предложи за десерт.

— Каквото и да е, ще има прекалено много калории — отговарям и след това залитам, защото Неса ме шляпва шеговито по гърба.

Пет минути по-късно аз и начервената Ванеса се връщаме на масата.

— А! Точно навреме — казва Джулиан, когато се появяваме.

— Навреме за какво? — питам и се оглеждам наоколо.

— Шампанско! — обявява Майлс, когато сервиторът идва с бутилка „Вьов Клико“ и четири чаши и ги поставя пред нас.

— О, сега ли е моментът, в който пеем високо „Честит рожден ден!“ и засрамваме Шарлот пред всички — смее се Ванеса.

— Не, не е — отговаря Майлс и ѝ хвърля направо убийствен поглед.

— Какво разочарование!

Барманът сръчно маха тапата на шампанското и започва да разлива по чашите ни. Ръката му е близо до мен и внезапно забелязвам малка татуировка на китката му, показваща се изпод ризата му. Заглеждам се за момент, опитвайки се да разбера каква е.

— Това е жаба.

Вдигам глава, за да не си мисли, че съм особено заинтересувана, и погледите ни се срещат.

— О, така ли? — казвам небрежно, но се чувствам засрамена.

— Майка ми е французойка — обяснява и по ъгълчетата на устните му отново играе лека усмивка.

Пак ли ми се подиграва? Това шега ли трябваше да бъде?

— Това не е ли обидно за французите? — питам малко високомерно.

— О, не сте срещали майка ми — отговаря мъжът непринудено.

Усещам, че между нас минава нещо, сякаш има какво още да си кажем, и внезапно се паникьосвам.

— Не... — опитвам се да дойда на себе си, но в главата ми има бяло петно. — Очевидно — добавям глупаво.

— Искам да предложа тост... — гласът на Майлс ме връща отново на земята. Обръщам се и го виждам с вдигната чаша в ръка. — За Шарлот и рождения й ден.

Джулиан и Ванеса също вдигат чашите си.

— За Шарлот — казват в един глас.

— И за новата ни къща.

— Новата ни къща? — поглеждам го изненадано.

— Запазих най-доброто за края. Брокерът се обади по-рано, но исках да бъде изненада — обяснява Майлс с доволно изражение на лицето. — Приели са офертата ни. Наша е!

— Наша? — повтарям, все още не осъзнавайки напълно чутото. Сякаш съм echo.

— Заповядайте — чувам един глас в ухoto си и когато вдигам глава, виждам бармана, който mi подава чашата с шампанско. — Не сте алергична към мехурчета, нали?

— Не, ъъ..., не съм... Благодаря — мърморя аз и се взирям в сивите му очи, без да мога да отвърна поглед. После все пак се овладявам и се обръщам към другите. — Искам да кажа, леле! Това е

страхотно! — казвам на Майлс, който седи срещу мен и все още е широко ухилен.

Той вдига отново чашата си и я чуква в моята.

— За нас!

— За нас! — усмихвам се замаяно и аз.

[1] „Отбивки“ („Sideways“) — филм на режисьора Александър Пейн с Пол Джамати, в който централно място заема светът на виното и изтънченото му оценяване. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тръгваме си рано от ресторанта.

— Детегледачки, нали знаеш... — извинява се Ванеса, докато стоим отвън на тротоара.

— Ако не се приберем до десет, ни таксусва тройно времето — добавя Джулиан, повдигайки жално вежди.

— Леле, съркал съм си работата — киска се Майлс, леко замаян от шампанското.

— Не се притеснявай — усмихвам се на Ванеса и я прегръщам.

— И без това утре трябва да ставам рано.

Което си е истина. Трябва. Особено след миналата вечер. Няма значение, че е рожденият ми ден. Имам предвид, какво толкова? Просто още един рожден ден. Не съм разочарована, нали не съм очаквала нещо друго, мисля си, след като се разделяме.

Качваме ги на такси, а с Майлс се запътваме към колата ми.

— В състояние ли си да караш? — пита ме той, след като изключвам алармата и сядам на шофьорското място. Майлс няма кола. Казва, че да караш кола в Лондон е като да хвърляш пари в бездънна яма и винаги ме кара да използвам градски транспорт. *Само си помисли, постоянно ми натяква, колко пари ще спестиши, ако не харчиши за този бензин. Би могла да ги инвестираш в нещо полезно.*

И е прав. Бих могла.

А мога и да си купя страхотна нова чанта.

— Защото номер 72 минава точно оттук. — Разписанието на автобусите е гравирано в мозъка на Майлс.

На първата ни среща ме заведе на вечеря, но отказа да вземем такси — въпреки че валеше и бях с нови обувки. Нови велурени сандали в телесен цвят.

Е, бяха велурени сандали в телесен цвят. След десет минути ходене до автобусната спирка и едно пътуване в претъпкан автобус покъсно вече бяха по-скоро мръсно сиви и напълно съсипани.

— Добре съм — отговарям и запалвам двигателя. — Само на пет минути съм оттук. А и съм пила само една чаша вино.

— И шампанско — напомня ми той и си слага колана. После започва да нагласява седалката си с електронното управление.

— О, да — припомням си с неудобство. Давам мигач и излизам на главния път.

— Макар че остави повечето от него — добавя Майлс, все още залисан с управлението. Седалката му се накланя напред, после назад, после пак напред.

— Е, не мога да пия и после да карам, нали? — отвръщам разсеяно, тъй като в момента се мъча да се включва в трафика.

— Можеше да хванеш автобуса — натяква ми пак той. Седалката му се отпуска прекалено назад и Майлс се опитва да я изправи отново.

— Минава точно оттук.

— Да, знам — тръсвам се леко раздразнена. — Вече ми го каза. Внезапно се чува силен шум и седалката му се свива назад.

— Майлс, ще престанеш ли? — питам нервно.

— С какво? — отговаря той невинно. — Просто се опитвам да се настаня удобно.

— Знам, аз просто... — спират и си поемам дъх. Не знам защо, но се чувствам просто на ръба. — Извинявай, не исках да се заяждам.

— Знам — усмихва ми се успокояващо Майлс и ме докосва нежно по ръката.

Чувствам се ужасно виновна. Божичко, какво ми става? Майлс е толкова сладък. Защо се държа като някаква тъпа крава?

— Не се притеснявай, няма да го правим още дълго — казва той весело.

— Да правим какво? — питам недоразбрала, докато давам сигнал, че ще завивам надясно.

— Да се разкарваме между твоя и моя апартамент всяка седмица — отвръща така, сякаш е очевидно. — Скоро ще бъдем в новата си къща.

— О, да, да — закашлям се леко, тъй като изведнъж гласът ми спада. — Разбира се.

— Няма да правим тези курсове напред и назад — ти в твоя апартамент през седмицата, аз в моя. Само си помисли! Ще бъдем заедно всяка вечер!

Усмихва ми се щастливо и аз също му се усмихвам в отговор, докато си представям как всяка вечер сме заедно. Как се събуждам до него всяка сутрин. Как си мием зъбите един до друг в банята. Ден след ден.

Завинаги.

Пак се сепвам. За бога, Шарлот, не знам какво не ти е наред и защо се притесняваш. Всичко ще бъде наред. Ти обичаш Майлс; той също те обича. А и няма да има голяма разлика от уикендите, които и сега прекарвате заедно, нали? Просто вече няма да държиши някои от дрехите си в неговия апартамент, нито да купуваш по два пъти тоалетните си принадлежности, нито да държиши бельото си сбутано в едно мизерно чекмедже. А и си спомни колко неприятно беше преди няколко седмици, когато забрави предпазителя си за уста в апартамента си и се събуди при Майлс с ужасно главоболие от скърцането си със зъби? Сега вече всичко ще ти бъде на едно място.

Когато паркирам пред къщи, вече се чувствам по-позитивно настроена. И само си помисли — горкият Майлс никога вече няма да играе скуош в твоите шорти, усмихвам се мислено, като се сещам за онзи път, когато си беше забравил гащетата и трябваше да търчи нагоре-надолу из залата, облечен в моите прекалено тесни и лъскави черни шорти.

— Знам, ще бъде чудесно — казвам по-скоро на себе си, отколкото на него, докато загасвам колата.

И все пак, за една секунда изпитвам някакво смътно съжаление...

Прибираме се вкъщи, като преди това вдигам пощата, струпана пред вратата. Както обикновено, тази сутрин пак съм излязла преди пощальона и чак сега мога да прегледам какво се е получило днес. Сред обичайните сметки и сведения за ипотеката ми намирам и писмо от майка ми и баща ми. Точно навреме, както винаги. Мама е невероятна. Притежава някакво вътрешно умение да знае кога точно да пусне писмото по пощата, за да пристигне, когато трябва — не ден по-рано или по-късно, независимо от пощенските служби.

Влизам в хола, където Майлс вече се е проснал на дивана и е пуснал телевизора. Държи дистанционното и минава през каналите.

— Записа ли епизода от тази седмица на „Мястото, мястото, мястото“? — пита той, без дори да ме погледне.

— Ъъ... не — отговарям разсеяно и отварям плика, от който заедно с картичката изпадат и ваучери за пазаруване в „Маркс&Спенсър“ и бележка — „Купи си нещо полезно за ядене!“. Усмихвам се вътрешно. Това се повтаря всяка година, откакто живея самостоятелно. Поглеждам часовника си — мама ми звъня по-рано, но бях на среща — и сега се чудя дали не е прекалено късно да се обадя на нашите у дома. Всъщност май вече е, давам си сметка с разочарование. Родителите ми правят всичко по-рано: обяд в 12, чай в пет и половина, после леко хапване и гледане на „Емердейл“ и „Улицата на коронацията“ и лягане в леглото в девет и половина. Ще им се обадя утре.

— Не си го записала? — изпъшква Майлс недоволно.

Поглеждам го с недоумение. За какво говори?

— А, да, извинявай, забравих.

— Е, няма значение — свива той рамене и започва да цъка из каналите. — Сигурно има някъде интересен филм. — Спира се на стар филм с Клинт Истууд.

— Всъщност аз смяtam да си ляgam — казвам и слагам поздравителната картичка от мама и татко на една лавица.

— Идвам след минутка — мърмори Майлс разсеяно, вече напълно погълнат от филма.

Оставям го да зяпа телевизия, отивам в банята, събличам се и започвам обичайната процедура по почистване на лицето си преди лягане. Имам няколко различни вида кремове, тоалетни млека, хидраданти... Ето го почистващия гел за около очите, който трябва да поставям с потупване на пръстите, това е кремът, който се предполага да размазвам по лицето с кръгови движения по посока на часовниковата стрелка (или май беше обратно на часовниковата стрелка?), а това е лосионът ми за шията.

Отварям шкафчето в банята си и се взирям в отрупаните с мазила лавици. Да си призная, чувствам се изтощена дори само като ги гледам. Имам милион продукти, които ми обещават да стана по-млада, с по-гладка, сияйна кожа без бръчки и независимо от факта, че каквото и да използвам, не откривам голяма разлика, продължавам да си купувам още. Не мога да се удържа. Всъщност тъкмо си купих новия

серум, който според рекламата е истинско „чудо в бурканче“. Очевидно в него има златни частици и прави порите направо невидими.

Никога не съм знаела защо трябва да искам порите да са невидими, но казват, че резултатът бил удивителен. А и за тази цена би трябало да е!

Размазвам няколко различни неща по лицето си (като съм започнала да мажа, поне да е като хората!) и при всяко загребване на крема, гела или серума от бурканчето се сещам колко лири ми е струвало. Боже, само тази вечер съм се наклепала със сума за едни много скъпи дизайнерски обувки! После измивам зъбите си с електрическата си четка и избелващата паста, търкам, търкам и най-накрая изплаквам.

Готова съм.

От хола все още се чува звукът на телевизора, а аз продължавам да се взирям в отражението си в огледалото. Моето трийсет и две годишно отражение. Чисто, откровено лице на зряла жена, с прибрana назад прива коса, облечена в прекалено голяма пижама на „Кат Кидстън“ с шарки на цветя, изглеждащаекси толкова, колкото е възможно за някой, облечен с прекалено голяма пижама с шарки на цветя и прибрana назад прива коса.

Внезапно разказът на Ванеса за това как са правили с Джулианекс като зайци навсякъде и постоянно, преди да се родят децата, изплува в ума ми. Минала е повече от седмица, откакто с Майлс сме прекарали нощта заедно, и много повече, откакто сме правилиекс. Признавам, че и двамата сме затрупани с работа, а и знам, че страстта отстъпва малко на заден план в една зряла, продължителна връзка, но именно затова е особено важно да се полагат дори повече усилия в това отношение.

Бързо отивам в спалнята, сменям пижамата със сатенена нощница и разрошвам небрежно косата си. Да се надяваме, че това ще раздвижи малко нещата, казвам си аз, напръсквам леко китките си с парфюм и ги допирам до деколтето си, както пише по женските списания, че трябва да се прави.

Запалвам нощната си лампа и се отпускам небрежно в леглото, после скачам отново и загасвам основната лампа. Леко, сумрачно осветление. Много е важно да има подходяща атмосфера в спалнята.

Изправям възглавницата и заемам прелъстителна — поне според мен — поза. После започвам да чакам. Все още чувам телевизора, но съм сигурна, че Майлс ще дойде всеки момент.

Продължавам да чакам.

Може би трябва да запаля ароматни свещи. Ставам и запалвам една голяма свещ — ароматът ѝ е комбинация от ванилия, мускус и жасмин и ухае невероятно. Вдишвам го дълбоко, докато си играя с панделките на нощницата си. Смърквам надолу презрамката на едното си рамо. После и другата. Щъ. Не, така изглеждам прекалено драматично, решавам, и ги вдигам отново.

Ослушвам се за някакво движение оттатък, но чувам само звука на телевизора. Поглеждам нервно часовника си. Минали са вече двайсет минути. Поколебавам се, а после се провиквам с най-прелъстителния си глас: „Майлс? Идваш ли в леглото?“

Нишо.

Чакам още малко, после пак го повиквам: „Майлс?“ Няма отговор.

Само изстрели от пистолети и звукът на полицейска сирена.

О, писна ми! „Майлс, вече крещя, чувах ли ме?“

Очевидно не, тъй като няма никакъв резултат. Ставам ядосана от леглото и нахълтвам в хола, където заварвам Майлс заспал на дивана, с килната настриани глава и с отворена уста, да хърка леко, но ритмично.

Гледам го и в един момент се колебая дали да не го събудя и да настоявам да правиекс с мен на рождения ми ден, но после решавам да не го правя. Майлс е безполезен, когато е на няколко чашки. Сякаш отгатнал мислите ми, той изведнъж се отпуска изцяло на дивана, завърта се и се сгушва сред възглавниците. Пък и, да си призная честно, пламъците на страстта, които се опитвах да запала в него, загаснаха моментално и в мен самата при тази гледка.

Затова просто спирам телевизора, завивам спящия си нелюбовник със завивката на дивана и се връщам в спалнята.

И си лягам сама.

Поглеждам към часовника. Едва десет и половина е, а аз съм вече в леглото. На рождения си ден. Ако някой ми беше казал преди десет години, че ще си бъда в леглото преди единайсет часа на рождения си ден, никога нямаше да му повярвам. Тогава рожденияте дни минаваха в шумни купони, напивания и стоеше до изгрев-слънце.

Както казах и преди, наистина имам много да си наваксвам по отношение на съня.

Пускам уредбата с успокояваща музика и овлажнителя за въздух, духам свещта и загасвам лампата. Поставям маската си за очи и се опитвам да се отпусна в тъмното и да заспя, но умът ми е на друго мнение.

Чудя се какво ли прави Лоти сега? — обажда се тъничкото гласче в главата ми.

Не знам, сигурно купонясва.

Къде ли е купонът? — продължава досадникът.

Въртя се в леглото. В старата ми къща, спомням си и се връщам мислено назад към купона, с който отпразнувах двайсет и втория си рожден ден. Смътно си спомням как протече. Всъщност бях го забравила напълно, но Лоти ми припомни за него миналата вечер, когато спомена, че ще празнува. Даже ме покани. Което си е доста странно, като се замислите, но, така или иначе, не можех да отида, защото и аз празнувах.

Но можеш да отидеш сега, казва изкусително гласчето в главата ми.

Разбира се, пренебрегвам веднага тъпата идея. Може ли да има нещо по-нелепо? Да се измъкна от топлото си удобно легло и да се замъкна на някакъв купон? Току-що вечерях в компанията на най-любимите си хора — приятеля ми, най-добрата ми приятелка, съпруга й... Не искам да ходя на някакъв тъп купон.

От друга страна, ще бъде доста интересно. И може би забавно.

Да, много по-забавно от това да лежиш сама, без да можеш да заспиши, докато приятелят ти хърка в другата стая на дивана — подклажда огъня тъничкото гласче.

Колебая се известно време.

Ами Майлс?

Какво за него? Той спи като пън. Ще се прибереш, преди да се е събудил. Дори няма да разбере, че си излизала.

Все още не мога да се реша. Не, не мога. Прекалено е странно. Това е... лудост... Нелепо е... Това е...

О, я мълквай, Шарлот! Малко късно е за подобни размисли, не мислиш ли?

Отмятам завивката решително, скачам от леглото и започвам да се приготвям.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След по-малко от петнайсет минути вече съм в колата на път към старата ми къща. Удивително е колко бързо се приготвяш, когато всичките ти дрехи са на химическо чистене и не трябва да се чудиш какво да облечеш, мисля си аз, докато се опитвам да оправя яката на сакото си, която постоянно се подвива навътре.

Майлс вероятно няма да се събуди. Мислех си да му оставя бележка или дори да подпъхна възглавница под завивките си, за да изглежда сякаш съм заспала, но първо, това е истинският живот, а не „Изкуплението Шоушенк“ и второ, за разлика от мен, Майлс спи невероятно дълбоко, дори без цялото това вино и шампанско. Веднъж дори продължи да спи, макар че димната аларма се включи, след като почти предизвиках пожар с една ароматна свещ, но това е съвсем друга история.

Лондон е оживен в петък вечер и ми отнема доста време, докато прекося града, маневрирайки сред черните таксита, които спират без предупреждение, за да качат или оставят пътниците си, и, разбира се, заради трафика, предизвикан от отклонението. И така, независимо че пътят ми е добре познат и карам бързо, едва към полунощ се добирам най-накрая до „Тераса Килмейн“.

Улицата е пълна с коли и след като се намествам в малкия паркинг — без да удрям нито една лампа или уличен стълб (виждате ли, станала съм много по-добър шофьор през годините, мисля си със задоволство), — бързо оправям грима си и изскочам от колата.

После изведнъж се сещам, че нямам подарък.

Мамка му! Не мога да отида на рожден ден с празни ръце. Дори да е моят. Е, донякъде, поправям се и започвам да ровя из жабката, за да видя дали нямам още от онези гланцове. После ми хрумва друга идея. Сетих се! Ще ѝ подаря торбата с всички неща, които купих за нея в аптеката. Тъкмо се чудех как да ѝ ги дам, а ето сега имам идеалната възможност и няма да изглежда странно.

Грабвам торбата, оправям полата си и поемам към къщата. Няколко цветни балона, вързани пред външната порта, се люлеят от топлия летен бриз и още преди да вляза, чувам как отвътре звучи „Bittersweet Symphony“ на „Върв“.

Отварям портичката, качвам се по предните стълби и тогава, за един кратък миг, се поколебавам, гледайки входната врата. Ръката ми застива, преди да докосна добре познатото чукало във формата на делфин. Сякаш беше едва вчера, когато имах ключ и това беше моето дом, в който живеех, обичах, мечтаех...

— Ха–ха–ха!

Внезапно вратата се отваря и една шумна смееща се двойка буквально се изтърколва по стълбите. Момче и момиче се превиват от смях, държейки във всяка от ръцете си по бира и цигара; побутват се един друг в нещо като опит да се подкрепят взаимно и едвам успявам да се отдръпна от пътя им, за да не се строполят върху мен.

— Ууups — изхълцват и двамата изненадано. После избухват отново в пиянски кикот и започват да се целуват точно пред мен.

Вече си спомням какви бяха купоните ми. О, божичко! Бях забравила какво се случваше на тях по онова време. Може би не беше добра идея да идвам тук.

Не мога да ги заобиколя, защото са запречили пътя ми, затова се отдръпвам малко назад към оградата на къщата и ги изчаквам най–накрая да спрат да се ядат взаимно и да извадят езиците от устите си.

— Извинявай, тъкмо си тръгвахме — обясняват те, ухилвайки се на лудничаво.

— О, купонът свърши ли? — питам, виждайки, че още няколко души излизат от къщата и се промъкват покрай тях, за да стигнат до улицата.

— Надявам се, че не — казва момчето, поглежда момичето, провесило се на ръцете му и облизва лицето му.

Тъй. Каква прелест!

— Шарлот!

Обръщам се и виждам Лоти, застанала на стълбите. Усмихва ми се широко.

— Хей, мислех, че няма да дойдеш!

— Знам, и аз, но... приключих по–рано тази вечер — решавам, че няма нужда да се обяснявам повече. — Както и да е, честит рожден

ден! — усмихвам се и ѝ подавам торбата с подаръците. — Извинявай, нямах време да ги пакетирам — добавям бързо и се чувствам ужасно неловко, че ѝ подарявам найлонов плик с разни неща, вместо скъп и луксозно пакетиран подарък.

Дори и тя да си е помислила същото, поне не го показва. Изглежда ужасно изненадана и искрено се радва на това, което вижда вътре.

— Леле, супер, всичко това за мен ли е?

— Ами, не е нещо особено...

— Всичко това? — повтаря тя изумено.

Не съм си представяла, че ще бъде толкова впечатлена. Изглежда на седмото небе от радост, и то само от няколко неща от козметичния щанд в аптеката. Божичко, не се вълнувах толкова дори когато си купих новата кола, мисля си, гледайки щастливото ѝ изражение, и изпитвам смесени чувства на задоволство и завист.

— Да, разбира се, за теб са...

— Майчице, не мога да повярвам. Сигурно са ти стрували цяло състояние — възклика Лоти, вадейки от плика основа за лице на „Есте Лаудер“ с правилния нюанс за нейната кожа, за да спре да използвай най-накрая онзи евтин боклук в яркооранжево, с който знам, че е сега. — Много мило от твоя страна.

— О, стига, не е нещо особено — усмихвам се скромно. Забравила съм какъв празник беше някога да имаш нови неща, мисля си, и се сещам за шкафчето ми в банята, пълно с неизползвани продукти. Чувствам се малко виновна. Все пак, явно за момента се справям успешно със списъка си със задачи.

— Е, бих те поканила вътре, но всички вече се готвят да си тръгнат.

— О, така ли? — леко съм разочарована. По дяволите, след всичко тази вечер пак изпуснах купона. — Да, естествено, вече е доста късно. Предполагам, че и аз трябва да се прибирам да си лягам.

— Да си лягаш? — поглежда ме тя с изумление, след това започва да се смее. — Ха-ха, много смешно. Шегуваш се, нали?

— Ами, да... разбира се — аз също се засмивам несигурно. — И така, ами... ако няма да си лягате, къде ще ходите?

— На клуб, естествено!

— На клуб! — усмивката ми замръзва. Мамка му! Напълно забравих колко обичах да ходя преди по клубове и дискотеки, но сега споменът ме връхлита със страшна сила. Сухи ледчета. Въртящи се диско топки. Оглушителна музика. — Но днес е събота, нали? — хващащ се за спасителната идея.

— Да, но е августовският Банк Холидей^[1], забрави ли? Затова в клуб „Канал“ има специална нощ — обяснява Лоти въодушевено. — Идваш с нас, нали?

— Така ли? — направо хълъцвам от изненада.

Аз? На клуб? Аз не ходя по такива места. Вече не. Аз ходя на „Пилатес“, на йога и на акупунктура, когато ме боли гърбът.

— Разбира се, глупаче, поканена си!

Връщам се назад в миналото и започвам трескаво да се ровя, сякаш съм в дрешника си и търся липсващия чорап от чифта, но нямам никакъв спомен за тази вечер. Все пак са минали вече десет години и сигурно съм била доста пияна. Всъщност, за да бъда честна, трябва да призная, че всеки рожден ден до към трийсетия ми е пълна мъгла.

За един кратък миг си мисля дали няма да е по-добре да измъдря някакво тъпло извинение и да се прибера вкъщи, но преди да отворя уста, Лоти ме хваща под ръка и надава боен вик: „Хайде! Време е за купон!“

И вече е прекалено късно.

Помощ!

Клубът е само на няколко преки, така че отиваме дотам пеша. Е, поне аз ходя. Лоти е с високи токчета за пръв път, откакто съм я срещнала, върви по тротоара с доста несигурно клатушкане и постоянно се кикоти. Носи рокля на сини метличини, която купих от битака. Спомням си, че доста се пазарих с продавача, за да я купя, и едва успях да си я позволя, макар че беше само няколко паунда.

Днес си купувам само дизайнерски дрехи. Това, което не мога да си позволя, е време, за да ходя да пазарувам, затова избирам предимно от интернет, обикновено два пъти в годината — през лятото и през зимата. Преди години обаче все бях без пари, затова повечето от моите дрехи идваха от благотворителни разпродажби или битаците и през

уикендите обикалях пазарите на „Камдън“ или „Портобело“ в търсене на добър улов.

Като тази рокля, която успях да взема на половин цена, защото една от презрамките беше скъсана. Така и не намерих време да я зашия, сещам се, и виждам, че все още е закрепена с безопасна игла. Засрамвам се от себе си. Не, наистина, как си позволявам да излизам така? Поглеждам разсеяно към сакото си и махам няколко пухчета от ревера си. Как може да не ми пuka? Е, явно може, решавам, поглеждайки отново към по-младото си Аз, което лъкатуши по тротоара и пуши цигара, без да му пuka за мнението на околните. Усещам, че в мен се надига вълна на неодобрение към това момиче.

Пред нас се вижда дълга линия от хора, завиваща зад ъгъла. Първата ми мисъл е: „Леле, виж всички тези хора! Какво ли се е случило?“ А втората: „Мамка му, това е опашката, на която трябва да се наредим!“

Лоти обаче не обръща никакво внимание на чакащите и се запътва право към входа, където се усмихва лъчезарно на охраната. Огромен, двуметров ямаец с бицепси с размера на пъпеши и непроницаемо изражение на лицето. Побиват ме тръпки от ужас. Божичко, какво правя? Какво правя? Какво прави тя! Свивам се от ужас и застивам в очакване на публичното унижение, което ще изпитам, когато ни натирят обратно на опашката пред всички тези хора.

Поправка, пред всички тези деца, осъзнавам в един момент, гледайки парада на баскетболни шапки, келтски татуировки по ръцете и пъпове с пърсинг. Средната възраст е около двайсет години. Може би дори и по-малко, решавам, когато виждам една група от слаби и плоски като дъски момичета с микро миниполи и нещо по лицата им, което подозрително прилича на акне. Поглеждам пак към входа, където точно в този момент гигантският бодигард обръща тялото си към Лоти с тежко и бавно движение като във филмите за динозаври, когато огромните бронтозаври се готвят да нападнат жертвата си.

— Здрасти! — изчурулика тя с весел кикот, пафкайки небрежно цигарата си.

О, майчице! Сега вече всички запят към нас. Потрепвам и почти не смея да гледам как неизбежното ще се случи. Би трявало да съм научила нещо през годините и да съумяя да я предпазя от грешките ѝ.

Не мога просто да си стоя тук и да позволя това да се случи. Пристъпвам напред към нея и гръмотевичната музика, чуваща се отвътре, и тъкмо да...

— Здрави, скъпа, всичко наред ли е?

Чакай малко, какво каза той?

— Радвам се да те видя. Как си?

Втренчвам се с изумление в бодигарда, който внезапно е заменил страховитото си изражение с блага усмивка и гледа с топъл поглед Лоти.

Тъй..., тя да не би да е приятелка с бодигарда?

Аз съм приятелка с бодигарда?

— Супер съм. Имам рожден ден — отговаря Лоти усмихнато, повдига се на пръсти и го целува и по двете бузи. — Много ми се иска да го отпразнувам в клуба.

O, Господи! Аз флиртувам с него, за да вляза вътре. Каква фльорца съм!

— Ооо! Честит рожден ден тогава! — провиква се той и се смее високо, след като се навежда леко, за да приеме целувките ѝ, след което откача въжето и я пуска да mine. — Да си прекараш страхотно!

— Благодаря, така и ще направя! — отвръща весело тя, минава покрай него и изчезва зад кадифената завеса.

Ами, добре, очевидно няма нужда от помощта ми точно в този момент, мисля си, докато останалите от групата влизат един по един в клуба. Поне не чаках на опашката, опитвам се да погледна нещата от хубавата им страна, но все още усещам леко притеснение, което се засилва все повече с приближаването на гърмящата музика. Басите стават все по-тежки, светлините пробляват заплашително зад завесата и най-накрая идва и моят ред да мина.

Внезапно бодигардът ми препречва пътя.

— Ако обичате, останете тук — протяга ръка и пуска отново въжето точно пред мен.

Поглеждам го изненадано. Какво? Не ме пуска вътре? После ми просветва. Той не е разбрал, че съм с Лоти.

— Извинете — усмихвам му се уверено и се опитвам да привлеча вниманието му. — Аз съм с тях — соча напред към останалите, които вече са влезли вътре. — Аз съм за купона на Лоти.

Бодигардът ме оглежда от горе до долу и повдига многозначително вежди.

— Съжалявам, скъпа. Не и тази вечер — поклаща той глава.

Усмивката ми замръзва.

— Лоти — повтарям колебливо, защото не се сещам какво друго да кажа. — Знаете, силно турирана коса, загорял тен, безопасна игла на роклята.

— Съжалявам — пак казва ямаецът, този път по-твърдо. — Не и тази вечер.

Гледам го с недоумение, но постепенно осъзнавам, че не се шегува.

— Да не ми казвате, че няма да ме пуснете?

— Има много хора тази вечер — отговаря ми той с пренебрежение и ме кара да се отдръпна и застана настрани, за да пусне вътре друга група хора.

Каква наглост! А аз просто си стоя отвън. Поглеждам го гневно.

— Извинете, но вие току-що пуснахте всички тези хора — казвам високо, въпреки че е очевидно какво прави.

Бодигардът ме оглежда отново от горе до долу.

— Освен това заведението има дрескод — казва и сочи облеклото ми.

— За какво намеквате? — питам изумено. — Аз съм в костюм!

— Именно — отговаря той и поклаща глава съчувственно. Усещам как се изчервявам от неудобство. Признавам, сивата ми пола с подходящото по цвят едноредно сако не са най-эффектното облекло и ако знаех, че ще ходим на клуб, щях да облека нещо по-небрежно. Всъщност това е лъжа. Ако знаех, че ще ходим на клуб, щях да си взема тапи за уши. Но дори и така, той няма право! Костюмът ми е готов. Класически. По дяволите, това е „Прада“!

Зад мен чувам как хората се оплакват, че задържам опашката. Поглеждам отново бодигарда с отчаяние. Господи, не мога да повярвам! Толкова е унизително. Почти съм готова да се обърна и да се прибера. След всичко това нямам особено желание да влизам в този шумен, задимен и изпълнен с мириз на пот клуб. Всъщност точно сега това е последното място, където искам да бъда. Е, може би последното след Афганистан. И след Блекпул^[2] през февруари.

Но не мога да се прибера така. Макар че го искам, гордостта ми просто не го позволява.

Обръщам се отново към бодигарда и си поемам дълбоко дъх. Значи той смята, че не съм достатъчно готина, така ли? След като не съм някоя двайсетгодишна кукла, която флиртува с него, не мога да вляза в тъпия му клуб? Направо ще се пръсна от възмущение. Е, ще видим тази работа.

Бъркам в чантата си, намирам портмонето си и изваждам три двайсетачки. Добре, може да не съм млада и достатъчно ефектна, за да мина през фейс контрола на бодигарда, но ето това е едно от хубавите неща да си по-възрастен: не ми е и нужно да бъда такава.

Като с магия кадифеното въже се вдига пред мен.

— Забавлявайте се — пожелава ми бодигардът и ми прави път да мина.

— Ще се опитам — усмихвам му се победоносно и влизам. Защото сега мога да си позволя да подкупя всеки като него и да мина през всяка врата.

[1] В Обединеното кралство не се говори за национални празнични дни, а за „Bank holidays“, което идва от „почивни дни за банките“. В Англия и Уелс са осем, като най-важният е последният понеделник на август. — Б.пр. ↑

[2] Блекпул — крайбрежен град в Англия. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ако искате да си представите как изглежда клуб „Канал“, може да се опитате да направите ето това вкъщи:

1. Включете парното или климатика на най-висока мощност, за да се изпотите колкото се може повече.

2. Включете уредбата си и пуснете някой диск с хип-хоп (за предпочтение такъв, на който всички парчета звучат еднакво), после усилете максимално звука, за да не чувате какво говорите. Трябва да усещате, че тъпанчетата ви ще експлодират.

3. След това увеличете още повече.

4. Сложете тава с олио във фурната и включете на максимум, така че след като загрее, навсякъде да се изпълни с дим.

5. Запушете тоалетната чиния с хартия и превръзки.

6. Сега напълнете хола си с колкото се може повече хора.

7. Затворете прозорците и накарайте всички да запалят цигара.

8. Продавайте бутилка минерална вода на жадните за петачка.

9. И сега загасете осветлението, за да не виждате нищо от ужасяващите неща, случващи се около вас.

— Ей, гледай къде вървиш! — изревава груб глас в ухото ми.

— Упс, съжалявам — отговарям и бързо отмествам токчето си от нечий крак.

Опитвам се да свикна с дима и непрогледната тъмнина и обикалям из клуба, за да открия Лоти. Не я виждам никъде. Но това не е учудващо, като се има предвид, че не виждам нищо. Нито пък чувам нещо на фона на бутящите баси. Сякаш две от основните ми сетива са изчезнали напълно.

Устоявам на желанието да си запуша ушите с ръце, свалям сакото си и тръгвам към центъра на клуба, като по пътя съм смачкан, смазана и подмятана на всички страни от танцуващите орди. Въздухът е изпълnen с мириз на пот и вече усещам капките пот и по моя врат, докато напредвам все по-навътре сред знойната жега. Божичко, горещо е като в ада!

Зашото това е адът, шепне отчаян глас вътре в мен, когато се набутвам, без да искам, в потната и космата подмишница на някакъв мъж. Поне си мисля, че е мъж. Както казах, трудно е да се види.

За кратко в съзнанието ми се появява образът на леглото ми. Моето удобно, топло легло със свръхортопедичен матрак, завивка с гъши пух и пухкови възглавници. И аз, разположила се спокойно в него. Чува се само шумът на океанските вълни и тихото пултене на овлажнителя за въздух. Уханието на ароматната ми свещ с мириз на лавандула и...

O, стига. Край. Не мога да понеса повече. Спомняте ли си песента „It's My Party and I'll Cry if I Want To“^[1]? Съвсем подходяща е за моята ситуация, защото точно това възнамерявам да направя, ако не открия скоро Лоти. Къде, по дяволите, изчезна?

Все по-бясна и нервна продължавам навътре в клуба. Вляво виждам малък бар, а отдясно има отделни сепарета с диванчета, пълни с натискащи се двойки. Но Лоти я няма. Поглеждам през цигарения дим към дансинга пред мен. Странните неонови светлини премигват на равномерни интервали и за кратко осветяват пода, покрит с цигарени фасове и изплюти дъвки. Това е едно от онези места, където ако се запалят лампите, всички ще избягат, пищейки и търсейки дезинфектанти.

И все пак, преди обичах това място, мисля си, тъй като отдавна забравените спомени за уикендите, прекарани тук, са започнали да изплуват в съзнанието ми. Как съм могла? Направо не мога да си се начудя. Какво съм намирала в него?

Стигам до края на дансинга, спирам за малко и се взирам в морето от тела. В средата група момичета се бълскат една в друга, опитвайки се да танцуват в кръг около струпаните си накуп чанти, двойка в еднакви кожени панталони, притиснали се край усилвателите, и най-накрая, ето я и Лоти.

Стъпisanа съм от изненада.

Аз? Танцувам?

Аз никога не танцувам.

Е, поне вече не танцувам, мисля си, докато гледам като омагьосана как се утивам край диджея и поклащам бедра без никакви задръжки. Сега трябва да съм напълно пияна, за да танцувам. Иначе се притеснявам прекалено много и не мога да се отпусна. Но я виж, ето

ме, разтърсвам дупето си така, че целият свят да го види, и дори не съм пияна, осъзнавам внезапно, когато виждам как Лоти отпива от бутилка минерална вода.

Като стана дума... Вече изгарям от жажда, затова си проправям път към бара, за да се снабдя с някакво питие. Тук, на известно разстояние от дансинга, е малко по-спокойно. Забелязвам свободен стол и се отпускам с облекчение на него.

— Да, какво ще желаете?

Вдигам глава и виждам две светлосиви очи, отправени към мен очаквателно иззад бара. За секунда изпитвам онова смътно усещане, когато си мислиш, че познаваш човека и ти се приисква да му се усмихнеш и да кажеш „здрасти“, след което осъзнаваш, че няма откъде да го познаваш и трябва да се спреш, преди да заприличаш на пълен идиот.

— Ами... да, бутилка минерална вода, ако обичате.

— Идва веднага — кима барманът.

Той се наканва да се отдалечи, за да донесе водата ми, но любопитството ми надделява.

— Извинете?

Мъжът се спира по средата на крачката си.

— Да сме се срещали преди?

Той ме поглежда по- внимателно, после поклаща глава.

— Не, не мисля.

Чувствам се неловко.

— Събркала съм, съжалявам. Просто имах чувството, че сме се виждали и преди.

— Сигурно е така. Работя на бара и в друго заведение, „Уелингтън“.

— О, да, оттам ви познавам — връщам се мислено към миналата вечер. — Извинявам се още веднъж за вчера.

Той повдига въпросително вежди.

— Разлях питие; вие го почистихте.

— А, да — сеща се той. — Бяхте с момчето от групата, Били Романи.

— Не ми припомняйте — правя гримаса аз и той се усмихва.

— Не сте му фен, май?

— Може и така да се каже — усмихвам му се и аз престорено. — А вие?

Барманът свива устни и засмуква въздух между зъбите си.

— Не е точно моят тип музика — казва дипломатично, но начинът, по който помръдват мускулите на челюстта му, ме кара да мисля, че ще бъде по-добре да сменя темата.

— Значи... тъльо, работите и тук? — питам и в същия момент ми се приисква да не си бях отварял устата, имайки предвид очевидния отговор на този тъп въпрос.

— Ами, да, все някой трябва да го прави — шегува се той.

— Не ви ли харесва тук? — внезапно усещам, че съм си намерила съюзник. Явно не само аз страдам.

— Е, не бих го нарекъл работата мечта — продължава барманът, — но имам нужда от пари и житейски опит. А и бакшишите са доста полезни — добавя и ми смигва безсръбно.

Чувствам, че пак се изчерявам като ученичка и когато мъжът се обръща да ми донесе питието, го оглеждам по- внимателно. Въпреки че го видях в „Уелингтън“, не му бях обрнала особено внимание. Има дълга конска опашка и е облечен в раздърpana хипарска тениска на цветни петна, но въпреки това е доста привлекателен, осъзнавам, като се старая да не гледам прекалено настойчиво загорелите му мускулести ръце, но всъщност гледам само и единствено тях.

Разбира се, само на чисто естетическо ниво. Имам предвид, не е като да съм си паднала по него или нещо такова. Нали си имам приятел? Много мил и красив приятел. С когото ще си купуваме къща и ще живеем заедно.

Освен това той всъщност още е момче. На практика е бебе.

Когато се навежда да вземе бутилка вода от долните рафтове на хладилника, тениската му се повдига и — без да искам се заглеждам в разкрилата се част от мускулестия му гръб. Бързо вдигам поглед и започва да се озъртам разсеяно наоколо. Божичко, ама тук наистина е много горещо, нали? Усещам как под бельото ми се стичат цели струйчици пот, грабвам подложката за бира и започвам да си вея с нея.

— Заповядайте — усмихвайки се, барманът ми подава водата. Загорялата му ръка се сгъва и мускулите му се очертават ясно, когато се протяга през бара към мен.

— Ъъ... благодаря — искам да взема бързо бутилката, но ръцете ни някак се сблъскват, пръстите ни се докосват и аз я изпускам.

— За малко — казва той, улавяйки я умело и отново ми я подава.

— Божичко, обикновено не съм толкова непохватна.

Вдигам глава и улавям погледа му, при което нещо странно се случва със стомаха ми... и дори с някои мои части малко по-долу. Какво, по... Обзема ме ужас. О, не, не може да бъде.

Превръщам се в стара чанта!

Нали знаете, онези възрастни жени, които посещават клубовете и дискотеките, за да забършат някой неопитен младеж и да се насладят на свежа плът? Лицето ми пламти като пещ, затова плащам бързо водата и се обръщам към дансинга. Честно, какво правя? Заглеждам се в барман, който сигурно е десет години по-млад от мен, най-малко? Ами то, практически съм достатъчно стара, за да му бъда майка. Добре де, не чак толкова, но за по-голяма сестра ставам. Негова много по-голяма сестра.

Е, не бива да вдигам много шум за това, напомням си сама на себе си. Няма нищо лошо да намираш някой млад мъж за привлекателен, нали? И какво, ако е десет години по-млад от мен? Мъжете винаги се заглеждат в по-млади жени. Освен това е съвсем естествено да се впечатлиш от нещо хубаво. Това не означава нищо. Сигурна съм, че Майлс се зазяпва по хубави момичета по цял ден.

Е, може би не по цял ден, поправям се след кратко замисляне. Но понякога. Като например неговата счетоводителка, Хельн, която е дребна и цицореста и винаги носи плътно прилепнали ластични бюстиета. Аз съм жена и не мога да устоя да не се загледам в гърдите ѝ.

Отпивам от леденостудената вода и се фокусирам върху дансинга, където все още аз, т.е. Лоти танцува, и се опитвам да забравя за бармана.

Но е по-лесно да го кажа, отколкото да го направя.

— Изумителна е, нали?

Обръщам се настрани и виждам бармана, седнал до мен, облегнал се с гръб на бара. Оглеждам се, за да се убедя, че говори на мен.

— Ъъ, не ви разбрах?

Той посочва към дансинга.

— Момичето с роклята.

Изпитвам лека тръпка на ревност. Кое момиче? Опитвам се да отгатна и проследявам погледа му.

— На малките сини цветчета.

Аз! Той говори за мен! Поглеждам отново към дансинга, през десетките въртящи се тела, и ето ме там, танцуваща с онези нелепи движения (правя танца на смешното пиле), които някога си мислех, че са забавни. Едва ли е вярно. Той смята, че съм изумителна?!

— Намираш я за изумителна? — повтарям с недоумение. Може би не съм го чула правилно. Все пак тук е доста шумно.

— Абсолютно — въздъхва младежът.

Да. Чула съм го правилно и това е съвсем искрена въздишка.

Обръщам се отново към по-младото ми Аз, танцуващо пред мен напълно унесено, докато по-старото се опитва да осмисли информацията. Не мисля, че някога някой ме е наричал „изумителна“ преди. Получавала съм комплименти — „хубава“, „секси“, „привлекателна“, но никога — „изумителна“. Това е определение за суперзвезди като Анджелина Джоли. Не за Шарлот Мериуедър и определено не за Шарлот Мериуедър на двайсет и една години. Пардон, на двайсет и две.

— Казва се Лоти — казвам аз, все още доста смяяна.

— О, да — кима той. — Познаваш я, нали?

— Мога да кажа, че сме донякъде роднини — усмихвам се леко.

Барманът ме поглежда с недоверие.

— Не може да бъде! — изсумтява. — Двете въобще не си приличате.

Усещам как усмивката ми замръзва. Добре, знам, че сега изглеждам малко различно отпреди десет години, но все пак няма нужда от сумтене. Сега съм много по-спретната и стотици пъти по-стилна.

А и да не забравяме за веждите.

— Имаме същите носове — казвам твърдо.

Той ме поглежда изпитателно и малко по-дълго, отколкото ми се струва необходимо.

— Хъм, предполагам — признава най-накрая, някак с неохота. — Донякъде.

Чувствам се странно засегната и даже ревнувам. Супер нелепо, нали? Как може да ревнувам от самата себе си?

— Ами, тъъ... каки ми защо смяташ, че е изумителна? — питам аз.

— О, не знам — разтърсва младият мъж глава. — Просто е такава.

— Не можеш ли да бъдеш малко по-конкретен? — продължавам да упорствам.

— Не мога да го обясня — свива рамене той. — Цялата е такава. Не бих променил нищичко в нея.

— Нищо ли? — поглеждам го с недоверие.

— Не — казва просто новият ми познайник. — Тя е... — спира за секунда, сякаш търси точната дума и накрая завършва: — съвършена.

— Съвършена!

— Първия път, когато я видях, беше просто Уай!

— Уай! — усещам, че започвам да звуча като папагала на пралеля Мари, но нищо не мога да направя.

— Аха, Уай. Това беше. Влюбих се веднага.

Зяпам го напълно шашната. Как така никога не съм знаела? Как е възможно някой да бъде толкова влюбен в мен, да смята, че съм съвършена, а аз да си нямам никаква идея за това?

— Божичко, звуча като пълен идиот, нали? — казва той, тълкувайки погрешно мълчанието ми, и се усмиваш притеснено. — Сигурно ме смяташ за глупак.

— Не, въобще не — протестирам аз и поклащам глава. Точно обратното. Ако не беше Майлс, рискувах да се влюбя в него. Независимо че е по-млад с десет години или повече.

— Защо не ѝ кажеш какво изпитваш? — предлагам му аз.

Барманът прави гримаса.

— Говорил съм с нея няколко пъти, но се съмнявам, че ме помни. Прав е, не си го спомням, мисля, взирайки се в лицето му.

— Сигурно дори не знае, че съществувам — продължава той. — Все пак, аз съм само един барман, а погледни я нея — може да има всеки, когото си пожелае.

Обхваща ме огромно съжаление. Господи, как може да не съм го забелязала през всичките тези години? Той е толкова сладък и приятен,

и мил...

Зашото по това време не се интересуваше от готините и милите момчета, Шарлот. Падаше си по музиканти и скейтбордисти и всичките други погрешни типове, помниш ли? Спомням си каква бях. Прав е. Не бих забелязала барман с конска опашка и хипарска цветна тениска. Нямаше да ми бъде достатъчно готин.

— Ами, аз мисля, че тя би била щастлива да има човек като теб до себе си — усмихвам му се мило.

Неговата усмивка в отговор е малко крива и тъжна.

— Мислиш ли?

— Разбира се — кимам утвърдително. Пък и не си чак толкова лош — за барман — добавям шеговито.

Той се засмива.

— И ти не си чак толкова лоша. Всъщност, ако беше десет години по-млада, сигурно щях да си падна по теб.

— О! — правя се на обидена от тона му и го плясвам лекичко по ръката.

— Шегувам се, шегувам се — протестира младежът и отстъпва назад. Хванал е ръката си и се преструва, че стene от болка, но после спира, засмива се и ми казва: — Между другото, аз съм Оли.

— Шарлот.

Здрависваме се и докато държа ръката му, забелязвам нещо от вътрешната страна на китката му. В клуба е тъмно и го зървам само за миг, осветено от светлинките на хладилника, но съм абсолютно сигурна какво съм видяла: това е татуировка на жаба.

Майчице, какво съвпадение. Същата като на бармана в ресторанта.

След появата на тази мисъл в съзнанието ми не минава много време, преди да се избистри и следващата.

Побиват ме тръпки. Не, не е възможно. Просто не може.

Може ли?

Изведнъж умът ми се разделя на две, като еcran на сложен телевизор: от едната страна е Оли с опашката си, пъстрата тениска и хипи гривните си, а от другата е барманът от ресторана с късата си вълниста коса, счупен нос и белегът, който пресича горната му устна. Не, не е възможно. Изглеждат напълно различни.

Но и ти беше различна преди десет години, обажда се гласецът в главата ми.

Двата екрана се събират и двата образа се сливат в един. О, божичко, ето защо ми изглеждаше толкова познат, ето къде съм го срещала преди. Сладкото мило момче Оли, по когото дори леко си паднах, е барманът, който се присмива на хранителните ми алергии и ме пита дали съм алергична и към балончетата на шампанско. И който ме дразни адски много всеки път, когато се срещнем.

Той е. Те са един и същи човек. Мамка му!

[1] „Това е моят купон и ще плача, ако искам“ — песен, изпълнена за пръв път от американската певица Лесли Гор през 1963. По-късно я изпълняват и Брайън фери, Дейв Стюарт, Барбара Гаскин и др. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ето къде си била? — някой слага ръка на рамото ми, обръщам се и виждам Лоти — с широко отворени очи и останала без дъх от танците. — Тъкмо се чудех къде си...

— А... здрави — успявам да кажа с пресипнал глас. Чувствам се сякаш току-що са ме цапардосали с чук по главата и виждам звезди посред бял ден като в анимационните филми.

— Подпира бара, къде другаде би могла да бъде? — обажда се и Оли, опитвайки се да я заговори по някакъв начин, но Лоти е заета да оправя косата си и не му обръща внимание.

— Ъъъ, Лоти, познаваш ли... — правя стъпка към представянето им един на друг, но тя ме прекърсва с обичайната си възторженост.

— Хайде, ела да танцуваш!

— Не, не... Това не е за мен — казвам и автоматично отстъпвам назад.

— Хайде — окуражава ме тя, грабва ме за ръката и ме повлича към дансинга.

Съпротивлявам се в началото, но, от друга страна, не ми се иска да седя на бара и да си говоря с Оли, след като вече открих кой всъщност е той. Чувствам се прекалено неловко с него. Имам предвид, какво ще му кажа? „Защо си станал толкова досаден и дразнещ мъж?“

Да, бе. Точно така.

— Ами, добре — предавам се аз, — но само за една песен.

Лоти обаче не ме чува, тя просто ме влече към танцуващите. И преди да се усетя, вече съм в центъра на дансинга.

Мамка му!

Това е като в онези сънища, които всички сме имали — когато сънувате, че сте голи и се разхождате по главната улица на града. Само дето не е сън, а истински кошмар, проклинам мислено и се оглеждам нервно за някакъв път за бягство, но осъзнавам, че нямам такъв. Стоя застинала като заек под светлината на прожекторите. По-скоро трябва

да кажа, под мигащите светлинни. Заобиколена съм от много въртящи се и бълскащи се тела и няма къде да се скрия.

Уф, това е толкова неприятно. Струва ми се, че всички в клуба са вперили очи в мен, затова си поемам дълбоко дъх и се опитвам да раздвижа краката си. Но не мога да ги помръдна. Толкова са тежки, сякаш са залети с бетон. Ръцете ми, от друга страна, са като два чужди елемента, прикрепени от немай–къде към тялото ми, с които не знам какво да правя. Размърдвам ги някак си, лактите ми се повдигат нагоре и надолу като в танца на смешното пиле. Наистина не знам какво се случва с мен. Освен че изглеждам пълен идиот в очите на всички.

Работата е там, че съм отвратителен танцьор. Някои хора са надарени с естествено вроден ритъм, но аз не съм от тях. Спомняте ли си песента на Гlorия Естефан — „The Rhythm's Gonna Get You“ („Ритъмът ще те завладее“)? Е, мен никога не ме е завладявал. Още чакам тоя ден да дойде. Аз съм единственият човек на целия стадион „Уембли“, който не успява да пляска в ритъм на песента на „Куин“ „We Will Rock You“ на концерт. Опитайте да го направите и ще видите, че е почти невъзможно. Но аз го постигам с лекота.

Това изглежда обаче не спира по никакъв начин Лоти, давам си сметка, като я гледам как се вихри на дансинга. Размята ръце настрани, клатушка се и явно не ѝ пука, че прилича на пияна патица. Всъщност тя е толкова естествена и въобще не се притеснява, че на никого от присъстващите също не му прави впечатление. Дори не съм сигурна, че някой забелязва странните ѝ движения, осъзнавам аз, оглеждайки тълпата на дансинга.

Решително завързвам сакото около кръста си и се опитвам да подражавам на танца ѝ. Само че вече съм по-възрастна и не всичко ми се удава с лекота. Ауч. Усещам болка в долната част на гърба си и правя недоволна гримаса. Това е мъчение. Слава богу, че вече нямам такива рождени дни. Да, вечерята тази вечер може би приключи малко по-рано от необходимото, а и това, че Майлс заспа на дивана, е досадно, но една приятна вечер в ресторант е много по-добър начин да празнуваш, отколкото да бъдеш затворена в потен и горещ клуб, където те принуждават насила да танцуваши. Изпитвам огромно облекчение. Прекрасно е, че вече не съм на двайсет и две. Прекрасно е, че купонджийските ми дни по клубове и дискотеки са свършили. Прекрасно е...

Внезапно изпъвам гръб и вирвам глава като сурикатите, които се ослушват за нещо интересно. До този момент музиката беше просто някакво неразличимо „бум–бум“, което се изливаше около мен, но сега чувам някакви познати акорди.

Чакай малко. Това да не е...

Като лъч светлина в края на тунела. Да, господи, истина е! „Ironic“ на Аланис Морисет. Не съм я чувала от години. Божичко, обожавам тази песен.

Изпълва ме някаква неочеквана енергия и бедрата ми започват да се движат от само себе си. След това и ханшът ми. А сега и раменете ми. Леле, страхотно е! Започвам да свиря на въображаема китара. Не мога да се спра. Тялото ми не ме слуша. Уay, дори си спомням и текста на песента! Докато разтърсвам глава, изкуствената ми опашка (сложих си я специално за рождения си ден!) се откача и пада, но въобще не ми пуква. Започвам да си пея на глас. Първо тихичко, после по-високо и все по-високо.

А ето го и припева и аз затварям очи, вдигам ръце във въздуха и пея с цяло гърло. В този момент не мисля за абсолютно нищо. Нищо, освен за танца и песента. Изгубвам се в думите. Забравям всички тревоги и съмнения и напълно се отнасям някъде другаде.

Това е изумително! Чувствам се страхотно, направо съм в еуфория.

Някой се отърква в гърба и задника ми.

Обръщам се бързо и се озовавам лице в лице и гърди в гърди с мъж, облечен в няколко номера по-малка тениска, козя брадичка и обратна захапка, който ме гледа сластно.

О, не.

О, не, о, не.

Все още танцувайки, се опитвам да се отдалеча от него, но мистър Похот не се предава. Кълчи се страховито и ме преследва по целия дансинг като моя сянка, докато накрая не издържам. Изкрещявам в ухото на Лоти, че отивам в тоалетната и се спасявам с бърза крачка. Пфу.

Щом се добирам до дамската тоалетна, въздъхвам с облекчение и се натъпквам вътре. Както обикновено, там има дълга опашка, но наистина трябва да се изпикая след цялата тази вода, която изпих, затова се зареждам с търпение. Облягам се на стената. Краката ми

туптят. И преди ме боляха, но високите обувки сега направо ме убиват. Въздъхвам и ги събувам.

Разтърквам петите си и се връщам мислено назад, към дансинга. Голям късмет имах, че се измъкнах от онзи досадник. Още секунда и щеше да ме притисне с корема си към пулта на диджея. Потръпвам леко при тази мисъл, а после неочаквано и за мен самата започвам да се кикотя. Ами, случката все пак беше по-скоро комична, отколкото притеснителна, давам си сметка, сещайки се как въртеше бедрата си. Пък и ми послужи като добро извинение да напусна дансинга.

Изведнъж осъзнавам, че всъщност май не исках да си тръгвам оттам. Не беше чак толкова зле. Даже започвах да се забавлявам от танците.

О, кого заблуждавам? Бях пълен провал.

После се сещам как танцувах там вътре и се улавям, че се усмихвам. Сигурно танцът е освободил целия ендорфин, или каквото е там, решавам, защото се чувствам в чудесно настроение. Мислех си, че това никога няма да бъде възможно повече, но наистина се забавлявах. И то трезва! Абсолютен, тотален шок.

И като стана дума за тотален шок, какво да кажем за Оли? Все още съм зашеметена от откритието, че този наистина приятен барман и онзи наистина дразнещ тип от ресторантата са един и същи човек. Просто не мога да си го избия от главата. И от чувството, което изпитах към него — към по-младия, разбира се.

Искам да кажа, напълно безобидно е да харесаш някой, който е десет години по-млад от тебе. Това си е като фантазия, като да си падаш по принц Хари (да, признавам си го, но моля ви, не казвайте на никого), но какво става, когато той не е по-млад? Когато е на същата възраст? Когато е реално? Това означава ли, че вече не е безобидно? Леко започвам да се паникьосвам.

Което, разбира се, е напълно нелепо, защото аз дори не харесвам този човек такъв, какъвто е сега, а какво остава да си падам по него.

— Извинявай, имаш ли огънче?

Мислите ми са прекъснати от женски глас и аз прекъсвам масажа на стъпалата си и вдигам глава.

Чакай малко, това момиче звучи като... Ванеса.

Стои до мен със своята изрусена коса и ярко червило, размахва незапалената си цигара и ми се усмихва широко. Божичко, радвам се

да я видя. Едвам се удържам да не я прегърна.

— Леле!

Изведнъж забелязвам, че се е втренчила в мен и ме гледа страшно съсредоточено, сякаш иска да проникне в главата ми.

— Да? — старая се гласът ми да звучи нормално, но сърцето ми ще се пръсне. Тя ме позна.

— Ъъ, нищо — Неса разтърсва глава, сякаш иска да прогони някаква мисъл. — За момент ми заприлича на някого.

— Така ли? — питам плахо с нещо между страх и вълнение.

— Да, но само за секунда. Въсъщност въобще не си приличате.

За един кратък миг изпитвам силно разочарование. Знам, че съм се променила много — и слава богу! — но едва ли съм напълно различна личност от най-добрата й приятелка. Нали?

— О, не ми обръщай внимание — продължава тя. — Не съм на себе си в момента. Така е като си влюбен — казва високо, но е очевидно, че проблемът не е в това. — Знаеш ли, някой някога ми беше казал, че влюблването е форма на лудостта. И е вярно! — засмива се звънко и започва да рови в розовата си сатенена чантичка във формата на ягода.

Гледам Ванеса и ми е толкова странно да я виждам с такава малка чанта. Откакто си има Руби и Сам, винаги ходи с онези гигантски чанти за майки, пълни догоре с купища полезни неща.

— По дяволите, сигурна съм, че имах някъде тук запалка.

— Чакай, мисля, че имам някакъв кибрит — бъркам в джоба на сакото си и вадя кутийката кибрит, която взех от бара. Сега никъде вече не се пуши и няма да видиш от онези реклами кибрити на заведенията, които едно време ги имаше навсякъде, а аз постоянно имам нужда от кибрит за ароматните си свещи.

— Благодаря — усмихва ми се признателно Ванеса, запалва цигарата си и дърпа силно, докато бавно се придвижваме на опашката.

— Уф, това ще трае цяла вечност — мърмори тя и издухва дима през ноздрите си. — Приятелят ми ще си помисли, че съм избягала с друг мъж. — После се навежда по-близо към мен и ми доверява: — Е, той все още не ми е приятел в онзи смисъл, сещаш се. Излизали сме само три пъти, но вече съм лудо влюбена в него — усмихва се развлнувано. — Казва се Джулиан и учи за адвокат.

Слушам я замаяно как продължава да говори и говори на мен, една напълно непозната, както правят момичетата, когато са влюбени и просто искат да споделят с всички колко са щастливи, как се чувстват и колко прекрасен е Той. Разбира се, аз знам всичко това. Чувала съм го и преди.

И все пак...

Докато тя продължава да разказва наред, внезапно ме бълсва мисълта колко различна е тази Ванеса, която седи с мен в дамската тоалетна и говори за Джулиан, от Ванеса, която видях само преди няколко часа на вечерята по случай рождения ми ден.

Тази Ванеса спира за малко, усмихва се замечтано и после се разсмива:

— А може би просто съм луда.

Момичето пред мен гледа с широко отворени очи света около себе си и е изпълнено с вяра и надежда за щастие и за това сияещо ново нещо, наречено „любов“, а Ванеса отпреди няколко часа беше нещастна, апатична, почти смазана.

Наблюдавам я как вади пудрата от чантичката си, а после си слага и от онова алено червило, което преди беше нейната запазена марка. Рисува две съвършени правилни линии на горната си устна, притиска я до долната, за да добие и тя цвят, а после попива червилото с ловко движение на китката си. Другата Ванеса не е носила ярко червило от цяла вечност. Въщност тази вечер тя нямаше никакъв грим, освен блясъка за устни, който й dadoх, а косата й беше вързана отзад на възел, както обикновено напоследък. Очевидно не беше имала време да си вземе душ, тъй като детегледачката закъсняла.

Но не е само това. Има нещо повече от немитата коса и липсата на червило; то е сякаш да видиш снимка, която преди е била цветна, а сега е черно-бяла.

— О, виж, ето една свободна — сочи ми тя към празна кабинка, която не бях забелязала.

— Да, благодаря ти...

Оставям я пред огледалото да си слага нов слой спирала и изчезвам в кабинката. Внезапно ми става ужасно тъжно. Много неща се бяха променили за десет години и за първи път си помислих, че може би не всички промени са за добро.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Наближава три часът.

Само.

Докато търся някое закътано местенце, където да се скрия, поглеждам часовника си. Имам чувството, че съм била тук с часове. Дни. Почти седмици. И сега съм вече отегчена и уморена, имам главоболие, стъпалата ме болят и искам да си ходя вкъщи.

Но не мога. Трябва да остана и да контролирам Лоти, която в някакъв момент смени водата с по-сериозни концентрати и вече е напълно замаяна от безплатните питиета, които получава заради рождения си ден. Бях забравила колко пиех някога. В един момент дори се качих да танцувам по масите.

И то на тези токчета! Не знам как го правя.

Търкам слепоочията си, очите ми автоматично обикалят целия клуб — като прожектори на полицейски хеликоптер, — за да проверя къде е Лоти и да се уверя, че е добре. И че не е паднала от масата. И точно тогава музиката спира внезапно и лампите светват.

Сърцето ми спира да бие, все още не смея да се надявам. О, божичко, това да не би да означава, че...? Хората започват един по един да се изнасят към изхода. Да, това е! Направо имам желание да коленича и да целуна пода. Думата „свобода!“ дори не се доближава до чувството, което ме изпълва. И то с възклицинието.

Да, да, да! Свърши се.

— О, гадост — изфъфля Лоти, появявайки се от тълпата. Лицето ѝ е потно и определено изглежда разочарована. — Не мога да повярвам, че свърши. Вече!

— Знам. Жалко — лъжа безсрамно и светкавично грабвам чантата и сакото си. — Е, хайде, да вървим — запътвам се към вратата и изненадващо краката вече не ме болят.

Хората навън се разотиват, прегръщат се, целуват се и си пожелават „лека нощ“.

— Чакайте малко! Преди да си тръгнете, искам да ви снимам — провиква се Лоти. Вади фотоапарат от чантата си и започва да ги събира накуп.

— Не, Лоти, и ти трябва да си на снимката — отбелязва някой. Все още стоя до нея и тя се обръща към мен: — Шарлот, ще ни снимаш ли?

— Разбира се — отвръщам и вземам фотоапарата с намерението, след като всичко свърши, да се изнеса колкото се може по-бързо. Вдигам го към очите си, поглеждам през визьора и внезапно сякаш ме удря гръм: лицата, дрехите, усмивките... Всичко ми е познато.

О, господи! Това е снимката, която държа у дома на хладилника. Снимката от рождения ми ден.

Аз ли съм я направила?

Не разбирам. Как? Не е възможно. Освен ако...

— Хайде, по-бързо! — крещи ми някой от групичката.

— Добре, готови... усмихнете се! — вдигам фотоапарата. Всички гледат насам и аз натискам бутона. По-младото ми Аз е в центъра, усмихната, с широко отворени очи. После идва светкавицата, чува се „щрак“ и моментът еувековечен завинаги.

Предлагам да изпратя Лоти до вкъщи. Колата ми е паркирана отпред, освен това тя е останала буквално без крака и някой трябва да я придържа. Не мисля, че ще може да се прибере без мен.

Прегръщам я и се запътваме към дома й. Вечерта е наистина топла. А може трябва да кажа „ранното утро“? Улиците са спокойни и атмосферата е почти магическа, сякаш целият свят е заспал, освен нас.

Пристигаме пред къщата й, тя се бори да намери ключовете в чантата си и след като три пъти ги изпуска на земята, решавам да поема нещата в свои ръце. Отключвам умело (правила съм го толкова пъти, че мога и със затворени очи!) и я вкарвам вътре.

— Какво ще кажеш да ти направя кафе, за да се освестиш малко, а? — предлагам й, водя я до потъналата в мрак кухня и я оставям да се свлече на един стол.

Всъщност това последното щях да го направя, но в последния момент я задържам, защото столовете са заринати с всякакви неща. Използвани торбички за чай, вестници и божичко, това бикини ли са? Потръпвам при вида на нещо, което прилича на метнати върху облегалката прашки. В мрака не мога да различа чисти ли са или не. И,

честно казано, нямам намерение да се доближа достатъчно близо, за да разбера. Грабвам една дървена лъжица със свободната си ръка, ловко подхващам прашките и ги мяtam върху друга купчинка. Повярвайте ми, има достатъчно такива из цялата кухня, така че изборът ми е голям — сякаш оттук е минала къртица, само дето вместо купчини пръст, има купчини с неща. Разчиствам единия стол и поставям Лоти на него.

Така, сега ще сложа кафето.

Запалвам лампата, която всъщност е просто една гола крушка, висяща самотно от тавана, и острата светлина ме заслепява за миг. Премигвам два–три пъти, преди зрението ми да се нормализира и после оглеждам кухнята. За миг не мога да разбера какво виждам пред очите си, а после застивам ужасена.

О, не, имало е грабеж! Някой е обрал къщата и е обърнал всичко с краката нагоре!

Започвам да се паникьосвам. Ами сега? Трябва да звънна в полицията. Ако са откраднали някакви ценности? Ами ако — божичко! — крадецът още е в къщата? Паниката преминава в ужас. По дяволите, къде е телефонът?

Внезапно обаче забелязвам, че по-младото ми Аз не е скочило на крака и не крещи: „Обраха ни!“ Напротив, седи си много спокойно на стола, сякаш всичко е съвсем наред.

Да, защото всичко е наред, Шарлот. Точно както си е.

Изведнъж загрявам. Не е имало грабеж и никой не е опустошил къщата — освен хората, които живеят в нея. Замислям се за момент. Наистина ли преди съм живяла така? Аз и съквартирантите ми сме свине! Не, свинете са по-чисти. Не оставят мръсни гащи да се въргалят ей така... Оглеждам стаята вече по-спокойно — навсякъде има мръсни чаши, наполовина изядена храна, използвани чаени торбички и купи със засъхнали закуски (корнфлейкс с мляко), които сигурно могат да бъдат махнати само с чук, и накрая — купища мръсни чинии. А боклукутът?

Поглеждам с ужас пластмасовата кофа — черният найлонов плик прелива отвсякъде, около нея са изпадали метални кутии, повечето от които май са печен боб „Хайнц“. А и тази миризма.

Запушвам носа и устата си с ръка и се извръщам настрани. Изравям след цялата камара нахвърляни безразборно съдове чайника (които между впрочем има толкова варовик по себе си, че никога

повече в живота ми не би трябвало да поемам допълнителен калций) и го напълвам с вода — също трудна задача, защото се налага да го промъкна между чучура на чешмата и мръсните чинии, един ловък маньовър, който ми напомня на игра на дженга^[1].

Мисля си за своя приятен, красив и безупречно чист апартамент. Не за първи път се радвам, че вече не съм Лоти.

Обръщам се пак към нея — наклонила се е напред, лицето ѝ е на масата, очите ѝ са затворени.

— Кафето ще е готово след минутка — казвам, опитвайки се да се държа хладнокръвно, макар че след като не откривам чаша, в която да не е прокарал мухъл, ми се приисква да изкреша.

— Аха... — измучава Лоти сънливо.

В рамките на няколко минути тя премина от състояние на пълна еуфория на танцуващата по купони мацка до фазата на спящата с дрехите си пияна развалина.

— Може би трябва и да хапнеш нещо — предлагам.

— Ммм...

Предпазливо отварям няколко шкафа. В мята апартамент те са пълни с пакети здравословни тестени изделия, предимно с трици, буркани с изсушени на слънце домати, зехтин...

Готови спагети.

Гледам пакетите. Това ли е?

Проверявам и по другите шкафове. Трябва да има и нещо друго, освен тези спагети. О, ето. Бутилка кетчуп, отворена, със засъхнали корички по върха, в която сигурно е останала една капка и ще успеете да я изстискате само ако държите бутилката обърната наопаки в продължение на седмица.

Все пак тя трябва да яде нещо, така че явно ще бъде или спагети, или нищо, решавам аз, вземам един пакет и махам станиоловия капак. Ммм, много хранително, мисля си иронично, гледайки тази гадост с отвращение. Страх ме е да си помисля колко консерванти и Е-та има тук.

Чайникът завира, затова го махам за малко от печката и се заемам с правенето на кафе. Успявам да оствържа някакви жалки остатъци от буркана с нес кафе, след което отварям хладилника, за да потърся мяко. Честно казано, притеснявам се какво ще открия вътре.

И с право.

Събирам цялата си смелост, отварям вратата му и се сблъсквам с повече лед, отколкото има на Северния полюс. Всеки, който се притеснява за изчезването на полярните шапки, ще бъде успокоен при вида на този хладилник. Очевидно думата „размразяване“ не ми е била известна, когато съм била по-млада.

Нито съм знаела думички като „плодове“ и „зеленчуци“. Вместо тях на горния рафт (моя рафт в хладилника) има две триъгълни парченца сирене, полуупразен буркан с рагу и един направо вкаменен обект, който би могъл да бъде абсолютно всичко, мисля си, разглеждайки го с любопитство.

Така ли съм преживявала? На готови спагети, кетчуп, сирене и рагу? Изненадана съм, че никога не съм се разболявала от скорбут, рахит или нещо подобно.

Мислено се връщам към списъка си и добавям нова точка:

Яж здравословно.

— Знаеш ли, наистина трябва да се храниш по-балансирано — съветвам Лоти. Междувременно виждам подгънатия край на отворена кутия мляко в дъното на хладилника и се протягам за него. — Трябва да ядеш поне пет пъти дневно плодове и зеленчуци, за да намалиш холестерола си и да избегнеш риска от рак на дебелото черво. — Поглеждам към нея, но тя не ме слуша. Сринала се е на масата и похърква леко.

Отказвам се от хранителните съвети — засега поне — и се заемам с кафето. Помириявам леко млякото. Ауч. Напълно вкиснало е. Всъщност отдавна е преминало този етап и вече е на фазата на сиренясането.

С отвращение го връщам в хладилника. (Бих го сложила и в кофата за боклук, но тя просто прелива.) Ще си го пие чисто. Пак е по-добре от нищо.

— Ето, заповядай.

Поставям кафето и спагетите пред нея, но Лоти не помръдва. Пълен труп е. Разтърсвам я и тя се събужда, вдига глава и присвива очи на светлината. Няколко секунди се оглежда сепнато, сякаш не разбира къде е, след това забелязва кафето.

— Ммм, благодаря — проронва и отпива голяма гълтка, след което навива спагети на вилицата си. — Вкусно. — Усмихва ми се. — Искаш ли?

— Не, благодаря — казвам бързо. — Не съм гладна.

— Както искаш — Лоти ми се изплезва и лапва втора вилица. — Така ще има повече за мен.

Каквото и да се съдържа в тази гадост, явно си свършва работата, защото след малко тя се съвзема достатъчно, за да се изкачи по стълбите към спалнята си. Последвам я, отчасти от любопитство, а и защото искам да се уверя, че няма да падне и да се изтърколи обратно надолу. На последното стъпало се олюява за малко, но аз я подхващам светкавично. Пфу, за малко.

— Ами, ето ни. Дом, сладък дом... — със спагети в едната ръка и чаша в другата Лоти бълсва вратата на стаята си с бедро, за да я отвори. Явно има опит в това, защото успява и виждаме, че е оставила лампата вътре да свети. Спестяването на енергия не беше една от силните ми страни в онези дни. Нито, както се вижда, прибирането на дрехите си от пода.

Влизам след Лоти в стаята и се втренчвам в гледката, която се разкрива пред мен. Единственият начин, по който мога да я опиша, е следният: представете си, че сте извадили всичко от чекмеджетата си и сте го разхвърляли по пода. После сте отворили гардероба си, махнали сте всичко от закачалките и сте хвърлили и него на земята. Отгоре метнете няколко чифта обувки. Палто. Няколко хавлии. И, бинго — ето я старата ми спалня.

— Чувствай се като у дома си — ухилва ми се Лоти, изритва обувките си и се строполясва на леглото си, покрито със завивка с индиански мотиви.

Оглеждам се наоколо за място, където да седна. Стаята е толкова малка, че едвам се завъртам. Има малка маса и сгъваем пластмасов стол до прозореца; присядам неудобно на ръба му. Масата е затрупана с книги. Един направо древен Ай Би Ем компютър заема по-голямата част от нея, а до него е струпана купчина листове.

— Пиша роман — казва Лоти, виждайки, че гледам натам.

— О, да, бях забравила за това — измърморвам и се сещам за недовършеното си творение, после се сепвам, но за щастие тя не ме е чула — прекалено заета е да нагъва спагетите си.

— Още не съм го завършила, но ще го направя — продължава Лоти убедено. — В момента работя в списание за кръстословици, но наистина искам да пиша. Още откакто бях съвсем малко момиче, исках да стана писател. Не мога да си представя да се занимавам с нещо друго. — Усмихва ми се и навива нова порция спагети. — А ти? Какво бачкаш?

— О... аз... ръководя собствена пиар компания — казвам с поглед, забит в пода.

— Ууу, сериозно? — Лоти ме гледа с широко отворени очи и изглежда впечатлена. — Това е невероятно. Твоя собствена компания? Сигурно си много важна бизнес дама!

— Не бих казала чак „много“ — отговарям скромно, но вътрешно изпитвам гордост колко добре съм се справила и колко далече съм стигнала. Гледам Лоти, седяща с кръстосани крака на разнебитеното си сгъваемо легло в средата на малката си жалка стая, ядяща спагетите си.

— Обзалагам се, че живееш в страхотен апартамент, нали? Също толкова гордина като колата ти.

Усмихвам се, като се сещам за миналата вечер, когато я докарах с колата от концерта. Тя само охкаше и ахкаше и се дивеше на кожената тапицерия.

— Ами, да, може да се каже...

— Такава късметлийка си — въздиша замечтано. — Ще се радвам, ако някой ден имам собствен апартамент и нова кола. И малко пари няма да са ми излишни.

Става ми приятно от възхищението ѝ.

— Значи обичаш работата си? — продължава да разпитва Лоти.

— Е, не знам дали я обичам — признавам аз, като се сещам за изминалата седмица. — Има много стресови ситуации...

— Защото е важно да правиш това, което обичаш, не мислиш ли? — прекъсва ме тя, преди да довърша. — Баща ми винаги казва, че прекарваме на работа ужасно много време, така че ще бъде добре да правим нещо, което обичаме, нещо, което желаем страстно.

Обхваща ме лека несигурност. Божичко, баща ми наистина винаги го казва. Да си призная, никога не съм желала страстно да се занимавам с пиар, нито дори съм изпитвала нещо близко до това

чувство, но колко хора всъщност желаят страстно работата си? Намирам тази мисъл за успокояваща.

— Така е — съгласявам се аз. — Но е прекалено идеалистично. Понякога трябва да правиш компромис и да се фокусираш върху кариера, която ще ти позволи да си плаща сметките си и ще ти осигури финансова сигурност — допълвам бързо. — Да, може би няма да правиш нещо, което желаеш чак толкова страстно, но пак може да е вълнуващо и удовлетворително. — Виждам, че съм приковала вниманието на по-младото ми Аз и изпитвам задоволство. Виждате ли? Това му е хубавото да си по-възрастен: имаш опит, познания, зрелост и преценка за това, което е наистина важно в живота.

— Ъъ... не, благодаря — казва иронично Лоти. — Вълнуващо и удовлетворително — повтаря после замислено. — Това не звучи забавно.

— Ами смисълът на живота не е само в забавленията — отговарям и усещам, че леко се изнервям.

— А в какво? — пита простиочно тя.

Въпросът ѝ ме заварва неподгответена. Отварям уста да ѝ отговоря, само че не мога. Не знам какво да кажа. Защото тя е права, осъзнавам внезапно. В какво е наистина смисълът?

Трясването на входната врата ме спасява.

— О, по дяволите, сигурно някое от момчетата се прибира — изпъшкава Лоти. — Чакай малко, трябва да отида до тоалетната преди него.

Тя скача и излиза от стаята, а аз си спомням какво беше да споделяш една баня с шест други души. Да чакаш своя ред, за да си вземеш душ сутрин и когато най-накрая влезеш, да откриеш, че няма никаква топла вода. Да бързаш за тоалетната през нощта, но някой друг да те е изпреварил. Да се ослушваш за затварянето на входната врата, за да можеш да си вземеш спокойно дълга вана, и тъкмо тогава някое от момчетата да се върне и запътвайки се към банята, да започне да се оплаква от снощното люто къри...

— Извинявай, какво казваше? — пита Лоти, след като се връща отново в стаята.

Поглеждам я изненадано. Очаквах да се забави повече — все пак трябва да си измие зъбите, да си махне грима, да се измие, да си сложи

крем преди лягане. Вечерната процедура на мен ми отнема цяла вечност. После ми просветва и казвам със съчувствие:

— О, някой те е изпреварил?

— Не — усмихва ми се тя в отговор и скача отново на леглото си.

— Готова съм.

Готова е?

Продължавам да я гледам, без да разбирам за какво говори. Какво има предвид под „готова съм“? Как може да е готова за десет секунди? Аз стоя в банята поне четиридесет и пет минути.

След това осъзнавам, че не е махнала грима си.

Все пак, обажда се тънкият гласец в главата ми, тя ще го изчисти, нали? Имам предвид, божичко, всяка жена знае, че кожата се възстановява през нощта и трябва да бъде абсолютно чиста, за да може да попие подхранващите съставки от нощния крем.

Изведнъж ме обхваща леко беспокойство.

Нали всички знаят?

— Ъъ... няма ли да си махнеш грима? — питам небрежно.

— Уф, не. Не ми се занимава... — Лоти се прозява широко, потърква очите си с външната страна на дланта си и при това движение размазва черната си очна линия по бузите си.

Потрепервам нервно вътрешно и опитвайки се да не мисля за нещастната си кожа, мислено добавям поредната точка в списъка:

Винаги почиствай грима си преди лягане.

Като споменах списъка...

— Знаеш ли, вместо да живееш под наем, трябва да се замислиш да си купиш свой апартамент — подхвърлям аз. — Тогава ще си имаш собствена баня.

— Да бе, да! — засмива се тя в отговор, сякаш съм казала нещо много смешно. — И с какво ще го купя?

— Със спестяванията си — продължавам да обяснявам, като едновременно с това се навеждам и вдигам една хавлия от пода. Боде ми очите, откакто сме се качили тук. Сгъвам я и я мяtam на облегалката на стола.

— Нямам никакви спестявания — изпухтява Лоти. — Освен овърдрафта ми. Всъщност... — поколебава се за миг — имам овърдрафт за три хиляди, в който са останали шейсет лири. Това брои ли се?

— Не, не се брои — казвам бързо и внезапно ми се струва, че заприличвам на Майлс, когато е отчаян, че нищо не разбирам и само обърквам всичко, свързано с инвестиционните фондове. Вече мога да разбера логиката му. Донякъде. — Но трябва да започнеш отнякъде. Открий си сметка за спестявания — съветвам я и се протягам за друга кърпа. — Не е нужно да вкарваш много пари вътре, само по няколко лири месечно, но постепенно ще видиш как ще се натрупат. — Свършвам с кърпите и започвам да прибирам останалата част от нещата. Така и така съм почнала... — И ако бях на твоето място, щях да започна да отделям за пенсия, може би дори и да инвестирам тези пари в нещо изгодно. — Слагам някои от дрехите в чекмеджетата и мислено се връщам към списъка си. — И една тайна вътрешна информация: ако имаш възможност, купи си акции в нещо, наречено „Гугъл“. — За малко се отнасям в света на мечтите и си представям как харча милионите си. Първо, ще дам една солидна част на родителите и на приятелите си. Сещам се и за Ванеса и за нейния съвет. — О, и преди да съм забравила, започни още отсега да правиш упражнения за тазовите си мускули.

Внезапно осъзнавам, че Лоти не се е обаждала от доста време.

— Не се притеснявай, не е толкова страшно, колкото звучи.

По-младото ми Аз е заспало.

Гледам я с недоверие.

Няма успокояваща музика. Нито предпазител за устни. Нито арома терапевтична маска или други видове черни превръзки. И лампите светят. Очевидно тогава не съм страдала от безсъние, мисля си, изпитвайки чувство на завист.

Внимателно мятам върху нея индианската завивка, тя измърморва нещо неясно насиън и се обръща на другата страна. Спирам и я поглеждам за секунда как спи, след това си тръгвам. Очите ми обхождат още веднъж стаята и се задържат върху недовършения роман на масата.

Който никога няма да бъде написан докрай, осъзнавам и внезапно се натъжавам. Защото съм се отказала от тази мечта.

Не си спомням колко дълго стоя там, разсъждавам и гледам спящото момиче, което бях преди. Най-накрай загасвам лампите, затварям вратата и си тръгвам.

[1] Дженга — игра с дървени блокове, с които се строи кула, като играчите вадят кубчетата едно по едно отдолу или от средата и ги слагат на върха, като целта е да не се събори кулата. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Бам! Бам! Бам!

Какво става? Тъмно е и съм затворена в дървена кутия. Нищо не виждам. Не мога да се мръдна. Чувам само... Бам, бам, бам...

О, божичко, погребана съм жива. Това е звукът на пироните, които забиват в ковчега ми.

Бам, бам, бам...

Ще се задуша. Не мога да изляза. Ще умра.

Бам, бам, бам...

Моля, пуснете ме навън, пуснете ме, ПУСНЕТЕ МЕ!!!

— Скъпа, събуди се, събуди се.

Задържам очите си отворени, махам маската си и виждам Майлс, който ме разтърсва за раменете.

— Какво? Ка... — надигам се, сядам в леглото и го поглеждам стреснато, опитвайки се да дойда на себе си и да се ориентирам. В леглото си съм, а Майлс лежи до мен и ме гледа сериозно.

— О, да... — въздишам с облекчение. — О, божичко, беше ужасно, Майлс, ужасно — отпускам се обратно на възглавницата. — Бях погребана жива.

Майлс ми се усмихва успокояващо.

— Е, не се тревожи, скъпа, вече си добре. С мен си и си в безопасност — погалва косата ми, която е цялата мокра от пот и е полепнала по челото ми.

Бам, бам, бам. Замръзвам. Пак този шум!

— Какво е това? — изкрештявам и отново се надигам. Ето, не сънувам. Истинско е.

— О, това ли? Не се беспокой, скъпа, нищо особено — засмива се Майлс, виждайки ужасеното ми изражение. — Брокерът поставя отвън табелата.

— Табела? Каква табела? — ахвам аз, скачам от леглото и се затичвам към прозореца. Дърпам рязко завесата, повдигам щорите и поглеждам навън. Точно навреме, за да видя как един мъж с чук забива

с последен удар табелата. „Продава се“, чета на глас големите червени букви. Сърцето ми спира.

— Е, какво ще кажеш? — обажда се весело Майлс.

— Щъп, нищо... Не знам — умът ми се лута бясно като уплашено животно. — Не е ли... не е ли прекалено бързо!

— Бързо? — повтаря той, също се надига от леглото и се обляга назад. — Не можеш да си прекалено бърз, когато става дума за пазара на имоти — обяснява ми мъдро. — Офертата ни вече е приета и е важно продавачите да видят, че сме сериозни, което означава, че трябва да продадем нашата собственост, да направим пълно проучване, обща ипотека и депозит...

Гласът му продължава да звуци на заден план и да изрежда монотонно, а аз се чувствам леко замаяна и вече не го слушам. Разтърквам нервно ушите си.

— Ще направя кафе — прекъсвам го, докато той продължава да обяснява за общата банкова сметка. Внезапно ме обхваща силна клаустрофобия, сякаш съм затворена някъде и не мога да дишам. Все едно кошмарът ми, в който ме погребаха жива, е станал реалност.

— О, прекрасна идея — съгласява се Майлс. — Имам малко махмурлук от снощи. Цялото това празнуване... — поглежда ме многозначително, а аз леко се паникьосвам. — Сигурно съм заспал на дивана и там щях да си остана, ако не се бях събудил от светлината, минаваща през щорите. Тогава се преместих на леглото. Не че ти си спомняш — добавя той с някакъв намек в гласа.

В главата ми светва червена лампичка. О, мамка му!

След като оставих по-младото си Аз да спи, тръгнах към апартамента си и се прибрах тъкмо когато вече се развиделяваше. Предположих, че Майлс още спи на дивана, така че минах направо в спалнята, в която цареше пълен мрак заради щорите и завесите, и директно се пъхнах в леглото. Ами ако се е събудил, докато бях в дискотеката? Ако е дошъл в спалнята и е видял, че не съм там? Започвам бързо да измислям някакви обяснения. Какво, по дяволите, ще му кажа...

— Беше заспала. Толкова дълбоко, че въобще не ме усети — продължава Майлс, а аз го поглеждам изумено. — Очевидно си била изтощена. По принцип спиш толкова леко.

Ох, размина ми се! Той не знае! Отдъхвам си с облекчение.

— Сигурно е от вълнението заради къщата, нали? — усмихва ми се Майлс щастливо.

— Ъъъ, да, разбира се — отвръщам на усмивката му, но съм леко гузна. — Това напълно ме изтощи. — Протягам се няколко пъти и се прозявам изкуствено. После обаче прозявката си става съвсем истинска. Всъщност съм ужасно уморена.

— Искаш ли помощ за кафето? — Майлс схваща погрешно демонстрацията ми на умора и се измъква от леглото.

— Не, не — казвам припряно. — Остани си тук. Ще се справя и сама.

— Хъм, мисля, че ще ми хареса да живеем заедно — промърморва доволно той и придърпва обратно завивката си.

Оставям го в спалнята, а аз се запътвам светкавично към кухнята, грабвам кутията с кафе, изсипвам зърната в мелничката, включвам я и се протягам за кафеварката. После се спирам. Скръствам ръце на гърдите си и се облягам на кухненския плот. Гледам как зърната в мелничката се въртят и въртят, също като странните мисли, които се лутаха в момента в главата ми.

Мисля си за отминалата нощ. За всичко това: вечерята за рождения ми ден, Майлс и шампанското, Ванеса и Джулайан, Лоти и клуба, бармана Оли... При спомена за Оли стомахът ми се свива и по тялото ми се разлива топла вълна от... Не знам от какво. Вълнение, страх, оглупяване? Припомням си сцената на разговора ни, тя преминава през ума ми, слиза надолу по гръбнака ми, стига до слабините и внезапно изчезва, когато в ума ми се появява и образът на бармана от ресторантa. Досаден, дразнещ, войнствен и същият човек. Божичко, всичко е толкова объркващо.

— Ето къде си била.

Обръщам се и виждам Майлс, застанал на вратата на кухнята, облечен в кремавата ми хавлия за баня. Тя му е прекалено малка и бледите му ръце и крака стърчат навън и така изглежда доста смешно.

— Чудех се какво е станало с кафето.

Чувам, че мелничката още се върти и бързо я спирам.

— Мислех си, че след като си изпием кафето, може да искаш да хвърлиш още един поглед на къщата — продължава той и се протяга за своя „Уитабикс“^[1]. Винаги си държи една кутия в апартамента ми. Очевидно ги яде още от малък и не може да отвикне от детския си

навик. Не че иска. Никога не съм виждала друг човек да изпитва такова удоволствие от приготвянето на закуската си — изсипва голям пласт захар върху бисквитките, намачква ги хубаво с лъжицата си, внимателно ги залива наоколо с мляко (правя им „ров“, веднъж ми обясни той), уверява се, че не е полял някоя бисквитка директно с млякото, защото това ще ги направи прекалено кашкави, и след това ги изяжда с такава прецизност, която по-скоро е подходяща за мозъчна операция, а не за обикновено сутрешно похапване.

— Така че трябва да побързаме. Уредих да вземем ключовете.

— Ами, тъъ... да, добре — съгласявам се аз, а вътрешно ме обзема познатото напрежение.

Обръщам се съм кафеварката и пак разтърквам ушите си. Още бучат. Всъщност усещането е по-скоро за болка, мисля си разсеяно и се навеждам към тостера от неръждаема стомана, за да се огледам в него. Гледката ме ужасява. Ушите ми са червени и възпалени, а отстрани по врата ми се спуска огромен обрив. О, господи, сигурно е от перлените обици. Вероятно съм алергична към тях.

Изведнъж се сепвам — обиците са знак! Знак, че това не е правилно. Купуването на къщата. Съвместният ни живот. Аз и Майлс. Завладява ме страх и същевременно неочеквано просветление изпълва съзнанието ми. Сякаш някой току-що е отключил тайна врата вътре в мен, която аз самата съм се страхувала да отворя, защото знам какво има от другата страна.

Аз не обичам Майлс.

Веднага щом мисълта проблясва в главата ми, осъзнавам, че тя си е била там от доста време, по-дълго, отколкото мога да си представя. Просто досега съм я пренебрегвала и избягвала, преструвала съм се, че не е истина, изплитала съм пиарска паяжина около собствената ми връзка, опитвайки се да се убедя, че ние сме един за друг, че Майлс е идеален за мен. И едва сега си го признавам.

А май трябва да го призная и на Майлс.

Сърцето ми започва да бие силно като барабан в гърдите ми, когато се обръщам с лице към него. Той е седнал на стола до кухненската маса, грижливо начупва с лъжица бисквитките в купата си и продължава да говори:

— Има много неща, с които трябва да се заемем веднага. Например трябва да ги питаме дали ще оставят завесите и щорите. Ако

не, ще трябва да поръчаме нови, което ще отнеме между четири и шест седмици.

Трябва да му кажа. Поемам си дълбоко дъх и събирам целия си кураж.

— Майлс, не знам как да ти го кажа, но не мога...

— О, не ми казвай — прекъсва ме той и прави гримаса. — Трябва да ходиш на йога.

Прегльщам трудно.

— Не, нямам йога днес.

— Знам, че си заета, но все ще можеш да пренасрочиш някои от срещите си, нали? Това е много важно — продължава Майлс и се навежда отново над купата си.

— Майлс, не ме слушаш — сопвам му се аз и след това веднага се разкайвам за това.

Той ме поглежда изненадано.

Поколебавам се. Сега или никога. Просто трябва да сложа край на това.

— Става дума за нас.

Eто. Казах го.

Майлс гледа към мен объркано, за момент не знае какво да каже, търси очите ми, за да открие някакъв намек, след което изведенъж започва да кима разбиращо.

— О, знам за какво говориш.

Усещам неочекван пристъп на оптимизъм. Може би и той се чувства по същия начин. Може би не само аз съм на кръстопът.

— Става дума за миналата нощ, нали? — продължава той, въртейки се от неудобство на стола си. — За това, че заспах на дивана.

Поглеждам го озадачено.

— Не правихмеекс на рождения ти ден.

О, божичко, разбрал ме е погрешно. Толкова погрешно, че не знам какво да кажа.

— Можем да правим сега, ако искаш — предлага Майлс, оставя лъжицата си и става от стола. — Не можем да вземем ключовете преди десет часа, така че имаме достатъчно време.

Гледам го, стоящ пред мен в моята хавлия, с наполовина изядената си бисквитена каша в купата, и странно, но не се чувствам много настроена на такава вълна. Всъщност предложението му заекс

е направено толкова прозаично, сякаш ми предлага да започнем да рециклираме отпадъците си.

— Майлс, не става дума за миналата нощ, нито заекс — говоря бързо, за да не се откажа. — Става дума за нас. За мен, за тази къща, за всичко... — размахвам ръце напосоки.

Майлс ме гледа, лицето му изразява пълно неразбиране. Надявам се, че той ще схване най-накрая, ще довърши изречението ми, ще се сети какво искам да кажа, но след два грешни отговора май няма шанс да познае, нали?

— Не искам да купувам тази къща — изръсвам директно най-после.

Той се втренчва в мен изумено.

— Защо? Какво й е на къщата?

— Нищо й няма на къщата — отговарям бързо. — Идеална е. Къщата е идеална.

— Добре тогава! — изумлението му е изчезнало и виждам, че вече започва да се дразни. — Виж, Шарлот, знам, че си нервна, но се държиш нелепо. Какво ти става?

— Нищо, просто... — забила съм поглед в пода и не смея да вдигна очи. — Майлс, не мога да го направя. Не мога да се изнеса да живея с теб.

Ето. Най-накрая. Казах го.

В кухнята цари мълчание. Вдигам глава. Майлс изглежда вцепенен. После лицето му става сериозно.

— Не можеш или не искаш?

Устата ми е пресъхнала и едва прегльщам, но трябва да продължа.

— Майлс, не съм искала така да се случи. Ти си чудесен човек. Проблемът не е в теб, а в мен. От известно време имам някакви колебания, но никога не съм си давала сметка, че... — Божичко, наистина ще оплескам всичко, нали? Поемам си дълбоко дъх и продължавам: — Сега обаче всичко ми се изясни и няма да бъде честно за никого от нас, ако оставя нещата да продължават така.

— Срещунала си някой друг, нали? — обвинява ме той внезапно. Всеки нерв в тялото ми веднага се направя и го поглеждам шокирано.

— Не, разбира се, че не — протестирам бързо.

— Да, срещнала си — настоява Майлс. — Знам го. През последните дни се държиш наистина странно. Различна си. Особено откакто се върнах от Лийдс. Кой е той?

— Никой.

Господи, защо ми задава тези въпроси? И защо се чувствам толкова виновна? Странно, но се сещам за Оли в този момент.

— Кажи ми кой е и ще го размажа! — Майлс свива юмрук и го размахва заплашително. Само дето той никога не може да изглежда заплашителен. Особено когато е облечен в кремавата ми хавлия.

— Майлс! — викам отчаяно, усещайки, че разговорът отива в съвсем друга посока. Мамка му, не исках да става така. — Няма никой друг. Проблемът е в мен, само в мен.

Той отпуска ръката си, идва на себе си и се успокоява. За секунда.

— Виж, Шарлот, сигурен съм, че може да оправим нещата заедно. Винаги го правим — казва с обичайната си рационалност.

Прав е. Ако някога сме били на различни мнения, никога не сме се карали, винаги сме успявали да изгладим противоречията. Обикновено с компромис. Този път обаче става дума за нещо по-голямо от една камина.

— Не, Майлс, не можем — поклащам глава тъжно. — Не и този път.

— Мисля, че правиш огромна грешка — тросва ми се той.

Вината се появява отново. Божичко, аз съм лош човек.

— Ще загубим страхотен шанс, ако се откажем от къщата — продължава Майлс. — Тя е страхотна инвестиция. Как можеш да ми причиняваш това?

Отнема ми малко време, преди да осъзная какво казва. Чакай малко, той говори за къщата?

— Освен това вече съм организирал огледите на апартаментите ни. Това са поне седемстотин паунда, хвърлени на вятъра, освен ако не отменя уговорките с агенциите, но не съм убеден, че ще се съгласят при толкова кратко предупреждение.

Очевидно е разстроен и просто се опитва да отвлече вниманието си. Това е начин за справяне с проблемите. Все пак мъжете не са като жените, нали? Гледам го как взема телефона от края на кухненския

плот, където се зарежда, и започва да набира някакъв номер. А може би наистина се притеснява повече за къщата...

— Ще им се обадя веднага, да видя какво ще кажат...

— Майлс, чуй ме, ще платя на агенциите — предлагам му аз. — Ще платя всички разходи, които сме направили досега. Това не е важно.

— Разбира се, че е важно, Шарлот — поправя ме той.

— Не, не е, наистина не е — поклащам глава. — Това е само една къща. Говорим за остатъка от живота ни.

— Само къща? — смее се Майлс невярващо. — Не мисля така, Шарлот. Местоположението ѝ е чудесно. Това е топ оферта.

— Не ми пuka, че е топ оферта! — изкрешявам, преди да успея да се спра. — Не ми пuka, че е с чудесно местоположение или че можем да получим разрешение за преустройство на покрива, или че е прекрасна инвестиция. Не ми пuka дали ще пием пино ноар или каберне совиньон. И не ми пuka дали някога въобще гледам друг епизод на „Мястото, мястото, мястото“! Или дали ще си говорим за пенсионни планове. Или дали ще слушам друга песен от филмите за Джеймс Бонд до края на живота си... — спирам задъхано.

И двамата мълчим известно време, потресени от моя изблик.

— Извинявай, не исках да ти крещя... — ръцете ми треперят и не знам какво да правя с тях. — Просто от доста време се опитвам да се убедя сама, че всичко е наред. Не мога повече така. Трябва да бъда откровена. И с теб, и с мен самата.

— Но ти каза, че са ти харесали „Разрешително за купон“. Купих ти диска им. — Майлс ме гледа с обидено изражение.

— Знам. Съжалявам — повтарям отново, този път по-тихо.

— Аз също — отговаря той ледено, вдига телефона до ухото си, обръща ми гръб и излиза от кухнята. — Ало, да, здравейте. Обаждам се във връзка с огледите...

[1] Марка популярни във Великобритания зърнени закуски под формата на бисквитки. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Добре, време е за равносметка. Само преди час имах сериозен приятел, щях да купувам къща и бях на сантиметри от това, което майка ми нарича „да се установиш“. А сега съм сама, няма изгледи за къща и се чувствам крайно „неустановена“.

Страхотно, Шарлот. Гениален ход. Един от най-добрите ти.

Чувствам се доста замаяна. Отпускам се на дивана и се опитвам да осмисля хода на събитията. Изобщо не бях планирала така да се случат нещата. Когато се събудих тази сутрин, първото нещо в списъка със задачите ми за деня определено не беше „Да скъсам с Майлс“.

Само че изведнъж се изправих лице в лице със съмненията си, които явно отдавна са тлеели под повърхността, и след това всичко се разви прекалено бързо — като бримка, която се пуска на чорапогащника ти; в един момент е просто малка дупчица, а след секунди всичко вече се е разпаднало. И се разпадна точно там, в средата на кухнята ми. А сега не съм много сигурна какво да правя оттук нататък.

Майлс си тръгна, но каза, че ще се върне, за да си прибере нещата. Предложих му да го закарам с колата си, защото щеше да му бъде по-удобно, отколкото да се лашка с автобуса, но той любезно ми отговори, че не се нуждае от помощта ми, много ти благодаря, защото номер 47 минава точно покрай апартамента му. След това педантично ми върна ключовете, които бях му дала, и затръшна вратата зад себе си.

Беше ядосан и нервен и не мога да му се сърдя за това. Чувствам се ужасно виновна и отговорна за всичко. Освен това чувствам и огромно облекчение.

Поглеждам към масичката за кафе, където стои брошурана за моята къща—мечта в цялата си лъскавост. Вземам я в ръка и осъзнавам, че нервният възел, който стягаше стомаха ми от сума ти време и за който се опитвах да се успокоя, че е просто пред общо съжителствено

вълнение, е изчезнал. Заедно с мечтания живот, който винаги съм искала, мисля си тъжно, гледайки цветните снимки.

Или който поне си мислех, че съм искала, само че когато най-накрая го получих, се оказа, че не е точно въплъщение на мечтата ми. Отпускам се назад на дивана, главата ми ще се пръсне. Честно казано, вече започвам да се чувствам малко изгубена. Сякаш съм участвала в някакъв маратон през последните десет години, а изведнъж финиш линията е изчезнала. Имам предвид, ако не искам това, какво искам тогава?

Божичко, положението е доста сериозно за събота сутрин, нали?

Разтърквам пак възпалените си уши и се прозявам широко като сънлив хипопотам. Още не съм си изпила кафето, давам си сметка, и затварям очи за миг. Наистина съм уморена. Разсъмваше се, когато се добрах до леглото си, така че през тази нощ не съм спала повече от три–четири часа. Всъщност по-правилно е да кажа „тази сутрин“, мисля си сънено, и се търкувам на възглавницата.

После се сепвам.

Ауч, каква е тази ужасна миризма? Ноздрите ми се разширяват, за да подуша по-добре. Ууу, мирише като застояла пот и цигари.

И това е така, защото наистина е застояла пот и цигари.

Внезапно осъзнавам, че миризмата идва от косата ми. Обикновено тя е мека и лъскава и ухае на бъз, жожоба или нещо друго ефектно, но елегантно, а сега от нея се носи миризма като от стар скитник и нечия чужда подмишница. Подушвам още веднъж за всеки случай. Да, „уханието“ наистина идва от мен. Скачам веднага от дивана.

Може да не знам какво искам в момента, но знам определено от какво имам нужда: от душ.

След като обилно измивам косата си с шампоан и я поливам и с двойна доза балсам, оставам неподвижно под силната струя на водата. Наслаждавам се на горещата вода със затворени очи и вдигната нагоре глава. Мисля за Лоти — спяща в леглото си, без да е свалила грима си. Божичко, представяте ли си каква ще бъде кожата ѝ днес, потръпвам мислено и изстисквам на пръста си малко от специалната тубичка с микродермоабразивни кристали и старателно разтривам по бузите си. Няма нищо по-лошо от това да спиш с грим. Тя ще изглежда ужасно тази сутрин.

И ще се чувства ужасно, продължавам да си мисля, сещайки се как се строполи пияна, със спагетите в едната ръка и чаша кафе в другата. Божичко, горката тя. Може би няма да спечеля конкурс за най-добре прекарана сутрин, но тя със сигурност ще има най-адския махмурлук на света.

Обличам халата си, правя си нова порция кафе и след това известно време се разхождам безцелно из апартамента си. Проверявам си пощата. Почиствам си веждите. Изхвърлям органичните зеленчуци от дъното на хладилника, които са почнали да загниват. Оправям възглавниците.

Целият ден е пред мен. Винаги прекарвам уикендите с Майлс и този нямаше да бъде различен. Всъщност нарочно бях уредила да нямам никаква работа през тези два почивни дни, за да можем да правим от онези неща, които двойките правят заедно, тъй като в последно време все бях заета и почти не се бяхме виждали с Майлс. „Преоткриване на чувствата“, както пише в книгите ми за самопомощ за това, как да имаме успешна връзка. Само дето не се получи точно така, нали?

Спирам с оправянето на възглавниците, поставям ги старателно на местата им по ъглите на дивана и се оглеждам разсеяно наоколо. Знам какво да правя, решавам изведнъж, ще се обадя на Ванеса. Протягам се за телефона, после се отказвам. Тя ще се занимава с децата и няма да има време да си говорим и ще проведем един от онези разговори, при който всяка трета реплика е „Не, Руби, не. Мама говори по телефона“. Освен това тя си има достатъчно проблеми, за да я товаря с моите, решавам аз, сещайки се за разговора ни в дамската тоалетна миналата вечер. Ситуацията при нея май е доста притеснителна. Добре, тогава... Може би трябва да изляза да потичам малко, да направя няколко упражнения. Да, ама имам мускулна треска от танците снощи. Не съм подозирала, че танците могат да бъдат толкова изтощителни. Ами тогава...

Нищо не ми хрумва. Честно, какво се предполага да правиш, когато току-що си скъсал с някого? Хвърлям поглед към лавиците по стените, претрупани с книги за самопомощ, наръчници и ръководства. Очите ми минават по заглавията. Има всичко — от „Да се справим със стреса“ до „Силата на позитивното мислене“, но нямам нищо за разделите. Дори в любимата ми — „Добър слушател, добър

любовник“. Но пък ако човек е добър слушател и добър любовник, едва ли ще му се налага да къса с някого, нали?

Вземам лаптопа си, влизам в Амазон.ком и написвам кодова думичка „раздяла“. Излизат цял куп книги:

„Да оцелееш сам“, „Когато двамата станат един“, „Ти не си сам“, „Разделите на гейовете“ (тази я пропускам), „Преодолей го“ и „Да продължиш нататък“…

Започвам да чета съдържанието на една от тях:

Важно е да потъгувате за връзката си, тъй като това ще ви позволи да преминете нататък. Бъдете добри със себе си. Това ще отнеме време. Не може да претичате през този важен оздравителен процес, тъй като ще ви се наложи да преминете през няколко етапа: шок и съмнение, депресия и скръб, гняв и чувство, че животът е несправедлив с вас, приемане. На този последен етап вече ще сте готови да продължите с живота си, ще се чувствате пълноценни и евентуално ще може да започнете нова връзка.

Хъм, предполагам, че е възможно да съм в етапа на шока и съмнението. Отивам в менюто и поръчвам книгата. Трябва да я прочета, иначе ще забравя различните етапи, през които се предполага да премина, макар че нямам огромно желание да стигна до втория. Чудя се има ли начин да го пропусна някак.

Няма наличност. Доставката ще отнеме между 4 и 6 седмици.

Какво? Гледам невярващо экрана. Не мога да чакам шест седмици, за да започна да оплаквам връзката си. Тези етапи ще

отнемат месеци и трябва да започна веднага. Затварям лаптопа и ставам от дивана. Ще се облека и ще отида до „Бордърс“ и ще си купя книгата на място.

Навличам бързо някакви дрехи и изсушавам косата си с кърпа — днес не ми се налага да се виждам с никого, така че не трябва да се суша със сешоар. Само ще прескоча до книжарницата, ще взема книгата и ще се затворя вкъщи, докато я прочета. Отивам в спалнята, за да си взема часовника.

И се вцепенявам.

Няма го.

Гледам объркано нощното си шкафче: будилника, маската за очи, арома терапевтичната свещ, но часовникът ми го няма. Как е възможно? Винаги свалям часовника си, преди да си легна. Абсолютно винаги го правя, точна съм като часовник по отношение на вечерните си ритуали (пардон за тавтологията). Не пропускам нищо.

Но не и днес.

Мамка му, къде е?

Така, сигурно съм забравила да го сваля и той е паднал, когато съм си лягала. Хващам се за тази искрица надежда, отмятам завивката и повдигам възглавниците. Никъде го няма. Паниката пак се надига. Часовникът ми е подарък от родителите ми за осемнайсетия ми рожден ден. Има си надпис на гърба и всичко останало. Изключително ценен спомен ми е. Освен това си е *Моят часовник*, по дяволите! Не мога да оцелея без часовника си. Как ще знам колко е часът? Ако нямам часовник на ръката си, ще трябва да гледам моя „Блекбъри“ на всеки пет минути, а какво ще правя, когато ми се наложи да го изключи по време на някоя среща? Или ако е на дъното на чантата ми и трябва да роя, за да го намеря? Ами ако забравя да го заредя?

Все по-паникьосана съм и започвам да се щурям насам-натам из апартамента, без да знам какво точно правя. Преравям всичко — чекмеджета, списания, джобове на дрехи, търся дори в пакета с кафе, но не намирам никъде часовника си. Сигурно съм го загубила някъде, но къде?

Добре, Шарлот, успокой се, казвам си аз, след като съм претърсила всички потайни местенца. Върни се назад по стъпките си, нали така се правело? Миналата нощ бях в старата си къща, преди това в клуба, а преди това в ресторанта на вечеря...

Така, трябва да започна оттам. Грабвам ключовете си и се запътвам към вратата. Ще отида до ресторантa и ще попитам някого.

Например бармана.

Стомахът ми се свива отново, сякаш ме пристягат отвътре със здрав възел.

Не че искам да го виждам или нещо такова. Спирам за секунда пред огледалото. Добре де, може би мъничко искам, но само от любопитство. Прокарвам пръсти през косата си и си слагам малко блъсък за устни. За да съм честна, всъщност не ми пука дали ще е там, или не.

Не е там.

Влизам в ресторантa и очите ми се взират право в бара. Малко съм разочарована.

— Здравейте, мога ли да ви помогна с нещо? — рошав червенокос барман спира с подреждането на чашите и ме поглежда въпросително.

— Исках да поговоря с някого за един часовник. Загубих го вчера и се чудех дали някой не го е намерил.

— Вчера не бях на работа, почакайте малко — момчето ми се усмихва и сваля престиilkата си. — Ей сега ще повикам някого.

Запътва се към кухнята, а аз се оглеждам наоколо. Освен една двойка, седяща в отдалечения край на залата, заведението е на практика празно.

— Ей, Оливър! — провиква се червенокосият през вратата на кухнята.

Сърцето ми подскача. Оли — Оливър. Сигурно е той. О, божичко, той е тук.

От кухнята не се чува нищо известно време, а после някой се обажда: „Да?“

Изведнъж осъзнавам, че съм много, много нервна. Сякаш дъхът ми е заседнал в дробовете и не мога да дишам свободно. Което е нелепо. Той е просто един барман.

Само дето не е просто барман, нали! — обажда се досадният ми вътрешен глас. Той е Оли от миналата вечер.

Оливър се появява и виждам как червенокосият барман му говори нещо и сочи с ръка към мен. Той ме поглежда. За един кратък миг си мисля, че съм се объркала. Това въобще не е Оли, никак не

прилича на него. Много по-възрастен е, различен, по-набит, осъзнавам, гледайки провисналата му сива тениска. Изпитвам облекчение. Радвам се, че съм сгрешила. Радвам се, че този барман не е Оли. Така нещата са много по-прости.

И все пак...

Когато тръгва към мен, стомахът ми пак се свива, а сърцето ми отново забива като църковна камбана.

Косата му може да е къса, може да има белег над устната си и може да носи малки кръгли очила, но зад тях светлосивите очи са същите. Не съм сгрешила.

Мамка му!

— О, това сте вие — измърморва той, без да се усмихва.

Поколебавам се. Супер, страхотно начало.

— Щъп, здравейте — прегльщам трудно. Гърлото ми внезапно пресъхва като пустиня през летния сезон. — Снощи бяхме тук...

— Знам, аз ви обслужвах — казва безучастно мъжът.

Отдалече се вижда, че трийсетгодишната Шарлот не е направила толкова добро впечатление, колкото двайсетгодишната Лоти.

— Ммм, да, както и да е... Изгубих часовника си и се чудех...

— Не, нищо не съм намирал — казва той, без дори да ме остави да довърша.

Почвам да се дразня. Погледнал ли е въобще?

— Сигурен ли сте? — опитвам отново. — Искам да кажа, може да е паднал под масата или...

— Не — поклаща Оливър глава. — Страхувам се, че не е тук.

Прехапвам езика си, за да не изтърся нещо, за което ще съжалявам после.

— Ами, добре тогава — казвам спокойно аз, решена да не му се давам, изправям раменете си и го поглеждам право в очите. — Благодаря ви, че сте погледнали и че бяхте толкова отзивчив. Ще ви оставя визитката си в случай, че се появи отнякъде — изваждам една от чантата си и я оставям на бара. — Съжалявам за беспокойството.

Господи, такъв задник е. Явно хората се променят. И то не към добро, мисля си аз и потърквам разсеяно ушите си.

— Какво ви е на ушите? — питам той, тъкмо когато се каня да си тръгна.

— Нищо — отвръщам резервирано.

— Целите са възпалени.

— Алергична реакция към едни обици — казвам, като се старая да звучи небрежно.

Оливър се опитва да сдържи усмивката си, но виждам как ъгълчетата на устните му се извиват леко подигравателно нагоре.

По дяволите, защо му казах?

— Тези, които приятелят ви подари ли? — пита той спокойно.

Което ме кара да си помисля: първо, това не е твоя работа, и второ, той ме е наблюдавал.

— Той не ми е приятел — сопвам му се аз, нервно. Господи, такъв всезнайко е.

— Не е ли? — барманът повдига въпросително вежди.

— Ами, вече не... — почвам да се чувствам неловко. Сякаш са ме приклещили в ъгъла и вече няма измъкване оттам. — Току-що се разделихме — поглеждам към пода и си пожелавам да се отвори и да ме погълне. Обикновено мисля, преди да говоря, но по някаква причина, изглежда, съм се превърнала отново в по-младото си Аз и мозъкът ми вече не е свързан с устата.

— О, съжалявам — Оливър накланя глава към мен и ме поглежда изпод гъстите си вежди със загрижен вид. — Добре ли сте?

Повдигам глава и очите ни се срещат. Не знам защо, но ми се приисква да разкрия сърцето си пред този непознат. Само че той не е напълно непознат, нали?

— Да, горе-долу — казвам аз и свивам рамене.

Оливър ми се усмихва топло.

— Знаете ли, аз съм наистина добър слушател. На тази работа съм се наслушал на какви ли не истории, мога да ви дам и някой съвет, макар да не гарантирам, че ще бъде задължително добър. Аз съм нещо като психолог-консултант, само че вместо кушетка, имам бутилки.

Не мога да се сдържа да не се усмихна и аз.

— Това е дълга история — опитвам се да отклоня темата, макар вече да се чувствам много по-спокойна и да съм започнала да си променям мнението за него.

— Ами, аз имам достатъчно време. Тъкмо ми свършва смяната, смятах да изляза на разходка в парка, да гълтна малко чист въздух — поглежда ме въпросително. — Ще ми направите ли компания?

Поколебавам се, после поклащам глава.

— Благодаря ви, но трябва да вървя — отвръщам леко неловко.

— Естествено, разбирам — имате по-добро предложение.

— Не, не е това — протестирам аз, после осъзнавам, че той се шегува, и се успокоявам.

В този момент се чува шум от вратата отзад и оттам се появява едно голямо мърляво черно куче. Спуска се право към мен и размахва весело опашка, а от устата му се е провесил дълъг розов език, с който се опитва да ме оближе цялата.

— Това е Уели, галено от Уелингтън — представя го Оливър.

— Здрави, Уели. Аз съм Шарлот — усмихвам се аз и му подавам ръка.

— Я виж, май си намерихте приятел — казва новият ми познайник, придърпва Уели към себе си и му слага кaiшката. — Остави дамата на мира, момче. Тя не иска да дойде на разходка с нас.

Гледам ги двамата и си мисля за това, как ще се върна в празния си апартамент, ще опаковам нещата на Майлс, ще чета някоя книга за самопомощ. В края на краишата не мога да изляза на разходка с човек, когото току-що съм срещнала.

Само че аз не съм го срещнала току-що, нали?

— Може би малко свеж въздух ще ми се отрази добре.

Оливър ми се усмихва и ми подава кaiшката.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Излизаме от ресторант и се запътваме към парка, който е само на няколко пресечки разстояние. Днес обаче ми се струва, че тези улици внезапно са станали безкрайно дълги, като онези пътища в Америка, които продължават цяла вечност и винаги ги показват във филмите или на кориците на албумите. Улици, които трябва да бъдат изпълнени с някакъв разговор, мисля си аз, хвърляйки бегъл поглед към Оливър, който мълчаливо върви до мен по тесния тротоар с ръце, пъхнати в джобовете на износените си дънки.

Притеснено започвам да мисля за какво да говоря с него. Той очевидно не ме разпознава като Лоти отпреди десет години, иначе досега да е казал нещо за това. Така че, какво ми остава? Да изръся просто: „Ей, познай! Вчера отидох в клуб «Канал» и те среЩнах. Само че беше десет години по-млад и сипадаше по мен, когато бях десет години по-млада, но тогава пък аз въобще не те забелязвах и когато се опитах да те запозная със себе си, аз не ти обърнах внимание.“

Ами, да, защо не? Звучи съвсем логично, нали? Като се замисля, май по-скоро да не рискувам с този ход. По-добре да се огранича до един тривиален разговор, иначе все едно си поръчвам директно такси до лудницата.

— Е, Уели, ти добро куче ли си? — изгуквам най-накрая, след като решавам, че е по-безопасно да разговарям с кучето. Уели ме игнорира и продължава да души тротоара. Да си призная, не съм особено добра с кучетата. Обичам ги, но едва ли може да ме наречете истински кучешки ценител. Не знам как да издавам цъкащи звуци с език и не мога да отлича лабрадор от голдън там какъв беше...

Знам, че това, което казвам, е истина, но в момента изглежда малко странно, защото Уели върви послушно до мен и не се отделя. Може би мога да стана познавач в тази област.

— Да, ти си хубавец, истински красавец — продължавам да говоря на кучето, сякаш той се е усъмнил в думите ми.

Оливър ме поглежда и аз потърквам главата на Уели с небрежен жест, сякаш съм специалист в това. Кучето спира при едно дърво и започва да души въодушевено около него.

— Харесва ли ти? Хубаво ли мирише?

Уели размахва лудо опашка.

— Той е като мен в секцията с парфюми в „Хародс“ — коментирам, гледайки към Оливър.

Виждате ли, мога дори да си правя кучешки шеги.

— Точно така ли? — пита той спокойно.

— Да, всъщност... — спирам изведнъж и поглеждам надолу към Уели. Чакай малко, какво прави той? Спрял е да души и е приклекнал леко. Навеждам се, за да погледна. — О, по дяволите! — ахвам и се изправям бързо.

— Аха — кима Оливър и се усмихва. Очевидно се забавлява на реакцията ми. — Не се притеснявай, ще се погрижа за това. — Вади найлонова торбичка от джоба си.

— Не, всичко е наред, аз ще го направя — протестирам аз. Не искам да си помисли, че съм някоя глупава кокона, която се страхува да изцапа ръцете си. Метафорично казано. Всъщност наистина не искам да ги цапам.

— Не, не се занимавай.

— Не, наистина — настоявам аз. — Какво ще ми стана от малко кучешко ако?

Той ме поглежда колебливо.

— Ами, добре, щом държиш. — Подава ми найлоновата торбичка. — Само че Уели има малко проблеми напоследък. Стомахът му е...

Поглеждам надолу тъкмо навреме, за да видя последното от творенията на Уели... О, господи, не мога да кажа какво точно излиза оттам. Стомахът ми се обръща и започва да надава предупредителни сигнали, че всеки момент ще изригне като исландски гейзер. Всъщност май няма да се справя с това.

Обаче трябва, заповядвам си решително. Не можеш да се предадеш сега.

Сдържам дъха си, навеждам се и се опитвам да загреба всичко.

— Нека ти покажа един номер. Виждаш ли, пъхаш ръката си в торбичката... — започва да ми обяснява Оливър.

За нещастие е малко късно.

— Уай... — гласът му потрепва и ми хвърля изпълнен със съчувствие поглед.

Но аз се държа твърдо. Събирам всичките си сили и цялата си воля — също както когато ми се налага да махна паяк от рамото си (много е странно, че най-големите и космати паяци обичат изключително много да се настаняват именно на това място!), завързвам краищата на торбичката и я хвърлям в близкия контейнер.

Ето, готово.

— Първи път, а? — казва Оливър с усмивка, гледайки потресеното ми изражение.

Кимам безмълвно. Сърцето ми препуска бързо и цялата треперя.

Той се разсмива.

— Появярайте ми, после става по-лесно.

След тази случка ледът между нас е напълно стопен и разговорът помежду ни тръгва по-лесно, когато навлизаме в Холанд парк и шумът на оживените градски улици се сменя от песента на птичките и ударите на топките от тенис кортовете. Вървим все по-навътре сред зелените морави и цветните алеи, които се простират около нас като юрган от пачуърк. Денят е топъл, влажен и паркът е изпълнен със звуците на лятото: детски смях, музика от различни радиа, виковете на футболистите.

След като измивам ръцете си от „творенията“ на Уели на една чешмичка, завиваме към спокойната японска градина, минаваме по моста и наблюдаваме великолепните оранжеви кои. Уели се е отпуснал по корем, омагьосан от движенията на рибките, а носът му почти докосва водата.

— Господи, толкова е красиво тук, нали? — казвам аз, оглеждайки се наоколо.

— Да — съгласява се Оливър. — Често идвам тук. Това е едно от любимите ми места. Сякаш не си в Лондон. Наистина можеш да си представиш, че си в Киото.

— Били ли сте там? — питам с интерес.

— Да, преди няколко години прекарах един месец в Япония.

— Yay — възкликвам аз, едновременно впечатлена и изпълнена със завист.

— Ами вие?

— Най-далечното място, до което съм стигала през последните години, е Йоркшир. Прекалено съм заета с работа — свивам рамене аз.

— Работата никога не свършва, нали знаете? А животът си минава... — отбелязва той и ми се струва, че ме критикува.

— Ами, приятелката ми подари билети до Париж за рождения ми ден — казвам сякаш се оправдавам. — Е, предполагам, че сега вече няма да ги използвам — добавям след известен размисъл.

Оливър не казва нищо, но ме поглежда въпросително.

— Предполагаше се да замина заедно с приятеля си — обяснявам му аз.

— Явно спорът ви е бил много сериозен.

— Не, ние не спорим — цитирам, без да искам, Майлс.

— Тогава какво се е случило?

На няколко метра пред нас един паун разперва опашката си. Гледам го известно време мълчаливо.

— Не съм сигурна — проговорям най-накрая и пъхам ръцете си дълбоко в джобовете на дънките си, сякаш да се скрия от нещо. — Просто не беше правилно. Ние не бяхме правилните хора. На пръв поглед всичко изглеждаше идеално, но всъщност не беше — поглеждам го, прикривайки с ръка очите си от силната слънчева светлина. — Звучи ли ви смислено?

— Емоциите не трябва винаги да имат смисъл — свива рамене Оливър и продължаваме нататък.

Катерици се разбягват пред нас, докато вървим между цветята по моравата.

— Той не изглеждаше ваш тип — казва барманът психолог след малко.

— Знам, и Ванеса винаги ми го казва. Чакайте малко, откъде знаете какъв е моят тип?

— Ами, не прилича никак на Били Романи.

Нужна ми е секунда, за да осъзнава какво чувам.

— Познал си ме! — възкликвам аз.

— Хората не се променят чак толкова много — обяснява Оливър и продължава да върви напред.

— Знам, но си мислех... — спирал, защото не знам какво всъщност съм си мислела.

— Познах те веднага щом влезе в ресторантата в понеделник вечерта — продължава той, докато вървим към поляна, пълна с излегнали се хора, дошли на пикник. — Да си призная, не мислех, че си ме спомняш — казва спокойно и ми хвърля бърз поглед.

Така и беше, обажда се гласчето в главата ми. И продължавам да се чудя как, по дяволите, е възможно това.

— По онова време не бях в обсега на вниманието ти.

— О, не бих казала така — засмивам се нервно и после виждам изражението му. Господи, изглежда наистина сърдит заради това. Надявам се да не ме е намразил. Внезапно ми хрумва нещо. Чакай малко. — Затова ли беше толкова зъл с мен в ресторантата? За да ми върнеш, задето преди десет години съм те пренебрегнала?

— Не знам за какво говориш — защитава се Оливър, но по червенината, избила по бузите му, мога да кажа, че съм уцелила в десетката. — Кога съм се държал лошо с теб?

Няма начин да се сбърка тона му. Ясно е, че той смята, че аз съм се държала лошо с него.

— Когато се подиграваше с алергиите ми — отговарям аз — и ме иронизираше.

— Добре де, можеш ли да ме виниш за това? Хайде де, трябва да признаеш, че са доста смешни — намига ми Оливър.

— Не, не са — тръсвам се ядосано и се чудя как е възможно в рамките на няколко секунди разговорът ни да премине от вежлив разговор между непознати на „Вие“ в истински спор, даже по-скоро в нещо като приятелска свада.

— Така, нека да преговорим: не можеш да ядеш нищо млечно, захар, зърнени продукти или ядки и ядеш риба не повече от веднъж седмично — изброява той на пръстите си и ме гледа въпросително.

Какво?

Пътят ни е довел до фургон със сладолед и внезапно краката ми отслабват. Божичко, колко обичам сладолед.

— Точно така — овладявам се и отговарям на въпроса му.

— Значи, ако си взема сладолед, ти няма да си вземеш?

Заставаме пред фургона.

Оливър застава пред прозореца, а аз стискам зъби. Леле, много е трудно.

— Не, твърдо не — поклаща глава решително, когато той си поръчва за себе си.

— За деветдесет и девет, моля, с всички екстри — казва жизнерадостно на продавача.

Поглеждам го гневно. Знам, че го прави нарочно.

— Ммм, страхотен е — Оливър отхапва голяма хапка от сладоледа, който тъкмо са му подали. — Сигурна ли си, че не искаш поне да опиташ? — пита ме той, продължавайки да гризе оттук и там с изражението на неземна наслада, както правят жените по рекламиите за сладолед.

Копеле такова!

— Не, не искам — отговарям твърдо, макар да усещам, че устата ми се е напълнила със слюнка. — Диетологът ми е казал, че организъмът ми е нетolerантен към такива продукти, помниш ли?

— Ами, не знам дали съм съгласен с въпросния диетолог — той поклаща глава и ме поглежда. — Мисля, че даже си много толерантна към тях. Ти какво ще кажеш, Уели?

Уели размахва опашката си все едно се съгласява напълно с изказаното мнение и аз избухват в смях.

— Всъщност бих казал, че си толкова толерантна, че ще можеш да изтърпиш по-близък контакт с моя сладолед, докато аз отида в „ момчешката стая“.

— О, така ли смяташ?

— Аха... — кима той. — И даже съм готов да предположа, че ако сладоледът започне да се топи, докато ме няма, ти ще започнеш да облизваш кофичката, за да не му позволиш да се разтече по ръката ти.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — после ми се усмихва леко подигравателно, набутва ми сладоледа бързо в ръката и се отдалечава от мен.

Седя по средата на алеята и усещам как гневът ми се стопява по-бързо и от сладоледа, който вече е потекъл по пръстите ми заради силното слънце. *Знаеш ли какво?*, говоря си сама на себе си, докато облизвам с език шоколадената кофичка и усещам вкуса на сладката ванилия. *Майната му на диетолога.* Мисля, че Оли е прав.

Излизаме от парка и продължаваме разходката си по сенчестата страна на улиците, които водят към Нотинг Хил и „Портобело“ световноизвестния пазар, на който се продава всичко — от цветя до мебели и каквото може да ви дойде на ум. Проправяме си път между тълпите туристи и поемаме по главната улица, на която са разположени един до друг само ресторани и магазини. Дизайнерски дрехи, дизайнерско бельо, дизайнерско капучино... очите ми обхождат лъскавите витрини, докато неочеквано Оливър спира пред един антикварен магазин.

— Само трябва да се отбия за секунда тук — обяснява той и се протяга към изтърканото от годините месингово чукало на вратата. Уели моментално започва да върти опашката си.

В един момент се сещам, че това е магазинчето, край което бяхме се спрели с Ванеса онзи ден, когато видях Оливър през прозореца.

— О, добре — съгласявам се аз и след като той отваря вратата, го последвам вътре.

Магазинът е затрупан с всякакви видове „съкровища“ и в него се носи миризма на тютюн за лула и лак за дърво.

— Ех, има ли някой вкъщи? — провиква се Оливър, докато Уели души наоколо и притиска носа си до крака на старо кожено кресло. — Хъм, изглежда няма никой, може би трябва да се изнижа с този наистина приятен френски акварел — казва той с по-тих глас, сочейки към една картина. — Какво мислиш?

Поглеждам го ужасена, после осъзнавам, че сигурно се шегува.

— Ха, ха, много смешно — прошепвам аз.

— Не, сериозно — отвръща той, озвъртайки се наоколо. — Мислиш ли, че мога да го пъхна под тениската си? — питат и вдига картината.

О, божичко, не се шегува? Поглеждам го отвратена. Господи! Приятният барман Оли се е превърнал в крадец.

А аз съм негова съучастничка.

— Какво правиш? — просъсквам ядосано и се опитвам да я изтръгна от ръцете му. — Остави я веднага, остави я...

— Хм, хм... — покашля се някой високо зад нас. Вдигам глава и виждам възрастен мъж с лула в уста, който излиза от задната част на магазина и спира пред нас.

— ... долу — довършвам и хвърлям убийствен поглед на Оли.

Мамка му! Вие ми се свят, направо съм зашеметена. Как се случи това? Само търсех часовника си, а сега участвам в грабеж посрещ бял ден. Буквално.

— И какво си имаме тук, синко?

— Един приятен изгрев от Клод Дербек.

Затварям очи. Това вече е прекалено. Стоя си там, в сумрачния ъгъл на магазина, и просто чакам неизбежното.

— Около 1870-та, струва ми се.

Чакай малко. Отварям едното си око и надзъртам крадешком.

— Не е зле, не е зле въобще.

Гледам възрастния мъж. Той се усмихва и чеше Уели по гърба, който се наслаждава на вниманието и в замяна ближе ръката му.

— Значи си научил нещо — продължава мъжът с гордост в гласа.

— Ами, имах добър учител — Оливър се усмихва.

Съвсем объркана вече, наблюдавам как двамата се прегръщат.

— Здрави, дядо. Как си?

— Дядо? — повтарям изумено след него.

И гневно. Ще го убия. Наистина ще го направя.

Оливър ми хвърля невинен поглед.

— Извинявай, не се сдържах. Трябваше да видиш лицето си.

Мятам му още един бесен поглед. Искам да хвърля нещо по него, но като се има предвид, че съм заобиколена с антики, по-добре да не го правя.

— А коя е тази приятна дама?

— Здравейте, аз съм Шарлот — казвам, идвайки на себе си. —

Радвам се да се запознаем — подавам му ръка, а той я хваща и я разтърска силно, поле прави някакви странни хип-хоп движения с юмрук.

— Дядо е голям фен на Джей Зи — усмихва се Оливър, виждайки изражението ми, после добавя: — Има добри учители, правнуките си — децата на сестра ми.

— Е, кажи ми, какво намираш във внука ми? — питаме внезапно старецът.

Усещам, че моментално се изчервявам.

— Ъъъ...

— Тя не ми е гадже — обажда се веднага Оливър. Бузите му са поруменели също като моите. — Ние не сме... нали знаеш — опитва

се да обясни той и сочи с ръце между мен и него.

— О, разбирам — кима дядото, дърпа от лулата си и оглежда с интерес ту единия, ту другия. — А защо? — пита изведенъж той и избухва в силен смях. — Време ти е да си намериш приятелка, момчето ми, не можеш да стоишечно сам.

Оливър го поглежда така, сякаш иска земята да се отвори и да го погълне, а аз му се усмихвам съчувственно, докато някъде на заден план в съзнанието ми тънкото гласче тихичко вика: „Той си няма приятелка! Няма си приятелка!“

— С Шарлот се срещнахме случайно — обяснява Оливър. — Е, всъщност се познаваме отдавна, но едва сега... — колебае се за точната дума и аз се чудя какво ще каже — се заговорихме — довършва най-накрая той.

— Разбирам — кима дядото, повдига многозначително вежди, които се очертават на челото му като две големи бели гъсеници. — Прекрасно, нали? — усмихва ми се. — Чай?

Аз кимам безмълвно и той се скрива в задната част на магазина, за да направи чай, а Оливър се присъединява, за да му помогне, оставяйки ме заедно с Уели да разгледам наоколо. Това е като някакво странно магазинче на чудесата. Всичко е натрупано едно върху друго — гравиран сребърен пистолет, препариран паун, махагонова масичка с резбовани във формата на птичи нокти крака...

— Уау, имате невероятни неща — казвам въодушевено, когато Оливър и дядо му се появяват отново, носейки внимателно поднос, отрупан с различни чашки и чинийки и чайник, оформлен като мъж с висока шапка.

— Това е сервизът ми „Алиса в страната на чудесата“ — обяснява старецът, наблюдавайки ме с любопитство. — Правен е през трийсетте години, ръчно рисуван, без пукнатини в глазурата. В отлично състояние. Има само петдесет такива — усмихва се и жестикулира въодушевено с ръце. От носа на Лудия шапкар излиза топла пара. — Истинско колекционерско произведение. — Подава ми една чашка. — Мляко и захар?

— Не, така е добре.

Но вече е много късно. Той добавя и двете.

— Какво казваше, скъпа?

— Ъъ, нищо... Благодаря.

Старецът се усмихва мило и подава чаша и на Оливър, след това взема в ръка ламаринена кутия за бисквити. — Масленки?

Поколебавам се и поглеждам за миг Оливър, който ме наблюдава с интерес.

— Да, благодаря ви.

Ами той е толкова мил възрастен човечец, че не мога да му откажа, нали? Освен това си мисля, че фактът, че изядох почти половината от сладоледа на Оливър, докато той се върне от тоалетната, опровергава теорията на диетолога, че организмът ми не понася зърнените и млечните продукти, както и захарта.

— Е, как си, дядо?

— Нали знаеш — повдига рамене той, а лицето му става тъжно.

— Ще го преживея.

— Дядо трябва да затвори магазина — обяснява ми Оливър и слага закрилнически ръце на раменете на стария човек. — Той е тук от шайсет години, така че решението е доста трудно.

— О, не — възкликвам аз. — Това е ужасно. Защо трябва да напускате?

— Нещата се променят, времето минава — свива рамене старецът и отпива гълтка чай. Ръката му потреперва леко.

— Няма нищо общо с времето — казва Оливър ядосано. — Вдигнаха му наемът ужасно много и той не може да си го позволи. Ще бъде изхвърлен на улицата.

— От кого? Кой ще дойде на негово място?

— Сигурно друга свръхлуксозна верига кафенета — изпухтява той, без да крие отвращението си. — Или някой от тези големи дизайнерски магазини. Всички се преместват насам, завземат квартала и се опитват да го превърнат в новия Найтсбридж^[1], да вървят на майната си!

— Ей, стига, няма нужда да ругаеш — поглежда го неодобрително дядо му.

— Ами, не мога да се сдържа — отвратително е. Нямат никакво уважение към хората, които са превърнали квартала в това, което е. Всичко е само заради парите, за печалбата.

— Този магазин е бил с мен дълго време. Тук срещнах последната си жена, Бети — унася се в спомени старецът. — Дойде да си купи китайски сервис за чай. Да, купи си — добавя той, гледайки

към мен, сякаш не му вярвам. — А накрая получи и много повече от това — залива се от смях той. — След като тя почина, си мислех да продам магазина. Но какво щях да правя? — вдига въпросително рамене. — Антиките са в кръвта ми, а и вижте ме, аз самият съм антика.

— А какво ще правите с всичко тук? — питам аз и веднага съжалявам за въпроса си. Не исках да го разстройвам.

— Ибей — казва той простишко.

— Ибей? — повярвайте ми, това не беше отговорът, който очаквах.

— Правнуките ми ме научиха да ползвам интернет и ми обясниха всичко — продължава старецът, докато потапя масленката си в чая си. — Очевидно, сега е голяма мания. Даже си имам сметка в Пейпъл — усмихва ми се той.

— Няма да бъде същото — мърмори Оливър сърдито.

— Е, да, но какво можем да направим? — въздиша дядо му със спокойствието на човек, преживял много неща. — Всичко си има начало и край — спира за малко и ни поглежда. — Прекарал съм целия си живот сред скъпи и ценни вещи, но знаете ли кое е най-ценното?

— Кое? — питаме едновременно и двамата.

— Времето — отговаря простишко той. — Не можеш да си откупиш обратно изгубеното време, за каквато и да е цена. Няма втори шанс. Всяка секунда е безценна, така че не пропилявайте нито една. Времето е всичко.

Гледам замислено към него, попивайки всяка дума. Това ли ми е било дадено? Втори шанс?

— Още чай?

Сепвам се и виждам, че стariят човек е надигнал чайнника.

— Да... благодаря — избутвам мислите си назад в съзнанието си и вземам чашата си. — Много мило.

[1] Найтсбридж (Knightsbridge) — „Рицарският мост“ — е един от най-луксозните квартали в Лондон. На едноименната улица се намират най-скъпите магазини като „Хародс“ и „Харви Никълс“. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Две чаши чай и три масленки по-късно Оливър се захваща да помага на дядо си за опаковането на някои от по-тежките вещи за неизбежното преместване. Предлагам помошта си, но старият човек се възпротивява енергично.

— Благодаря ти, скъпа, но това е мъжка работа — пуфти той зад препарирана мечка с човешки размер. Тя се е изправила на задните си крака, а устата ѝ е зейнала в мълчалива зловеща закана.

— Добре, щом сте сигурни — обикновено се чувствам задължена да споря при такава явна сексистка забележка, но в този случай предпочитам да си замълча.

— Едно, две, три, давай! — с шумен тръсък мечката внезапно е вдигната от пода и се озовава на раменете на Оливър, който приляква изненадано. — Господи, дядо, това чудо тежи цял тон!

— Спри да се оплакваш. Когато бях на твоята възраст, можех да нося по една от тези на всяко рамо.

— Какво? Били са чифт? — пъшка Оливър и прави гримаса, когато върху него се изсипва десетилетен прах.

— Аха. Продадох Фред на един японец през 1952 г. и сега ми остана само Джинджър.^[1] — Въздъхва тежко и погалва грозния звяр нежно като домашен любимец.

— Това е Джинджър? — питам с недоверие.

— Да, кръстена е на танцьорката — заявява старецът с гордост.
— И двете са красиви, не мислиш ли?

— Мисля, че ще припадна, това мисля — жалва се Оливър, все още опитвайки се да извлече животното до другия край на магазина.

Бързо се махам от пътя му и решавам, че е време да си тръгвам.

— Ами, добре, аз май е по-добре да си ходя. Радвам се, че се запознахме — протягам ръка, за да се сбогувам с дядо му, но той очевидно не си пада по официалните отношения, придърпва ме към себе си и ме целува по двете бузи, като отърква плътно в лицето ми пълните си с трохички дълги мустаци.

— Сигурна ли си, че не искаш една хубава сребърна каничка за мляко? — предлага ми той. — Или двойка месингови коне?

— Не, благодаря ви — казвам с усмивка, когато се освобождавам от прегръдката му. Обръщам се към Оливър, но той още е наведен под тежестта на гризлита, което се опитва да удържи на раменете си. — Ами, тъъ..., чао.

Спирал неловко в средата на магазина, наблюдавана от острия орлов поглед на дядо му и на Уели, двамата спират да правят това, с което се занимават в момента, а именно душенето на крака на масата за трапезария и бърсането на праха от месинговите коне.

Оливър спира бавното си приплъзване с мечката на гърба и подава главата си изпод главата й.

— О, привет отново — целият е зачервен и останал без дъх. — Тръгваш ли си вече?

Не бъркам нали, изглежда разочарован? Става ми приятно.

— Да, ще повървя още малко — казвам и внезапно усещам, че започвам да се притеснявам. — Провери пак за часовника ми, моля те... — напомням му на тръгване и загризвам нокътя на палеца си. Веднага се сепвам и дърпам ръката си от устата си. Какво правя? Отдавна не си гриза ноктите пред хора? Не и откакто ходя на маникурист. — Знаеш, трябва да...

— ... се върнеш по стъпките си.

— ... се върна по стъпките си.

Завършваме изречението едновременно, после се засмиваме на съвпадението, но всъщност не обръщам голямо внимание на това какво съм казала. Мисля, че и той също, защото ме поглежда странно. Или си въобразявам?

Сигурно, решавам най-накрая, я се стегни! Имам предвид, в момента не съм в най-блъскавия си вид все пак. Почти не съм спала, току-що скъсах с приятеля си, вероятно ми се е вдигнала кръвната захар от сладоледа и масленките и не спирал да мисля за бармана, когото срещнах преди десет години и който сега е на път да бъде смазан от гигантска препарирана мечка.

Не си спомням това да го имаше в някой от етапите, за които пишеше в онази книга за самопомощ.

— Ще можеш ли да се прибереш сама?

— Да, разбира се — казвам и махам небрежно с ръка, но ми става приятно, че е загрижен. — Оставих колата си пред ресторанта.

— Много ли ще трябва да шофираш после?

— Не, живея само на пет минути оттам, при църквата, на Спенсър авеню — отвръщам бързо. Изведнъж ми става горещо и задушно и изпитвам нужда да изляза навън и да подишам чист въздух.

— Ами, ако си наоколо, може да се отбиеш в ресторанта довечера.

— Да, може...

Всички мълчим.

— Ами, още веднъж благодаря за чая — обръщам се към дядо му, който поруменява от удоволствие, макар че се преструва, че е вгълбен в почистването на конете си.

— А, няма защо, скъпа — казва той, сепвайки се уж изненадан, все едва сега ме е чул, а не е слухтял през последните пет минути какво си говорим с Оливър.

— Успех с Джинджър — добавям с най-небрежния си глас, след което погалвам Уели по главата и излизам от магазина.

Поправка: преди това се блъскам в шкаф от осемнадесети век, натъртвам коляното си, преборвам се с вратата, която очевидно е заяла, най-накрая успявам да я отворя, но забравям стъпалото отпред и почти се изтърсвам на улицата. Честно, не знам какво ми става. Сякаш отново съм се превърнала в непохватното момиче на двайсет и една години, мисля си, докато вървя по улицата и бузите ми направо пламтят от притеснение. Не, на двайсет и две, поправям се, като се сещам за купона от миналата вечер.

След прашния полумрак на антикварния магазин сега ми се струва, че слънцето грее още по-ярко. В бързината тази сутрин не съм си взела слънчевите очила. Вървя и примижавам срещу слънцето, когато забелязвам няколко обикновени магазинчета за очила и други джунджурии. Ще си купя един чифт, за да се прибера до вкъщи, решавам, и се запътвам натам.

Има доста голяма тълпа. Хората се блъскат около стойките с очилата и пробват различни видове очила. За момент си мисля дали да не се откажа. Ето защо си купувам очила от „Харви Никс“. Затова, а и защото там са оригинални и дизайнерски и с подходящите стъкла за защита от ултравиолетовите лъчи, мисля си с известно пренебрежение

към цирка около мен, докато най-накрая се сдобивам с евтино копие на последния модел очила на „Шанел“.

Макар че и тези имат слънцезащитни лещи, откривам с изненада, когато си ги слагам. Продавачът на щанда вдига огледалото пред мен и се оглеждам в него. Разбира се, когато си ги сложа, ще се забелязва, че са евтини и пластмасови и...

Уау, изглеждат страхотно.

Завъртам главата си наляво, после надясно и изпитвам позабравено вълнение. Не съм го усещала от години, но чувството не се забравя: вълнението от това да намериш изгодно нещо хубаво.

— Имате ли още от тези, които тя носи? — питат една жена и сочи към мен.

— Не, съжалявам — поклаща глава продавачката, — бяха последните.

Залива ме силна ударна вълна от адреналин. Взех последните! Което, разбира се, ги прави още по-ценни.

Вадя бързо десетачка от чантата си, плащам за очилата и се запътвам към парка. Божичко, каква невероятна придобивка, мисля развлънувано, и се оглеждам във всяка витрина по пътя. Чудя се дали няма да намеря още нещо интересно? Може би трябва да погледна набързо в някое от тези магазинчета.

По навик поглеждам към китката си, но, естествено, часовникът ми го няма, затова посягам към моя „Блекбъри“. Мога да проверя на него колко е часът. Търся го в джоба си, но изведнъж се сещам, че го оставил в колата си.

Ядосвам се от разсеяността си, но същевременно изпитвам и едно друго чувство, осъзнавам внезапно: чувство на свобода, на лекота. Сякаш пред мен се е отворила врата, разкриваща нови възможности; чувствам се като ученичка, избягала от час.

Ограниченията на времето винаги са били за мен напълно реални, като стените на класната стая, така че сравнението е съвсем на място. А сега имам шанс да си поиграя малко, сякаш съм в голямо междуучасие.

Обикновено бих поела по най-бързия път към къщи, но поне веднъж не ми се иска да бързам, което е доста необично за мен, защото аз винаги бързам за някъде. Без часовник времето вече не е разделено на секунди, минути и часове, които те притискат и които

трябва да пресмяташ, преценяваш и пазиш. Превръща се в една спокойно течаща река, която постепенно те обгръща отвсякъде.

Днес тръгвам по дългия път, през пазара, без да бързам. Опитвам се да забавя крачка, но в началото не ми се удава. Краката ми сякаш са програмирани да тичат, ръцете ми се размахват напред и назад като механично бутало, но полагам всички усилия да намаля темпото, минавайки край сергиите и изненадите на тротоара кафенета. Искам да се насладя на усещането, че ме има, че съм тук, а не да тичам отнякъде за някъде. Вдишвам дълбоко въздуха с пълни гърди, вместо обичайните ми задъхани пресекулки. Спирам за миг и се оглеждам около себе си. Усмихвам се вътрешно.

За пръв път от много време мога съвсем буквально да усетя аромата на кафето.

Нямам идея колко време съм се разхождала из „Портобело“, но знам, че дълго се любувах на кованите златни пръстени с цветни полусъпоценни камъни от Непал и гледах с истинско удивление изумителни рамки за снимки, направени от клавиши на стари пишещи машини.

Божичко, забравила съм колко забавен може да бъде битпазарът, мисля си аз, но една жълта индийска блуза, закачена на близкия щанд, ме разсейва. Топлият бриз я развява пред очите ми, пайетите около врата улавят слънчевата светлина и блещукат като малки звезди и преди да се усетя, вече преговарям с продавача и в крайна сметка я получавам срещу шест паунда. Шест паунда! Невероятно е. Не е за чудене, че някога купувах дрехите си само от битпазарите.

Радвам се на придобивките си и вече съм готова за следващия улов. Не ми налага да чакам дълго. Пред следващия магазин стои малка китайка с дузина каси, пълни със стари дрехи, и все още въодушевена от най-новите си находки, решавам да се пробвам и тук. Пробвам едно след друго почти всичко в тясната малка съблекалня. Повечето дрехи са ужасни, някои са даже по-лоши от ужасни и тогава изведнъж цялото ми същество се разтреперва, защото я виждам: една невероятна синя копринена рокля с дълбоко деколте, която изглежда като нещо, което може да видите на страниците на „Вог“, и е ясно, че

струва цялата ви месечна заплата. Уникална е. Никога не съм виждала някой да носи подобна. Купувам я, без да се замислям и за секунда.

Вече съм набрала скорост. По-надолу има сергия с обувки втора употреба. Останала почти без дъх от вълнение, грабвам чифт златисти обувки с висок ток. О, изглеждат невероятно и са толкова евтини, казвам си аз, докато ги пробвам. Ауч. Пръстите ми се смачкват отпред. Опитвам се да ги размърдам, но стъпалото ми се приплъзва още по-напред. Всъщност обувките са ужасно неудобни. Освен това пластмасовото токче е грозно, решавам, оглеждайки се в огледалото.

Изведнъж се вцепенявам. Какво правя? Събувам обувките и ги връщам на сергията. По-младото ми Аз може и да ми е припомнило за радостта от пазаруването на дрехи от битпазарите, но има едно нещо, което съм научила през годините и от което не бих се отказала никога.

Отбелязвам си наум да го включва в списъка веднага щом се прибира вкъщи:

Евтините обувки не струват. Спести и си купи
дизайнерски.

Зашто има някои неща в живота, за които си струва да харчиш пари, и обувките на „Джими Чу“ са едно от тях.

Доволна от себе си, пъхам обратно краката си във великолепните си сандали с ортопедичен свод и ръчно шити подметки и се запътвам към парка.

[1] Мечките са кръстени на прочутата танцова и филмова двойка Джинджър Роджърс и Фред Астер от първата половина на XX век. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Едва когато стигам до колата си и поглеждам часовника на таблото, осъзнавам колко време е изминало. И преживявам шока на живота си.

По дяволите, вече е шест часът! Гледам електронните стрелки в пълно изумление. Минали са часове. Не съм изгубила просто няколко часа, изгубила съм цял ден в глупости! Изпълзнал се е дори без да забележа.

Зашщото се забавляваше, обажда се тънкото гласче вътре в главата ми.

Веднага започвам да изпитвам силно чувство на вина. Не би трябвало да се забавлявам. Не би трябвало да преоткривам вълнението от пазаруването по битпазарите, да се разхождам със сладки бармани и да получавам целувки с маслени трохички от дядовци; трябваше да оплаквам загубата на връзката си и да търся часовника си.

Който все още липсва, напомням си сама.

Съсредоточавам се отново върху него. Къде бях, преди да ме отвлекат да се разхождам? А, да, връщах се обратно по стъпките си от миналата нощ... Щом не е в апартамента или в ресторант, значи съм го загубила някъде в дискотеката — която ще е затворена по това време, казвам си бързо и се чувствам успокоена при тази мисъл — или в старата ми къща.

Запалвам двигателя, включвам се в трафика и се запътвам натам. Може би е паднал от китката ми, когато рових из хладилника за мляко. За секунда си спомням неидентифицираните съмнителни обекти вътре и потръпвам от погнуса. Като се замисля, господи, моля те да не е в хладилника, не мисля, че съм достатъчно силна да пъхна ръката си там отново.

Карам на север към надлеза и не след дълго виждам познатите табели за отклонението. Макар, естествено, никъде да не се виждат работници, размишлявам аз, докато се включвам в единичната лента и минавам покрай големите багери и кранове, седящи празни край пътя.

Типично. Докато ругая мислено любопитния навик на британските пътни работници денем да се крият, а нощем изненадващо да развиват дейност, изразяваща се в поставяне на множество оранжеви конуси и в току-що изкопани дупки, които после си стоят така с дни и причиняват огромни задръствания, телефонът ми звънва.

— Ало?

— Търсих те у вас, но не си беше вкъщи — прозвучава обвинително глас от другата страна на линията.

— О, здрави, мамо — казвам автоматично. — Благодаря за картичката и за ваучерите. Исках да ви се обадя снощи, когато ги получих, но беше прекалено късно.

— Добре ли прекара на рождения си ден?

Мисля си за миналата нощ. Не съм сигурна, че „добре“ е правилното прилагателно.

— Да, да, беше... — опитвам се да се сетя за точната дума — ... интересно.

— Някакви изненади?

— Може и така да се каже — промърморвам, сещайки се как танцувам в дискотеката, как говоря с Оли, татуировката му...

— Знаех си! — провиква се тя победоносно и прекърства потока на мислите ми. — Казах на баща ти! Не ти ли казах, Дейвид? Нали? — мама крещи на баща ми, който се чува как ме поздравява от далече. Мога да си ги представя — тя на телефона в коридора, той в дневната, опитващ се да чете книга на спокойствие.

— Какво си знаела? — питам объркано. Божичко, за какво говори майка ми сега? Задържам телефона до ухото си и ускорявам, защото приближаваме светофара на отклонението.

— Хайде де, не ни карай да чакаме! — смее се мама нервно. Звучи някак истерично и за момент се питам дали не е пила нещо. Има навика да си пийва малко мартини с лимонада преди вечеря.

— Мамо, не знам за какво говориш — казвам леко нетърпеливо вече. О, божичко, светофарът се сменя. Натискам още по-силно педала...

— Предложението! — провиква се тя. — За каква друга изненада мислиш, че говоря?

Внезапно осъзнавам. Когато мама каже „изненада“, тя си мисли...

... А и аз си мислех... О, мамка му!

Сърцето ми спира. Трябва да ѝ кажа истината. Само че в момента това ще бъде като да каже на спечелилия джакпота от лотарията, че е станала грешка и това не е печелившият билет.

— Е? — упорства мама. — Още ли ще държиш бедната си майка в напрежение?

Поемам си дълбоко дъх. Хайде.

— Скъсахме.

Известно време отсреща има само мълчание и после...

— Какво? — мама почти шепне. Явно е шокирана.

Бързо се възползвам от предимството си, че още е изненадана и не знае как да реагира.

— Всъщност аз скъсах с него. Не беше правилно, мамо — опитвам се да ѝ обясня. — Мислех си, че може и да се получи, наистина исках да се получи, но не стана, не можах. И когато спрях да се убеждавам, че всичко е идеално и се вгледах във връзката ни...

Тя ме прекъсва:

— Да не си полудяла?

Поемам по същия прят път както обикновено, после завивам в страничната улица и размишлявам за събитията от изминалата седмица. Натъкнах се на двайсет и едно годишното си Аз, ходих заедно с него на концерт, на дискотека, скъсах с гаджето си...

— Напълно възможно — признавам аз, спускайки се покрай паркираните коли. Може би мама е права. Може би съм изперкала от стреса в работата. Може би обърквам напълно и безвъзвратно живота си и ще съжалявам за това.

— Какво, за бога, ти става? — кара ми се гневно тя. — Сигурна съм, че ако му се обадиш, той ще те приеме обратно.

— Не искам той да ме приема обратно! — провиквам се аз. Има доста съмнения и колебания в ума ми, но не и за това. — Не съм влюбена в него, а не мисля, че и той в мен — добавям, спомняйки си колко притеснен беше, че ще загуби къщата и парите, дадени за огледите, но не и мен.

— Но той изглеждаше идеален за теб.

— На хартия, може би, да — признавам аз, — но не и в действителност. Майлс е страхотен човек, мамо, но не и за мен. Той просто никога не ме е разбирал.

— Мислиш ли, че аз разбирам баща ти? — негодува тя. — Женени сме от трийсет и пет години и този мъж все още е загадка за мен.

— Мамо, това е различно. Ти обичаш татко.

— Но, Шарлот...

Когато излизам изпод моста, връзката изведнъж изчезва. Изпитвам известно облекчение, поставям телефона на седалката до мен и натискам още педалите.

Завивам по старата си улица и виждам бившата си кола, паркирана пред къщата. Е, използвам думата „паркирана“ от любезното, защото е поне на един метър от бордюра и е оставена под един доста „свободен“ ъгъл, сякаш някой просто си е карал и в един момент му е писнало и е изоставил колата по средата на улицата.

Като се замисля, преди май точно това и правех. Ако ме видите сега как паркирам зад лъскавата нова броня на бившата си кола, ще ме дадете за пример. Изключвам двигателя, слизам от колата и оглеждам внимателно стария си „бръмбар“. Очевидно тъкмо е излязъл от гаража, решавам аз. Дано Лоти да е послушала съвета ми и да е взела някой приятел със себе си, когато е отишла да си прибере колата. Така може да не са я ограбили, както ограбиха мен.

Чувствам се обнадеждена, докато изкачвам външните стълби на старата си къща и се протягам към делфина на вратата. Почуквам шумно. Чуват се стъпки и после вратата се отваря.

— Здравей, пак съм аз.

Очаквам по-младото ми Аз да има махмурлук, очаквам да страда от най-лошото главоболие в живота си и очаквам да изглежда като лайно. Това, което не очаквам, е да я видя с разплакани очи.

— А, божичко, добре ли си?

Сълзите се стичат по лицето на Лоти, а очите ѝ са червени и подпухнали. Между две тежки стенания тя кима енергично с глава.

— Да... добре...

Винаги съм била скапана лъжкиня.

— Какво, по дяволите, се е случило? — питам разтревожено.

Тя издухва силно и продължително течащия си нос в част от ролката тоалетна хартия, която държи в ръка, и ме поглежда с пълно отчаяние. Изведнъж сякаш някой ме удря с юмрук в стомаха. Господи, какво може да е? Тя изглежда напълно разбита. Паникьосана, започвам

да се ровя в спомените си. Не се сещам някога да съм била чак толкова разстроена. Какво се е случило?

— Били Романи — успява да изхрипти тя, след което избухва отново в плач.

Когато чувам това име, направо се вцепенявам. Разбира се. Сега вече си спомням кога бях толкова разстроена. Когато открих, че е излязъл с друго момиче.

— Какво за него? — питам аз и се чувствам като грижовна по-голяма сестра.

Гърдите ѝ се надигат и спускат развълнувано нагоре и надолу и тя започва да разказва на пресекулки сред хлипанията.

— Видели са го... с онази... наконтена мацка, която прилича... на... заек...

— Либърти, разглезената богаташка, дето се прави на хипи — казвам ледено аз, забравила всянаква предпазливост.

Лоти обаче изобщо не е в състояние да асимилира думите ми и да се учуди откъде знам. Лицето ѝ е сгърчено от болка, нужни са ѝ няколко минути, преди да успее да проговори, а и това е по-скоро заекване, отколкото свързана реч.

— Очевидно те се срещат. Очевидно... той е... — поколебава се, сякаш е неспособна да каже думата — влюбен в нея — проплаква най-накрая и после заравя лицето си в тоалетната хартия.

— Той е влюбен в нейния попечителски фонд — успокоявам я аз и я прегръщам през раменете.

За награда получавам една кратка и крива усмивка, след което Лоти отново избухва в плач.

— Хей, хайде, стига! Не е чак толкова зле — упорствам и я прегръщам силно отново. — Погледни го откъм хубавата страна — поне те предупредих за него — изпитвам огромно облекчение, че успях да го направя. — Поне не отиде при него след концерта. Тогава щеше да бъде много по-зле — спирам, защото виждам изражението на Лоти. — О, божичко, отишла си, нали?

Тя кима мълчаливо.

— След всичко, което ти казах?

— Знам, но мислех...

— Че ти знаеш по-добре — довършвам вместо нея.

Лицето ѝ пламва.

Сърцето ми се свива. Трябаше да се досетя. По принцип съм такъв инат, хич не ме бива да се вслушвам в чуждите съвети. А когато бях по-млада, бях още по-вироглава. Винаги правех каквото съм си наумила. Никога не слушах другите.

Нито дори самата себе си, осъзнавам и внезапно се ядосвам страшно на Лоти, че не е приела съвета ми. Искам да кажа, как, по дяволите, се предполага да си помогна, когато отказвам да слушам? Ядосана съм обаче не само на нея, ядосана съм и на себе си. За това, че не я спрях и че не съм способна да ѝ попреча да направи същите грешки, които допуснах аз. В края на краишата, нали затова съм тук? За да я защитавам? За да не допусна да извърши всички онези глупости, за които съжалявам?

Изпълва ме чувство за вина. Предадох Лоти. Предадох себе си. Имах шанса да направя нещата както трябва и се провалих. Усещам се като пълна загубенячка. Поглеждам към Лоти, към подпухналото ѝ, покрито със сълзи лице, и неочеквано ядът ми изчезва така бързо, както се беше и появил. Житейският ми опит ме научи как да стоя насторани от играчи като Били Романи, но освен това ме научи и на състрадание и точно това изпитвам в момента към Лоти. Защото, ако някой знае колко зле се чувства в момента, това съм аз, нали така?

— Говори ли ти се за това? — питам я тихо.

Тя ме поглежда изненадано, след това издухва носа си шумно, кима и сяда на стълбите пред вратата. Същото правя и аз.

Притиснала коленете до гърдите си, тя гледа надолу към голите си стъпала.

— След като ме докара тук, аз изчаках малко и после се върнах обратно в бара, за да видя дали Били е още там — казва тя смутено.

— Беше ли? — питам, макар че вече знам отговора.

— Аха — кима тя. — Все още висеше отвън с останалите от групата си, така че отидох с него на купона... — тя изхлипва и отново мълква за известно време, сякаш си припомня онази нощ.

Както правя и аз.

За мен онази нощ ми се струва толкова далечна, като че ли преди цял един живот, и въпреки това ми е трудно да мисля за нея, без да се сещам и за всичко останало, което последва след това. Болката от отхвърлянето, срамът, самосъжалението... Ако се постараия много обаче, все пак мога да изолирам вечерта от другите събития, да се

концентрирам върху емоциите си, да си спомня как се чувствах. Млада, щастлива, непобедима. Божичко, чувствам се като напълно различен човек от момичето, което бях тогава.

— Беше невероятно... — въздъхва тя и очите ѝ заблестяват от вълнение.

— Знам — промърморвам аз.

— Така ли? — Лоти ме поглежда изненадано и присвива въпросително вежди.

— Искам да кажа, това чувство ми е познато — казвам бързо. — Да имаш невероятна вечер с някого. С когото и да е — добавям.

Тя продължава да ме гледа подозрително — сякаш не може да си представи някой като мен да има нощ с изумителенекс с когото и да било, да не говорим за вокал на рок група.

— Както и да е. На следващата сутрин, когато си тръгвах, той обеща, че ще ми звънне, защото същата вечер имаха свирене в Лийдс, заради което той не можеше да дойде на рождения ми ден — прави гримаса и си дръпва от цигарата си. — Но това се оказа лъжа. Не са ходили никъде. Бил е с това момиче — очите ѝ се напълват отново със сълзи, които се събират, събират в ъгълчетата и най-накрая се плисват надолу по бузите ѝ. — Как е могъл?

Защото е egoистичен, салювлюбен задник, ето защо. Приисква ми се да ѝ изкрешя, но знам, че няма да го приеме много добре. Знам, защото когато Ванеса ми каза същото, двете се скарахме жестоко, аз го защитавах докрай и се прибрах вкъщи бясна. Но ако не мога да ѝ кажа това, какво да ѝ кажа? Истината?

Колебая се и обмислям какво мога да ѝ кажа, когато телефонът звънва и след малко един глас отвътре изкрешява: „Лоти, вашите!“ и някой, който не разпознавам, се появява на вратата, носещ апарат (нарочно бяхме сложили дълъг кабел).

— О, благодаря ти — кима тя, вдига телефонната слушалка и ме поглежда: — Извинявай, само минутка.

О, това ще бъде интересно, мисля си, и се настройвам за сцената.

— Мамо! Здрави, как си? — Лоти звути въодушевено, широка усмивка се появява на лицето ѝ.

Гледам я изумено. Не знам какво съм очаквала, но не и това. Тя изглежда истински щастлива, че се чува с мама.

— Били? Не, не се е обаждал.

Какво? Казала съм на мама за Били Романи? Не мога да повярвам. Никога повече няма да споделям нищо с мама, особено свързано с любовния ми живот.

— Не, добре съм — казва успокоително Лоти в отговор на някакъв въпрос на мама, а после ме поглежда. — Тук съм с една приятелка.

Спират да я зяпам и се усмихвам престорено.

— Добре, кажи на татко, че го обичам, нали? И помни, ще си дойда другата седмица, така че ще се видим тогава... Да, наистина нямам търпение. Ще отидем заедно да пазаруваме. Ще похарчим ваучерите, които ми изпрати — тя се засмива и съм сигурна, че чувам и мама как се смее от другата страна на линията. — Добре, чао, мамо! Ще ти се обадя утре. И аз те обичам — Лоти затваря телефона и се обръща към мен с все още греещо в усмивка лице.

Изпитвам леко съжаление. Вече не водя такива разговори с мама. Днес те са много по-резки, по-нервни, не толкова сърдечни. Като отношенията ни, осъзнавам внезапно и се опитвам да си спомня последния път, когато сме пазарували заедно.

— Значи говориш с родителите си всеки ден? — питам с любопитство.

— О, да, ние сме си много близки — потвърждава тя без никакво колебание. — Щастливка съм. Някои хора не се разбират с родителите си, не ходят да ги виждат и други такива неща, но моите са страховни. Наистина се вълнуват, че си намерих тази работа в Лондон, и ме подкрепят, но знам, че им липсват. Те също ми липсват.

— Това е супер — усмихвам се, но вътрешно не мога да се въздържа да не се натъжа от това колко сме се отчуждили с родителите ми. Вече почти не им се обаждам и сякаш са минали години, откакто за последно ги видях. Обзема ме силно чувство на вина, като осъзнавам колко съм ги пренебрегвала. Мисля си за мама, която ми позвъни, докато шофирах, и ме разпитваше за Майлс. Тя все още се тревожи за мен, дори сега и въпреки че го показва по странен начин. Такава си е мама.

— Както и да е, докъде бяхме стигнали? — Лоти ме поглежда въпросително.

— О... ъъъ... — опитвам се бързо да събера мислите си, спомняйки си разговора ни за Били Романи, за това, какво смятах да ѝ

кажа, всички умни съвети. Толкова много неща ми се въртят в главата, но една част от мен не спира да мисли, че вече е прекалено късно. Моментът си отиде и вместо това се сещам за онези съвети, които прочетох в книгата за самопомощ в Амазон.ком.

— Първо ще изпиташ съмнение и шок — цитирам аз. — Но това е нормално след раздяла. Или отхвърляне — добавям абсолютно нетактично.

— Кой го казва? — пита тя сърдито.

— Прочетох го в една много хубава книга за разделите — обяснявам аз. — Всъщност щях да си я купувам днес, но ме разсеяха.

— Защо щеше да си я купуваш? — любопитства Лоти.

Поколебавам се. Не ми се говори много за това. Но пък в крайна сметка, защо не?

— Защото тъкмо скъсах с приятеля си — признавам аз. Сега аз съм се свила и притискам колене до гърдите си, гледайки в земята.

— Ти имаш приятел? — Лоти изглежда шокирана.

— Имах — поправям я.

— Ууу. Искам да кажа... Аз си мислех, че тъй като си повъзрастна, сигурно си разведена.

— Разведена? — възкликам аз. Господи! Достатъчно лошо е, че майка ми иска да се омъжа, но сега и по-младото ми Аз ме вкарва в групата на разведените. Е, все пак по това време бях много устата и никога не мислех, преди да кажа нещо.

— Ами, нали не носиш пръстен — обяснява тя с истинско разкаяние в гласа.

— Не, не съм разведена. Нито омъжена — добавям, за да изясня напълно нещата. — Сама съм.

Не мога да не забележа иронията на ситуацията. Ето ни тук, седим една до друга, разделени от десет години, и двете самотни, и двете говорим за мъже.

По-скоро, за тяхната липса.

Някои неща никога не се променят, нали? Освен че сега съм повъзрастна, по-зряла и чета книги за самопомощ, за да знам как да се справям с тези неща, казвам си мислено, облекчена, че вече не съм тази изтрезняваща развалина, която бях някога.

— Божичко, съжалявам — казва Лоти. — И какво ще правиш сега?

Връщам се пак към корицата на книгата.

— Ами, важно е да оплачеш края на връзката си, тъй като това ще ти помогне да продължиш напред — цитирам по памет.

Лоти прибира косата си зад ушите и ме зяпва.

— Какво означава това?

— Означава, че трябва да сложиш край, да приключиш — обяснявам аз. Чела съм много за приключването. То е голяма работа в книгите за самопомощ.

— Да приключа? — повтаря тя, сякаш за първи път чува тази дума.

И всъщност за нея наистина е така. Все пак е само на двайсет и две години — тогава не знаех много за приключването на нещата. За разлика от сега, мисля си, горда от своето помъдряване и израстване. Израстването също е голяма работа в книгите за самопомощ.

— Трябва да отделиш време да се справиш с това, което се случва — обяснявам аз, опитвайки се да извлека най-доброто от всичко, прочетено през годините. — Затова е хубаво да бъдеш добра към себе си, да се глезиш, да прекарваш повече време с приятелите си.

— Говоря за Ванеса. Дори и сега, след десет години, тя е винаги тук, до мен, каквото и да се случи. Точно както беше и тогава. В ума ми се появяват картини от миналото: Ванеса, седяща до мен на дивана, държаща главата ми, когато си изливам сърцето. Не казва нищо. Но това е без значение, защото знам, че е тук. И това е достатъчно. — Но е важно да помниш, че не бива да пришпорваш оздравителния процес — добавям, сещайки се пак за книгата от Amazon.com. Божичко, наистина звучи като доктор Фил, нали? Изпитвам вътрешно задоволство. Ето, най-накрая мога да помогна на някого, да дам добри съвети.

— Защо не? — пита Лоти и бърчи челото си.

Където продължава да има само една вежда, осъзнавам внезапно аз. Само че този път е изскубана в двата края откъм долните им страни. Сигурно е използвала пинцетите, които й подарих, което — както виждам — явно не се е окказало такава добра идея. Исках да си направи изящни дъги като на Джесика Алба, а вместо това тя е оставила непочистени веждите по средата, изтънила ги е в краищата и така е постигнала ефекта на постоянно изненадано изражение. Ужас!

— Защото това е процес — повтарям търпеливо.

— Глупости — отвръща тя.

Поглеждам я шокирано.

— Това са пълни глупости. Защо тряба да преминавам през някакъв тъп процес, докато той излиза с друго момиче? — изпъшква гневно Лоти.

— Очевидно си в етапа на гнева — казвам, опитвайки се да я успокоя.

— Но той ми каза, че е влюбен в мен! — разплаква се момичето с ужасните вежди.

Въздъхвам тежко. Ето я разликата. Ако има едно нещо, което съм научила със сигурност през изминалите години, то е никога да не вярвам на мъж, който ти казва, че е влюбен в теб в момента, в който те е вкаран в леглото.

— Божичко! Такъв лъжец е! — продължава да ридае горко Лоти.

— Да, това е добре — важно е да изкараш гнева си навън — окуражавам я аз. — Тези етапи са наистина от съществено значение, за да преодолееш нещо такова. Първо ще преминеш през шока, после идва депресията, сега гневът — опитвам се да си припомня всички етапи.

— Аз съм била бройка за една нощ за него... А като си помисля... Щъ, иде ми да го убия! — надава гневен вой тя. После замърква, дърпа от цигарата си и вперва поглед в празното пространство.

— Последният етап е приемането. След като стигнеш до него, ще можеш да се справиш с всичко, което ще ти поднесе животът — спирам и се замислям за собствения си живот, за това, което се е случило през последните десет години, откакто бях на мястото на Лоти, и за момент ми се струва, че говоря на себе си. — Ще можеш да продължиш напред.

— Всъщност наистина се чувствам по-добре.

— Сериозно? — изпитвам известно задоволство.

— Да, даже много по-добре.

— Ууу, това е страхотно — усмихвам се щастливо аз. Макар че, за да съм честна, си мислех, че ще отнеме малко по-дълго време, за да мина през етапите, а не само няколко минути, но очевидно наистина съм й помогнала. — След време ще се почувствуваш достатъчно силна, за да започнеш нова връзка.

— Ммм, да — съгласява се тя разсеяно.

— И не се притеснявай, ако в началото си малко нервна.

— Ммм...

Чакай малко. Защо ли ми се струва, че Лоти не ме слуша?

— Чу ли какво ти казах?

— Господи, наистина е страхотен.

— Кой? Били Романи? — не вярвам на ушите си!

— Били кой? — казва тя иронично с интонация от типа „Стегни се, бабо!“ — Хъм... — намигва ми и сочи с глава към някого. От другата страна на улицата забелязвам младеж, който тича. Гол до кръста, с тяло, за което си струва да умреш, той спира да тича и започва да разтяга мускулите си. — Божичко, великолепен е! — въздъхва тя замечтано.

— Лоти, чу ли нещо от това, което ти казах току-що? — питам с известно раздразнение.

— Извинявай... ъм — тя се обръща към мен, очите ѝискрят, а на лицето ѝ грее широка усмивка. Сълзите ѝ са изчезнали като по чудо, а бузите ѝ са поруменели. — Говореше нещо за някакви етапи? — пробва да налучка.

— Да, и това е наистина важно — продължавам да упорствам.

— Ами, съжалявам, но можеш да запазиш тези дрънканици за някой друг — отговаря ми тя весело и поглежда отново към подскачащия на място джогер. — Искаш ли да знаеш какъв е моят съвет за преодоляването на един мъж?

Поглеждам я с любопитство, после хвърлям отново поглед и към младежа, точно навреме, за да уловя как тя му се усмихва определено флиртаджийски, а той отвръща на усмивката ѝ. Всички мисли за Били Романи са изчезнали чудодейно.

— Хвани си някой друг.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Уикендът вече е към своя край и се очертава да не е най-успешният ми. Претърсането на старата ми квартира се оказва безуспешно — никъде не намирам часовника си — и се опасявам, че съм го изгубила в клуб „Канал“. Оставям Лоти да флиртува с мистър Гола гръд и тръгвам към вкъщи. Минава ми през ума да се отбия в ресторанта и да кажа „здрасти“ на Оливър, но бързо разкарвам тази подмолна мисъл. Какво ми става? Не бъди глупачка, Шарлот. Вероятно днес просто се държа мило от вежливост.

Вместо това си седя вкъщи и опаковам останалата част от вещите на Майлс; занимание, което и аз мога да направя същото, нали, защитавам се мислено.

Веднага ми се вгорчи настроението. Трябва да си призная, че макар да знам, че постъпих правилно, все пак се чувствам потисната от случилото се. Утешавам се, че можем да си останем приетели. И двамата сме разумни възрастни хора; можем, когато знаменитостите се разделят да поддържаме добри взаимоотношения. Както и пускат тези изявления за пресата, мисля си аз и си спомням какво написах за Мельди, когато се разведе с поредния си съпруг, футболиста.

Заемам се мислено да съставя такова изявление, докато разчиствам шкафчето с чорапи на Майлс:

Шарлот и Майлс взеха решение да се разделят приятелски. Решението им е взето по общо съгласие, с много любов и взаимно уважение. Връзката им приключи, но взаимоотношенията им продължават. Те умоляват медиите да уважат личния им живот в такъв чувствителен за тях момент.

Божичко, звучи супер, нали? Толкова сме зрели и разумни, толкова е готово. Подобен текст почти те кара да се разделиш с

приятеля си, за да имаш повод да го пуснеш във вестниците.

Всъщност от неделя сутринта досега настроението ми се е подобрило значително и аз си представям как с Майлс вечеряме а ла Деми и Брус заедно с бъдещите ни партньори. Това продължава чак до идването на Майлс, който размахва телефонна сметка, разделена наполовина, и настоява да му платя 7,38 лири, защото „това е принципен въпрос и всеки трябва да бъде финансово отговорен“, гневно ми мята две найлонови торби, пълни с мои неща, пред входната врата и след това победоносно ми заявява, че има два билета за концерт на „Разрешително за купон“ и ще заведе Хельн, счетоводителката си, която очевидно им е голям фен (и има голям балкон!) и която знам, че отдавна си пада по него.

Като се замисля пак, май ще забравим приятелските вечери в стил „Деми и Брус“.

Лежа в неделя вечер и безуспешно се опитвам да заспя. Случилото се през последните дни се върти нонстоп в главата ми. Чувствам, че съм забъркала голяма каша. Майлс ме мрази, по-младото ми Аз не приема нито един от съветите ми и което е по-лошо, не я виня. Искам да кажа, когато става дума за любов и взаимоотношения, едва ли съм най-добрият съветник? Защо си мисля, че мога да давам съвети за мъжете? Може би тя знае по-добре. Какво ми каза? Разговорът изплува отново в главата ми:

„Искаш ли да знаеш какъв е моят съвет за преодоляването на един мъж? — Хвани си друг.“

Внезапно виждам пред себе си образа на Оливър. Изхвърлям го моментално от главата си, но той е упорит. Стига, това са глупости. Не можеш да избягаш от един мъж, за да се натресеш на друг. Дори да смяtam, че той еекси и искам да спя с него — а аз не искам! — той едва ли ще се заинтересува от мен, не и след като съм го пренебрегвала десет години. Без съмнение вече ме е забравил.

А това е хубаво. Срещата с него след цялото това време е едно от онези странни и интересни съвпадения, но нямам намерение да ги превръщам в навик. В крайна сметка изминали са десет години, откакто не съм го виждала. Не бих заложила много на шанса, че ще се срещнем отново, преди да са изминали други десет години.

В понеделник се събуждам в много по-добро настроение. Както казват, „Днес е първият ден от остатъка на живота ти“. Така че взех решение. Миналата седмица беше пълна с изненади и всевъзможни пречки, но тази седмица съм решена да не допусна повече никакви изненади. Чудесно си живея и без тях. Затова ще оставя всичко случило се зад гърба си. Ще забравя за връзки и мъже и ще дам съвет на по-младото си Аз да се съсредоточи върху работата си на сто процента.

Наистина ще имам нужда от тях. Предстои ми важна седмица. Въпреки че днес е национален празник, все пак трябва да отида до офиса. Утре е представянето на клиниката „Звездна усмивка“ в Англия и има много неща за организиране. Освен това се предполага да се чуем по някое време днес с Лари Голдстийн, така че трябва да съм готова.

Вероятно е за добро, че няма да се разсейвам с други неща в момента, мисля си, поглеждайки към жълтата блуза, която си купих от пазара. Приисква ми се да я облека, но после се сепвам и се спирам на елегантни кремави панталони и подходяща бяла памучна риза. Наистина много качествени дрехи.

Пристигам в офиса в отлично настроение и мотивирана за работа.

— Добро утро, Беа — усмивам се лъчезарно, отпивам от кафето си и се запътвам към бюрото си.

— Божичко, днес си в особено добро настроение — отвръща ми тя и също изглежда весела, което е забележително, като се има предвид, че и тя е на работа в почивния ден. Тя настоя да дойде, защото е наясно колко е важен утрешният ден. — Хубав уикенд?

За момент обмислям дали да не ѝ разкажа накратко за Майлс, но после виждам искрящите ѝ щастливи очи и осъзнавам, че не мога. Според нея ние с Майлс сме идеалната двойка.

Не мога да ѝ кажа истината. Все едно да кажеш на дете, че Дядо Коледа не съществува.

— По-скоро зает — отговарям, избягвайки конкретен отговор. Е, това не е лъжа. Наистина беше доста интензивен уикенд. Отне ми половината нощ да пакетирам колекцията на Майлс от списания за

недвижими имоти. Той си пази всички минали броеве, за да може да следи промяната в цените на имотите. Дори си чертае графики и ги закача на хладилника си. — А при теб как беше? Какво прави?

— О, нищо особено — свива тя рамене, придърпва ръкавите си и скръстя ръце пред гърдите си. — В събота гледах поло — поголемият ми брат Тоби играе в отбора. Вечерта ходих на опера с приятелката ми Мади — семейството ѝ има запазена ложа, а в неделя баба имаше рожден ден и всички бяхме на вечеря в хотел „Дорчестър“.

— М-да, права си, съвсем обикновен уикенд — усмихвам ѝ се леко иронично. Обичам да слушам за уикендинте на Беатрис. Все едно да четеш страниците за висшето общество на „Татлър“. Тя живее в напълно различен свят от света на другите хора, но си няма абсолютно никаква идея за това и смята, че нещата, които прави, са съвсем нормални. Това е едно от нещата, които най-много обичам в нея.

— Което ми напомня — видях един твой приятел в „Дорчестър“.

Отпивам от кафето си и преглеждам заглавията на вестниците.

— Кого? — питам разсеяно.

— Съпруга на приятелката ти, този от снимката.

Спирам да правя каквото правя и я поглеждам изненадано.

— Имаш предвид Джулиан?

— Да, точно така. Този, за когото си мисля, че ако мога да мисля за него, щях да го намирам секси, но само ако е напълно свободен и определено неженен и необвързан по какъвто и да било начин...

— Беа!

— ... дори ако обвързването му е според онези церемонии, които формално не са законни в Англия, като тази на втория ми братовчед, който се ожени в някакво пигмейско племе в дъждовните гори в Амазония...

— Беатрис!

— ... Горката леля Фи беше толкова разстроена, макар че те ѝ донесоха очарователно ръчно плетено килимче за вестибюла...

— *Беатрис!*

Най-накрая тя ме поглежда стреснато, сякаш внезапно си е спомнила, че и аз съм тук.

— Извинявай, за какво говорихме? — усмихва ми се ведро.

— Не, ти говореше. За това, че Джулиан е бил в „Дорчестър“ — напомням и аз и я гледам втренчено, за да не се отвее пак.

— О, да не би да съм казала нещо лошо? — Беа притеснено се хваща за перлите си, сякаш те могат по някакъв начин да я защитят.

— Не, разбира се, че не — успокоявам я бързо. — Сигурна ли си, че беше той?

Тя ме поглежда укорително.

— Беатрис, това е важно.

— Напълно — казва твърдо тя. — Никога не забравям физиономии.

Не знам какво да мисля. Сещам се за разговора между Джулиан и Ванеса по време на вечерята ни. Той каза, че трябва да работи. Че заради това не може да заведе децата в Аквариума. Така че какво е правел в хотела?

Било е по работа, казвам си твърдо. Това е, сигурно е имал бизнес среща с клиенти. И аз го правя постоянно. Все обикалям по хотелите.

— По кое време беше?

— Ъм, чакай, нека да помисля... — Беа накланя главата си на една страна. — Така, беше след като бяхме получили петифурите си, които бяха много хубави, трябва да призная. Обикновено не поръчвам петифури — прекалено са натруфени и недостатъчно големи, така че трябва да изям десетки, — но тези бяха просто божествени... — улавя изражението ми и се спира сама. — Както и да е, беше след петифурите, защото баба поръча бренди и си спомням, че казах, че и аз ще изпия едно, но не и преди да отида до тоалетната.

— Беа, тази история води ли до някъде? — пуштя нетърпеливо аз.

— О, със сигурност — потвърждава тя. Защото, виждаш ли, именно когато отивах до тоалетната, минах през рецепцията и тогава се натъкнах на него.

— На Джулиан?

— Същият. Той слизаше от асансьора и двамата почти се сблъскахме. Извини ми се много любезно. Но според мен имаше и нещо друго.

— Какво? — чувствам се като детектив от телевизионен сериал.

— Той изпусна хотелски ключ на пода.

— Ключ?

Сърцето ми се свива. Чувам гласа на Ванеса: „Мисля, че Джулиан има връзка.“

Не, трябва да има друго разумно обяснение. Може би срещата му е била в стаята. Възможно е. Ето и с мен беше така. Срещнах се с Лари Голдстийн в стаята му, нали?

— Аха — потвърждава решително Беатрис. — Знам, защото го вдигнах да му го подам. Всъщност не беше точно ключ за хотелска стая. Беше... — изведнъж тя понижава гласа си и прошепва с истинско благоговение — ключ за „Апартамента на Оливър Месел“.

Поглеждам я с недоумение.

— Какво е това?

— Най-романтичният апартамент в „Дорчестър“! — възклика тя. — Любимият на Марлене Дитрих. Баба ми е казвала. Очевидно двете са били добри приятелки.

Добре, бизнес срещата е била в най-романтичния апартамент в „Дорчестър“. Ами да предположим, че е възможно.

— По кое време каза, че е било това?

— Не знам. Но мисля, че беше доста късно. Някъде след десет.

Но не и много вероятно. Бизнес среща, която продължава до десет часа вечерта? В най-романтичния апартамент на „Дорчестър“? В неделя? Когато каза на Ванеса, че ще бъде в офиса?

Стомахът ми се бунтува. Мисля за презервативите, които видях в кошицата му и признанието на Ванеса, че не са правилиекс от години. Трябва да призная, че доказателствата срещу него са доста сериозни.

— Е, кажи ми! — чувам Беатрис да пита с любопитство. — Защо са всички тези въпроси? Да не би Ванеса да ти е казала, че ще отседнат там?

— Не... не ми е казвала — поклащам отрицателно глава и се насиљвам да се усмихна. — Сигурно е забравила, ужасна е в това отношение — чувствам се виновна, че крия от Беа, но в момента нямам време за подобни проблеми. — Всъщност Лари Голдстийн обаждал ли се е? — казвам и умело сменям темата.

— Още рано сутринта — потвърждава Беатрис. — Имате среща в дванайсет часа в бара на козметичния салон в Нотинг Хил — поглеждам я въпросително. — Има час при маникуристката в

единайсет часа — обяснява ми тя. — Очевидно това са някакви типични за Ел Ей неща.

— А може би защото е стоматолог, все пак. Нали знаеш, слагаш ръката си в устата на другите хора — предполагам аз. И поне се надявам да е така. Отказвам да приема, че може да си прави маникюр просто защото може да си го позволи.

— О, не бях помислила за това — засиява тя. — А тъкмо мислех кой цвят лак ще избере — дали ще бъде яркочервено, или по-скоро френски маникюр — Беа започва да се кикоти, после се овладява. — Както и да е. След маникура ще има време да си поговорите за новото място.

Сега вече прикова цялото ми внимание.

— Значи най-накрая е взел решение къде точно ще бъде клиниката?

— Да, и каза, че е сигурен, че ще го одобриш.

— Нима? — става ми приятно да чуя подобно нещо. Поне в едно отношение ми върви днес. — Къде се намира?

— Не каза. Каза, че иска да го запази в тайна. Толкова е вълнуващо! Аз обичам изненадите, а, ти, Шарлот?

Мен пък ме обхваща незабавно притеснение. Какво стана с обещанието ми да няма повече изненади? Първо Джулиан, сега и Лари.

Въпреки това си казвам, че трябва да мисля позитивно. Всичко ще бъде наред. Всъщност ще бъде повече от „добре“ и „наред“ — ще бъде страхотно!

Поглеждам Беатрис и ѝ се усмихвам в отговор.

— Естествено!

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На Лари тъкмо му махват кожичките около ноктите, когато пристигам.

— Ей, как си? — пита той и ме заслепява с неоново бялата си усмивка при влизането ми в супермодерния козметичен бар–салон, пълен с дами, които похапват, докато им правят разни неща. Той се е отпуснал на стола за масажи и се е оставил в ръцете на две хубавички момичета в бели униформи. Едната му прави маникюра, а другата масажира лявото му стъпало.

— Здрави, добре съм, благодаря — отвръщам аз и заставам колебливо до някакви лавици, пълни с различни шишенца лак, и се оглеждам къде мога да седна. Това не е точно обичайното място, което бих избрала за бизнес среща, но пък и Лари Голдстийн не е от обичайните ми клиенти.

— Ела и се запознай с Андреа и Карла — провиква се високо той през гълчката от разговори и потракването на чашите за капучино.

Проправям си път през масажните столове към него, повдигайки високо куфарчето и чантата си, като се старая да прикрия ноктите си. Имам отчаяна нужда от маникюр, установявам от беглите погледи, които хвърлям към ръцете на жените наоколо.

— Това е Шарлийн, моят пиар гуро — казва Лари, сочейки към мен.

Двете маникуристки ме поглеждат с усмивка. „Привет“, изчуруликват едновременно и после се заемат отново с кожичките и стъпалата на клиента ми.

— Всъщност съм Шарлот — поправям го усмихнато.

— Както и да е — смее се той. — Все едно е.

Всъщност не, не е. Как би ти харесало, ако те наричат Лесли, Лени или Лео вместо Лари! Иска ми се да го попитам, но, разбира се, не го правя. Оставам напълно спокойна, професионалната ми усмивка е залепнала на лицето ми. Това е важна среща. Лари Голдстийн е ценен клиент. И това ще бъде една чудесна седмица, спомняш си, нали?

— Значи взе решение за мястото на новата клиника? — казвам лъчезарно, минавайки право на темата и на въпроса, по който съм тук.

— Андреа, скъпа, можеш ли да натискаш по-силно на левия ми крак? Да, така е супер — явно удовлетворен, Лари поглежда към мен.

— Извинявай за това.

— О, всичко е наред — усмихвам се спокойно. — А за новото място...

— Знаеш ли, че имаш точки на петите на стъпалата си? Откриват се с меридианните линии. Като акупунктура. Това е начин за възстановяване на баланса на своята чи.

— Въщност, да, знам — казвам рязко. — Това е един от основните принципи в рефлексологията.

— Виждате ли, тя не е просто хубаво лице, нали? — обръща се той към красивите си маникюристки, които ме поглеждат и се усмихват отново любезно.

— Както и да е, да се върнем към новото място... — За трети път.

— Прозрачен лак или само полирайте? — питат Карла.

Свивам инстинктивно ръцете си в юмрук.

— Не знам, как мислиш, Шарлийн? — Лари вдига поглед от ноктите си и ме поглежда с повдигнати въпросително вежди. — Лакирани или само полирани?

Добре, това е. Предавам се. Тук е невъзможно да се проведе бизнес среща. „Полирани“, отговарям кратко. Лари свърска чело.

— Мислиш ли? — питат той, вперил поглед в ноктите си.

— Лакирани тогава — казвам вече напълно безучастно.

— Не, мисля, че си права. Ще ги полират — отвръща Лари след кратък размисъл. — Виждате ли, винаги слушам съветите на пиар наставника си. Тя знае най-добре — протяга ръката си на Карла, която го чака търпеливо. Момичето взема пилата си. — Въщност преди да направим това, може ли да променим настройката на стола от „вибрация“ на „ритмичност“?

Гледам как Карла са заема с дистанционното.

— Знаеш ли, тук правят страхотни билкови чайове — казва Лари, поглеждайки небрежно към мен, сякаш не съм там специално заради него, за да вършим работа, а просто си седим и убиваме времето. — Трябва да опиташ някой от тях.

Облягайки се отново на стола си, той се намества, за да му бъде по-удобно, после затваря очите си.

— Ей сега ще ти обърна внимание.

Ей сега ще ти обърна внимание.

На моя език това означава скоро, след няколко минути, и то не повече от пет. Десет най-много в изключителни ситуации. На езика на Лари Голдстийн това означава повече от час, за да бъдат изтъркани стъпалата му, да бъдат почистени с пемза петите, ръцете му да бъдат увити в топли кърпи за омекотяване — очевидно това е специален промоционален пакет услуги, предлагани заради празничния ден, — като през цялото време флиртува с Андреа и Карла, предлага им отстъпка за почистване и избелване на зъбите и им дава визитните си картички с инструкции да му звъннат.

Минава един часа, когато най-накрая напускаме салона.

— Всичко наред ли е? — обръща се той към мен, когато излизаме на улицата. Изглежда много доволен от себе си.

— Напълно — усмихвам му се безгрижно, опитвайки се да не мисля за часа, който току-що пропилих в пие на четири чаши чай, защото когато клиентът е щастлив, всичко е наред. Това е основното правило в нашия бизнес.

— Вълнуващ ли се, че ще видиш новото място?

— Много — казвам аз.

Най-накрая.

— Страхотно. Хайде да вземем такси — предлага Лари и вдига ръка.

— Сигурен ли си, че не искаш да отидем с колата ми? Тя е наблизо... — започвам аз, но той вече спира едно минаващо такси.

— Не, това е единственият начин, по който пътувам, когато съм в Лондон. Толкова са готини — усмихва се той, когато таксито спира до нас. — Смятам да си купя едно и да го закарам в Щатите. Мога да карам него вместо поршето си из Бевърли Хилс. Какво ще кажеш?

Ще кажа, че ще изглеждаш като пълен идиот, мисля си, но на глас реагирам въодушевено:

— Уay, да, звуци страхотно! — докато ми държи вратата отворена. — Е, кажи ми къде отиваме? — питам, след като вече съм се настанила вътре.

— Да, времето дойде — отвръща Лари ентузиазирано и се отпуска до мен. Съвсем до мен. Толкова близо, че бедрата ни се допират едно в друго.

Изведнъж онова неприятно чувство от първата ни среща в ресторанта отново се появява. Не мога да съм сигурна, но нещо не е в ред. Въздухът ли е прекалено задушен в колата? И дали си въобразявам, или той наистина пълзва крака си до моя?

Сигурно само така ми се струва, както беше и предишния път. Въпреки това кръстосвам краката си, за да ги отдалеча колкото се може повече от него.

— Само направо, приятел — провиква се Лари към шофьора на най-лошия кокни акцент, който някога съм чувала — по-лош дори от този на Дик ван Дюк в „Мери Попинз“.

Виждам гримасата на шофьора в огледалото за обратно виждане. Може би единственото по-лошо за един чернокож шофьор на такси от това да се преструваш, че си кокни, е да му даваш указания за посоките.

— Американец, а? — пита той грубо.

— Толкова ли е лош акцентът ми? — пита весело Лари Голдстийн.

— Ужасен е — отвръща шофьорът.

— Божичко, обичам тези момчета — обръща се към мен Лари, разцъфнал в лъчезарна усмивка.

Клатя глава безмълвно. Не съм сигурна, че Лари разбира идеята на сарказма. Сякаш в неговите блеснали зъби има отразяващ щит на супер герой, през който иронията не успява да премине.

Чудя се къде ли отиваме. Беатрис спомена нещо, че много ще ми хареса, затова се чудя дали е последвал съвета ми за по-ефектно място. От друга страна, Лари наистина е влюбен в цялата тази английска история, така че нищо чудно да се е натресъл на някой гигантски апартамент на „Харли стрийт“ заедно с цялата дружина от себеподобни.

— Спрете тук.

Шофьорът внезапно набива спирачки и направо си бълскаме главите в предните седалки. Поглеждам през прозореца и виждам, че сме изминали едва неколкостотин метра.

— Колко ви дължа? — пита Лари.

Зяпвам го изненадана. Всички казват, че хората от Лос Анджелис не си падат много по ходенето пеша, но това е смешно. Пътувахме само до следващия ъгъл! Обръщам се към Лари, но той вече е слязъл от колата и плаща на шофьора, така че и аз се измъквам навън, макар че съм абсолютно объркана.

— Не разбирам!

— Идеята беше твоя, изцяло твоя — казва американецът, докато таксито потегля и ние наистина оставаме на тротоара. — Ти ми я подсказа на вечерята, като ме убеди, че клиниката трябва да е в по-модерен район, някъде на по-ефектно, готино място...

Озъртам се наоколо. Стоим на Уестборн Гроув, близо до кръстовището на „Портобело“...

— ... някъде, където е пълно със знаменитости, място, където ще искат да бъдат видени...

Колко забавно. Бях точно тук в неделя, на пазара.

Лари тръгва бавно по тротоара, ръкомаха енергично с ръце, като откривател, търсещ хоризонта.

— ... и си помислих отново за нашата първа среща, която беше в „Електрик“ по твоето предложение, и колко готино беше мястото. Затова се обадих на моите хора, те се разтърсиха и откриха това местенце. Разбира се, не се разминахме без проблеми — там вече имаше някой, — но ако имаш пари, проблемите изчезват. — Поглежда ме така многозначително, че по гръбнака ми ползват тръпки. — Просто предложихме на собствениците на сградата пет пъти повече пари за наема. Те не можаха да откажат.

— Ами човекът, който е бил на това място?

— Бизнесът си е бизнес, скъпа — казва Лари с леден глас. — Имаш предвид, че тези хора просто трябва да се изнесат? Докато произнасям това изречение, едно ужасяващо чувство започва да изпълва съзнанието ми и кръвта ми внезапно изстива. Не, не може. Сигурно бъркам.

— Какъв магазин е имало досега там?

Продължавам да вървя, но краката ми се движат от само себе си.

— О, нищо особено, някакъв магазин за стари боклуци — свива презрително рамене той.

Спирам и ми се иска да изкрешя възмутено. Нищо особено! Магазин за стари боклуци! Защото знам отлично за какво говори. Знам

дори и преди да погледна.

— Е, какво мислиш? — пита ме Лари, спрятан пред магазина на дядото на Оливър. Сочи ми го с изпъната ръка като фокусник, обявяващ тържествуващ новия си номер.

Мисля, че ще повърна.

Точно тук, направо на тротоара.

Успявам отнякъде да събера сили и се съвземам някак си.

— Ами, да, добре е — не знам как проговорям аз.

— Просто добре? — Лари изглежда разочарован. Очевидно тази дума не е достатъчно изразителна, за да задоволи ентузиазма на човек като него.

— Имам предвид, страхотно е — пробвам пак, имитирайки усмивка. — Всъщност направо е изумително — добавям най-накрая.

Той най-накрая изглежда задоволен.

— Знаех си, че ще ти хареса — хили се той и прекарва грижливо пръсти през посивялата си коса. — Просто си представи — Лари наподобява с ръка дъга във въздуха — „Звездна усмивка“.

Изпълвам се с негодувание. Той ще замени прекрасната стара табела с просташко лого.

— Ще влезем ли?

— Извинявай — все още съм потресена от ужас, защото си давам сметка, че заради мен дядото на Оливър ще загуби любимия си магазин, в който е минал животът му през последните шейсет години... Все още се опитвам да осмисля това, а повярвайте ми, то е достатъчно страшно, а сега трябва да вляза вътре!

За секунда си спомням как старият човек ме целува по бузите с гъделичкащите си мустаци, пълни с трохички. О, божичко, не, не мога. Просто не мога.

— Шарлийн?

Поглеждам към Лари Голдстийн и разбирам, че това е моментът. Кариерата ми е на кръстопът. Или ще вляза в магазина и ще се справя с всичко това, или ще се сбогувам с договора си. И с шанса си за излизане на международния пазар.

Мога да видя заглавията във вестниците, да чуя клюките сред конкурентните агенции, които нямат никакви скрупули и ще лапнат веднага моя клиент. Всички ще се чудят как съм могла да допусна тази огромна грешка. Най-голямата в кариерата си. Всъщност това ще бъде

профессионално самоубийство. И за какво? Някоя друга пиар агенция ще поеме делата на Лари и дядото на Оливър пак ще загуби магазина си. С мен или без мен, е все едно.

Аз също мога да избирам... Да си тръгна оттук със или без кариера.

Спирал за миг. Това е всичко, за което работих през последните десет години, а едва тази неделя срещнах дядото на Оливър. Това е бизнес, помниш ли? Личните емоции нямат работа тук.

— Извинявай — усмихвам се професионално на Лари и изпъвам рамене. — Исках просто да добия представа за мястото, преди да вляза вътре.

И ето, той бута вратата и направо нахълтва в магазина, а аз го последвам. Когато пресичам прага, усещам, че това е сякаш най-важната крачка, която съм правила в живота си. Направих своя избор. Най-плашещото е, че внезапно осъзнавам: Лари Голдстийн беше прав. Аз съм същата като него.

Вътре вече ни чака един от дизайнерите на „Звездна клиника“, а аз прекарвам следващите няколко минути опитвайки се да се скрия от дядото на Оливър зад раменете на Лари, който се разхожда из магазина, сякаш вече го притежава. Което, предполагам, вече е така.

— Значи, ще изтръгнем тези прозорци и ще ги заменим с огромни, специално укрепени стъкла... — обяснява дизайнерът.

Поглеждам го с възмущение. Това са най-прекрасните стари прозорци арки, които съм виждала! Тук са от години и придават невероятна атмосфера и характер на мястото. Не могат да ги „изтръгнат“ — това ще бъде престъпление.

— ... а там ще поставим плазмени екрани и бетонен под...

Той продължава да говори, а мен ме обхваща желание да защитя това място. Да, всичко е много модерно и знам, че ще изглежда невероятно, но не и тук. Не и в този магазин.

— Ще махнем този стар шкаф за книги и напълно ще обновим помещението, за да имаме повече пространство, открито и...

С периферното си зрение виждам дядото на Оливър, който ни слуша от дъното на магазина. Косата ми е прибрана назад и все още съм със слънчевите си очила, така че изглеждам различно от момичето,

с което той се запозна вчера. Затова не е чудно, че засега не ме е разпознал, въпреки че сме тук вече петнайсет минути. Слава богу, мисля си аз, поглеждайки към него — старият човек изглежда измъчен, а аз изпитвам срам, че съм част от всичко това.

— Абсолютно — съгласява се Лари Гордстийн. — Въпреки че в момента ми е трудно да си го представя. Вижте само това място — толкова е тясно, мрачно и задръстено с всякакви боклуци...

Той говори така, все едно дядото на Оливър въобще не е там. Не осъзнава ли колко обидно се държи? Все пак този човек е бил тук шейсет години. Той обича този магазин. А ние в момента изтръгваме сърцето му.

— Да, прав си, тези шкафове са доста грозни...

— Тези шкафове са от началото на двайсети век — обажда се най-накрая дядото на Оливър.

— Така ли? — Лари Голдстийн не изглежда изобщо впечатлен.

— Е, значи това място има наистина нужда от един фейс-лифтинг, нали? — засмива се той. — Време е да влезе в новия век. Всъщност мислех си акрилни рафтове, които можеш да пуснем от тавана — обръща се отново той към дизайнера, сякаш възрастният човек въобще не съществува.

Поглеждам го. Яркозелените му очи са вперени в Лари, претеглят го, преценяват го...

Междувременно аз се скатавам назад и държа главата си постоянно наведена.

— Е, какво ще кажеш...

Моля те, господи, нека обръка името ми, моля те...

— ... Шарлийн?

За пръв път съм доволна, че казва името ми грешно. Има Господ.

— Ами... да... супер е — съгласявам се бързо и се преструвам, че един голям стенен часовник ми е ужасно интересен.

— Нямаш ли други предложения? За украсата? Цветовете? Дизайнът? — Лари поглежда с очакване към мен.

Преглъщам с усилие.

— Ами, имам ужасно много идеи за това място. То е като напълно бяло платно — започвам с писарския си маниер — и, мисля, че ще създадем нещо свежо, модерно и напълно органично на околната среда — поглеждам бързо към дядото на Оливър, който внезапно

повдига глава и се заслушва с интерес, — но съм убедена, че дизайнерският екип е стигнал до тези и още по-добри идеи, защото те са експерти в областта си.

По дяволите, трябва да се измъкна оттук.

— Извинете ме, мис — дядото на Оливър се приближава към мен.

Опитвам се да го пренебрегна, но е невъзможно.

— Ъ, да? — казвам, извръщайки настрани глава.

— Не ви ли познавам отнякъде? Лицето ви ми изглежда познато.

— Не, определено, не — казвам бързо. — Сто процента. Не. Никога не съм била тук преди — осъзнавам, че съм започнала да дрънкам глупости. — Както и да е, мисля, че трябва да изляза навън, за да огледам фасадата още веднъж — побягвам към вратата. Заяла е, но след като се боря известно време с нея, успявам да я отворя. — Ще се видим отвън, Лари — казвам и буквально изхвърчам навън.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Малко по-късно дизайнерът отпращва със своя „Мини Купър“, а Лари се присъединява към мен на тротоара, за да изчака такси, което да го закара обратно до хотела му. Предлага ми да ме хвърли до колата ми, но аз отклонявам предложението му и му казвам, че имам нужда от малко разходка и ще походя пеша.

— Добро момиче, стягай мускулите — казва той одобрително и ме потупва по задника.

Подскачам. Но Лари го прави така шеговито и добронамерено, че ще изглеждам глупаво, ако го направя на въпрос.

— Ще добавя няколко последни щрихи към презентацията този следобед — отбелязвам с най-профессионалния си тон. — Има още едно-две неща, които трябва да финализирам и тогава ще бъдем вече напълно готови за представянето утре следобед.

— Страхотно — усмихва се широко той.

— Освен ако не искаш да добавиш още нещо?

— Само че беше изключително удоволствие да се работи с теб — казва Лари и ме фиксира с тези пронизващи сини очи. Сигурна съм, че носи цветни лещи. Никой няма такива сини очи.

Отстъпвам леко назад.

— Ъ, да, благодаря. За мен работата с теб беше удоволствие.

— Да се надяваме, че това е само началото — очите му не се откъсват от мен. Въщност той дори не мига, забелязвам, и това ме изнервя леко. — С теб можем да извървим дълъг път напред заедно, Шарлот.

Не знам дали защото ми казва името правилно за пръв път, или просто заради начина, по който го каза, но се смущавам ужасно, косъмчетата на ръцете ми настърхват и тялото ми се вцепенява.

— О, виж, ето едно такси — викам аз, за да сменя темата. Започвам да махам като побъркан, за да привлеча вниманието на шофьора. Първоначално таксито поема в друга посока, но после прави обратен завой и спира до нас. Изпитвам огромно облекчение.

— Ъъъ, благодаря — казва Лари и ме поглежда особено.

— Няма проблем. Това е част от задълженията ми — отвръщам аз на един дъх.

— Сигурна ли си? Изглеждаш уморена. Да те закарам все пак — Лари държи вратата отворена пред мен и повдига въпросително вежди.

— Не, добре съм, благодаря.

— Добре, ще се чуем утре, преди презентацията — скача в таксито и затръшва вратата, след това смъква прозореца. — Ще чакам с нетърпение.

Пак усещам онова притеснително чувство, но го пренебрегвам. Винаги съм нервна преди презентации, особено когато подготовката е толкова кратка. Напълно нормално е.

— Да, и аз също — усмихвам се широко и след като таксито потегля, мяtam чантата си на рамо, вдигам куфарчето си и се отправям на обещаната разходка.

Която продължава около пет минути.

Веднага след като таксито завива зад ъгъла, изпускам чантата и куфарчето си на земята и се строполявам на близката пейка. Подпирам се с лакти на коленете си, скривам лицето си с ръце и се опитвам да нормализирам дишането си. Чувствам се ужасно. Мога буквално да усетя как стресът излиза през порите ми, залива пейката и се процежда на тротоара в една огромна, отчайваща огромна локва. Локва от стрес.

В този момент би трябвало да съм най-щастливото момиче на света. Най-новият ми и най-голям клиент ме харесва, намерихме идеалното място за неговата първа английска клиника, а презентацията е след по-малко от ден. Не можем да се провалим. Ще имаме изумителен успех. Това ще тласне кариерата ми в изцяло нова сфера. Името ми ще излезе на международния пазар. Ще имаме хиляди публикации, повече клиенти. А Лари Голдстийн ще говори за агенция „Мериуедър“ навсякъде, не само в Англия, но и когато се изявява в Шатите. Ще се разширим, ще наемем повече хора, ще разкрием нови офиси... Божичко, това е всичко, за което никога съм мечтала.

Само че...

Оливър.

Връщам се мислено към неделя следобед. Разходката в парка с него и Уелингтън. Как се смеем, когато Уели гони пръчките, които му хвърляме. Как си говорим за всичко и нищо. Пием чай и ядем масленки с дядо му.

Неговият дядо.

Чувствам как сърцето ми спира. Не мога да го направя. Не мога да му отнема магазина, неговото препитание, живота му. Спомням си думите му: „Тук срещнах последната си жена, Вети. Дойде да си купи китайски сервис за чай... Антиките са в кръвта ми, а и вижте ме, аз самият съм антика сега.“

Ами да, той и без това сигурно скоро е щял да се пенсионира, утешавам се аз. Все пак, сигурно е над осемдесет години. Сигурна съм, че Оливър ще ме разбере. Макар да се съмнявам, че ще мога някога да го погледна в очите — него и дядо му, мисля си с тъга.

— Прекрасен ден, нали?

Един непознат глас ме сепва и когато се обръщам, виждам, че до мен, на пейката, седи възрастна жена. Протегнала е краката си напред, за да си починат, и е повдигнала набръканото си лице към небето. Прилича на посивяла котка, препичаща се на слънце.

Дори и да е била тук по-рано, не съм я забелязала, но в момента дори да завали внезапно сняг, едва ли ще ми направи впечатление.

— Щом казвате — промърморвам аз в отговор и въздъхвам тежко.

Жената обръща глава към мен и ме поглежда.

— Нека да позная. Мъж.

— Моля?

— Тази въздишка. Направо е смазваща — усмихва се съчувственно тя.

О, стига. Защо всички си мислят, че ако някоя жена страда и въздиша, то винаги е заради мъж?

— Не, не е мъж — казвам възмутено. — Имам проблем в работата.

— Разбирам — кима тя, но нещо в начина, по който го казва, ме кара да си мисля, че въобще не ми вярва.

— Е, всъщност, не е точно проблем — добавям аз. — Клиентът ми е наистина щастлив от всичко, което правя, но...

— Вие не сте истински щастлива — завършва тя.

Поглеждам я. Казва го толкова убедено, сякаш знае точно какво ме тревожи и как се чувствам, но, разбира се, това е невъзможно. Тя е просто една възрастна дама, със снежнобяла коса, с дебело вълнено палто, въпреки че е лято, и с бастун, забелязвам аз, който стиска здраво. На ръката ѝ, до брачната ѝ халка, има красив пръстен с изумруд във формата на цвете, отразяващ слънчевите лъчи. Сигурно е на около осемдесет години. Какво може да знае за живота ми и за начина, по който се чувствам?

— Ами, не е толкова просто — опитвам се да ѝ обясня. — Виждате ли, засегнати са и други хора — Оливър и дядо му. Заради мен дядо му ще загуби магазина си — след като веднъж започвам, изглежда, че повече нищо не може да ме спре и изливам всичко, което ме мъчи. — Което означава, че Оливър вероятно ще ме намрази, както вече го е правил — преди десет години, когато го пренебрегнах — за секунда си спомням как се опитах да го запозная с Лоти, а тя не му обърна никакво внимание, защото през цялото време мислеше за тъпия Били Романи. — Но за това всъщност не съм виновна, защото по онова време не си падах по добри момчета, просто не ги забелязвах. И само защото преди няколко дни отидох на купона за рождения си ден отпреди десет години и вече бях на трийсет, когато го видях отново, този път го забелязах — а той беше на двайсет, и така имах втори шанс — споменът за Оли зад бара в онази шарена тениска кара стомахът ми да се преобърне. После усещам и пърхане на пеперуда. Майчице! — А после разбрах, че той е барманът от ресторант... — внезапно усещам, че дрънкам безсмислици и спирам.

На другия край на пейката възрастната жена ме гледа развеселено.

— Както вече казах, сложно е — завършвам накрая.

Но тя просто се усмихва, навежда се към мен и докосва ръката ми нежно.

— Жivotът не е сложен. Всъщност е съвсем прост. Ние го усложняваме непрекъснато. Важните отговори са лесни. Ще разбереш какво да кажеш, когато моментът дойде.

Решавам да не се връщам в офиса. Просто не мога. Обаждам се на Беа и ѝ казвам, че се прибирам у дома и ще работя оттам. Качвам се

в колата си и се запътвам към вкъщи. Поне нещата не могат да станат по-зле, утешавам се аз, докато вися в задръстването по Холанд Парк авеню и разсеяно зяпам глобата за паркиране, пъхната под чистачката.

Телефонът ми звънва и ме откъсва от размишленията ми. Поставям хендсфрито си и отговарям.

— Здрави, Шарлот, аз съм.

О, мамка му, могат. Ванеса е.

Някой все едно ме хваща за гърлото. След цялата тази история през деня напълно забравих за Ванеса и Джулиан и за сутрешния ми разговор с Беатрис.

— Хей, Ванеса, как си? — казвам спокойно, опитвайки се да звучи нормално, доколкото е възможно. Измъчва ме добре познатият въпрос, който се появява в някой момент в отношенията между две приятелки: „Ако разбереш, че гаджето на приятелката ти я мами, ще ѝ кажеш ли?“ Когато разигравахме тази ситуация преди, винаги отговарях: „Да, естествено.“ Сега обаче залозите са по-високи. Сега двамата споделят нещо повече от сирене, парче пица или един диван. Сега става въпрос за деца, къща, съвместен живот.

— Не много добре.

О, божичко, тя знае. Личи си по гласа ѝ. За секунда изпитвам огромно облекчение, че не трябва да я лъжа, но притеснението ми за нея е по-силно.

— Защо? Какво има? — опитвам се да звучи спокойно. Последва кратко мълчание и после...

— Открих квитанция.

Странно е как две толкова обикновени думи могат да имат толкова силен ефект върху мен и могат да ме накарат да се разтреперя, да спра да дишам за кратко и да се изпотя цялата, но го постигат.

— Каква квитанция? — питам притеснено. Каквото и да е, не е нещо хубаво. Все пак най-добрата ви приятелка няма да се обади, за да ви каже, че е намерила квитанция от хранителния магазин, нали?

— От магазин за бельо.

Първо презервативите, после апартамента в хотела, сега и това. Сърцето ми забива силно, но се опитвам да се успокоя. Така, нека да ограничим щетите. Трудно е да се види положителното в тази ситуация, но нали затова съм пиар? Ако някой може да оправи нещата, това съм аз.

— О, късметлийка — възторгвам се аз, може би малко по-пресилено от необходимото. — Джулиан сигурно ти е купил секси бельо и е искал да те изненада.

— Да бе, да — изпухтява Ванеса. Нещо ми подсказва, че не е много убедена. — Два размера по-малък, отколкото нося? С чашка В? Обадих се в магазина, дадох им баркода от бележката. Ако се побера в сутиен десети размер, ще бъда повече от изненадана. Ще бъде истинско чудо.

Има право. Обичам много Ванеса и смятам, че изглежда страховито, но няма начин да влезе в десети размер. А гърдите ѝ — те карат всички като мен, които правим чудеса от храброст със суперскъпи сутиени и подплънки, да се пръскаме от завист — не са виждали никога, никога, ама никога отблизо нещо по-малко от чашка с размер двойно D.

— Може би се е объркал? — продължавам да споря аз. — Мъжете са безпомощни в подобни ситуации. Майлс винаги мислеше, че нося десети размер.

— Ти си десети размер, Шарлот.

— О, да, да... Е, разбиращ какво имам предвид — само дето аз самата не знам какво да ѝ кажа в този момент, а не мисля, че и тя разбра, защото отсреща се мълчи.

— Съжалявам. Знам, че сигурно си много заета. Ще затварям.

— Не, добре съм, не ставай глупава — казвам бързо аз.

— Наистина ли? Убедена ли си? — тя звуци толкова благодарна, че се чувствам два пъти по-виновна.

— Разбира се. Има ли нещо по-важно от най-добрата ми приятелка? — тъкмо казвам тези думи и моят „Блекбъри“ започва дазвъни. Беатрис е, но не вдигам.

— Не знам какво да правя — въздъхва Ванеса. Тя звуци отчаяно и внезапно си спомням как седеше на опашката в дамската тоалетна в бара и обясняваше екзалтирано колко много е влюбена в Джулиан. Почвам да се питам как стигна дотук след всички тези години, да седи на телефона и да ми се оплаква, че мъжът ѝ изневерява.

— Защо не го попиташ? — предлагам аз. — Да бъдеш честна.

— Не мога. Тогава той ще разбере.

— Какво ще разбере?

Сега и на телефона ми светва лампичката, за да сигнализира, че ме търсят по другата линия. Отново е Беатрис. Стискам зъби и продължавам да го пренебрегвам. Може да изчака. Едва ли е нещо важно.

— Не съм направила нищо лошо — започва да се оправдава тя.
— Просто перях и намерих бележката в джоба му... Добре де, направих го! — не издържа тя. Мога да чуя как дърпа нервно от цигарата си от другата страна на линията. — Претърсих дрехите му. Затова не мога да му кажа. Ще разбере.

— Виж, сигурна съм, че не е това, което си мислиш. — И което и аз си мисля. — Само почакай и ще видиш, че има разумно обяснение.

Лампичката спира да свети. Добре. Сега ще мога да се концентрирам върху разговора.

— Какво например? — пита Ванеса. — Намерих квитанция за бельо, което не е с моя размер и не е вкъщи. Появрай ми, прерових цялата къща. Не е тук. Значи го е купил за някоя друга.

— Ами... може би е бил с колега, който изведнъж си е спомнил, че има годишнина от сватбата си и е отскочил до магазина, за да купи секси бельо на жена си, но след това е осъзнал, че си е забравил портфейла в офиса и затова Джулиан му е услужил и го е купил със своята карта.

Фантастична история, Шарлот, казвам си сама. Обърнах нещата с главата наопаки и сега Джулиан изглежда като герой вместо като измамно, лъжливо копеле.

Каквото той, разбира се, не е. Защото колкото повече си мисля за него, толкова повече отказвам да повярвам, че Джулиан може да направи такова нещо. Да, знам как изглежда, когато се изправиш лице в лице с фактите, и знам, че всички сме чели за футболисти, които правят така, и политици, и музиканти, и мъжът от съседната къща, смятан за стълб на обществото. Но това е Джулиан и макар да знам, че нещата между тях в момента не вървят добре, той обича Ванеса и никога не би направил подобно нещо.

— Хъм... — Ванеса не ми изглежда много убедена. — Предполагам, че донякъде е възможно...

— Разбира се, че е възможно. Имам предвид, разумните обяснения са хиляди — спирам се бързо. Добре, Шарлот, не насиливай късмета си.

— Мислиш ли?

— Абсолютно.

Другата линия започва да звъни отново. Беатрис е. Пак. Доста е упорита. Този път вече не мога да я пренебрегна.

— Виж, Ванеса, наистина съжалявам, но ще затварям — казвам със съжаление. — Асистентката ми се обажда и трябва да вдигна. Може да е нещо за утрешната ми презентация с Лари Голдстийн.

— О, как е той? — пита тя и се оживява. — Давал ли ти е други аванси?

— Той е женен! — възмущавам се аз.

— Именно — шегува се Ванеса.

Оставям забележката ѝ без коментар. Макар че съм доволна, че черното ѝ чувство за хумор се върна.

— Виж, ще ти се обадя отново.

— Вероятно тогава ще съм разведена.

— Ванеса!

— Шегувам се, шегувам се. Добре съм.

Знам, че не е добре. Далеч от добре е, но какво да направя? От офиса ме търсят заради нещо, което вероятно е спешно, бракът на приятелката ми може да е в сериозна криза, отговорна съм за ограбването на един възрастен човек и за пренебрегването на внука му преди десет години и според един имейл от Майлс, който получих тази сутрин, дължа около седемстотин лири обезщетение заради провалените огледи. И все още не съм се обадила на мама, след като предишният ни разговор неочеквано прекъсна, спомням си внезапно.

Нещата се случват едно след друго. Сякаш се лутам насам–натам и се опитвам да върша няколко неща едновременно, като онези хора от цирка, които балансират с чинии — прибавят една след друга, като не спират да ги въртят, но в един момент ги изпускат и те падат на земята и се разбиват на милиони малки парченца.

Бързо се разделям с Ванеса и вдигам другата линия.

— Здрави, Беа, какво има?

Но аз не мога да си позволя да изпусна чиниите. Защото, ако това се случи, кой ще събира парчетата?

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато най-накрая паркирам пред апартамента си, съм вече емоционално изтощена. След като успокоявам Беатрис, която е изпаднала в истерия, защото е объркала доставчиците за утрешния обяд, и разрешавам проблема, се обаждам на секретаря на Джулиан и му оставям съобщение да ми се обади у дома. Не съм измислила какво точно ще му кажа, но не мога просто да си седя и да не правя нищо.

Макар точно в този момент да се чувствам точно така.

Изпразнена от съдържание. Нула. Нищо.

Приключвам с разговорите, загасвам двигателя, затварям очи и отпускам глава на волана. За момент просто се наслаждавам на спокойствието, опитвам се да усетя всичко — дъха си, отпускането и повдигането на раменете си. Имам нужда само от един миг спокойствие. За да се отпусна, както казва докторът. Какво ни казват в класа по йога фокусирай се върху дишането.

Фокусирам се.

Вдишвай дълбоко... а сега издишай... Вдишвай пак и сега издишай... Поеми си дълбоко дъх.

Старая се да вдишвам през ноздрите и да издишам през устата. Дори поставям палеца и показалеца си на ноздрите, както се предполага да се направи. Усещам как гръденят ми кош се разширява, после бавно се свива. „Правете го толкова продължително, колкото можете“ — винаги казва учителят ми по йога. Макар че по това време часът вече е на приключване и на мен не ми пушка кой знай колко за тези неща.

Все пак, изглежда, че има желания ефект. Чувствам се много по-спокойна. Всъщност мога даже да изредя и няколко ом мантри, ако ще помогне.

Оммммммммм, оммммммм, оммммммм...

— Добре ли си?

Шумно тропане по стъклото едва не ми докарва сърдечен удар и аз скачам изненадано и още в шок.

— Уф, тъп идиот такъв! — изкрещявам, защото при ставането за малко да счупя врата си. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш...

— Шарлот?

Озовавам се лице в лице с Оливър. Спрял е на тротоара, прилекнал е с подпрени на колене ръце и наднича през прозореца на колата с притеснено изражение на лицето.

Мамка му, от колко време е тук, какво ли е видял?

— Хей, добре ли е?

Не съм добре, направо съм ужасена. Не, задраскайте го. Аз съм отвъд ужаса.

— Да, напълно... благодаря — кимам аз и след това изохквам, защото болката пронизва врата ми.

— Сигурна ли си?

Пронизващата болка преминава бързо в изгаряща агония.

— Вратът ми — успявам да прошепна.

— Вероятно нещо се е прехапало.

— Ами ако съм го счупила? — питам с нарастваща паника.

— Съмнявам се.

— Откъде знаеш?

— Можеш ли да мърдаш пръстите на краката си?

Опитвам.

— Да.

— Сега за най-важната проверка...

Гледам го съсредоточено.

— Можеш ли да мърдаш с уши?

Опитвам се, но нищо не се получава.

— О, божичко, не, не мога. Какво означава това? — викам почти в истерия.

В този момент виждам, че той се смее. Направо се превива от смях на тротоара.

Усещам, че се изчервявам.

— Означава, че вратът ти е добре — ухилва ми се Оливър закачливо и аз не мога да се въздържа и също се усмихвам.

След това обаче се сещам и застивам. Магазинът. Трябва да кажа на Оливър.

— И така...

— И така? — успявам да пророня аз, но се чувствам вцепенена.

— Ами сега ще отидем отново на разходка, защото не можем да продължим приятния си разговор през прозореца на колата.

— О, да, да... — изчервявам се отново. Нервите ми вече са абсолютно разклатени и не знам колко още ще издържа. Мисля си дали има подходящ начин, за да изтърся новината за съдбата на магазина на дядо му, но колкото и да се мъча, май не откривам.

Най-вероятно, защото няма такъв, Шарлот, обажда се онзи тънък глас вътре в главата ми. Трябва само да съм честна и да кажа истината, независимо от всичко.

— Всъщност исках да поговоря с теб за нещо — излизам от колата и веднага съм нападната от игривия Уели.

— Долу, момче, долу — казва Оливър и Уели се отдръпва послушно. — Някой се радва да те види — продължава той и се усмихва срамежливо. — А и не е само той.

Напрежението, което усещам с всяко мускулче на тялото си, изведнъж се изпарява като с магическа пръчица и се чувствам лека като пеперудка. Всъщност пеперудите явно са влезли някак в мен, защото ги усещам как пърхат в стомаха ми. Може би пък не е нужно да му казвам нищо точно в тази минута.

— Какво правиш тук? — питам аз и усещам, че цялата треперя. Но по един хубав, вълнуващ начин.

— О, бях в района — казва той небрежно. — Мислех си, че мога да разходя Уели... — свива рамене и пъха ръце в джобовете си.

Онези пеперуди направо полудяват.

— Е, след като си тук, предполагам, че трябва да те поканя на чаша чай — казвам и се старая да звучи възможно най-невъодушевено.

— Не, не е нужно — протестира Оливър, след това спира, осъзнавайки, че се шегувам. — Предполагам, че си го заслужих.

— Предполагам, че, да — съгласявам се. — Чакай малко — обръщам се към колата си и се протягам за куфарчето, чантата, папките си...

— Искаш ли помощ?

— Да, би било добре — отвръщам, накланяйки се към задната седалка, където има голяма кутия с папки. Най-горната е на Лари Голдстийн и внезапно забелязвам, че върху нея съм записала адреса на новата клиника. Стомахът ми се обръща. Мамка му! Не искам Оливър

да го види. — Ако имах нужда от помощта ти, де — довършвам изречението си и се измъквам от колата, притискайки всички папки и документи към гърдите си като Беатрис. — Но предпочитам да върша нещата сама... като жена, ъъ... Нали знаеш, „Женският евнух“^[1] и другите...

Господи, какви ги дрънкам? Никога не съм чела „Женският евнух“. Сега ще си помисли, че не си бръсна краката и обикалям наоколо, палейки сутиените си. Но дори да си го мисли, не го показва.

— Както искаш — усмихва ми се лъчезарно.

Изпитвам облекчение. Пфу, беше близо. Все пак по някое време трябва да му кажа.

— Ами, натам сме — сочи с глава и пъшкайки под тежестта на папките и целия останал багаж, се запътвам към апартамента си.

И ще го направя. Просто трябва да намеря правилния момент.

Отключвам външната врата и влизам в коридора. Оливър върви след мен заедно с Уели. Косматият ни приятел веднага се затичва лудо из хола, оставяйки мръсни петна понякога чистия ми кремав килим.

— О, по дяволите — Оливър ме поглежда притеснено. — Уели! Стига, момче! — креци отчаяно. — Божичко, съжалявам. Ще го завържа отвън — извинява се той и изглежда много разстроен.

— Не ставай глупав, всичко е наред — казвам бързо.

— Но килимът ти...

— Е напълно непрактичен — довършвам аз. — Не се притеснявай, това са просто петна, ще ги почистя.

ЕхоДа не би внезапно да се ме отвлекли извънземни и да са върнали на земята мое копие, лишено напълно от характер?

Обикновено се побърквам от най-малкото петно на килима. Карам гостите си да си свалят обувките, а ако отнякъде се появи някаква троха или боклуче, веднага дотичвам с прахосмукачката.

По някаква причина обаче мисълта, че Уели търчи по прекрасния ми кремав килим от естествена вълна и оставя след себе си безобразна мръсотия, не ме тревожи въобще. Всъщност чувствам се почти щастлива, че Уели търчи наоколо и оставя големи мръсни отпечатъци.

Ясно, със сигурност съм отвлечена от извънземни.

Или си падам по някого.

Сърцето ми подскача.

И този път не говорим за фантазията падам си по двайсетгодишния сладур Оли, а за нещо съвсем реално — падам си по него сега, когато е на трийсет и е Оливър, порасналият заядлив барман.

Мамка му!

— Ъъ... искаш ли да седнем отвън? — казвам, минавам бързо през кухнята и отварям френските прозорци, които водят към малкия балкон с красивия парапет от ковано желязо, покрит със зеленина.

— Уау, красиво е — казва Оливър възхитено.

— Благодаря — усмихвам се аз. — Макар че заслугата не е моя. Имам градинар, който се занимава с растенията — соча към смесицата от сини, жълти и розови цветя, на които дори не знам имената. — Ето това е моят принос — показвам малките светещи лампички, увити около една саксия.

— Е, предполагам, че сигурно си струва — коментира той иронично.

— Струва си! — засмивам се аз. — Почакай само да стане тъмно! — и тогава внезапно осъзнавам какво съм казала и усещам как бузите ми почервеният. Това звуци сякаш няма да го пусна да си ходи, преди да е станало тъмно, нали? Сякаш съм някаква разгонена уличница и ще правя секс с него или нещо такова.

Добре, забравяме тази мисъл. Не мога да повярвам, че думата „секс“ се появи в главата ми. Поканих го само на чаша чай, аeto че вече мисля за секс. Само дето всъщност не мисля за секс. Мислех си за...

O, кого заблуждавам? Мислех си за секс.

— Е, не те видях миналата вечер...

Обръщам се и виждам, че Оливър ме гледа изпитателно.

— Очаквах да дойдеш да ме игнориращ пак — казва той и после се усмихва. — Шегичка.

— О, не, просто трябваше да остана вкъщи, за да... — Щях да кажа „за да опаковам нещата на Майлс“, но се спирам навреме. Ако изтърся това, наистина ще изглеждам като зажадняла за секс неудачница, която кани мъж в апартамента си, още топъл от бившето ѝ гадже. — Трябваше да свърша малко работа — завършвам аз, връщайки се обратно в кухнята. Поставям чайника на печката и започвам да търся чай из шкафовете.

— Да, и аз също — обажда се той от балкона. Излегнал се е на един от градинските ми столове. — Върнах се много късно от дядо. Имаше много работа там. Опаковахме с часове.

Водата в чайника завира, сипвам я в чашите, ръката ми трепери и усещам, че съм изплашена до смърт.

— Горкият той, много е разстроен — продължава Оливър гневно.

— А на всичкото отгоре днес някакви хора са се изсипали в магазина и са започнали да говорят как ще изтърбушат цялото място.

Добре, това е. Трябва да му разкажа за Лари Голдстийн, за магазина, за мен. Сърцето ми бие силно в ушите, слагам ръка на врата си, който още ме боли, дишам дълбоко и се опитвам да не се разпадна.

— Знаеш ли, трябва да му сложиш лед — гласът на Оливър ме стряска. Обръщам се рязко и го виждам точно зад мен. — Ще се почувствуваш по-добре.

— О, не, добре съм — казвам рязко.

— Няма да говориш така, когато се събудиш утре и не можеш да се движиш. — Без повече спорове, той отваря вратата на хладилника ми. Гледам го безмълвно как вади формичката за лед, разстила една хавлиена кърпа, поставя вътре ледените кубчета, разтроява ги в плота и ги завива пътно в кърпата.

— Изглежда сякаш си го правил и друг път — коментирам аз.

— Аха, случвало ми се е няколко пъти. Преди ми харесваше да си мисля за себе си като за боксьор, но не бях много добър — посочва ми белега си. — Знаеш ли, някога бях доста хубав — усмихва се тъжно той.

— И сега си хубав — протестирам, после осъзнавам какво съм казала и се изчервявам като ученичка. До този момент не бях осъзнала колко секси е всъщност Оливър, но след като стигам до тази идея, вече не мога да мисля за нищо друго. — Защо? Какво се е случило? — питам бързо, за да сменя темата.

— Силен удар вляво, двайсет и два шева, и счупен нос.

— Много ли болеше?

— Болеше ли? — повтаря той и ме поглежда така, сякаш съм обидила мъжествеността му. — Плаках като бебе — признава след секунда.

Засмивам се, а после изохквам, защото вратът ме заболява по-силно.

— Добре, сега отивай и сядай отвън — заповядва Оливър и взема импровизирания компрес.

— Ами чаят?

— Ще отнеме само минутка.

Без да споря повече, се завличам с мъка навън и се отпускам на един от столовете. Когато Оливър застава зад мен, през тялото ми минават топли вълни.

— Сега трябва да се съблечеш малко — инструктира ме той.

Колебливо разкопчавам яката на ризата си.

— Не, повече.

Сърцето ми забива бързо, докато разкопчавам горните копчета и сutiенът ми започва да се вижда.

Този следобед е горещо и усещам, че по гърдите ми избиват капчици пот.

— Добре, сега само ще преместя тези... — Оливър внимателно отмества презрамките на сutiена ми и ги оставя да се смъкнат по голите ми рамене.

Дишането ми се учествява, гърдите ми се надигат и отпускат все по-бързо.

— Където точно те боли? Тук? — пръстите му минават по долната част на тила ми.

— Щъ...,, малко по-долу — гърлото ми се свива, а гласът ми преминава в шепот.

Ръцете му проследяват нежно врата ми по линията на косата ми, после се насочват към гръбнака с кръговидни движения, долу, още по-долу...

— Тук?

Трудно ми е да събера мислите си.

— Да, тук... — успявам да кажа. Силна тръпка преминава от слабините към краката ми. Усещам как помежду ни протича ток. Никога не съм изпитвала дори наполовина нещо подобно с Майлс. Толкова е еротично. По-възбуджащо е от всичко, което съм преживявала през последните години. И не само...

— Сега ще ти стане малко студено.

Изписквам леко, когато притиска ледения компрес към врата ми.

— Шиш — смъмря ме Оливър и хваща здраво раменете ми, когато тялото ми потреперва. — Не мърдай.

Правя каквото ми е наредено, стискам зъби, поемам дълбоко въздух и го задържам известно време. Цялото ми тяло гори, всичките ми сетива са изострени — сякаш внезапно са се пробудили от дълг сън. Мога да почувствам как ледът се топи при допира с парещия ми от болка врат, виждам тъмните косъмчета по ръцете му, долавям миризмата на тялото му, толкова близко до мен, усещам дъха му в ухото си.

Моментът е внезапно развален от звъна на домашния ми телефон.

— Ще вдигнеш ли? — пита Оливър с прегракнал глас.

— Не — провиквам се аз, преди да мога да се овладея. — Ъъ... сигурно е грешен номер — добавям бързо. Трудно намирам думи, с които да се изразя, защото всичко, което се върти в ума ми, е само „Моля те, не спирай“. Не искам това никога да спира.

Телефонният секретар се включва. Чувам гласа си: „Здравейте, това е секретарят на Шарлот Мериуедър. В момента не съм у дома си, затова оставате съобщение...“, последван от традиционното бийп.

„Здравей, Беатрис е. Извинявай, че те притеснявам вкъщи, но другите ти телефони са изключени.“

— О, няма проблем, това е асистентката ми — обяснявам аз. Вероятно е нещо, свързано с проклетата среща с медиите утре, проклинам наум и се надявам да затвори. — Няма значение.

— Добре, щом си сигурна — казва Оливър спокойно и прокарва пръсти по ключицата ми.

— Сигурна съм — потвърждавам и изпъшквам тихичко, когато вече познатата тръпка се спуска по гръбнака ми.

„Исках само да ти се извиня, че всях такава паника преди малко.“

Ледената вода се спуска по гърба ми. Оливър премества компреса по-нагоре, после надолу и няколко капчици се стичат по гърдите ми.

„Благодаря ти отново, че ми помогна и оправи всичко с кетъринг доставчиците. Ти си невероятна! Но това си го знаеш. О, между впрочем хората на Лари Голдстийн се обадиха, за да кажат колко са доволни от новото място...“

Замръзвам. О, не. О, не. Скачам от стола.

— Извинявай, всъщност мисля, че трябва да вдигна — затичвам се към стаята.

„... и трябва да ти призна, Шарлот, идеята ти беше блестяща! Нотинг Хил е идеално място за първата «Звездна усмивка». Божичко, толкова си умна! Не мога да повярвам, че не си ми казала какво ти е хрумнало.“

Втурвам се към телефона, но Уели ми препречва пътя и аз се спъвам в него.

„Ще се опитат да издействат разрешително за ремонта скоро, за да започнат обновяването колкото се може по-бързо — още този уикенд. Очевидно има много неща за вършене. Споменаха, че е бил някакъв магазин за стари боклуци или нещо такова и вътре било голям хаос.“

Цялото ми тяло се изпълва с ужас.

„Така че, само за да съм сигурна за пресъобщението, точният адрес е...“

Протягам се към слушалката, но вече е прекалено късно. Зад себе си чувам как Оливър повтаря като ехо след Беа:

„Лондон, «Портобело», номер 114.“

Мамка му.

„Както и да е, трябва да тръгвам. Салса вечер! ЧАО!“

Чува се как слушалката се затваря и после остава само мълчание. Напълно вцепенена стоя и гледам невиждащо телефона. После бавно се обръщам. Оливър е застанал на вратата на балкона и просто ме гледа. Лицето му е бяло като платно.

— Мога да обясня — прошепвам най-накрая.

— Нима? — усъмнява се той. — Значи ти си била. — Втренчил се е в мен, сякаш не вярва в това, което се случва, челото му е набръкано. — Дядо ми каза, че му се е сторило, че те е познал сред хората днес в магазина. Високо, русо момиче със слънчеви очила. Помислих, че се е объркал.

Замърква и ме гледа замислено, опитващ се да свърже събитията.

— Да, аз бях — признавам с тих глас. Как да му покажа, че се разкаживам от дъното на душата си?

— Заради теб дядо ми ще изгуби магазина си?

Гласът му е спокoen, но обвинението направо плющи във въздуха като камшик.

— Не беше така — казвам бързо.

— А как? — питам той.

Усещам, че напрежението в него расте.

— Аз съм пиар, представлявам един клиент.

— Но е било твоя идея.

— Може да съм направила някои предложения за мястото, но не беше нищо конкретно.

— И кой е твоят клиент? — пита Оливър. Вече не изглежда шокиран. Само бесен. — Не ми казвай, че ще бъде поредното кафене — потръпва от отвращение, преди да отговоря.

— Не, той е козметичен стоматолог. Ще отвори първата си клиника в Англия — „Звездна усмивка“ — чувам се някак отстрани какво казвам и ми се струва ужасно нелепо.

Оливър ме гледа изумено.

— Магазинът за антики на дядо ми — пардон, магазинът за стари боклуци — започва гневно той и аз почервенявам цялата от срам; никога не съм го наричала така, Лари Голдстийн използва тази фраза, но въпреки това се чувствам ужасно зле, — ще се превърне в шибан зъболекарски кабинет?

— Клиника за козметична стоматология — поправям го разсеяно и най-после се осмелявам да вдигна лице и да го погледна в очите. — Щях да ти кажа.

— Кога?

— Не знам...

— Преди или след като прекара следобеда с дядо ми? — пита язвително Оливър.

Побиват ме студени тръпки и внезапно осъзнавам, че ризата ми още е разкопчана и сутиенът ми се показва. Бързо вдигам презрамките му и загръщам ризата. Чувствам се ужасно безпомощна и глупава.

— Разбрах го едва днес. Изобщо не подозирах. Виж. Съжалявам. Много, много съжалявам — протягам ръка да го докосна, но той ме отблъска грубо.

— Да, обзалагам се, че ще съжаляваш през целия път до банката — последва светковично язвителният му отговор.

— Това не е честно! — възкликувам аз. — Не си честен.

— Аз не съм честен? — пита невярващо той.

— Ами, държиш се ужасно, все едно съм убила някого — сопвам се нетърпеливо.

— А може би си. Ти отне целия живот на дядо ми.

Внезапно се ядосвам. И без това се чувствам достатъчно виновна, не е нужно да ми го натяква.

— Как се осмеляваш да стоиш тук и да ме съдиш? Нямаш си идея за какво става дума — казвам разпалено. — Не можеш да си представиш под какво напрежение съм, нито в каква невъзможна ситуация! Не исках това да се случи. Не съм го планирала, но когато е замесен голям клиент, е заложено много. Вече не става дума само за мен. Имам работа за вършене, бизнес, сметки за плащане...

— Моля те, спести ми трагичната си история — отвръща Оливър с досада.

Това е. Обхваща ме гняв.

— О, глупачката аз! — сега вече звучи язвително и гневно. — Как можах да си представя, че ти знаеш какво е да се занимаваш с бизнес?

Очите му вече хвърлят истински светковици.

— Какво трябва да означава това?

— Ами как би могъл? — задъхвам се от ярост аз и думите ми се изливат като обиден порой. — Ти не си направил нищо с живота си! Все още си просто един барман!

Веднага щом го казвам, ми се приисква да потъна в земята. Но не мога.

Оливър ме гледа изумено, по лицето му се сменят една след друга всевъзможни емоции, но най-накрая се съвзема, поглежда ме и казва:

— А ти си кучка.

Сякаш ме е зашлевил през лицето.

За секунда и двамата стоим мълчаливо един срещу друг, дишаме тежко, въздухът помежду ни е изпълнен с обиди и гняв и в този момент се чудя как стигнахме дотук, как е възможно това да се случи, как да го върна и да започна отначало.

Но не мога. Казаното не може да бъде забравено.

— Мисля, че трябва да си вървиш — проронвам най-накрая, като се опитвам гласът ми да звучи спокойно.

Той кима ледено.

— Появрай ми, вече си тръгнах.

Обръща се и излиза от апартамента, следван от Уели. Вратата се затръпва с трясък след него.

[1] Роман на Джърмейн Гриър, известна австралийска писателка, активистка за права на жените. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Грабнала съм делфина чукало и тропам силно по вратата. Отвътре се чуват стъпки, после тишина, пак стъпки, вратата най-накрая се отваря, на прага застава по-младото ми Аз, поглежда ме и ахва:

— Господи, какво е станало? Добре ли си?

Този път сълзите се стичат по моето лице. Между хълцанията и риданията успявам да кажа едно „Да, добре съм“. Както казах, винаги съм била ужасно лоша лъжкиня.

— Какво, по дяволите, се е случило? — пита Лоти притеснено. Издухвам носа си с вече мократа кърпичка и разтърсвам глава.

— Ние... се скарахме сериозно — продължавам да плача. — Той ме нарече „кучка“.

— Нарекъл те е „кучка“? — възкликва тя. — Кой, бившият ли?

— Лицето ѝ е почервеняла от гняв. — Само почакай, така ще го наредя!

— Но аз съм кучка — изсумтявам аз, а сълзите ми продължават да се леят по лицето ми.

— Не, не си — протестира Лоти възмутено.

— Не, съм — вече рева наистина шумно. Всъщност правя такава сцена, че няколко души от съседната къща са спрели да видят за какво е целият този шум и гледат със зяпнали уста. Което обикновено би било достатъчно да ме накара да потъна в земята от срам и да се скрия някъде, но не и сега. Сега не ми пуква въобще, че се държа като глупачка. Сега ме интересува само Оливър.

Когато осъзнавам това, застивам за секунда, поразена от признанието, което правя пред себе си, после се разревавам още по-силно.

— Защо? Защото си скъсала с приятеля си ли? — опитва се да ме успокои Лоти и ме прегръща през рамената. — От това, което си ми казвала, ми се струва, че той е пълен идиот.

— Не говоря за бившия си — хлипам аз, гледайки я с подпухнали червени очи.

— А за кого? — Лоти спира да ме гали по рамото. — За кого говориш тогава?

— Оливър — простенвам аз и избухвам отново в сълзи.

Лоти ме гледа объркано.

— Мисля, че трябва да влезеш и да ми разкажеш всичко.

— Е, хайде, започвай.

Качили сме се горе, в старата ми спалня, само че този път местата са сменени и сега Лоти седи на стола и ме наблюдава, а аз съм се свила на дивана и отпивам от кафето, което тя ми направи. Стаята ми е ужасно разхвърляна, истинска кочина; всъщност на дневна светлина изглежда още по-зле, но въпреки че това ме дразнеше много миналия път, сега го намирам за успокояващо.

— Не знам откъде да започна — въздишам над чашата си с разтворимо кафе.

— Какво ще кажеш за началото? — предлага Лоти.

Прибирам косата си зад ушите и разтърсвам глава.

— Точно за това говоря — не знам кое е началото. Все едно всичко се е смесило в момента — спирам, опитвайки се да върна поне мислено живота си в нормите, да сложа някакъв ред в случващото се.

Започвам с Оливър. Струва ми се подходящо за начало, колкото и всичко останало. Рассказвам й как пътищата ни са се преплели преди десет години.

— Но тогава нищо не се случи между нас, аз дори не го забелязвах, макар че сега ми се иска да беше станало нещо — добавям със съжаление и се издухвам в кърпичката си. — И после, съвсем неочеквано, се срещнахме отново и изглеждаше като че ли нещо щеше да стане, като че ли щях да имам втори шанс. — Спирам, спомняйки си момента само преди час и половина на моя балкон и почти физически усещам болка в стомаха си. — И тогава се скарахме ужасно — довършвам тъжно.

— Не ми казвай. Той се е оказал същият задник като Били Романи — намесва се гневно Лоти.

— Не, въобще не е такъв — поклаща отрицателно глава.

— Тогава защо? — поглежда ме тя учудено.

Мисля си отново за магазина на дядо му, за Лари Голдстийн, за избора, който направих.

— Позволих разумът ми да управлява сърцето ми — казвам спокойно. — Казах си, че бизнесът е бизнес, че личните отношения нямат нищо общо. Опитах се да бъда разумна.

— Искаш да кажеш, че си пренебрегнала инстинкта си? — пита Лоти, след като си е превела думите ми на своя език.

Поглеждам я и се замислям над думите ѝ. Не бях го възприемала по този начин, но тя е права.

— Предполагам, че съм пренебрегнала много неща. Което е било грешка — чувам се да казвам. Пренебрегвах съмненията, които имах за връзката си с Майлс. Ние не бяхме един за друг от самото начало, но аз се опитах да се убедя, че сме, защото исках да бъде така. Пренебрегвах и вътрешния си глас, който ми казваше, че не съм щастлива. Защото аз трябваше да съм щастлива: имах живота, за който винаги съм мечтала; имах съответния начин на живот, успешна кариера; носех дрехи десети размер... И все пак не можех да спра да мисля, че нещо ми липсва. — Произнасям тези думи на глас и осъзнавам, че това е първия път, в който си го признавам и на самата себе си. — Но не знаех какво е. И колкото повече търсех, толкова повече не можех да го намеря, защото имаше прекалено голямо напрежение и прекалено малко време.

Толкова дълго време съм задържала тези неща в себе си, че сега думите сами се изливат една след друга и не мога да ги спра.

— Сякаш постоянно играех на гоненица. Все тичах и гонех срокове, срещи, договори... Бях изтощена и нервна и се тревожех през цялото време, да не споменавам, че винаги бях и гладна — затварям очи и правя тъжна гримаса, спомняйки си, че не съм яла нищо, освен едно мизерно енергийно блокче за закуска.

— Но какъв е смисълът?

— Моля? — спират монолога си и поглеждам по-младото си Аз с недоумение.

— Имам предвид, какъв е смисълът да се тормозиш през цялото време? — свива тя пренебрежително рамене.

Гледам я объркано. Това подвеждащ въпрос ли е?

— Ъъ... никой не говори за смисъл...

— Тогава защо го правиш? — пита тя простишко.

— Защото... — отварям уста да обясня, но не се сещам какво всъщност да ѝ кажа.

— Появрай ми, това си е пълна загуба на време. — Взема от едно шкафче лъскав лак и го пробва на големия пръст на крака си. — Ако е писано най-лошото да се случи, то ще се случи. Да се притесняваш предварително за това няма да те предпази. А ако не се случи — тя повдига многозначително вежди, — то тогава ще се окаже, че си пропуснала в излишни притеснения цялото това време, в което си могла да се забавляваш — усмихва ми се сияйно, после оглежда ноктите си, изтрива лъскавия прозрачен лак, взема нов, яркочервен, и започва да лакира другия си крак.

Гледам я удивено. Как е възможно това момиче да се промени в това, което съм сега? Как тази безгрижна личност става човек, който прекарва целия си ден с възел от нерви в стомаха си? Какво, по дяволите, се е случило с мен? Но още преди да съм довършила въпроса в главата си, вътре в себе си вече знам отговора.

Защото, виждате ли, аз не съм разказала на Лоти цялата история. Има още. Още много. Просто го бях погребала толкова надълбоко досега, че почти се бях убедила, че това не се е случвало. Почти, докато преди няколко дни видях себе си отново с Били Романи и всички болезнени спомени изплуваха отново на повърхността.

Разбира се, че Лоти не знае за това. Не съм й казала истинската причина, поради която исках да ѝ попреча да спи с Били Романи. Не съм й обяснила какво наистина ми разби сърцето. А и как бих могла? Как мога да ѝ разкажа за нещата, които се случиха после? Как си мислех, че съм се съзвела от раздялата, че съм го преодоляла, само за да открия няколко седмици след рождения си ден, че нещо не е наред.

Закъсняваше ми.

Е, може да се досетите за останалото. Съмнението. Паниката. Сълзите. Спомням си този момент сякаш беше вчера седя на тоалетната чиния, гледам двете сини линии и чувствам, че целият ми свят се срива около мен. Бях на двайсет и една години и нямах представа какво да правя. Ядосвах се на себе си, че бях толкова глупава, че съм допуснала това да се случи, че се озовах в такава ситуация. И се страхувах. Това ми остана — само гняв и страх. Леденостуден страх, който обвиваше сърцето ми.

Казах единствено на Ванеса. Тя не ме критикува, нито ме съди, не каза нищо, просто ме прегърна и ми обеща, че ще бъде до мен, каквото и да решава. Ванеса ми даде на заем пари и дойде с мен до клиниката. Ако не беше тя, не мисля, че щях да се справя, но след няколко часа всичко свърши и аз се успокоявах с мисълта, че сега всичко вече ще бъде наред, че ще го забравя.

Само дето никога не го забравих. Не мисля, че някой никога успява, нали? От този момент сякаш нещо в мен се промени. Пресякох една линия и никога не погледнах назад. Разбира се, че през тази година се промених и физически, и психически — това е част от съзряването. Но имаше и нещо друго. Сякаш именно от този момент старата Лоти изчезна.

Една дълга сълза се спуска от окото по бузата ми. Защото едва сега осъзнавам, че всъщност никога не си простих. Беше преди десет години, но и сега понякога се чудя дали постъпих правилно. Случайни моменти, когато гледам Ванеса с Руби и Сам и виждам колко много ги обича... Тогава се питам дали направих правилния избор. Чудя се „ами ако“...

Но сега знам.

Защото след като прекарах това време с по-младото ми Аз и видях Били Романи отново, осъзнах, че съм взела напълно правилно решение. Бяхме толкова млади, толкова неподходящи един за друг, толкова неподгответни за живота, че щяхме да бъдем ужасни родители. Ние дори не бяхме заедно — за Били Романи аз бях просто бройка за една нощ — и ще трябваше да се грижа сама за детето, а аз самата бях още дете. Бях глупава. Мислех си, че бях влюбена, но това беше заблуда. А случилото се... То се случва на милиони жени. Е, слуши се и на мен. Време е най-накрая да го приема и да спра да се обвинявам. Както казах на Лоти онзи ден, когато тя седеше на входната врата и плачеше: приемането е последният етап. Трябва да стигна до него, за да продължа напред.

И вече стигнах.

— Хей, добре ли си? — Лоти вдига поглед от лакираните си нокти.

— Да — отвръщам и избърсвам една самотна сълза. — Така си мисля.

— Знаеш ли, трябва да спреш да се тормозиш за миналото, да забравиш бъдещето и да започнеш да живееш за момента — казва тя замислено, после приключва с лакирането и поглежда ноктите си със задоволство.

— Знам — съгласявам се аз, после се усмихвам тъжно. — Но как?

Тя ме поглежда изумено, сякаш съм пълна глупачка, после осъзнава, че съм съвсем сериозна и се взира в мен съсредоточено.

— Отпусни се, бъди по-спонтанна, забавлявай се...

— Да се забавлявам? — повтарям, като че ли това са чужди думи.

— Както онази нощ в дискотеката — Лоти прави някакви движения, които подозирам наподобяват как танцувам, и се изчерявам от срам. — Тогава приличаше на човек, който се забавлява.

— Да, така беше — признавам аз. Връщам се мислено към вечерта, как танцувам, после се сещам как се разхождах с Оливър в парка, как ядохме масленки с дядо му, как пазарувах на битака... Не бях осъзнала досега, но през последните няколко дни се забавлявах повече, отколкото през последните няколко години.

— Хей, знам от какво имаш нужда! — Лоти скача от масата, започва да рови в една отрупана с пайети чанта, висяща на облегалката на стола, и тържествуващо вади от там един „Кит-Кат“. — Да-да! Шоколад! — усмихва се доволно, разчупва го на половина и ми подава едната част.

— Ъъ..., не, благодаря ти — усмихвам се и аз, но поклащам отрицателно глава. — Опитвам се да не ям шоколад.

— Сериозно? — поглежда ме тя изумено. — Нищо чудно, че си депресирана.

И внезапно ми просветва. Нашите роли са напълно разменени! Аз не съм вече по-мъдрата Шарлот, даваща съвети на по-младото си Аз; тя ме напътства. Осъзнавам, че не знам повече от нея. За някои неща, може би, да — поглеждам към ужасните сребристи сенки, — но не и за всичко. Не и за най-важното, всъщност.

Възрастта и опитът не ме направиха мъдър съветник — те ме превърнаха в нервна, напрегната и стресирана жена на около трийсет години, която се беспокои за всичко. Чийто живот е напълно лишен от всякакъв баланс. Която е забравила как да се забавлява. И която

постоянно чете книги за самопомощ и се опитва да намери себе си, докато е била себе си през цялото време ето тук, под носа си, мисля си аз, докато гледам Лоти и виждам тази умна, уверена и изпълнена с жизненост личност.

Наистина, за какво се притеснявам толкова? Тя ще се справи, внезапно осъзнавам. Не мога да я затворя в клетка. Не мога да ѝ попреча да прави грешки, точно както не успях да предотвратя вечерта ѝ с Били Романи и неизбежните последици. Но знаете ли какво? Вече и не искам. Някой беше казал: „Това, което не те убива, те прави по-силен.“ Да, предстоят ѝ трудни времена, но всичко ще бъде наред — тя ще се справи.

Аз ще се справя.

Заштото е вярно: наистина нещо липсваше в живота ми. Липсвах аз. Бях загубила представа коя съм всъщност. Бях загубила себе си. И сега, в тази спалня, се намерих отново.

— Знаеш ли какво? Я подай насам този „Кит-Кат“.

След като излапвам останалата част от десерта, апетитът ми се пробужда и внезапно откривам, че съм гладна като вълк. Лоти любезно ми предлага от готовите си спагети, но аз пасувам. Може да съм имала много прекрасни идеи за нещата от живота, когато съм била по-млада, но доброто хранене определено не фигурира сред тях. Вместо това ѝ предлагам да отидем да похапнем в „Армията на Уелингтън“. Аз черпя.

Идеята изглежда чудесна до момента, в който влизам в бара и виждам младия Оли. Покрай всичко, което се случи, абсолютно съм забравила, че той работи тук и след като го виждам, картината на скандала ми с Оливър отново се съживява в паметта ми.

Леко се притеснявам от срещата, но нямам избор и се запътвам към бара.

— Хей, как си? — Оли ме познава и ми се усмихва приветливо.
— Ти си Шарлот, нали? Запознахме се по-минналата вечер в клуб „Канал“.

— Здрастি, Оли — усмихвам му се и аз. Изглежда ми странно, че е толкова мил, когато само преди няколко часа стояхме в дневната ми и си крещяхме един на друг.

— Е, как са нещата при теб? — пита ме той жизнерадостно и когато се вглеждам в познатите бледосиви очи, потрепервам цялата.

— Супер — казвам весело и се насиљвам да звуча небрежно. Ако допреди малко се чувствах зле, сега положението е направо ужасно. — А при теб?

— О, добре съм — отвръща Оли, после замърква и започва да си играе разсеяно с гривните на ръката си, сякаш мисли за нещо. — Всъщност щях да те помоля за една услуга — казва след секунда и ме поглежда притеснено.

— Разбира се, кажи.

Готова съм да направя всичко за теб, мисля си, гледам го застанал зад бара и се чувствам направо смазана и разкъсана от съжалението, което изпитвам.

— Ами, всъщност... — прегльща Оли тежко — ще готвя вечеря за неколцина приятели утре вечер и исках да поканя и Лоти. Смяташ ли, че има шанс да дойде?

Той се засмива нервно, лицето му е озарено от слаба надежда. И аз разбирам, точно тук и точно сега, че това е моят втори шанс. Може и да съм объркала всичко, но това не означава, че и Лоти трябва да го направи.

— Разбира се, че ще дойде — уверявам го аз.

— Настина? — лицето му направо грейва при мисълта. — Мислиш ли?

— Остави на мен — усмихвам се аз. — Просто ми дай адреса си.

— Ами, добре... — той се озвърта припряно за някакъв лист, като си личи, че не може да повярва на късмета си. — Чакай малко, тук някъде имаше бележник...

— Не се притеснявай, използвай това — изваждам един намачкан лист от чантата си. Това е списъкът ми със съвети. Деветнайсет точки. Странно, така и не стигнах до номер двайсет. — Повече няма да ми трябва. — Поглеждам го още веднъж за секунда, преди да му го подам, и си мисля колко много съм грешала. — Просто пиши на гърба му.

— Благодаря — казва той и надрасква адреса. — Кажи ѝ да дойде към седем и половина и че не е нужно да носи нищо. Само себе си — добавя с лека усмивка и ми подава листчето.

— Смятай го за направено — прибирам адреса отново в чантата и му се усмихвам.

Поръчвам две половинки сайдер и два пакета чипс със сол за начало — след като се върнах към шоколада, най-добре е отново да се отдам на порока — и се запътвам към масата ни, където Лоти проучва задълбочено менюто.

— Хей, Лоти — казвам съвсем небрежно, докато ѝ подавам сайдера и чипса и сядам на стола до нея. — Утре ще ходя на вечеря у един приятел и се чудех дали ще искаш да ми правиш компания.

— О, да, звуци супер — кима тя, разкъсва плика с чипса и започва да си хруска сладко.

— Само че аз ще отида там директно от работа, така че ще трябва да се срещнем на самото място — продължавам да заплитам мрежата и се старая да звуча съвсем нормално с надеждата тя да се хване на въдицата. Защото, разбира се, след като пристигне там, аз ще се обадя и ще се извиня с някаква „свръхнеотложна работа“.

— Няма проблем. Какъв е адресът?

Бинго!

— Ето, записах го на този лист — казвам аз, изваждам листа от чантата и ѝ го подавам. Тя го прибира в джоба си, дори без да го погледне. За разлика от мен — моето сегашно Аз би го проверило незабавно по джипиеса. Или в Гугъл map.

Или поне така бих направила доскоро, мисля си аз и отпивам от сайдера си. Мmm, великолепно е.

— Е, какво мислиш, Шарлот?

— За какво? — вдигам глава сепнато ивиждам Лоти, вперила поглед в менюто.

— Риба и картофки или спагети? Яла си тук и преди. Какво ще ми препоръчаш?

Поглеждам към нея — момичето с прекалено къси и ярки дочени панталони, което пие сайдер и си играе с една къдрица от косата си. Не се е променила, още е съвсем същата личност каквато беше, когато се натъкнах на нея за първи път. И знаете ли? Доволна съм. Искам да си остане точно такава, каквото си е. Каквато аз бях. Каквато ще се науча да бъда отново.

Е, може би ще забравим за дочените панталони.

Похапвам си чипс и отпивам голяма глътка сайдер.

— О, не мисля, че имаш нужда някой да те съветва, дори и аз.

— Ами в такъв случай ще взема начос със сирене с пържен фасул и извара.

Преценявам съставките — мляко, пържено, калорично и ни най-малко органично и здравословно, без мазнини. Ухилвам ѝ се до уши.

— Звучи страхотно. Ще взема същото.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След една, от може би, най-прекрасните ми вечери през последните години закарвам Лоти до старата ми къща, а аз се запътвам към апартамента си. Когато влизам в дневната, се почувствам все едно съм се върнала на мястото на престъплението. Ледът в компреса се е разтопил и кърпата е напълно мокра. Две чаши съвсем изстинал чай стоят на масата отвън. Мокрите и кални отпечатъци на Уели са засъхнали по килима.

Всичко се премести от настоящето към миналото. Вълнуващите мигове на балкона между Оливър и мен. Спорът, който ни отдалечава още повече един от друг.

Сърцето ми се свива, но си казвам, че няма да позволя да се отпусна точно сега. Оглеждам стаята и очите ми попадат на купчината папки и документи, поставена на голямата маса. Все още имам за довършване някои неща, свързани с утрешната среща с пресата. В края на краишата животът продължава, стягам се и започвам да разчиствам. Не мога просто да седна на земята и да започна да се жалвам и самосъжалявам. Искам само да оставя зад гърба си този ден, да го забравя и да се престоря, че не се е случвал.

Следващият половин час почиствам апартамента; най-накрая следите са заличени и все едно Оливър никога не е бил тук. После сядам да свърша някаква работа.

Заемам се отново с папките, след това отварям лаптопа си и проверявам документа, по който работех. Всичко е уредено. Списъкът с журналистите е попълнен. Поканите са направени и изпратени. Мястото за срещата е подгответо. Проблемът с кетъринга е разрешен. Предвидени са специални коктейли (без шампанско — мехурчетата са вредни за зъбния емайл). Подгответи са торбички с подаръци. Остава само да оформя окончателно речта за водещия на събитието.

Това беше голямата ми идея: да поканя известна личност за представянето на „Звездна усмивка“ в Англия. В съчетание с торбичката с реклами материали и мостри на пасти за зъби и други

подаръци това беше гаранция, че журналистите ще дойдат. Лари Голдстийн се влюби в идеята на първата ни среща и вероятно с това го привлякох най-много, за да ме избере за свой пиар. Бях прекарала седмици в търсене на подходящия човек, пусках пипала, проучвах и общувах с агентите на знаменитостите много преди да съм сигурна, че ще спечеля договора.

Публичните личности са известни с това, че оправят зъбите си и имат блестящи усмивки. Трудно ще намерите някоя холивудска звезда, която не е получила допълнителна помощ и оперативна намеса, за да постигне лъчезарната си усмивка. За нещастие е по-трудно да намериш някой от тях, който да си го признае публично, затова е пълно със знаменитости с идеално прави зъби, без разстояние между тях и без никаква пукнатинка в емайла, бели като сняг, които твърдят, че всичко се дължи на Майката природа, „Пилатес“ и билкови пасти с мед, въпреки че всеки в индустрията знае за редовните им посещения при хората с бели престилки.

Затова, след многобройни откази и тъкмо когато бях решила да изоставя идеята, Беатрис предложи Мельди. Ние вече правим пиара на нейните книги с диети и хранителни продукти, тя винаги търси повече светски изяви (превод: тя е абсолютна медийна курва), освен това е любимката на нацията с абсолютно идеалното съчетание от външен блъсък и вида на доброто съседско момиче. А и да не забравяме, че трябва да компенсира с нещо скандала с хамбургерите и пържените картофки от миналата седмица.

Естествено тя веднага си падна по идеята и се възползва от възможността за изява, мисля си, докато чета имайл от нея във връзка с облеклото, което ще носи утре на представянето. Привлече я и обещанието за бесплатно почистване и избелване на зъбите с всички екстри на мистър Голдстийн.

Съсредоточавам се отново върху речта. „Здравейте, дами и господа. Това е официалното представяне на «Звездна усмивка», Англия, клон на прочутата американска верига клиники на мистър Лари Голдстийн. Или както е известен в Холивуд, Мистър Звездна усмивка. «Звездна усмивка» предлага последните технологии в козметичната стоматология, най-блестящите усмивки, полиране на емайла, лазерна обработка.“

„Искам да бъда писател.“

Какво? Това откъде дойде? Разтърсвам глава и продължавам.

„.... истинско изкуство в областта на стоматологията, продукти и услуги, които ще създадат усмивката на двайсет и първи век.“

„Това е мечтата ми още откакто бях малко момиче.“

Гласът на Лоти отеква в главата ми, този път по-силно. За една секунда спирам и се заслушвам, после ядосано го прогонвам.

„Не мога да си представя да правя нещо друго.“

Дъхът ми спира. Вярно е. Наистина не можех да си представя да правя нещо друго, дори за малко. Но това беше тогава.

Разтърквам слепоочията си и се насиљвам да се изправя на стола си и да продължа с речта. Добре де, ще мисля за това по-нататък. Сега трябва да довърша тази реч. Поглеждам страницата на екрана и се зачитам в текста.

„Вие също можете да имате усмивката на звездите. Също може да блестите като тях. «Звездна усмивка» е най-новият хит и модна необходимост. Забравете последната колекция чанти на «Фенди», осигурете си най-последната колекция успех и слава с новата си усмивка. Бъдете привлекателни и неотразими, отървете се от петната и дефектите.“

Ъњъ, това последното не е много секси, нали? Трябва да го разкарам. Въпреки че как, по дяволите, мога да го кажа да звучи по-добре? Моля ви се, дори не мога да си представя, че съм написала нещо толкова тъпло.

„Прави нещо, което обичаш, нещо, което желаеш страстно.“

О, я мълквай, мисля си ядосано. Наистина звучи много хубаво, щеше да бъде прекрасно, ако можеше всички да правим само такива неща, напълно съм съгласна по този въпрос с по-младото си Аз, но не мога да се откажа от това, което правя в момента. Би било лудост. Професионално самоубийство.

И все пак, когато погледна отново към екрана, думите започват да плуват пред очите ми и внезапно осъзнавам, че отново постъпвам по същия начин. Както каза Лоти — не се вслушвам в инстинктите си. Това не е писане. Не е това, което искам. Не е моята мечта.

„Пиша роман. Още не съм го довършила, но ще го направя.“

Скачам от стола, отивам в спалнята си и започвам да ровя под леглото си. Там съм пъхнала кутията със снимки. Изваждам я отново, махам капака и започвам да размествам албумите. Така и не ги

разгледах, мисля си, докато ги изсипвам най-накрая на пода и те се разпиливат наоколо. Ето ги старите ми дневници, както и няколко стари картички...

Ето го и него. Тънка купчинка листове, започнали вече да пожълтяват по краищата.

Моят роман.

Гледам втренчено заглавната страница и не мога да осъзная какво точно чувствам. Сякаш някаква част от мен самата, която е била дълбоко заровена някъде и почти забравена, отново идва на бял свят. Преглъщам тежко, докато прокарвам пръсти по печатните букви. След това бавно отгръщам страницата и започвам да чета.

Когато свършвам с четенето, ставам от пода и се връщам обратно в дневната. Изпитвам странно въодушевление. Романът е добър. Подобър, отколкото си мислех. Да, на места е доста многословен и досаден, другаде има дразнещи описания, но става. Мисля, че ще излезе нещо. Нещо вълнуващо. Нещо вдъхновяващо. Нещо, което ме кара да се чувствам жива отново.

Ако съм имала някакви съмнения преди, в момента те са напълно изчезнали.

Но първо трябва да направя нещо.

Отивам при лаптопа си, затварям страницата с текста за представянето и влизам в интернет. Това е просто предчувствие, но този път ще се вслушам в инстинкта си. Поколебавам се за миг, но после написвам нещо в „Гугъл“. Макар че кой знае — отварям страницата, — може би този път инстинктът ми греши.

И тогава го виждам.

Щракам върху линка и внезапно на екрана се появява точно това, което подозирах. Очите ми минават бързо по редовете, докато осмислям информацията. След това вдигам телефона и набирам един номер. Мога да го чуя как звъни някъде там, на другия край на града.

— Ало? — мърмори един сънлив глас. Кати Проктър, журналистката.

— Здрави, Кати. Шарлот Мериеудър е. Виж, знам, че е късно, но наистина имам нужда от помощта ти...

ТРИЙСЕТИ СЕДМА ГЛАВА

Агенция „Мериуедър“ Ви кани на представянето на „Звездна усмивка“, Англия!

Присъединете, се към нашата водеща, Мельди, и научете всичко за вълнуващия свят на новата лондонска клиника, клон на прочутата верига „Звездна усмивка“ от Бевърли Хилс. Срещнете се с доктор Лари Голдстийн, известен на всички в Холивуд като Мистър Звездна усмивка, и научете как последните технологии в стоматологичната козметика могат да Ви осигурят и на Вас усмивката на холивудските звезди.

Очакваме ви!

28 август, вторник

Презентация и коктейл 17–19 ч.

Хотел „Шарлот стрийт“

„Шарлот стрийт“, 15–17, Лондон

RSVP: Beatrice@MerryweatherPR.com

Е, това е.

Стоя в центъра на залата, която наехме за презентацията, погледът ми обхожда изумителната украса от бели лилии, искрящите чаши, готови да бъдат напълнени с коктейли „Звездна усмивка“ (уникална смес от водка, лichi и вермут) и стилните чинии със суши и уникално бял ориз, който изльчва сияние на светлината на лампите. Темата, както може да се досетите, е бялото, за да подчертава идеята за белотата на холивудските усмивки.

Признавам, аз го измислих.

Трябва да призная, че изглежда доста впечатляващо, решавам, оглеждайки за последен път празната зала. Журналистите вече

започват да идват и след като им бъде поднесен коктейл за добре дошли, веднага са насочвани към съседното помещение със специален еcran, където ще чуят презентацията на Мельди и ще изглеждат кратък филм за клиниката в Бевърли Хилс. Видеото е доста добро и дава основна информация за стоматологичните процедури, освен това всички обичат да гледат клюки за холивудските звезди, нали? Особено когато могат да се оправдаят с посещението и да се изнижат от работа.

Чува позната музика от екрана. След като съм гледала филма няколко пъти, знам, че скоро свършва и след малко тази зала ще бъде пълна с гладни журналисти.

— Ммм, сушито изглежда страхотно!

Обръщам се и виждам Беатрис, поглъщаща парче суши, което току-що е отмъкнала от подноса, държан от една сервитьорка. Поглеждам я сърдито.

— Трябва да има качествен контрол — оправдава се тя и се усмихва на момичето, преди да се обърне отново към мен. — Все някой трябва да прецени дали става за ядене — протестира невинно.
— Не искаме да отровим журналистите, нали?

— Само някои от тях — усмихвам се леко и тя се изкикотва.

За един кратък миг напрежението, което усещам през последните дни, изчезва и си поемам свободно дъх, но веднага след това вратите се отварят и Лари Голдстийн влиза в залата. Той е унесен в разговор с Мельди, която се усмихва на неговите ласкателства, а зад него се изсипват журналистите. Повечето присвиват в началото очи, заслепени от белотата.

Беатрис незабавно влиза в ролята си на домакин. Кълна се, сигурно има нещо общо с кралското семейство. „Здравейте. За нас е удоволствие да ви видим, присъствието ви тук е чест.“

Гледам притеснено към часовника над вратата. Вече е почти шест.

— Извинете ме — казвам аз, разбутвам тълпата и отивам на рецепцията във фоайето на хотела. — Да е пристигала пратка за мен, Шарлот Мериуедър?

Рецепционистката поклаща глава.

— Не, съжалявам.

Цялото ми тяло се напряга, но стискам зъби, усмихвам се престорено и се присъединявам към гостите си.

— Шарлот, това е изумително! — обръщам се и виждам журналистка от едно от най-престижните английски женски списания.

— И какъв удар! Да грабнеш договора със „Звездна усмивка“. Чух слухове, но не повярвах, докато не видях поканата.

— О, благодаря ти — казвам усмихнато, но гърлото ми е пресъхнало. Забелязвам Лари Голдстийн близо до вратата да си говори с някакви журналисти и събирам цялата си смелост. Сега или никога.

— Ще ме извиниш ли? Трябва да...

— О, разбира се — журналистката кима с глава. — Ще си взема още един коктейл.

След като си тръгва, аз се запътвам към Лари. Чувствам се ужасно нервна. Дланите на ръцете ми се потят и направо чувам как бие сърцето ми, сякаш е пуснато на високоговорител. После внезапно чувам гласа на Лоти в главата си: „Какъв е смисълът да се притесняваш постоянно? Ако е писано най-лошото да се случи, ще се случи.“ Поемам си дълбоко дъх.

— Здравейте, доктор Голдстийн, може ли за момент?

Той прекъсва разговора си и се обръща към мен.

— Здрасти, Шарлийн, ела при нас. Тъкмо разказвам на тези момичета как се возих в частния самолет на Том Круз.

Усмихвам се вежливо, прегльщам тежко, но настоявам.

— Всъщност става дума за нещо важно.

— Какво може да е по-важно от частния самолет на Том Круз? — смее се той и накланя заговорнически глава към двете хубави журналистки до него, а те хихикат в унисон.

Стискам юмруци и почти забивам нокти в дланите си. Добре, щом така иска.

— Оставката ми — казвам на висок глас.

Голдстийн ме поглежда така, сякаш съм му казала, че в стаята има зелени марсианци, които чакат за полирание на зъбите. Всъщност, ако му бяха казала това, може би щеше да бъде по-малко шокиран.

— О, разбирам, това е прочутият английски черен хумор — засмива се след секунда.

— Не, напълно сериозна съм. Опасявам се, че агенция „Мериуедър“ не може повече да ви представлява.

Двете журналистки спират да се кикотят и ме поглеждат изумено.

Лари Голдстийн изглежда абсолютно потресен. Хваща ме грубо за лакътя и ме извежда в коридора. Накланя глава към мен леко заплашително.

— Кажи го пак — настоява той. — Не съм сигурен, че те разбрах добре вътре.

Дърпам ръката си и се отдръпвам настрани от него.

— Беше прекалено късно, за да отменям презентацията при толкова кратко предизвестие, освен това щеше да бъде непрофесионално — опитвам се да звучи спокойно. — Затова изпълнихме ангажимента си към вас. Въпреки това обаче се опасявам, че не можем повече да ви представляваме и се отказваме от договора си с вас.

Ето. Направих го.

Лари осмисля думите ми. Очите му стават ледени и направо се вижда как побледнява под кафеникавия си тен.

— Ти. Ме. Зарязваш.

— Аз не бих използвала тези думи...

Изражението на лицето му става сурово и той се засмива презрително.

— Мисля, че си се объркала малко, Шарлийн. Аз съм този, който зарязва хората, не те мен.

— Може да го наричате както си искате, мистър Голдстийн, но аз стоя зад решението си. Агенция „Мериуедър“ вече не е отговорна за вашите публични изяви и отношения с пресата.

Бившият ми клиент ме изчаква да завърша репликата си. После ме поглежда кръвнишки и внезапно цялата му лъскава и блестяща полировка изчезва и истинският Лари Голдстийн се показва наяве.

— Някаква въщлива малка агенцийка зарязва мен, Мистър Звездна усмивка? — гласът му е преминал почти в съскане, а лицето му е разкривено от ярост. — За коя се мислиш ти, бе? Аз ти дадох шанс да станеш международно известна. Да спечелиш големите клиенти. Да влезеш в света на големите играчи. Да вкараш второстепенната си агенцийка в Голямата лига...

— Ако смятахте, че сме второстепенна агенция, защо ни избрахте? — питам агресивно аз.

— Защото ми се стори, че видях нещо в теб. Мислех, че си като мен. Че искаш да успееш на всяка цена.

Поклащам глава.

— Не, не съм като вас. Не искам успех за сметка на съсипания живот на други хора.

— Какво? — поглежда ме той с недоумение.

— Антикварният магазин.

Дори и сега не се сеща. А и защо да го прави? Бизнесът си е бизнес. Той вероятно дори не е забелязал какъв е магазинът. Просто е видял една бизнес възможност.

— Мястото, което избрахте за новата клиника — обяснявам аз.

— Мястото, което получихте, предлагайки повече пари, за да прогоните стария наемател. Човекът е бил в този магазин повече от шейсет години и изведнъж повишават тройно наема му. Лишихте го от прехраната му. Лишихте от живота му.

В момента звучи като Лоти. Това съм старата Аз — момичето, което казва това, което мисли, което оставя сърцето си да говори и поставя емоциите си на първо място. И се чувствам прекрасно.

— О! Дай ми кърпичка, че се разплаках — казва язвително Лари и усещам как се вбесявам. Всички съмнения, които имах, че може да не съм постъпила правилно, изчезват моментално.

— Не съм и очаквала да разберете — отвръщам спокойно и после добавям: — Тъй като никой от нас не е подписал окончателния договор, няма да бъде трудно да преустановим отношенията си.

— О, чакай малко, госпожичке!

В гласа му има толкова омраза, че ме побиват тръпки и изведнъж ми става студено.

— Може и да не сме подписали окончателен договор, но познавам закона. Ние имаме законно обвързване. Имам имейли, в които изказваш намерение да подпишеш договора, идеите, които сме обсъждали, плановете за бъдещата ни работа — поглежда ме и сякаш ръкавицата най-накрая е хвърлена. — Ще те помъкна по съдилищата и ще ти съдера задника. Ще ти отнема всичко: агенцията ти, дома ти, живота ти. Всичко.

Сърцето ми спира. От това се страхувах.

— Добре, давайте — казвам твърдо и се опитвам да спра издайнническото треперене в гласа си.

Обръщам се, за да си тръгна, но той се провиква след мен:

— Не можеш просто така да си тръгнеш от мен. Не знаеш с какво се захващаши, Шарлийн. Аз съм този, който има последната дума! — той вече крещи и идеалният му тен е станал пурпурно червен.

— Скъпи! — чува се един превзет акцент и жена му се появява на вратата на залата.

Съвсем бях забравила за нея след целия този хаос. Тя държи коктейл в едната си ръка и любимото си чихуахуа в другата и ни се усмихва.

— Миличък, ще дойдеш ли при нас? Скаридите са страховни.

— Разкарай се, Синди! — крясва ѝ той. — Не виждаш ли, че говоря по бизнес? — лицето му отново възстановява нормалния си цвят и когато тя се прибира вътре, Лари се обръща и пристъпва към мен. — Ще те съсиля. Ще кажа на всички, че си некомпетентна, че не ставаш за нищо. Имам приятели на много високи места. Ще разкажа на пресата...

Той продължава да изрежда заплахи и обиди, но аз оставам твърда. Знам, че това вероятно ще се случи, но съм решена да приключка с него. Решена съм да последвам инстинкта си.

— Извинете? Пратка за Шарлот Мериуедър.

Обръщам се и виждам куриера, появил се в началото на коридора. Точно навреме. Изпитвам огромно облекчение. По-младото ми Аз може да ми е помогнало да преоткрия мечтата си, да подредя приоритетите си и да бъда честна към себе си и останалите, но по-старото ми Аз знае, че е по-добре да си подсигуриш гърба.

— Рецепционистката каза, че е спешно и че мога да ви намеря тук.

— Благодаря, всъщност пратката е за него — казвам аз и соча към Лари Голдстийн.

— Какво? — той спира да крещи и ме поглежда объркано, останал почти без дъх.

Куриерът свива рамене и подава плика на Лари. Той го върти в ръцете си и не знае какво да прави.

— Мисля, че трябва да го отворите — предлагам му аз.

— Какви са тия глупости? — изръмжава той, след като идва най-сетне на себе си. — Защото мога да...

— Ме съдите? Да разкажете на пресата? — прекъсвам го, опитвайки се да се държа спокойно, макар в този момент сърцето ми

да бие много, много силно. — Не бих направила това, ако бях на ваше място.

Лари ме поглежда, после разкъсва плика с презрително изражение, което незабавно изчезва, когато вижда какво има вътре.

— Господи! — прошепва той и побледнява от шока.

Лоти ме обвини, че съм пренебрегнала инстинктите си, а когато става дума за Лари Гордстийн, наистина го правех още от първата ни среща в ресторантa. Бях сигурна, че съм усетила ръката му под полата си и въпреки това го пренебрегнах, също както не обърнах внимание и на многозначителните погледи, флиртаджийското поведение, чувството за неудобство в стомаха си в негово присъствие... Едва там, пред магазина, когато той се обърна към мен и каза, че когато дадеш достатъчно пари, всеки проблем изчезва, разбрах със сигурност. Точно там вътрешният ми глас вече знаеше, че е прав.

Но едва миналата вечер най-накрая се вслушах в него, действах инстинктивно и направих някои проучвания.

И се оказа, че не съм първата. Статия в „Санта Барбара Ивнинг Поуст“ от 1992 г. споменаваше за шестнайсетгодишно момиче, което обвиняваше зъболекаря си, доктор Голдстийн, че я опипвал на зъболекарския стол. Не бяха споменати други подробности.

Именно затова се обадих на Кати Проктър. Тя имаше достъп до международната база данни на журналистите и съдебната информация. Помолих я да проучи нещата. Инстинктът ми казваше, че това е същият човек, но не бях сигурна. Сигурно имаше стотици Голдстийн. А и да беше, какво е станало? Бил ли е признат за виновен? Осьден? Пратен в затвора?

Проучванията ѝ потвърдиха опасенията ми. Даже повече. Защото се оказа, че обвинението срещу Голдстийн не е само едно. През годините е имало десетки оплаквания в сексуален тормоз — от бивши служителки, пациентки и дори бивши любовници, — но във всички случаи обвиненията са били оттегляни след извън съдебни споразумения в замяна на огромни парични компенсации.

— Права си, първото му име е Лари — каза ми Кати, когато ми се обади тази сутрин, че ще ми изпрати по куриер всички статии във вестниците, съдебните преписки и документите, които е открила.

Известен и като Мистър Звездна усмивка, гледам замислено към него. Макар вече да не прилича никак на самоуверения арогантен мъж

от лъскавите списания. Идеално фризираната му коса сега е доста разпиляна и разкрива голяма плешивина, която му придава доста жалък вид.

— Това е изнудване — казва най-накрая той.

— А вие сте запознат отлично с принципите му, нали? — отвръщам спокойно.

Сега е негов ред да преглътне тежко.

— Какво ще правиш с това?

— Нищо — отвръщам простишко. — Сбогом, мистър Голдстийн — обръщам му гръб и се запътвам към изхода, после спирам. — И за протокола, името ми е Шарлот.

Този път си тръгвам окончателно. Защо ли си мисля, че скоро няма да забрави това име.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато стигам до фоайето, краката ми треперят. През цялата сутрин бях като на педали, адреналинът от това, което ми предстоеше да направя, ме зареждаше, но сега буквално се сривам. Чувствам се напълно изцедена и изтощена. Подпирам се на стената и си поемам дълбоко дъх. Не мога да повярвам, че го направих. Усещам как ме обзema топлата вълна на еуфорията, смесена с облекчение, да не споменаваме за съмнението. Направих го. Направих го.

Продължавам да дишам дълбоко и затварям очите си. Известно време просто стоя така и чакам сърцето ми да забие нормално.

— Ето къде си била! — отварям очи и виждам Беатрис да идва към мен. Разказвам ѝ накратко какво съм направила. Едва тогава си давам сметка, че съм рискувала не само бъдещето на агенцията, но и нейната работа.

Дори и да е имала някакви притеснения, тя не ги показва. Вместо това ме прегръща силно, направо ще ме прекърши, и казва:

— С теб съм! И помни: „Ще се сражаваме на брега, ще се сражаваме по сушата, ще се сражаваме по полета и улици, ще се сражаваме по хълмове; но никога няма да се предадем.“

— А? — поглеждам я объркано.

— Уинстън Чърчил, един от любимците на татко — обяснява сериозно тя.

— Е, как мина? — пита после. — Видях само как доктор Голдстийн си тръгва с такси заедно с една изрусена блондинка и малко кученце.

— Мина... добре — колебая се известно време за правилното прилагателно.

Беа почти припада от облекчение.

— Уф, слава богу — възклика шумно, после се успокоява. — Е, беше ли много ядосан?

— Може и така да се каже.

Асистентката ми се задъхва от вълнение.

— Шарлот, честно, ти си моят герой.

— О, не бих казала — усмихвам се тъжно.

— Не, си! — упорства тя. — Ти си като... Спайдъруомън!

— Спайдърмен — поправям я аз.

— Така ли? Мога да се закълна... — замисля се за миг, после разтърска глава. — Както и да е! Време е за купон! Да вървим да си вземем нещо за пие — трябва да побързаме, преди журналистите да са изпили всичко — протяга ми ръка, за да отидем заедно, но аз поклаща глава.

— Не, мисля да се прибирам вкъщи. Не спах много тази нощ, а станах и доста рано и се чувствам съсипана.

Има и още нещо. След като чух разговора на Лоти по телефона с родителите си, осъзнах, че не съм ги виждала от доста отдавна. Че е минало много време, откакто просто седяхме заедно пред телевизора и си говорехме за глупости. Затова реших да ги изненадам, да се прибера утре вкъщи и да прекарам известно време с тях.

— Да, разбира се — съгласява се Беатрис, когато й съобщавам плановете си. — Прибери се — прегръща ме силно и се изчервява. — Ще остана тук и ще държа фронта. Най-вече ще помогна за коктейлите — поглежда ме с усмивка. — Все някой трябва да го направи. — После се обръща и се отдалечава бързо по коридора, полюлявайки се на високите си токчета.

Оставам сама във фоайето. Сама с мислите си. Чувствам се почти вцепенена, сякаш е настъпило дългоочакваното затаиране след бурята. Запътвам се към гардеробната, за да взема палтото си. Всичко свърши. Спирам да мисля за миналото, защото днес е първият ден от остатъка от живота ми.

Без Оливър.

Още веднъж усещам познатото пробождане, но този път не е от притеснение. Опитвам се да го потисна, но не мога, невъзможно е. Точно когато най-малко очаквам, лицето на Оливър изплува пред мен. Карам колата си и изведнъж си спомням нещо, което е казал, или ходя по улицата и отново ме заливат чувствата, които изпитах в онзи еротичен момент на балкона...

Иронично, нали? Преди десет години дори не го забелязвах, а сега не мога да го забравя.

Стигам до гардероба и отварям чантата си, за да взема билета с номерчето си. Божичко, толкова боклуци има тук, мисля си разсеяно, докато все още виждам лицето на Оливър пред мен. Вероятно никога повече няма да се срещнем, никога няма да мога да му кажа, че съжалявам, че съм прекратила договора. Никога няма да разбере. Все пък случката няма да стане водеща новина на вестниците, нали?

А и да разбере, какво от това? Няма как да спасим магазина на дядо му. Няма съмнение, че Лари Голдстийн в момента отива при друга агенция и ще започне бизнеса си както беше планирал. Решението ми не е от значение за никого — не и за Лари Голдстийн, не и за Оливър, и определено не и за дядо му.

Само че това не е вярно, осъзнавам аз, докато подавам билета си на служителката. Винаги ще е от значение за мен самата.

— Извинете, мис?

Сепвам се и вдигам глава. Гардеробиерката ми връща билета.

— Това не е вашият номер.

— Така ли? О, съжалявам — продължавам да ровя из чантата си. А, ето го. Подавам й го с извиняваща се усмивка. После поглеждам грешния билет. Само че това дори не е билет, а някаква намачкана хартийка. Леле, наистина трябва да разчистя чантата си.

И изведнъж виждам. На бележката пише някакъв адрес.

На ръка.

Адресът на Оли.

Сърцето ми внезапно спира. Сигурно съм дала на Лоти друг лист. Тъпата ми чанта! Вечерята тази вечер! Когато мисълта минава през главата ми, ме обхваща паника. О, божичко, след като не го е взела, тя няма да знае къде да отиде. Няма да се запознае с него. Пак ще го отблъсне.

Грабвам чантата си и се затичвам към вратата.

— Мис, палтото ви! Мис! — креши жената на гардероба, но аз не спирам. Просто продължавам да тичам.

Петнайсет минути по-късно аз шофирям с колата си лудо из лондонските улици, промъквам се между другите коли, пресичам на червено, минавам с превишена скорост покрай камерите. Хайде, хайде, хайде! Трябва да стигна до отклонението, мисля аз, но на следващия светофар ми се налага да забия спирачки и да изчакам. О, хайде,

трябва да ѝ дам адреса навреме. Не мога да ѝ позволя да му върже пак тенекия. Ами ако вече си го направила?

Внезапно си спомням разговора онзи ден в апартамента ми, когато Оливър ми каза „Помислих, че пак си ми вързала тенекия. Шегичка.“

Но всъщност не се е шегувал. Вързала съм му тенекия. Не съм ѝ дала адреса навреме.

Телефонът ми звънва внезапно. Поглеждам екрана — Джулиан. Мисълта ми се връща незабавно към вчеращния ми разговор с Ванеса, спомням си съобщенията, които му оставих, да ми се обади. Слагам слушалката на ухото си.

— Ало?

— Здрави, Шарлот, Джулиан е. Получих съобщенията ти, че искаш да ти се обадя.

За секунда се поколебавам, чудейки се как да поставя въпроса, после се предавам.

— Играта свърши, Джулиан. Знам всичко.

— За какво? — пита той невинно.

— Джулиан, не се преструвай! — тросвам му се нетърпеливо. — Говориш с мен, спомняш ли си, с мен, твоята приятелка. Познаваме се прекалено отдавна — мога да разбера, когато криеш нещо.

Последва мълчание, после Джулиан пита притеснено:

— О, господи, казала ли си на Ванеса?

— Не, разбира се, че не съм ѝ казала, но ако ти не ѝ кажеш, аз ще го направя.

Светва зелено и аз се изстрелявам отново.

— Просто чаках подходящия момент.

— Подходящият момент? — провиквам се изумено. — Разбира се, че никога няма да има подходящ момент за това! — мисля си за Ванеса и ме обхваща яд. — Джулиан, не мога да повярвам, че си направил подобно нещо!

— Е, трябаше да направя нещо — протестира той. — Не знам дали знаеш, но напоследък имахме трудни моменти...

— Разбира се, че Ванеса ми каза — прекъсвам го аз. Честно, мъжете наистина ли не знаят, че приятелките си казват всичко?

— Признавам, че бях ужасен съпруг напоследък. В работата беше пълен кошмар. Аз се държа като задник...

— Използваш работата като извинение?

— Ами, не, не се извинявам, просто исках да ти обясня... Виж, един колега ми каза, че се развежда и когато чух това, сякаш се пробудих от дълъг сън...

— Господи, не мога да повярвам! — пуштя бясно аз и не го оставям да довърши. — Ти си същият като останалите! И като си помисля, че винаги съм те защитавала!

— Ами, благодаря ти, Шарлот — отвръща той с малко по-отбранителен тон. И нищо чудно, мисля си гневно. — Ще го приема като комплимент.

— Комплимент! Копеле такова!

Последва мълчание.

— Шарлот, добре ли си? — пита той след известно време.

— Не, не съм добре! Ванеса те обича. Прави всичко за теб. А ти ѝ се отблагодаряваш с някаква малка мръсна афера.

— Афера?

Очаквам да се ядоса, да се защитава, да се натъжи... затова съм малко шокирана, когато той избухва в смях.

— Намираш го за забавно?

— Намирам го за изключително нелепо — отговаря той сухо. — Аз? Да изневерявам на Ванеса? Та тя ще ми откъсне топките и ще ги изяде за закуска. С кетчуп.

Обхваща ме леко съмнение.

— Но аз те видях в аптеката... С презервативите — усещам вълна от леко притеснение от другия край на линията, после дълбока въздишка.

— Добре, признавам, Ваша чест. Виновен съм, че смятах да правя секс с жена си.

— А асистентката ми те е видяла в „Дорчестър“ с ключ за апартамент.

— Да, признавам, наех апартамент за един разюздан секси уикенд с жена си.

Изненадващо и за мен самата виждам как теорията, която измислих, за да успокоя Ванеса за логичното обяснение на всички съвпадения, се оказва наистина реална.

— Ами бележката за секси бельото?

— Да, признавам, намирам жена си за секси и ѝ купувам палаво бельо.

Нямам какво повече да кажа в момента. Почвам да си мисля, че наистина съм сбъркала със заключенията си.

— Обичам жена си, Шарлот — гласът на Джулиан стана сериозен. — Когато колегата в работата ми разказа, че бракът му се разпада, това ме върна на земята и ме накара да се вгледам в своята връзка. Представих си за миг какъв ще бъде животът ми без Ванеса, дадох си сметка какъв идиот съм бил, че съм я приемал за даденост...

Той продължава да говори и аз осъзнавам, че определено съм сбъркала.

— ... затова исках да я поглезя малко, да прекараме известно време заедно, да се опознаем отново. Знам, че една нощ няма да оправи всичко като с магическа пръчица, но е някакво начало.

Чувствам се ужасно глупаво и същевременно съм ужасно щастлива.

— О, божичко, това ще ѝ хареса! — засмивам се шумно. — А кога ще ѝ кажеш? — питам, докато завивам по отклонението и се спускам по обичайния кратък път.

Мълчание.

— Джулиан? — поглеждам екрана на телефона си и виждам, че е черен. Прекъснали са ни. Няма значение. Поне знам, че при тях всичко ще бъде наред, мисля си и се чувствам ужасно щастлива за най-добрите си приятели.

И тогава внезапно всичко сякаш се забавя, сякаш съм попаднала във филм, въртян на забавен кадър — сцена по сцена — и в него участвам само аз. Гледам отстрани как вдигам глава, как долавям светлините с периферното си зрение, как се обръщам и виждам камиона, идващ срещу мен, как чувам клаксона и натискам силно спирачките. И ето, сега отварям уста да изкрештя, защото знам какво ще се случи, но знам и че не мога да го спра. Не мога да направя нищо.

Всичко става за част от секундата и...

Бум!

Настава мрак.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ох... — отварям очи замаяно. Всичко се върти в главата ми, чувствам се като в мъгла. Виждам бели кръгове. Клепачите ми тежат, сякаш някой е поставил върху тях гигантски тежести.

— Слава богу! Събуди се! Събуди се!

Пронизителен глас ме изважда от унесеността ми. Обръщам главата си на другата страна, отварям бавно очи и се озовавам лице в лице с Беатрис. Която е бяла като платно.

— Шарлот, ти се върна при нас... — възкликва тя, а гласът ѝ трепери от вълнение.

Какво? „Върна се при нас“? Какво има предвид с това „върна се“?

— Беа, какво става? — отварям уста да попитам, но чувам само някакво странно грачене. Чакай малко, нищо не разбирам. И къде, по дяволите, съм? Опитвам пак, но чувам само странно скрибуцане. Вече се притеснявам. О, майчице, това аз ли съм?

— Сестра! Сестра, елате веднага! Сестра?

Мамка му, къде съм?

Опитвам се да се изправя и внезапно през тялото ми преминава най-ужасната болка, която някога съм изпитвала. „Ааа а“, крещя аз. И този път наистина се чува как крещя. Повярвайте, определено не е пискливо скрибуцане.

— Така, така, внимателно, моля — виждам фигура с бяла престилка, която приближава към мен. За момент решавам, че съм умряла и това е ангел, но после усещам две топли, силни ръце, които ме подхващат и поставят с лекота отново на възглавницата и един глас със силен ямайски акцент казва: — Преживяхте ужасна катастрофа.

— А? — поглеждам към жената с недоумение и се опитвам да открия някакъв смисъл в това, което казва. Мозъкът ми е като двигател на стара кола и въпреки че се опитвам да го включва, той не ще да запали, сякаш акумуляторът ми е паднал. Опитвам пак и пак и най-

накрая... Не, при колата ми едно време действаше, но акумуляторът на мозъка ми тотално е изключил.

— Трябва да лежите — казва сестрата и ме докосва нежно по ръката. — Ще отида да намеря лекар — обръща се към някого и изчезва от погледа ми.

Който вече се е прояснил малко повече и започва да се концентрира върху обстановката около мен. Така. В легло съм. В болница. Като в игра на домино плочките се наместват една по една, макар и все още трудно.

— Как се чувствува? — прошепва ми нечий глас.

Завъртам глава настрани и виждам Беатрис. Да, вярно, тя беше тук. Както казах и преди, все още не съм загряла напълно.

— Ъъ... била съм и по-добре — успявам да отроня немощно. Забелязвам, че има тъмни кръгове под очите си и обикновено оформената ѝ в изящна прическа коса сега е рошава. Като че ли не е спала от дни.

— Доста ни уплаши — мъмри ме тя с лека усмивка.

— Какво се е случило? — питам аз.

— Претърпяла си катастрофа.

— Катастрофа? — повтарям шокирано.

— Челен сблъсък с камион — казва тя с дрезгав глас. — Шофьорът на камиона е добре, отървал се е с драскотини. При теб нещата бяха по-зле — три счупени ребра, фрактура на лявото рамо...

Това обяснява болката, осъзнавам аз, когато инстинктивно се опитвам да помръдна рамото си и усещам остро пронизване.

— ... пробит бял дроб — продължава да изброява нараняванията ми на пръстите на ръката си — и дълбока рана отляво на главата, заради която ти направиха два шева.

Докосвам с ръка мястото и напипвам превръзка. Внезапно усещам колко зле се чувствам.

— През последните два дни ту идваше в съзнание, ту припадаше отново. Дават ти морфин за болката.

— Два дни? — поглеждам я изумено.

— През цялото време бях до теб — казва успокояваща вярната Беа.

Усмихвам ѝ се с признателност.

— Ти си голяма късметлийка, Шарлот.

Лежа в болницата и се опитвам да осъзная случилото се: фактът, че съм в безсъзнание от два дни, че съм се бълснала челно в камион, че имам счупени кости, че можех да умра... Очите ми се навлажняват и внезапно, без предупреждение, избухвам в сълзи.

— О, божичко, ето, вземи тази кърпичка — суети се Беатрис. — Това е от шока.

Кимам мълчаливо и издухвам носа си със здравата си ръка.

— Извинявай, чувствам се жалка.

— Не ставай глупава — скарва ми се Беа. — Ако беше станало с мен, щях да съм изляла потоци сълзи. Искам да кажа, можеше да си мъртва или парализирана, или обезобразена до неузнаваемост и щеше да ти се наложи да си правиш една от онези пластични операции, за които четох в „Нов учен“ — внезапно вижда изражението ми и се сепва. — Не че ще ти трябва такава, де — казва бързо.

— Просто не разбирам... — разтърсвам глава, докато се опитвам да се ориентирам в мъглата, обвила съзнанието ми. Обядът с пресата, адресът, запътвам се към старата ми къща, отклонението, краткият път, Джулиан.

— Според полицията си карала в обратното движение по еднопосочна улица.

Спирам да си духам носа и я поглеждам невярващо.

— Какво? Не може да бъде...

— Очевидно табелите за еднопосочното движение са били скрити от листата на дърветата. Вече пуснах оплакване до общината — това е абсолютно нелепо.

Увереността ми започва да се пропуква. Няма смисъл, но... сега като се замисля, колите винаги бяха паркирани само от едната страна и въщност никога не съм виждала други коли да използват тази отбивка, освен...

— Не, не може да бъде — разтърсвам глава отново. — Видях себе си... — прехапвам езика си и спирам. — Имам предвид, видях момиче, карашо стар „бръмбар“ в тази посока.

Беатрис ме поглежда със съчувствие.

— Мисля, че си объркана и не си на себе си. Това е един от страничните ефекти на морфина, особено при силните дози, които ти даваха — сочи към системата, към която съм прикачена. — Той може да те накара да видиш всякакви неща.

Права е за едно нещо. Объркана съм.

— Наистина е много силен наркотик. Изучавала съм го в Кеймбридж — казва тя.

— Мислех, че си учила математика и физика — коментирам аз и се чувствам по-объркана от всяко.

— О, да, но изкарах и специализация по химия просто за забавление — усмихва ми се Беа лъчезарно.

Поглеждам я изумено. Да, наистина каза точно това. Не ми се е причуло от морфина.

— Морфинът е основният медицински алкалоид на опиума — продължава небрежно тя — и също като другите опиати действа на централната нервна система за облекчаване на болката. Както и да е, един от страничните му ефекти могат да бъдат изключително живи сънища и халюцинации. Всъщност името на морфина идва от Морфей, бога на съня в гръцката митология.

— Какво? Казваш ми, че съм сънуvala? — питам невярващо.

— Най-вероятно — кима сериозно тя. — Ти бълнуваше на сън. Говореше за някаква Лоти..., за Оли, за дискотеки и клубове... — Беа се засмива. — Така разбрах, че сънуваши. Искам да кажа, ти? На клуб? Не се обиждай, но кога за последно си излизала навън, за да се забавляваши и танцуваши?

Сега като се замисля, случилото се започва да ми изглежда напълно абсурдно.

Уморено затварям очи. Мисълта ми започва да се прояснява и изведнъж всичко ми идва в повече, имам чувството, че главата ми ще се пръсне от цялата тази информация.

— Но аз не бих се притеснявала. Това е съвсем нормално — успокоява ме асистентката ми бързо. — Има много известни случаи на хора, сънували прекрасни сънища след употреба на морфин, включително се съобщава и за поява на видения, халюцинации, дори т.нар. живи сънища.

Отварям отново очи.

— Какво е „жив сън“? — питам, престенвайки, защото болката в слепоочията ми се обажда.

— Това е, когато се чувствува абсолютно буден и в съзнание, въпреки че си напълно заспал — обяснява Беа и си взема от гроздето до леглото ми. — Сънуваши, но е толкова живо — като съвсем реалния

живот. Можеш да отидеш навсякъде, да се срещнеш с всекиго, да направиш всичко. Нещо като виртуална реалност.

Внезапно си спомням случката в бара, когато за пръв път срещнах Лоти. *Освен ако това не е някакъв налудничав сън и след като се ощипя, ще се събудя и ще намеря Боби Юинг под душа. Или нещо подобно.*

— Много е вълнуващо — усмихва се моята асистентка-всезнайко.

Реалността ми идва малко в повече. Какво ми назава тя? Какво означава това? Че всичко, което съм мислила за истинско, всъщност не е. Когато идеята най-накрая стига до съзнанието ми, усещам как цялата ми вселена се срутва. О, божичко, наистина ли всичко е било само налудничав, сън вследствие от морфина? Че не съм срещала по-младото си Аз? Че нищо от онова не се е случило?

— Добре, ами обядът с Лари Голдстийн? И него ли съм сънувала? — питам притеснено. Опитвам се да проумея случващото се, но все още съм напълно объркана. Вече не знам кое от събитията е било истинско и кое плод на упоения ми ум, в какво да вярвам и в какво не.

— О, не, това определено се е случило — отговаря Беа.

— И аз дали...?

— ...си му казала къде да завре избелващите си инструменти? — довършва вместо мен тя с лека усмивка. — О, да. Метафорично казано, разбира се.

Усмихвам се и аз най-накрая, за първи път, откакто съм будна.

— Като стана дума за това... — Беа вади вестник от чантата си.

— Голдстийн направи изявление за пресата, че е решил да не разширява бизнеса си за момента заради икономическия климат във Великобритания и ще се концентрира върху дейността си в Щатите.

Подава ми вестника и аз поглеждам краткото съобщение. Значи магазинът на дядото на Оливър все пак ще бъде спасен, осъзнавам и усещам как ме изпълва чувство на задоволство, последвано от мъничко тъга, когато се сещам за самия Оливър. Отблъсквам бързо тази мисъл. Няма смисъл да мисля за него. Край с това.

— Ако все още се чувствуаш объркана, мога да ти направя кратък обзор на събитията от последната седмица. Така може би ще си

изясниш нещата. — Вдигам глава от вестника и виждам Bea, която вади лаптопа си. — Нося го в мен, за да следя нещата в офиса.

— О, благодаря ти, ще ми бъде наистина от полза — отвръщам аз с признателност и си отбелязвам наум никога повече да не мрънкам на Bea за обсебеността й от графиците.

Тя подпира лаптопа на коленете си, прибира косата зад ушите си и поглежда екрана.

— Така... В понеделник имаше работен обяд в „Улсли“, после вечеря с Майлс в някакъв нов клуб-ресторант.

Това беше първият ден, в който се видях на светофара, помислям си, преди да успея да се спра.

— Във вторник се срещна на обяд с Лари Голдстийн.

А по-късно същата вечер последвах себе си до старата си къща.

— В сряда имаше час при лекаря.

— Защото мислех, че имам тумор на мозъка и халюцинирам — казвам аз и внезапно се оживявам, — но не беше така. Това, което видях, беше истинско.

Beatris ме поглежда със съмнение.

— Хъм, според бележките на твоя лекар си се оплаквала просто от стрес — лекарите тук получиха достъп до медицинския ти картон след катастрофата.

Гледам я като ударена. Да се събудиш в болницата и да ти кажат, че си претърпяла катастрофа, която ти не си спомняш, е достатъчно странно, но да ти казват, че и нещата, които си спомняш, не са се случили, вече може напълно да те побърка.

— Не се беспокой — успокоява ме Bea. — Веднъж сънувах, че отивам на лекар и той ме кара да се съблека, за да ме прегледа, а когато се обърнах, той се превърна в прачично ми Харолд! — Поглежда ме ужасено. — Макар че това е по-скоро кошмар, отколкото сън. — Потръпва с рамене и се връща отново към дневника с графика ми на лаптопа. — Така, докъде бяхме стигнали? Да, след това следобед ходихме на онова откриване на спа центъра.

— И разговаряхме за пътуването във времето, нали?

Beatris ме поглежда смутено.

— Така ли? Божичко, бях толкова пияна, че дори да бяхме срещнали Брат Пит, пак нямаше да си спомням.

Изпитвам леко разочарование. Може би наистина не си спомня този разговор. А по-вероятно е да не сме го водили въобще, признавам си с нежелание.

— После в четвъртък вечер имаше уговорка с Лари Голдстийн в хотела му.

— И ходих да слушам концерт на „Психясалите гени“ — казвам неуверено по-скоро на себе си.

— Не, няма нищо в дневника за някакъв концерт. Освен това следобед ти се обадих. Беше си вкъщи, спомняш ли си? — поглежда ме и осъзнавам, че съм мислила на глас. — После в петък беше вечерята за рожденияти ден.

— И след това отидох на купона на Лоти — прошепвам аз.

— Не, съжалявам. — Беа ме поглежда със съчувствие. — И за това няма нищо.

Ами да, защо да има? В момента, в който си го помислям, си давам сметка, че се хващам за сламка. Беатрис е права: смесила съм фактите с фантазията, сънувала съм реални неща от миналата седмица и съм ги преплела с някаква моя измишльотина за това, как съм се срещнала с моето по-младо Аз. Неочаквано ми става тъжно.

— Изглеждаше толкова реално — въздъхвам. — Наистина мислех, че съм се видяла със себе си, но на двайсет и една години, че разговарях с това момиче... Мога да се закълна, че...

— Господи, сигурно ви боли главата, нали? — лекарят влиза в стаята и ми се усмихва. — Не се беспокойте, скоро ефектът от лекарствата ще отшуми.

Усещам, че се изчервявам от срам. Честно, какво съм си мислила? Разбира се, че е било просто сън.

— Така, да видим как се справя нашият пациент — минава от другата страна на леглото, преглежда картона ми и ме поглежда с доволно изражение. — Рентгеновите ви снимки са чудесни. Жизнените ви показатели също — кима, по-скоро на себе си, после вдига глава и се взира в лицето ми. — Челото ви заздравя добре — усмихва ми се приятелски и осъзнавам, че вероятно е не много по-възрастен от мен. — Ще ви задържим и тази нощ, просто за да сме сигурни, че всичко е наред, но утре вече може да се приберете у дома.

— А за колко време ще се излекува рамото ми? — питам, след като той връща картона на мястото му.

— След няколко седмици трябва да започнете физиотерапия, но се опасявам, че известно време няма да може да шофирате.

— Благодаря — казвам аз доволна, че няма да имам никакви трайни увреждания.

— Удоволствието е мое — отвръща той. — Добре, ще мина да видя отново по-късно. Довиждане засега. Шарлот. Беатрис — усмихва се, когато поглежда към нея.

— Благодаря ви, докторе — отвръща тя и се изчервява, когато очите им се срещат.

Чакай малко — имам чувството, че нещо ми убягва.

— Дали току-що видях по-специален поглед помежду ви, или просто пак съм халюцинирала? — питам, след като лекарят излиза.

Откъсвайки най-сетне очи от вратата, Беа се обръща към мен със сияещо лице.

— Не е ли божествен?

Гледам я с удивление.

— Излизаш с лекаря ми?

— Казва се Хамиш — отвръща тя гордо. — Срещувахме се, когато те приеха, а през последните два дни все се натъквахме един на друг — при машината за кафе, в лавката. Той дава често нощи смени.

— Сега разбирам защо си бдяла така усърдно над мен — шегувам се аз.

Тя се възмущава бурно.

— Не е за това! Наистина се поболях от притеснение.

— Това беше шега, Беатрис — казвам бързо и възмущението ѝ изчезва веднага и тя се размечтава на глас.

— Мисля, че съм влюбена... той няма нищо против да му говоря за разни научни неща. Всъщност вчера имахме вълнуващ разговор за рентгеновите лъчи и радиацията.

— А какво стана с Пабло, учителя по салса? — подпитвам аз.

— О, не ти ли казах? Е, не, очевидно — сепва се тя бързо, след това прегльща, сякаш ще ми съобщи някаква шокираща новина. — Когато отидох в салса клуба в понеделник вечер, той ме запозна с Хулио, неговия приятел! — Поглежда ме с широко отворени очи. — Okaza се, че е гей! Можеш ли да повярваш!

— Учител по салса — гей? Не, никога — казвам с ирония, която Беатрис напълно пропуска.

— Знам, божичко, какъв обрат. Като по книгите, нали? — продължава тя и поклаща глава. — Но аз се радвам за тях, а и танцуват фанданго заедно невероятно добре.

— О, господи, тя се е събудила!

Откровенията на Беатрис са прекъснати от появата на родителите ми, които изглеждат едновременно шокирани и щастливи, когато виждат, че съм в съзнание.

— Дейвид, тя се е събудила! — повтаря мама и бута пластмасовата си чаша с кафе в гърдите на татко, когато се затичва към мен с протегнати ръце.

— Шарлот, ти си будна!

— Точно така, будна съм — повтарям и аз и се усмихвам щастливо. Чувствам се сигурна, когато те са тук. Божичко, никога не съм се радвала толкова да ги видя.

— О, бебчето ми — шепне мама и присядда на леглото ми с тревожно лице.

— С родителите ти се редувахме да те пазим — казва Беатрис и ги поглежда с усмивка.

— Просто се отбихме за нещо за хапване — баща ти беше огладнял — мама започва да обяснява, докато татко държи в ръка полуизядения си сандвич и се чуди къде да го сложи. — Дойдохме веднага щом разбрахме за инцидента.

— Е, ако планината не идва при Мохамед... — усмихва се татко, отпуска се на стола до леглото ми и потърква бузата си в моята, както правеше, когато бях малка. Иде ми да се разплача от радост, чувствам се така, сякаш вчера сме били заедно, а не преди много месеци.

— Толкова ни разтревожи. Слава богу, че вече всичко е наред — продължава мама.

— Добре съм, мамо, не се притеснявай — успокоявам я. — А за онзи ден, извинявай, че не ти се обадих.

— О, не ставай глупава — прекъсва ме тя. — Това не е важно. Важно е само да се оправиш. — Притиска ръката ми и когато очите ни се срещат, знам, че няма нужда да казвам нищо повече. Няма нужда да казвам колко много я обичам или как следващия път ще си дойда с колата, без да ги предупредя, за да ги изненадам, защото ми липсват. Защото така стоят нещата при родителите — никога няма нужда да им обясняваш, те просто знаят.

— Дай ѝ няколко седмици и отново ще започне да ти мрънка за внуци — подмята татко, а мама му хвърля ядосан поглед. — Шегувам се, скъпа — усмихва се той и ми намига.

— Е, аз по-добре да събера тълпата — обявява Беатрис. — Освен ако, разбира се, не искаш да останеш още време да се съвземеш.

— Тълпа?

— Посетителите ти! — възклика тя. — Всички бяха толкова разтревожени. В чакалнята са. Досега разрешаваха само роднини да те посещават — аз трябваше да умолявам лекаря — признава тя кокетно. — Но ако не се чувстваш достатъчно силна...

— Не, добре съм — казвам аз и се опитвам да се изправя още малко в леглото. Уау, посетители. След като Беатрис излиза, правя опит да пооправя косата си и да пригладя горнището си на пижамата, после се отказвам. Все пак допреди малко бях в безсъзнание; трудно ще бъде да изглеждам в най-добрия си вид, нали?

— Е, Спящата красавица най-сетне се събуди?

Ванеса влиза в стаята. Опитвам се да се засмея, но се спирам.

— Не мога да ти опиша колко ни уплаши — ухилва ми се широко тя. — Джулиан говореше с теб по телефона, когато това се случи.

— И преди да попиташи, да, тя знае за изненадата — казва Джулиан, влизайки след нея в стаята.

— Изненада?! По-скоро шок — пуфти Ванеса, удряйки го престорено по ръката. — Е, и той доста се шокира, когато му казах истинския размер на сутиена си, нали, скъпи?

Той се усмихва смутено, прегръща я през кръста и я придърпва към себе си.

— Не знаех какви са мерките ти, така че продавачката ме попита на коя актриса приличаш, за да се ориентира. Аз казах: „Това е лесно — на Кейт Бланшет.“

Ванеса изглежда доволна.

— Сега си спомням защо се влюбих в теб — засмива се силно и двамата се споглеждат нежно. Погледите им казват: „Всичко ще бъде наред.“ — А ти как се чувстваш, скъпа? — питат тя вече сериозно, обръщайки се към мен.

— Сякаш имам най-ужасния махмурлук на света. — Потрепервам и потърквам слепоочията си, които започват отново да ме

болят.

Ванеса се усмихва.

— Е, това ще го преживееш. Като си помисля какво можеше да стане... Такива неща те карат да осъзнаваш какво всъщност е важното в живота, нали? — казва тя спокойно и не знам дали говори на мен, на себе си или и на двете ни.

— Мисля, че Шарлот трябва да си почине — разпорежда се Беатрис и последват много мърморене, обещания за телефонни обаждания и целувки за довиждане.

Мама и татко също ме целуват.

— Преди да си тръгнем, имаш ли нужда от нещо? Мога да се отбия до магазина — започва да се суети мама, но татко я хваща за ръка и я отвежда, като й обещава, че щом се събудят утре сутринта, веднага ще дойдат в болницата.

Отново сме само аз и Беатрис.

— И аз трябва да си тръгвам — казва тя, след като стаята се опразва. — Имам среща — изкикотва се тя.

— Благодаря ти, Беа. За всичко.

— Не ставай глупава. Това си е част от обслужването — протяга се за палтото и чантата си. — О, и между впрочем, донесла съм ти пощата. Повечето май са поздравителни картички — оставя пликите на масичката до леглото ми и излиза.

И стаята вече е напълно празна и аз най-сетне съм сама. Чувствам се изтощена, отпускам се в леглото и за първи път оглеждам стаята. Цялата е пълна с цветя. Поемам дълбоко дъх и се опитвам да осмисля случилото се.

Значи, това е. Не е било истинско. Изглеждаше толкова реално и все пак, разбира се, няма как да се е случило наистина, нали? Усмихвам се сама на себе си. Макар че част от мен да е тъжна, че не съм срещнала наистина двайсет и една, пардон, и две годишното си аз, чувствам, че някак си отново съм се свързала с нея. Дълбоко вътре в мен.

Освен това трябва да си призная, че това беше най-забавният сън, който някога съм имала. Със сигурност е доста различен от онзи, в който ми падат зъбите, сещам се аз и избухвам в смях.

Очите ми се спират отново на купчината с писма. Уверявам се, че пръстите ми се справят добре, макар да не мога да си мърдам лявото

рамо, и започвам да ги отварям. Ето едно от Мельди, с голяма целувка от червило, още няколко от клиенти и едно от Майлс:

Съжалявам за катастрофата. Оправяй се бързо.

P.S. Направи ли си онази застраховка за заболявания и произшествия, за които ти бях казал? Ако я имаш, може да предявиш искания към застрахователите.

Усмихвам се вътрешно и му благодаря наум. Майлс, на когото винаги можеш да разчиташ, мисля си, докато се протягам за следващото писмо. След това спирам и поглеждам плика, който е покрит с много различни адреси и пощенски марки, сякаш е бил пуснат отдавна и пренасочван от място на място, докато най-накрая са открили точния ми адрес, размишлявам, като забелязвам, че са отметнати всичките ми стари местожителства. Ха, колко странно. Чудя се какво ли е това? Запомним да разкъсвам плика, когато чувам почукване по вратата. Вдигам поглед. Сигурно е сестрата, идва да ме провери. Вратата се отваря и сърцето ми спира.

Оливър е.

— Здрави — усмихва се той срамежливо и се поколебава дали да влезе. — Обадих се в офиса ти и асистентката ми каза, че си претърпяла катастрофа.

— Да, нищо особено — отговарям аз и усещам как сърцето ми направо ще изскочи от гърдите ми. Чувствам се ужасно нервна, направо е абсурдно.

— Чувал съм, че храната в болниците не е добра, затова ти взех нещо от ресторанта. — Посочва обвитата във фолио чиния, която държи в ръката си. — Прясна съомга, свежи картофки и препечени аспержи.

— О, ами, благодаря. — Гласът ми потреперва леко.

— Надявам се, че не си си взела порцията живак тази седмица — добавя той и се засмива притеснено.

Усмихвам му се и аз и после и двамата мълкваме.

Което е странно, защото имаме толкова много да си кажем, осъзнавам и отчаяно се опитвам да слобоя някакво изречение, но стигам само до едно „Съжалявам“.

— Съжалявам.

Казваме го едновременно и после се засмиваме — хем облекчени, хем смутени.

— Да хвърля ли монета, за да видим кой трябва да се извини пръв? — пита той.

— Виж, не мислех наистина нещата, които ти казах... — започвам аз.

— Нито аз — прекъсва ме той. — Какво ще кажеш да обявим примирие? Още сега.

Усмихвам се и усещам, че зад тъмните облаци, които се появиха, когато се карахме, започва да прониква малко слънце.

— Е, значи си получила много картички с пожелания за оздравяване, така ли? — казва той и сочи към купчината пликове.

— О, да — съгласявам се, поглеждайки към този, който държа в ръцете си, и най-после го отварям.

Само че вътре няма картичка. А глоба за паркиране. Усмихвам се иронично. Божичко, можете ли да повярвате? Тези отвратителни, досадни, ужасни глоби те намират дори и в болницата! Което, осъзнавам секунда по-късно, е доста странно, даже извратено. Поглеждам отново листа с глобата.

Модел на колата: фолксваген „Бръмбар“ Нарушение:
паркиране в забранена зона. Време: 18.28.

Стомахът ми внезапно се преобръща.

Дата: 21 август 1997 г.

За част от секундата просто гледам листа абсолютно вцепенена. След това започвам бързо да разсъждавам. Значи все пак се е случило. Не е било сън. Това е глобата за паркиране, която получих първия път, когато се преследвах. Хвърлих я на земята, но общината си има архиви. Няма да те оставят на мира, ако не си платиш, дори ако е било

преди десет години. Размишлявам за случилото се, а на лицето ми грейва широка усмивка.

— Какво е това?

Отърсвам се от мислите си и виждам Оливър, който ме гледа озадачено.

— О, нищо — казвам бързо, опитвайки се да прикрия задоволството, което изпитвам вътрешно. Просто глоба за паркиране.

— Леле! Никога не съм виждал някой да е толкова щастлив от факта, че е получил глоба — усмивха се той развеселен.

Разсмивам се и аз, умът ми препуска от една мисъл към друга. Сред тях има мисли и за мен, и за Оливър, за двамата заедно, осъзнавам и поглеждам към него. Той все още стои на вратата.

— Искаш ли да влезеш? Да останеш за малко? — питам срамежливо. — Не си длъжен, естествено — добавям нервно, като си давам сметка, че посещението му най-вероятно е просто проява на любезното. — Сигурно трябва да се връща на работа и ресторанта.

О, божичко, ако каже, че трябва да си тръгва, не знам какво ще правя!

— Всъщност тъкмо мислех да си взема свободна вечер — отговаря той. — Не можем да оставим болния съвсем сам, нали? — Усмивха ми се и се разполага на пластмасовия стол до леглото ми.

— Можеш ли да го направиш? — казвам изненадано, макар че вътрешно ми става много приятно. — Не искам да си имаш проблеми с твоя шеф или нещо подобно.

— Ами като се има предвид, че шефът съм аз, не мисля, че ще има проблем.

— Ти си шефът? — повтарям шокирано.

— Да, аз съм собственик на този клуб-ресторант, както и на още няколко в Лондон. Не ти ли го споменах?

Осъзнавам, че продължавам да го зяпам с отворена уста.

— Някой ден обаче искам да се разширя... Да отворя ресторант във Франция, може би, или пък в Италия.

Внезапно се изчервявам цялата. Като си помисля, че го нарекох „просто някакъв барман“.

— Не, не знаех — казвам засрамено.

— Предполагам, че има много неща, които не знаем един за друг — отвръща той и ме поглежда право в очите. — Може би когато

излезеш от тук, ще наваксаме пропуските... — Гласът му потреперва и двамата се споглеждаме, като мислим за едно и също нещо. — О, между впрочем, преди да забравя... — Започва да търси нещо в джоба си. — Намерих това.

— Часовникът ми! — възклика аз. Когато ми го подава, пръстите му докосват моите и по гръбнака ми протича внезапна искра.

— Беше паднал в ъгъла. Мисля, че някой го е настъпил.

Поглеждам го и виждам, че е счупен. Стрелките не се движат. Времето буквално е спряло за мен.

— Мога да го оправя, ако искаш — казва той бързо и осъзнавам, че още не е пуснал пръстите ми. Обвивам ги около неговите, притискам ги нежно и го поглеждам. Искам този миг да продължи вечно.

— О, няма защо да бързаме — усмихвам се. — Аз поне не бързам за никъде.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Девет месеца по-късно

— *Pardon, monsieur? Combien?*^[1]

Продавачът на пазара, възрастен мъж с каскет и цигара „Галоаз“, залепена сякаш на единия край на устните му, ми се усмихва сякаш съм истинска французойка и точно когато си мисля, че жалкият ми френски и неразбираемият ми акцент всъщност не са толкова зле, той избълва нещо на френски и аз тотално се изгубвам.

— Ъъ... — ровя из чантата си и вадя оттам една банкнота в евро. — Това стига ли?

Да, знам, че се залъгвам и съм наясно с факта, че повишаването на интонацията в края на изречението не прави изреченията ми да звучат по-френски, а само дразнят всички, но не мога да се сдържа пред тези изумителни висящи обици.

Продавачът се усмихва, взема банкнотата, после ми подава рестото и обиците. Навсякъде има много усмивки и кимане и се чувствам прекрасно. Виждате ли, всички говорим един език в края на краищата, мисля си доволно, докато слагам обиците и разклащам глава пред огледалото. Те се залюляват, сребърната верижка и розовата стъклена висулка проблясват на яркото юнско слънце. Толкова повече ми подхождат, отколкото перлени обици например, мисля си със задоволство.

Махам за движдане на продавача и казвам едно *ai revoir* (това поне го знам), продължавам да си пробивам път през тълпата и да разглеждам сергиите — сергии, отрупани с всичко, кое то може да си представите: от изящни бижута и маркови дрехи до чанти във всевъзможни цветове, размер и форма. Божичко, това е един от най-страхотните битпазари, които някога съм виждала, казвам си сама и се консултирам отново със справочника си. „Най-прочутият битпазар в Париж се намира при Порт де Клинанкуарт, официално наречен «Les Puces de Saint-Quen», но познат на всички просто като «Les Puces» («Бълхите»)“^[2].

„Les Puces“, повтарям наум и вдишвам ароматите от сергиите с храни: сладкиши, бонбони, кремчета, апетитни крокети, току-що изпечено кафе... Устата ми започва да се пълни със слюнка. Ммм, чудя се дали вече е станало време за обяд? Минавам от една сергия на друга и се оглеждам нетърпеливо като пчеличка, прелитаща от цвят на цвят.

Някога щях да знам точно колко е частът. Щях да съм погледнала часовника си поне стотина пъти, но вече не нося часовник. Освен това не мога да погледна часовника и на телефона си, защото го оставил в хотела. Една ягодово розова копринена рокля грабва очите ми и се спирам да я разгледам. В момента съм без всякаква комуникация и се чувствам чудесно. Няма звънящи телефони. Няма бърмчащ „Блекбъри“. Не пристигат никакви имейли. Мога да водя разговор повече от няколко минути, преди да бъда прекъсната.

Макар и не на френски, размишлявам, докато се опитвам с ръкомахане и жестове да обясня на продавачката, че искам по-голям размер.

Напоследък телефонът не ми липсва много, а и не го нося често с мен. Не и откакто направих Беа партньор и ѝ дадох пълен контрол върху агенцията. Да си призная, искаше ми се да го бях направила по-рано. Управлението ѝ идва отвътре — за кратко време назначи хора, нае по-голямо помещение, доведе повече клиенти. Бизнесът върви по-добре от всякога.

А аз? Ами, взех си почивка, за да довърша романа си. Всъщност писането ми доставя такова удоволствие, че когато приключва с този, може да започна да пиша друг. Или пък ще се пробвам в късите разкази. Или пък ще напиша сценарий. Кой знае? Не искам да мисля толкова напред в бъдещето. Живея за момента и точно в този момент правя нещо, което ми доставя истинско удоволствие. Ако сега онзи тънък гласец в главата ми ме попита дали съм щастлива, ще му отговоря без грам колебание.

Да. Напълно.

Продавачката се връща усмихната и с рокля в по-голям размер. Задържам я пред себе си и се оглеждам в огледалото. Онази стресираната, фризирана и искусно гримирана жена е изчезнала; вместо нея има друга — която оставя косата ѝ да изсъхне от само себе си, носи съвсем малко блъсък за устни и не може да си спомни последния път, когато е имала екзема. Натрупала съм няколко кила

отгоре през последните месеци заради по-свободния ми режим, но всъщност, мисля, че така изглеждам по-добре, дори по-млада, тъй като лицето ми не е така изпито. Освен това гърдите ми са станали по-големи, а за тази рокля е нужно да имаш гърди, решавам, докато давам най-доброто от себе си, за да обясня, че ще я купя. Знам, че съм смешна, но не ми пuka — това му е забавното да пазаруваш от такива пазари. Това е едно от нещата, които преоткрих от по-младото си Аз. Поне така си мисля, де. Да си призная, сега като се върна назад, не съм напълно сигурна...

Изминали се девет месеца от произшествието. Счупените ми кости са оздравели, белегът на челото ми е избледнял, както и спомените ми за случилото се в седмицата преди катастрофата. Вече не съм сигурна дали са били истински, или не. Защото, виждате ли, с течение на времето линията между реалния и измисления свят, между това, в което вярвам, и това, в което ми се иска да вярвам, се е размила. Като гледам назад, не съм сигурна дали наистина съм видяла по-младото си Аз онази сутрин на светофара, дали съм прекарала цяла седмица с нея, опознавайки я отново. Както и самата мен. В края на краищата, да си признаем, звуци наудничаво. Даже повече от това.

В последвалите седмици имаше няколко неща, които ме накараха да се запитам дали Беатрис не е била права и аз просто съм сънуvalа всичко. Първо, глобата за паркиране я няма. Когато се прибрах от болницата, я потърсих, но беше изчезнала, така че не успях да проверя датата. А и бях доста объркана, когато се събудих. Може да съм направила грешка, да не съм прочела правилно датата, да съм я разбрала неправилно. Който се възстанових достатъчно, за да шофирям, отклонението вече го нямаше, така че никога повече не видях по-младото си Аз със стария „бръмбар“. А когато отидох до старата си къща и почуках на вратата, ми отвори млада двойка с бебе.

Продължавам да се разхождам из пазара, очите ми шарят из различните сергии в търсене на нещо интересно. Един въпрос обаче не ми дава мира. Когато полицията ме повика за разследването на произшествието, те ми казаха, че за последно там е имало двупосочна улица през 1997-ма. Според пътната информация улицата е превърната в еднопосочна преди десет години след доста неприятен пътен инцидент. „Досието някак си е изчезнало, но си спомням, че ставаше

дума за сблъсък между кола и камион, информира ме полицаят по телефона, което е странно съвпадение, нали?“

Може би точно така е станало. Да, иска ми се всичко да си е съвсем нормално, но кой знае? Изкуших се да проверя в „Гугъл“ за връзката между морфина и сънищата, но си спомних какво ми каза лекарят ми и се опитах да се отърся от „Гугъл“-навиците си. Чиста съм вече девет месеца.

И така, дали съм срещнала по-младото си Аз, или не? Беше ли всичко това просто плод на моето въображение, желание, заровено дълбоко в подсъзнанието ми да открия истинското си Аз, което съм разиграла в буквалното намиране на себе си? Не мисля, че някога ще разбера. Но едно нещо е сигурно: промених се. Не съм онази трийсетинагодишна жена, цялата кълбо нерви, която бях преди катастрофата. Научих как да си почивам, да се забавлявам, да празнувам...

— Поръчах ти чаша розе.

Оливър вече ме чака в малкото кафене с масички на тротоара, където ние срещата. Носи тъмни очила, за да не му блести слънцето, навил е ръкавите на ризата си, пие бира и проучва менюто. Където и да отидем, Оливър винаги чете внимателно менютата и търси интересни нови комбинации от аромати или непознати ястия.

— Благодаря — усмихвам му се и го целувам, докато той се пресяга, прегръща ме и ме слага на коленете си. Отпивам гълтка от охладеното вино. — Ммм, супер е — въздъхвам с удоволствие и нямам предвид само виното.

В Париж сме само за уикенда. Най-накрая реших да използвам онези билети, които Ванеса ми подари за рождения ми ден миналата година. Качихме се на Евростар в петък и се настанихме в чудесен хотел със собствен spa център и ресторант, включен в списъка на „Мишлен“. Макар, ако трябва да бъда честна, да прекарваме повечето време в спалнята. Сещате се какво имам предвид.

— Какво си купи? — усмихва ми се Оливър. — Не ми казвай — всичко!

Засмивам се и започвам да му показвам придобивките си. Той охка и ахка, както се полага, при вида на обиците ми, въодушевява се от роклята ми (дори добавя колко много ще отива на сандалите ми) и не ми се присмива, когато му показвам вазата във форма на китара.

Когато я видях, ми се стори добра идея. И най-вече не ми натяква, че е трябвало да инвестирам тези пари в пенсионния си фонд, вместо да ги харча. За което истински го обичам.

Всъщност има толкова много неща, заради които обичам Оливър. Той е забавен и мил и ме разсмива, а и фактът, че го харесвам по къси гащета, също е от полза. Това не означава, че понякога не се караме или не спорим. Божичко, как спорим само! Но обикновено всичко свършва толкова бързо, колкото е започнало, а после идват и приятните начини за сдобряване.

Преди често се чудех защо сме пропилели цялото това време, защо ни отне десет години и беше нужна цяла поредица от странни съвпадения, за да се съберем заедно, но после осъзнах, че така е станало по-добре, защото на двайсет и една години нямаше да го оцена така, както сега. И нямаше да бъде толкова страховто. Което доказва, че има някои неща, които съм научила през годините.

Само дето в момента Оливър се държи странно, осъзнавам внезапно, премествайки се на стола срещу него.

— Какво има? — питам аз, защото той ме гледа с променено изражение на лицето.

— Нищо — отговаря и се усмихва леко, отпивайки от бирата.

Ооо, не на мене тия! Има нещо със сигурност. Наблюдавам го внимателно известно време и се опитвам да се досетя какво може да е. После се отказвам, защото си нямам никаква идея.

— Ще поръчаме ли? — предлагам весело.

— Ъъ... разбира се — съгласява се той. — Ще взема същото като теб.

Така, това е. Оливър никога не взема същото като мен. Той винаги се чуди цяла вечност какво да избере и след това поръчва всякакви невероятни и чудесни комбинации от ястия. Тъкмо отварям уста да му го кажа и да му поискам обяснение, когато внезапно той се отпуска на земята на колене.

Поправка: на едно коляно.

За секунда спирам да дишам. Божичко, дали ще направи това, което си мисля, че ще направи?

Поглежда ме. Не мисля, че някога съм го виждала толкова нервен.

— Още първия път, когато те срещнах, се влюбих в теб, окончателно и безвъзвратно — започва Оливър с треперещ глас, — но ти дори не ме забеляза.

Опитвам се да изпротестирам, но той ме спира.

— Не, не ме забеляза — казва печално.

Изчервявам се.

— Да, така беше.

— След това ме пренебрегна напълно.

— Не съм! — викам аз. — Добре де, признавам, но само защото не можах да разпозная посланието.

— И после те срещнах отново и те намразих — ухилва се пак.

— Не, аз те намразих — връщам му го.

— Всъщност... се опитах да те намразя, но тогава ти почисти след Уели... — Оливър сбръчква носа си и се заглежда в земята. После вдига отново глава и ме поглежда право в очите. Гледа ме втренчено, без да мига.

Внезапно осъзнавам, че гърлото ми е пресъхнало и преглъщам нервно.

— Шарлот, минаха десет години, девет месеца и деветнадесет дни — бърка в джоба си и вади оттам малка кутия за бижута.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Казва думите и сърцето ми просто изскача от гърдите ми.

Безмълвно Оливър mi подава кутийката. Отварям капака и вътре откривам най-прекрасния античен пръстен. Изумруд, оформен като нежно цвете. Изпитвам странното усещане, че съм го виждала и преди. Камъкът улавя слънчевата светлина и проблясва и внезапно си спомням. Преди девет месеца. Старата дама, седяща на пейката. Тя носеше този пръстен. Но това е невъзможно. Освен ако... Завива ми се свят.

Освен ако това не съм била аз. След години. Моето по-старо Аз, което е говорело на по-младото ми Аз. Какво ми каза тя? „Жivotът не е сложен. Всъщност е съвсем прост. Важните отговори са лесни. Ще разбереш какво да кажеш, когато моментът дойде.“

Гледам пръстена и се разкъсвам от милион различни емоции. После вдигам глава и се взирям в Оливър. И изведенъж всичко останало изчезва, освен любовта, която изпитвам към него. Всичко си идва на мястото.

— Да. — Една дума. Може ли да бъде по-просто от това?

Оливър се усмихва широко. Поставя пръстена на пръста ми, хваща ме и ме завърта, отново и отново, докато ми прилошава. Найнакрая ме пуска на земята и ме целува. Точно тук. Пред очите на всички. В кафене в центъра на битпазара на Париж. И всички ни зяпат. Но на мен ми е все едно. Никога не съм била по-щастлива.

Мисля си отново за Лоти. Само си представи, всичко това я очаква. Ще ѝ хареса. И въпреки че отдавна изхвърлих онзи списък, сещам се за едно последно нещо, което бих добавила там, само дето този път това е съвет, който тя ми даде:

Не се отказвай от мечтите си.

Мислено ѝ благодаря, усмихвам се на Оливър и го прегръщам силно. Толкова силно, колкото той мен.

Ако тогава знаех това, което знам сега...

Моят топ десет списък с нещата, които щях да кажа на себе си:

Използвай слънцезащитен крем.

Също като героинята ми, Шарлот Мериуедър, аз бях слънчево зайче през двайсетте си години — при първия признак за хубаво време се събликах и излагах на слънчевите лъчи, докато не добиех махагонов тен. Малко след като навърших трийсет, вече ще ме откриете на плажа, седяща под сянката на чадъра, с шапка и намазана с крем с 45-ти фактор.

Купи си апартамент в Нотинг Хил.

Когато за първи път дойдох в Лондон, наех стая в голяма къща и се влюбих в квартала. Беше много преди да излезе едноименният филм и тук нямаше нито един претенциозен ресторант, нито пък дизайнерски магазини, с каквito е пълно сега. Тогава човек можеше да

си купи апартамент за една десета от това, което струват сега, но аз си мислех, че е прекалено скъпо! Само си представи, в момента можех да бъда собственичка на прекрасен имот, да си говоря през оградата с богатите си и прочути съседи, да посещавам много лъскави купони...

Добре де, спирам, преди да съм стигнала прекалено далеч.

Показвай краката си.

Заштото никога повече няма да изглеждат толкова добре, колкото на двайсет и една години. Така че, събувай дънките, слагай минижупа и не го сваляй, преди да си навършила трийсет и пет.

Не се изрусявай.

Ще изглеждаш странно, а и цветът не подхожда на веждите ти. Освен това, когато корените ти прораснат, е ужасно.

Купи си онзи билет за околосветско пътешествие.

Кариерата ти може да почака. Една година не е от голямо значение, а спомените и опитът, които ще натрупаши, ще ти останат за цял живот.

Той не си струва.

Повярвай ми. След десет години ще се натъкнеш на него случайно и ще се чудиш за какво е била цялата тази драма.

Откажи се от онези кожени панталони.

На двайсет и една години похарчих цяло състояние за чифт кожени панталони. Не само че бяха с прекалено висока талия, но бяха и толкова тесни, че трябваше да използвам талк, за да се измъквам от тях. Да. Наистина.

Започни да се занимаваш с йога.

Само като си помисля — сега можех да изглеждам като Мадона! Добре де, едва ли щях да бъда чак толкова добра, но би било хубаво, ако можех да докосвам поне пръстите на краката си, като се наведа...

Можеш да постигнеш всичко, ако решиш да го направиш.

Преди си мислех, че трябва да бъдеш специален или различен, за да напишеш книга и да я издадеш. Никога не съм си представяла, че това ще се случи на мен. Нямаше начин да имам този късмет. И едва когато реших да се взема в ръце и наистина да напиша първата си книга, осъзнах, че единственото нещо, което ме е спирало през всичките тези години, съм била самата аз. Тя беше публикувана само година по-късно и ми доказа, че макар късметът да е от значение донякъде, това, което най-вече ти трябва, е ентузиазъм, самоувереност и огромна доза решителност. (Добре де, и чипс. Много, много чипс.)

На двайсет и една години си по-силна, отколкото можеш да си представиш.

Когато бях по-млада, си нямах идея за почти нищо. Бях вечно без пари, липсваше ми самочувствие, а косата ми имаше странен зеленикав оттенък, защото я боядисвах с къна. Само че не знаех, че нищо от това не беше от значение, защото на тази възраст светът е в краката ти. Така че се обръщам към всеки двайсет и една годишен читател, който чете това — не го забравяй!

[1] „Извинете, господине? Колко?“ (фр. ез.) — Б.пр. ↑

[2] Битпазарите на англ. ез. се наричат „Oflea market“ — „пазар на бълхите“. — Б.пр. ↑

Издание:

Александра Потър. Ако върнеш времето назад

ИК „Кръгозор“, София, 2009

Редактор: Ангел Йорданов

Коректор: Мария Тодорова

ISBN: 978–954–771–200–3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.